Alexandru Iorga

NEBUNIA DESTINULUI

roman

Copertă: Francisc Baja

Redactare şi tehnoredactare: Andreia E. Precub

Coordonator colecţie: Daniel Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
IORGA, ALEXANDRU
Nebunia destinului / Alexandru Iorga. – Cluj-Napoca : Ecou Transilvan, 2012
ISBN 978-606-93174-8-8

821.135.1-32

Copyright © Alexandru Iorga, 2012

© Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2012
Colecţia: *PROZĂ*
e-mail: office@edituraecou.ro
telefon: 0745.828.755; 0364730441
www.edituraecou.ro

ALEXANDRU IORGA

*

NEBUNIA DESTINULUI

~ roman ~

Editura ECOU
2012

Alexandru Iorga – trei vieţi înghesuite într-una singură. Muss pe un vapor comercial în timpul războiului. Figurant, salahor, culegător de mine neexplodate, trăieşte în Crucea de Piatră. Dansator de bar. Manechin de parada modei. Boxer legitimat, arbitru de box. Balerin de operă. Construieşte cu mână proprie trei case. Cu rucsacul în spate călător pe trei continente. Autodidact. Trăieşte la Paris, Veneţia, Jerusalem... În Tel-Aviv îşi publică prima nuvelă. Autor de manual de Hatha-Yoga, autor de dicţionar coregrafic. Critic de artă, publicist antitotalitar. Face greva foamei, anunţată oficial. În timpul dictaturii comuniste scrie aproape o duzină de romane de... sertar, unele apărute după Revoluţie...

Gabriel Petri

De ce iubim femeile

„Pentru că sunt femei,
Pentru că nu sunt bărbaţi, nici altceva.
Pentru că din ele am ieşit
Şi-n ele ne-ntoarcem,
Şi mintea noastră se roteşte
Ca o planetă greoaie,
Mereu şi mereu, numai în jurul lor.”

Mircea Cărtărescu

Orice asemănare cu persoane existente este absolut întâmplătoare!

Interzis minorilor sub 18 ani!

TRANDAFIRUL CASTITĂŢII

„Frumuseţea este un dar divin. Ea înnobilează pe cel care o posedă.” Prin ultimele clase de liceu a devenit conştientă de acest adevăr. Şi atunci şi-a dat seama că acest titlu de nobleţe obligă. Păşeşte printre mesele pretenţiosului restaurant ca o suverană. Oricare dintre colegi – participanţi la Congres – bărbaţi şi femei de asemenea, s-ar simţi privilegiaţi dacă s-ar aşeza la masa vreunuia dintre ei.

Dar şi de data aceasta, Raul, care o pândea de-a binelea, de cum a zărit-o intrând, s-a ridicat în picioare şi aşteaptă cu mâinile pe speteaza scaunului. Aşa că se îndreaptă spre masa a cincea. Ce să facă? Nu-l poate lăsa cu amabilitatea suspendată.

– Credeam că de data aceasta scap – spune ea. Mai ascultam şi alte poveşti, nu numai tăcerile tale.

– De data aceasta voi vorbi.

– Până acuma de ce ai tăcut?

– Te-am contemplat.

– N-ai contemplat. Păi bărbaţii când contemplă, dau drumul la complimente.

– Simţi nevoia de complimente?

– Ba dimpotrivă! Complimentele sunt nişte falseturi. Mijloc banal de a pregăti terenul.

– Care teren?

– Ştii tu. Toţi bărbaţii o ştiu.

– Eu nu-ţi voi face complimente. Eu voi spune adevărul.

– „Adevărul vă va face liberi.” Dă-i drumul la adevăr. Descarcă-te!

– M-aş... descărca eu. De două săptămâni, privindu-te, numai la asta mă gândesc.

– La ce, mă rog frumos?

– La... descărcat.

– Gândeşte-te. Constituţia Europeană îţi dă dreptul – mai ales să gândeşti.

Firul este întrerupt de apariţia chelnerului.

– Se poate – spune Raul. Dar mai întâi cu scaunul acesta de aici. N-aş vrea să se mai aşeze nimeni.

– Toţi s-au aşezat – îl linişteşte chelnerul. Totuşi, iau scaunul.

Ea zâmbeşte, fără a interveni. După plecarea chelnerului, el reia:

– Suzana...

– Da.

– Ştii ce înseamnă „Suzana”?

– Numele meu.

– „Suzana” – Trandafirul Castităţii. Asta înseamnă.

– „Trandafirul Castităţii”, repetă Suzana.

Şi după o scurtă pauză de reflexie, continuă.

– Interesant. Am nume predestinat. Într-adevăr, sunt castă.

– Castă! Ce vrei să spui? Întreabă el oarecum intrigat.

– Până la 20 de ani am fost virgină...

– În aşa vremuri?!

– Nu în astea, că în alea. Apoi 5 ani am avut un prieten, apoi 2 ani am fost castă, după care m-am căsătorit. Trandafirul Castităţii – perfect valabil.

– Adică vrei să zici că...

– Că la viaţa mea am avut doi bărbaţi. Da, sunt „Suzana”.

La care Raul închide ochii şi, ca un temerar care sare în apă de la mare înălţime, ia aer şi rosteşte dintr-o singură suflare:

– Şi astă seară-l vei avea pe al treilea.

– Care-i ăla, al treilea?!

– C’est moi, îndrăznesc a o spune.

– Adică, vrei să mi-o pui.

– Să ne-o punem...

– Adică vrei să mă fuţi.

– Suzana! rosteşte Raul speriat şi se uită roată. N-a auzit nimeni?

– Ce?!

– L’expression!

– Lasă, dragă! Eu sunt corcitură. Părinţii mei sunt emigranţi din Transilvania. Tata român şi mama unguroaică. Poate şi ceva sânge de ţigan pe acolo. Vorbesc bine şi mai ales înjur şi româneşte şi ungureşte. Şi mai ales îmi place să vorbesc bariolat. Mă excită.

– O! Atunci să vorbim cât mai bariolat posibil.

– Stai, mă, „pulică” ar vrea să-i spună, dar îi zice „Domnule Conferenţiar”, că de excitaţia asta n-o să ai tu folos.

– Adică?

– Aşa cum ai auzit. N-o să-ţi cadă cu bucurie.

– Dar cui? La vreunul dintre ramoliţii ăştia?

– Mă, ramoliţii ăştia sunt profesori universitari. Doctori în medicină. Ai venit la Congres să înveţi de la ei. Nu-i jigni!

– Să-i ia dracu! Dacă pe vreunul îl preferi înaintea mea, să-i ia dracul!

– Nu prefer pe niciunul.

– Atunci?

– Cum rămânem cu excitaţia, vrei să zici...

– Da. Cum rămânem cu excitaţia. Cine altul să se bucure? Sau mai presus, cine altul să o potolească, dacă nu eu?

– Este cine, slavă Domnului!

– Cine?!

În acest moment apare chelnerul cu castronul de supă. Raul îi aruncă priviri devastatoare. Îi vine să-i arunce castronul în cap. Chelnerul pleacă cu un „Poftă bună!"

– Cine e?! reia Raul aproape răstit.

– Soţiorul meu – răspunde Suzana cu o voce cât mai moale şi mai dulce posibilă.

– Bine. Fireşte. Dar asta se va întâmpla abia mâine. Mâine seară. Eventual...

– Se va întâmpla astă-seară – îl corectează Suzana cu dulce maliţiozitate.

– Bine, dar astă-seară avem recepţia de închidere a Congresului.

– Biletul de plecare îl ai pentru mâine. Mâine zbori.

– Astă-seară zbor! Mi-am schimbat biletul pentru astă-seară. La şapte-mi iau zborul, la opt patruzeci şi cinci aterizez şi la nouă şi cincisprezece sunt călare pe el. Sau el, călare pe mine.

– L-ai sunat?

– Nu. Surpriză. Îi plac surprizele.

– Dacă nu l-ai sunat, pleacă, totuşi, mâine. Îţi plătesc eu alt bilet. Te rog!

– Nu-i vorba de bilet. Am eu bani. Poate mai mulţi ca tine.

– Suzana, te rog! Te rog, n-o să regreţi.

Suzana jubilează. Săracii bărbaţi! Ar fi în stare de toate sacrificiile, chiar şi de umilinţe, când pizda dorită apare la orizont.

– Nu se poate.

– De ce?

– Din mai multe motive.

– Nu există motive...

– În primul rând pentru că sunt gravidă.

– Nu-i un motiv. Pentru o noapte de iubire, nu-i un motiv. De când eşti gravidă? Ce lună?

– Cred că de... două săptămâni. Ciclul trebuia să-mi vină în prima zi de Congres. Şi de atunci am tot aşteptat. Şi la mine calendarul merge foarte precis.

– Chiar de ar fi aşa. „Copilul" n-are să se supere. Iar pentru noi, cu atât va fi mai dulce. Vom face neprotejaţi.

– Hai, fii serios, nu e vorba de...

– Atunci soţul. N-are cum să afle. Şi un lucru neştiut, e ca şi cum nu ar exista.

– Nu-i vorba de soţ. E vorba de mine. De principiile mele.

Raul pune lingura în farfurie şi o priveşte fix. Puţin încruntat. Doamne, cât e de frumoasă! E în stare să joace totul pentru o carte.

– Suzana, în ziua de astăzi, principii... principiile pot obstrucţiona o noapte de fericire?!...

– O noapte de fericire... O noapte de futai, da. Dar, neapărat, de fericire? De unde ştii că şi pentru mine ar fi neapărat fericire?

Raul e hotărât să amplifice atacul. Acum ori niciodată!...

– Pentru că-ţi plac. Tu îmi placi la nebunie. Dar şi eu îţi plac. Hai, fii sinceră!

– Întotdeauna sunt sinceră. N-aş putea spune că-mi displaci. Dimpotrivă.

– Atunci?

– Nu se poate.

– De ce?

– Am principiile mele. Ţi-am spus. Mă, eu nu merg în dublură.

– Ce, nu mergi în dublură?! Cum vine asta?

– Mă, eu nu mă fut în dublură! Ca să fiu mai explicită. Înţelegi? Sau te faci că nu înţelegi...

– E o prostie.

– Prostie, neprostie, asta e! În momentul în care m-aş duce cu tine, ar însemna să-mi închei căsnicia. Şi până acolo n-am ajuns.

– Ai o căsnicie fericită?

– S-ar putea spune că da.

– Îţi iubeşti soţul?

– Mă, să fiu sinceră, la nebunie nu-l iubesc. Moartă după el nu sunt şi n-am fost niciodată. Dar îl respect. Şi mi-e drag. Ţin la el. E un om simpatic, amabil, atent, politicos, harnic, întotdeauna bine dispus, curat şi cu deosebit simţ al umorului.

– Deci, un bărbat plin de calităţi.

– Calităţile predomină.

– Desigur, şi foarte bogat.

– Bogăţia a dobândit-o datorită tatălui meu.

Cu vorbe şi mici pauze, au cam terminat felul întâi. Raul face semn chelnerului să desfunde una dintre buteliile aflate în frapieră. Chelnerul umple două pahare cu vin roşu. Raul ciocneşte în treacăt unul dintre pahare.

– Tatăl tău este bogat?

– Avem o policlinică tip hotel. Eu conduc secţia de oftalmologie.

– Da, e bine. Eu sunt medic primar la Spitalul Municipal şi nu am decât un cabinet particular cu o asistentă şi aparatura de urgenţă. Lângă care un

magazin optic cu un tehnician. Adevărat, în plin centru. Plus orele de la facultate.

– Nu e puţin lucru.

– Sunt mulţumit.

Chelnerul aduce felul doi. Porţii potrivite pentru poporeni care au tras toată ziua la coasă, nu pentru intelectuali care au stat patru ceasuri cu fundul pe scaun.

Raul priveşte mulţumit. Acasă frecventează sala de sport de patru ori pe săptămână, iar aici, în camera de hotel, face zilnic 200 de flotări. Azi n-a făcut. Fiind decis ca pe Suzana s-o... „frecventeze" de cel puţin patru ori.

– Pot să te mai întreb, Suzana?

– Femeii îi place cum sună numele ei rostit de vocea lui baritonală.

– Desigur. Poţi să mă întrebi ce vrei. N-am secrete.

– Nu, dar să nu-ţi par indiscret.

– Suntem colegi, şi... prieteni – spune ea zâmbind.

– Soţul tău e mai frumos decât mine?

– Sincer?

– Sincer.

– Tu eşti cu două nuanţe mai frumos decât el. Mulţumit?

– Mulţumit şi intrigat.

Ea continuă să zâmbească. Nu ironic. Nu maliţios. Ci, mai degrabă, s-ar putea spune parşiv. Parşiv şi cu multă bunătate. Dacă asemenea amestec există. Da, există. La adevăratele femei, există.

Îşi pune mâna pe mâna lui şi, plecându-se puţin peste el, îi spuse:

– Ştii ce, dragule, să ne terminăm în linişte mâncarea şi pe urmă mai vorbim. Îţi răspund la toate întrebările şi, poate, am să-ţi pun şi eu câteva.

El îi reţine mâna. Înclină capul şi i-o sărută. La această atingere, un fior cu totul şi cu totul special îl străbate. Pielea, epiderma aceasta unică, neîntâlnită, ce i se armonizează, ce-l pătrunde, ce-i declanşează întreaga simţire.

„Doamne, dacă în sala aceasta s-ar dansa, şi dacă s-ar cânta tangoul, aş juisa în timp ce aş lipi-o de mine."

– Vom vorbi ca doi buni prieteni. O prietenie specială, consolidată de despărţire eternă.

„Auzi! Prietenie specială... despărţire eternă... Şi mie-mi vine s-o răstorn pe masă şi s-o fut nebuneşte fără să-mi pese de selecta noastră societate. S-o fut nebuneşte! Ca să mă exprim aşa cum spune ea că o excită. Bariolat. Pe ea o excită şi pe mine mă înnebuneşte."

Într-un târziu, ea spune:

– Slavă Domnului! Sunt mulţumită.

– De ce? întreabă el. Şi ar vrea să adauge: „Tu eşti mulţumită, pe când eu...”

– Pentru că ai mâncat tot.

– N-ai spus tu să mâncăm?

– Dar în timp ce mâncai, ochii tăi aruncau scântei.

– Pentru că te doresc cum n-am dorit în viaţa mea o femeie. Şi toaleta aceasta... De ce-ai venit îmbrăcată astfel?

Într-adevăr, rochia în nuanţe de mov strălucitor cu umerii goi, cu decolteul mai mult decât trebuie ce lasă la vedere abundenţa şi a ceea ce nu se vede, bine mulată pe trupul zvelt, cu tăietura care la fiecare pas evidenţiază o coapsă de zile mari. Tăietură aplicată în mod intenţionat, ca să provoace tensiune.

– Mă, am luat rochia pentru recepţia de la noapte. Dar pentru că plec diseară, am scos-o la aer. Să nu spună că am venit degeaba.

„Şi să mă înnebunească pe mine!”, gândeşte el. Apoi cu scopul de a reveni la subiectul iniţial, spune:

– Deci, e bogat soţul tău.

– Mă, acum îi merge bine datorită tatălui meu – ţi-am zis. Stăm într-o casă comodă unde are amenajat un atelier de arhitectură...

– E arhitect?

– Da. Şi are comenzi din cele mai rentabile. E un arhitect talentat. Şi pasionat de arta lui. E talentat şi ca pictor. Dar arhitectura este aceea care-l absoarbe.

– Văd că-l admiri.

– Da. Ca artist îl admir. Considerând că şi arhitectura face parte din domeniul artistic.

– Copii aveţi?

– Acesta ce va să vină.

– Eşti sigură?

– Absolut sigură.

– Îl doreşti?

– Vreau să fiu mamă. Să nu trec prin viaţă ca vântul printre pomi. Dar tu, ai copii?

– Un băiat de şase ani.

– Îl adori. Firește!

– Firește că-l iubesc. Numai că nu mă pot bucura de drăgălăşenia lui. Îl creşte soacră-mea.

– Cum aşa?

– Nevastă-mea nu-i o mamă duioasă. Nici ca femeie nu-i una dintre cele mai tandre. N-am dormit niciodată în acelaşi pat. În acelaşi dormitor, da. Dar nu în acelaşi pat.

– Asta înseamnă că vă... sexualizaţi din când în când.

– Mai bine zis, din gând în gând. Dar nici nu simt nevoia. Sau ea. De aceea... focul prefer să mi-l ard în sala de sport. Trag de fiare până mă ia dracu.

– De aceea arăţi aşa de... bodyguard. Şi eu.

– Ce, şi tu?

– Aerobic. De patru ori pe săptămână.

– De aceea eşti aşa de frumoasă. Cine nu te cunoaşte ar putea jura că eşti balerină. Sau manechin de parada modei.

– Ei, manechinele stau cu pieptul puţin mai modest.

Raul îşi înfinge privirile în decolteul ei. Sâni generoşi. Şi tari – cu siguranţă.

– Ai sâni frumoşi.

– Am, spune ea. Şi-şi ridică puţin un genunchi, apoi îşi întinde piciorul. Coapsa goală i se înfăţişează complet, de la linia şoldului. De parcă nici chiloţi n-ar avea. Dar are. Desigur. Tanga.

– Şi picioare frumoase am – continuă ea. M-a făcut mama frumoasă.

– Tu, dacă mi-ai fi nevastă, toată ziua te-aş călări. Aş fi în stare să divorţez dacă...

Ea, ca şi cum nu l-ar fi auzit, întreabă:

– Ce meserie are soţia ta?

– Medic ginecolog. Chirurg.

– Aoleu!

– Naşteri, cezariene, chiuretaje, uter, ovare... tot scoate. Ca la carte. Şi sexul. Îl face... ştiinţific.

– Atunci, explicabil. Trebuie s-o înţelegi.

– Eu o înţeleg. Dar pe mine cine mă înţelege?

– Eu. Eu te înţeleg. O înţeleg şi pe ea, te înţeleg şi pe tine.

– În cazul acesta, eşti de acord că nu am o viaţă prea dulce.

– Dulce, n-o fi. Dar comodă – da.

– Dar eu vreau şi dulceaţă.

– Ei, în situaţia dată, unde găseşti tu acuma şi dulceaţă?

– La tine. Tu, toată eşti o dulceaţă.

– Iar începi?

– Suzana, mărită-te cu mine! Divorţăm şi ne luăm.

– Ai înnebunit.

– N-am înnebunit. Divorţăm şi mergem la catolici. Ca să fie pe viaţă. Până când moartea ne va despărţi. După care legea... ne-dublării, să fie. Chiar îmi convine.

– Mă, n-ai băut decât două pahare. Şi consider că dintr-atâta nu te-ai îmbătat.

– Sunt mai lucid ca oricând.

– Şi faci promisiuni... gigantice!

El îi prinde mâna, fluidul magnetic îl penetrează din nou.

– Suzana, ajunsesem să detest instituţia căsătoriei. Această monstruoasă minciună convenţională a omenirii. Dar întemeiată alături de tine, am s-o preamăresc. Suzana, mărită-te cu mine!

– Ai înnebunit de-a binelea. Ţi s-au urcat spirocheţii la cap. Eşti atât de excitat încât vorbeşti orice, numai să mă poţi fute. După care... Aleluia!

Suzana umple un pahar cu apă şi i-l întinde.

– Ce?! întreabă el oarecum ofuscat.

– Bea. Face bine la vulcan. Bea!

Raul bea jumătate din pahar. Suzana continuă:

– Aşa. Acuma eu mă voi ridica frumos, voi merge sus să-mi fac siesta, apoi o scurtă vizită la magazinele din apropiere, după care, de odată cu lăsarea întunericului, îmi iau zborul. Să-i fac marea şi dulcea surpriză soţului.

– Suzana, asta e maliţiozitate. Cruzime! Puteai să mă scuteşti...

– Maliţiozitate, ne-maliţiozitate, asta e!

– Mă retrag şi eu. Nu mai...

– A, nu! Îl întrerupe ea imperativ. Vor crede ăştia că mergem la „cameră”.

– Să-i ia dracu! Nici aşa nu o să-i mai întâlnesc.

– De ce? La viitorul Congres nu vrei să participi?

– Rar se întâmplă să fie aceiaşi participanţi. Şi viitorul se pare că va fi la Hong Kong.

– Prea departe. Acolo nu merg nici eu. Dar... Saluti! Am plecat.

– Camera 22 – spune el.

– Ce-i cu ea?

– Acolo stai.

– Da.

– Şi eu la 24.

– Să fii sănătos. Şi fericit.

– Aş fi dacă...

Suzana, ştiind ce va urma, îl lasă cu „dacă” suspendat şi se ridică. Iese, păşind la fel de maiestuos precum intrase. Ajunsă în cameră, iese din pantofi, iese din rochie, şi aşa, numai în tanga, se întinde pe pat. Trage cuvertura peste ea şi se gândeşte... Se gândeşte la ce este, la ce a fost, la ce va fi şi la ce ar putea să fie. Şi gândind, închide ochii şi adoarme. Peste două ceasuri se trezeşte. Revine la gândurile anterioare. Ce o fi făcând Raul? Peste o cameră, peste doi pereţi este patul lui. Oare o fi în patul lui, sau o fi plecat după vreo femeie să-l potolească?... După vreo femeie pierdută. În

asemenea situaţii nimic nu găseşti mai uşor ca o femeie pierdută. Să-l ia dracu! Ce se tot gândeşte la el? Să se gândească acolo unde trebuie! Ce surpriză-i va face lui Serge! Vizionează mental. Cinematografic. Cum va intra în casă – pe nesimţite. Cum va urca scările – pe nesimţite. Cum va pătrunde în dormitor – pe nesimţite. Cum va aprinde lumina mare şi cum va tăbărî peste el în pat – pe simţite. Şi aşa mai departe, tot pe simţite.

Avionul nu face mai mult de un ceas. Taxiul nici chiar atât. Şoferul vrea s-o ajute până la peluză. Nu este nevoie. Sacoşa este ea puţin mai umflată, dar nu e grea. Casa este inundată total în întuneric. Numai la dormitorul de la etaj pâlpâie ceva.

„Citeşte. Sau o fi adormit cu veioza aprinsă."

Suzana scoate legătura de chei. Deschide cu mare grijă. Zâmbeşte. „Ca infractorii." Aprinde luminiţa de serviciu. Aşază sacoşa. Iese din pantofi. Se dezbracă în pielea goală. Şi desculţă, încet, încet, pe nesimţite, urcă scările. Doar e pornită pe fapte mari! În faţa uşii dormitorului se opreşte câteva clipe. Să-şi ia avânt. Deschide brusc uşa, intră cu mâna dreaptă direct pe comutator. Dormitorul, luminat „a giorno". Suzana rămâne statuie. Mâna dreaptă ridicată, prinsă parcă magnetic spre comutator, iar mâna stângă între sâni şi partea pubiană, parcă ar vrea să acopere ceva. Dincolo, Adjunctul ministrului, care le-a tot dat târcoale în ultima perioadă, în patul ei. În patul conjugal, în patru labe, în chip de capră. Iar Serge, soţiorul atent şi manierat, în chip de ţap. Cu scula bine înfiptă în fundul înaltului personaj. Şi la aceştia surpriza este atât de paralizantă, încât Serge parcă nici nu mai voia să o mai scoată, de ruşine să nu-i fie văzută. Cu toate că, desigur, acuma, acolo înăuntru s-o mai fi şi muiat.

Suzana-şi revine şi, retrăgându-se cu spatele, ca şi cum n-ar vrea să piardă nimic din splendoarea complexului statuar, rosteşte un distinct „Scuzaţi!". Şi iese împingând uşor uşa. Intră la baie, se spală pe mâini de parcă s-ar fi murdărit cu ceva, îşi îmbracă halatul flauşat şi coboară scările. Aprinde toate luminile holului şi se cuibăreşte într-un fotoliu cu faţa spre scări. Mai întâi zâmbeşte, apoi îi vine să râdă de-a binelea. Un râs fără glas. Amuzant. Relaxant chiar. Ca la teatru.

Nu trece mult timp şi uşa dormitorului se deschide. Înaltul personaj, cu capul într-o parte, parcă ar vrea să îşi protejeze figura întocmai ca politicienii infractori în faţa camerelor de luat vederi când sunt scoşi din duba poliţiei spre sala de judecată, coboară scările. Când ajunge în dreptul Suzanei, aceasta-i aruncă un foarte distinct: „Să vă fie de bine, Domnule Consilier prezidenţial!"

Nu trece mult timp şi apare şi Serge. Şi-a îmbrăcat şi el halatul de baie. Se aşază în fotoliul din faţa ei. Cu privirile când la Suzana, când la desenele

de pe covorul persan, dar cu ele mai mult în jos. Suzana continuă să zâmbească.

– Nici nu-ţi dai seama cât mă simt de penibil – începe el.

– De ce „penibil”? întreabă ea.

– De situaţie.

– Şi dacă te găseam cu o femeie, nu te simţeai penibil?

– Nu. Atunci mă simţeam doar vinovat, şi nu doar penibil.

– Interesant. Foarte interesant!

– Ce găseşti interesant?

– Păi dacă voi, în cauză, condamnaţi acţiunea, atunci ce să spună ceilalţi?

Serge tace. Nu că n-ar avea ce spune. La fiecare situaţie sunt zeci de explicaţii şi sute de comentarii. Dar situaţia aceasta, mai ales cum a fost surprinsă, este, într-adevăr, penibilă. În primul rând estetic. Tăcerea se cam lungeşte. Aşa că Suzana, până la urmă, întreabă:

– Mă, de când eşti gay? Ca să mă exprim în termeni... elevaţi.

– Nu sunt gay.

Suzana-l priveşte dintr-o dungă. Oarecum surprinsă. „Atâta tupeu!”

– Asta-i bună! „El se jură că nu fură/ Dar l-am prins cu raţa-n gură!”. Te prind cu scula-n fundul lui ăla, şi tu nu eşti gay. Dar ce dracu eşti? Misionar în Antarctica?

– Nu sunt gay din pasiune. Eventual bisexual ocazional.

Suzana lasă o pauză mai lungă, apoi reîncepe aproape conciliant:

– Uite, mă, omule, ca să ne putem înţelege...

– Asta vrea...

– Trebuie să pornim de la o bază de absolută sinceritate.

– De acord.

– Bine, întreb eu. Şi pe urmă întrebi şi tu. Dacă ceva în plus te-ar interesa.

– Bine, întreabă.

– Da’ sincer!

– Sincer.

– Ăsta te fute şi el, sau doar tu?

Raul, la o întrebare atât de nudă, de tranşantă, nu se aştepta.

– Vai, Suzy, ai putea să te exprimi mai... atenuat. Mai...

– Nu sunt Suzy! Sunt Suzana! I-o taie ea ferm.

– Bine, dar până acuma...

– Până acuma a fost ce a fost, iar de acuma va fi cum trebuie să fie. Cât despre modul de exprimare, altul mai adecvat situaţiei nu vreau să găsesc. Spune, te fute şi el, sau numai tu?

– El e pasiv.

– Am înţeles. Şi, de când îl... abţiguieşti?

– Astăzi a fost a treia oară.

– Şi... dacă tot eşti pornit, de ce nu ţi-ai găsit un tânăr efeb, aşa cum se obişnuieşte? De ce cu ăsta care...

– Din interes.

– Din interes! Păi n-ai bani destui, mă? Nu câştigi cât vrei? N-ai o situaţie materială strălucită?!

– Altfel de interes.

– Care-i ăla, altfel de interes?

– Interesul artistico-profesional.

– Anume?

– Voiam neapărat să câştig licitaţia pentru proiectul Catedralei. El este şeful comisiei.

– Şi ai câştigat?

– Da.

– Când s-a întrunit comisia?

– Ieri.

– Deci de două ori plata în avans şi astăzi plata de recunoştinţă. Norocul tău că s-a întâmplat ieri, că de se întâmpla mâine, nu mai pupai catedrala.

– După cele întâmplate, nu.

– Sau mai vrei să-l... binecuvântezi.

– Ferească Sfântul!

– Interesant. Tocmai Sfânta Catedrală să te arunce în Sodoma şi Gomora.

– Trăim timpuri moderne...

– Adevărul biblic este valabil pentru trecut şi pentru prezent, dar şi pentru viitor. Chiar şi pentru timpurile tale „moderne”.

Serge nu vrea să aprofundeze subiectul. Simte că Suzana, mai ales cum este pornită, l-ar pulveriza. De aceea, tace. Ea continuă:

– Bine, să revenim. De când te... bisexualizezi?

– Când eram student, aveam nevoie de bani, şi... mai... abţiguiam – cum zici tu – câte o cucoană tomnatecă. Apoi a apărut un homosexual care plătea mai bine. Şi mi-am zis: că o bag în gura cucoanei, că o bag în gura ăluia, tot aia o fi. Dar n-a fost chiar aşa. În cercul de tineri se fac glume, ironii... Poponari, bulangii, futincurişti... Mă simţeam vizat. Cu toate că nimeni nu ştia nimic concret. Dar ştiam eu. Şi pentru că omul este o fiinţă socială şi simţindu-mă afectat în societatea mea firească, încet, alunecam spre versantul celălalt.

– Deci, tot Sodoma şi Gomora – spune ea.

El continuă:

– Totul a culminat în anul patru de Academie când a apărut un nou decan care era homosexual notoriu şi care m-a abordat. Noroc că pe urmă ai apărut tu şi patru ani nu s-a mai întâmplat nimic.

– Până acum, cu Sfânta Catedrală.

– Până acuma – caută el să încheie cu ton spăşit.

Suzana tace. Îl priveşte cu destulă insistenţă. Parcă nici nu l-ar cunoaşte bine. Să râdă, să-i fie ciudă sau să-i fie milă. Milă! Ce, l-a obligat cineva să fie lacom sau cu ambiţii deşarte? Realizări prin orice mijloace?! Bine că nu şi prin crimă!

– Nu se va mai întâmpla, Suzy... Suzana. Te rog să mă ierţi. Să nu mai fii supărată.

Suzana încruntă sprâncenele. Ştie ce ar vrea să spună el în continuare, şi asta chiar că ar supăra-o.

– Cum să nu fiu, mă?

– Supărată.

– Eu, supărată? Amuzată, da! Dar supărată, pentru ce?

– Ţi-am greşit. N-o să se mai întâmple.

– Ai greşit faţă de propria-ţi natură. Şi dacă o să se mai întâmple, este treaba ta. Pe mine nu mă mai priveşte.

– Cum, nu mă ierţi?

– Să te iert... Adică, ce ai vrea?

– Să tragem cu buretele şi să ne continuăm viaţa calmă şi prosperă. Eu, dacă tu ai fi greşit, aş fi iertat.

– Adică să mergem acuma în bucătărie, să mâncăm, să bem câteva pahare de vin, apoi să trecem în dormitor, şi pe patul în care ăla stătea capră, să ne futem. Eventual cu un soixante neuf. Şi eu să ţi-o iau în gură după ce am văzut cum o înfundai în curul ăla buhăit şi împuţit...

– Vai, Suzana, ce prozaic!

– Apoi la ce am văzut, nici de romantic nu poate fi vorba.

Iar pauză. În care Suzana, vizualizând scena căprească, începe să râdă. Într-un târziu, el întreabă:

– Şi ce ai vrea, totuşi, să facem? Cu noi, ce se va întâmpla?

– Bună întrebare. Ce se va întâmpla cu noi? Se va întâmpla exact ceea ce trebuie să se întâmple. La noapte, eu voi dormi în camera de oaspeţi, iar mâine-mi voi lua calabalâcul şi-l voi duce la policlinică până voi găsi un apartament foarte apropiat, pe care-l voi numi apartament de serviciu. Casa a fost construită în timpul căsniciei. Adevărat, cu sprijinul consistent al tatălui meu...

– Recunosc.

– Casa-ţi va rămâne ţie. Dar să nu-ţi stea gândul la reşedinţa de lângă lac. Aceasta va fi a mea în exclusivitate. Apoi mâine voi lua legătura cu

avocatul firmei pentru formalităţile de divorţ. Nepotrivire de caracter. Mulţumit?

Serge avea toate motivele să se considere mulţumit. Materialiceşte. Şi pe măsură ce avansează în discuţii, oarecum, şi psihic. Parcă începe să se teamă de femeia aceasta. Pe lângă frumoasă, o ştie şi capabilă. Dar n-o ştia chiar atât de acidă şi voluntară. Şi sigură pe sine. Chiar, de unde atâta siguranţă?

– Puţin mai complicat – pentru mine! – va fi viitorul apropiat. Sunt gravidă.

Gravidă! Asta nu-i o situaţie tocmai simplă. Lipsită de semnificaţie. La auzul acestui cuvânt, totuşi, Serge încearcă să întoarcă roata.

– Foarte bine! spune el într-un disimulat entuziasm.

– Ce, foarte bine, mă, ce poate fi foarte bine?

– Vom avea un copil. Îmi doresc din suflet un copil şi sunt sigur că şi tu ai această dorinţă. E un dar care totuşi ne determină, şi ne obligă să trecem peste...

– Stai, mă, alifie, nu te aprinde! Ce te obligă? Nu te obligă deloc. Sunt gravidă, dar asta nu înseamnă că-l voi face.

– Cum, tu nu vrei să avem un copil, tu nu vrei să fim...?

– Ba vreau să fiu mamă şi să am copii...

– Atunci?

– Dar cu un bărbat adevărat, nu cu un surogat.

– Şi eu, nu?... Ce vrei să spui?

– Tu, ca bărbat, eşti degenerat. Şi n-aş risca să am copii cu unul ca tine. Cine ştie ce gene ar moşteni. Acuma, cu ăsta, aştept timpul potrivit şi fac chiuretaj, iar pentru viitor, este problema mea. Acestea fiind zise, Dumnezeu cu mila!

Suzana se ridică, umflă sacoşa şi urcă la camera de oaspeţi. Se aşază comod într-un fotoliu şi scoate telefonul.

– Alo, Hotel Hilton?

– Da, Hotel Hilton, recepţia. Cu ce vă putem fi de folos?

– Domnule, sunt Suzana Doma. Participantă la Congresul Medicilor Oftalmologi. Încă mai figurez ca ocupanta camerei 112.

– Da, şi aţi plecat aseară. În tura mea.

– Tocmai bine. Dacă a început banchetul, vă rog să trimiteţi pe cineva să-l caute pe domnul Raul, de la camera 114.

– Domnul acela înalt, cu aspect atletic?

– Exact. Trebuie neapărat să-i vorbesc. O comunicare importantă.

– Imediat, dar mai întâi să-l sun la cameră. Nu l-am văzut trecând. Aşteptaţi un minut.

Nu trece bine minutul, şi este anunţată:

– Alo! Doamnă, aveţi legătura.

– Alo! Se aude vocea cu ecouri profunde, de la capătul firului.

– Alo, Raul, sunt eu...

– Trandafirul Castităţii! Ce fericire! Dacă...

– Bine, stop! Pune frâna! Ascultă cu atenţie, judecă cu maturitate şi răspunde cu responsabilitate!

– Tot ce doreşti. Şi înmiit pe deasupra! Numai prelungeşte cât mai mult această convorbire.

– Tot ce mi-ai spus la masă. Tot ce ai promis privind viitorul nostru în doi, eşti capabil să realizezi? Ai dori să realizezi? Sau au fost simple vorbe de clacă?

– Te referi la dorinţa mea de a divorţa şi de a mă căsători cu tine.

– Exact.

– Mâine! Mâine, dacă eşti de acord. Nu contează piedicile.

– Mâine, deocamdată, va trebui să vii până aici la mine, să vorbim şi să tocmim planurile de acţiune.

– S-a întâmplat ceva?

– S-a întâmplat ceva extraordinar. Benefic, privind dorinţele tale. Şi alături de tine, şi pentru mine.

– Tu, alături de mine! Of, slavă Domnului!

– Da, slavă Domnului! Şi apare Domnul prin Catedrală.

– Ce Catedrală?

– Am să-ţi explic eu mâine. Vino! Ai să mă găseşti uşor. Taximetristul ştie. Str. Lord Byron nr. 10. Policlinica.

– Mâine, cu primul avion zbor! Să mă aştepţi!

– Te aştept. Cu braţele... şi cu picioarele deschise.

KATHERINA

Rămas singur, prima mişcare a lui Serge e să se mute în fotoliul în care stătuse Suzana. O mişcare aproape reflexă. Ca şi cum i-ar căuta căldura. A iubit-o chiar atât de mult pe Suzana? Poate că da... Dar şi poate că nu... Patru ani. Femeia frumoasă, demnă, dar şi dominantă, lângă care aveai toate motivele să te simţi mândru. Dar şi uneori complexat. Cu toate că ea nu se străduia în acest sens. Nu făcea nimic dar întotdeauna era francă, naturală, sigură pe sine. Şi de aici îi emana această superioritate. Domina, fără a avea intenţia să domine. Sau cel puţin fără a arăta că ar avea asemenea intenţii!

Suzana ar fi strălucit dacă s-ar fi implicat în politică. Putea ajunge un eficient ministru. Sau chiar un bun şef de stat. Sau poate nu. Suzana e prea francă. Şi în politică trebuie să fii diplomat. Să-ţi ascunzi gândurile. Politica este arta compromisului. Şi Suzana numai de compromisuri să nu audă. Suzy. Suzana... Recent a recitit din Schopenhauer. Părerile lui privind capacitatea femeilor. Ce prostii! Retrograde şi pentru secolele trecute. Păi Suzana, dacă l-ar fi avut în faţă, l-ar fi desfiinţat în câteva minute. Logică de ateu. Dacă şi ateii pot avea logică. Chiar! Cum stăm cu credinţa? Serge nu se poate declara un religios practicant. Dar nevoia de a crede, îl stăpâneşte. Acuma, bunăoară. Plecarea Suzanei. Suzana nu mai există. O fi dormind ea acolo în camera de sus, dar pentru el nu mai există. Aşa a hotărât ea. Aşa a vrut ea, să nu mai existe. Nici ea şi nici copilul, el şi l-ar fi dorit. Nu mai există. Suzana a murit. Şi copilul va muri. Serge simte un gol în suflet. Doare. Chiar îi vine să plângă. Spune-mi, Herr Schopenhauer, unde mă doare? Că de durut mă doare. Când m-am tăiat şi a curs sânge, am văzut unde mă doare. Când o carie mi-a afectat nervul unui dinte, am ştiut de asemenea unde mă doare. Sau când am avut un furuncul idiot am văzut şi am ştiu de asemenea unde mă doare. Dar acuma, unde mă doare? Am pierdut-o pe Suzana şi copilul şi mă doare. Unde mă doare? Herr Schopenhauer! Pune mâna şi arată-mi! Nu poţi. Nu se poate. Şi totuşi, durerea există. Se spune – durerea psihică. Da, exact, durerea psihică! Existentă în acea parte a dualităţii noastre. Scânteia aruncată de forţa divină în momentul contopirii spermatozoidului cu ovulul. Şi care evoluează în învelişul fizic până la uzura completă a acestuia. După care pleacă acolo unde numai Marele Arhitect ştie. Acela fără de început şi fără de sfârşit. Pentru care timpul este eternitatea şi spaţiul este infinitul. Care iubeşte binele şi detestă răul. Pentru aceasta ne-a înzestrat cu ceea ce se numeşte conştiinţă. Şi care, treptat, ne-a relevat câteva mici... secrete, din cele multe, care fac parte din domeniul marilor mistere. Ah, Herr Schopenhauer, şi eu, dacă mi-ai apărea în faţă, te-aş desfiinţa. Serge simte că aşa profund, aşa... filosof, n-a fost niciodată. Simte să comenteze cu cineva aceste idei. Aceste stări. Ce-ar fi să urce la Suzy? “Ce ar fi? M-ar băga în pizda mamii de la primele fraze şi m-ar da pe uşă afară. Asta ar fi”. La ideea acestei alternative, parcă şi durerea din locul acela... misterios şi indescifrabil începe să-l mai lase. Mă rog. “Morţii cu morţii şi viii cu viii”. Suzana cu ale ei şi el cu Catedrala. Da, dom'le! Că de aici a pornit totul. A pierdut-o pe Suzana şi un embrion şi a câştigat o Catedrală. Şi dacă era după el, pierdea şi Catedrala, întrucât el, Serge, nu se grăbea să-şi depună proiectul. Dar Domnul Consilier l-a zorit. Proiectul era depus, astăzi s-a întrunit comisia, şi l-au declarat câştigător. Domnul Consilier a iscălit şi totul este OK. Pentru că a fost astăzi. Că de era mâine... Cum să iscălească dacă Suzana l-a

văzut capră? Ce idee! Pe el să-l facă ţap şi pe ăla capră. Parcă ea n-a stat capră. Şi încă de câte ori… Da, dar ea nu avea aspect de capră. Suzy era Suzy. Suzy era sexi. În orice ipostază. Suzy era frumoasă. Adevărat că şi ei, uneori, a vrut să i-o bage alături. "Nici să nu te gândeşti!" i-a strigat. "Aici te las cu ea suspendată! Apoi poţi s-o freci, până-i înnebuni!" "Lasă-mă, tu, măcar o dată, să vedem cum e." Parcă n-ar fi ştiut cum e. "Hai, lasă-mă!" "Nu se poate, fiecare gaură cu misiunea ei!" Biata capră. Cum a putut râde Suzana... Acuma, făcând apel la imaginaţia lui de artist, caută să vizualizeze cam ce a văzut Suzana. Într-adevăr, tare hilar. Mai caraghios nu se poate. Gânduri... Fută-le Stalin de gânduri. Na, a început să înjure. Să înjure, ca Suzana. Nu e rău. După înjurături şi gândurile parcă se mai astâmpără. Se ridică din fotoliu, îşi strânge cordonul halatului şi urcă scările. Aruncă o privire spre uşa camerei de oaspeţi. Suzy… Suzana. Ce o fi făcând Suzy? Dar oare mai există, mai există Suzy? Nu, Suzy nu mai există. Există doar Suzana. Pe care a pierdut-o. Din cauza unei capre. Dracu s-o ia. Dracu să le ia! Şi pe Suzy, şi pe capră.

Intră în dormitor, primul lucru, să schimbe aşternuturile. Cu toate că numai ieri au fost schimbate. Când dormea Suzy în ele, se schimbau o dată pe săptămână. Dar acuma, acestea trebuiesc schimbate. Pardă miros a capră. Sau a ţap. Da, ţapul miroase, nu caprele. "Doamne, cred că am înnebunit!"

Intră în baie. Dă drumul la jacuzzi. Fixează apa, aproape fierbinte. Să-l spele de păcate. Intră în pat. Mental, trage o linie. Se concentrează. Are putere de autosugestie. Cu gândul la Catedrală, spune câteva rugăciuni şi adoarme. Cu sistemul nervos stă bine. De mâncat, astă-seară n-a mâncat. Nu a apucat. Doarme dus. Somn – bucată mare.

Se trezeşte târziu. Intră în baie, apoi din nou în pat. Reciteşte contractul Catedralei. Da, totul este în ordine. Vor ieşi bani frumoşi.

Ar intra în dormitorul pentru oaspeţi. Dar n-o face. De jenă. Poate şi traumă... În orice caz, în casă, linişte absolută. Poate Suzana o fi şi plecat. Ea obişnuieşte să se scoale devreme. Se îmbracă şi el, şi iese. Are de gând să se întoarcă târziu. Dacă Suzana vine să-şi ia lucrurile, să nu se întâlnească. Intră la un local cu specific italienesc şi ia micul dejun. Chelneriţa, o blondă frumuşică, îl serveşte cu exces de amabilitate. Se vede că nu e de meserie. Vreo studentă străină, dornică să câştige un ban în plus. Să încerce? Mai bine nu. Deocamdată. Puţină asceză nu strică. Intră la sediul Asociaţiei "Ordinul Arhitecţilor".

– Bonjour, Domnul Serge, îl întâmpină secretara.

– Bună ziua, Doamnă Agnes. Cam pustiu pe aici.

– Doar Domnul Aron, în sala de lectură.

Aron. Fost coleg de facultate şi coleg de breslă. Împreună cu soţia lui, Sara, îi sunt cei mai apropiaţi. Prieteni de familie. N-ar vrea să-l întâlnească astăzi. Acuma. După cele întâmplate. Dar nici să fugă de el nu poate.

Aron, tolănit într-un fotoliu confortabil, aici toate fotoliile sunt confortabile, studiază un prospect.

Aron, de altfel evreu, este un tip jovial. De statură medie, încă nu gras, dar cu perspective. Început de chelie, ochelari cu rama de aur. Întotdeauna amabil şi în bună dispoziţie. Simpatic, chiar şi atunci când se străduieşte să devină caustic. Soţia lui, Sara, care-i seamănă fizic, minus chelia, de parcă ar fi fraţi, amabilă şi ea, însă mult mai voluntară, cel puţin aparent, fără a fi o frumuseţe – ca Suzana, bunăoară – poate fi declarată totuşi, o femeie bine. Au trei copii şi se pot numi o familie reuşită. Să nu uităm; Aron, pe lângă un bun architect, este şi un foarte priceput şi pasionat bucătar. Nu el găteşte zilnic, nu el este... femeia-n casă – pentru aceasta au menajeră – dar când este vorba de mese festive, atunci el trece la comandă.

– Bonjour, Aron – salută Serge.

– Bonjour, mon ami – răspunde Aron cu salutul lui obişnuit.

– Ceva noutăţi? întrebă Serge.

– Noutăţi ar fi. Dar mai întâi te felicit pentru Catedrală. Am avut emoţii pentru tine. Acuma ţi-o pot spune.

– Şi eu.

– Şi pe bună dreptate. O Catedrală Ortodoxă într-o metropolă vestică…

– Finanţată de ortodocşi, îl completează Serge.

– Adevărat. Dar ortodocşii, indiferent de unde, întotdeauna au avut bani pentru biserici – îl completează Aron, la rându-i. Noroc că juriul a fost din partea municipalităţii noastre. Şi mai ales, a ministerului Culturii şi Cultelor.

– M-am străduit. Voiam un locaş de cult cu utilităţi moderne şi aspect tradiţional bizantin.

– Asta au vrut, asta le-ai dat. Spre deosebire de ceilalţi. Ori prea moderni, ori prea tradiţionali. Te felicit.

– Nu pot decât să-ţi mulţumesc. Întotdeauna te-ai dovedit generos în ceea ce mă priveşte.

– Întotdeauna te-ai dovedit mai talentat decât mine. Şi întrucât invidia nu-mi roade măruntaiele şi gelozia nu-mi provoacă insomnii, de ce să nu recunosc. Şi de ce să nu ţi-o spun?

– Acuma, nu mă copleşi.

– Spun ce gândesc. În facultate nu ai fost întotdeauna cel mai bun?

– Hm.. da, dar...

– Niciun "dar"! Şef de promoţie erai şi dacă nu te ataca idiotul.

"Idiotul" fiind decanul. Pe care Aron nu-l putea suferi. Iar în combinaţia aceea pe Serge îl considera o victimă a idiotului. De aceea Aron, ca şi Sara

de altfel, au fost tare mulţumiţi când Serge s-a căsătorit cu frumoasa şi irezistibila Suzy. Considerându-şi astfel prietenul vindecat... iremediabil.

Sege caută printre ziare ultimele numere.

– Uite – îi atrage Aron atenţia. A mai apărut ceva pentru tine.

– Anume?

– Proiect pentru o Filarmonică.

Serge lasă ziarul pe masă şi se răsuceşte.

– Anume?!

– O metropolă estică. Vor să-şi construiască sală pentru Filarmonică. Citeşte!

– Asta chiar că m-ar interesa.

– Citește!

Serge preia prospectul şi-l studiată. Concursul se va ţine peste trei luni. Până atunci ar fi timp suficient pentru întocmirea proiectului.

După un sfert de ceas de studiu, ridică privirea. Da, da. Aron este aici. Şi dacă pleca, n-ar fi băgat de seamă. Întrucât atât a fost de concentrat privind noua provocare.

– Mă duc – spune el.

– Unde te duci? îl întreabă Aron.

– La Filarmonică. La concurs.

– Aşa, deodată? Fără o perioadă de... cugetare?

– Aşa, deodată. De altfel cugetare, reflexie, a existat. Şi chiar de nu voi câştiga, proiectul vreau să existe. Pentru sufletul meu.

– Ei, banii nu se câştigă cu sufletul. Banii se câştigă cu...

– Lasă, că ştiu şi eu cu ce se câştigă banii. Dar acest proiect trebuie să existe.

– Bineînţeles că trebuie să existe. Pentru concurs...

– Şi pentru concurs. Mă, fii atent! Vreau să realizez o sală, care, pentru sufletul meu, să atingă perfecţiunea. Mă urmăreşti?

– Dă-i înainte!

– La câte concerte am fost, câte săli am frecventat, întotdeauna am fost deranjat nu privind acustica, ci privind aranjamentul scaunelor.

– Adevărat, la concert te duci în primul rând să asculţi. Dar vrei să şi vezi. Şi ce te faci dacă în faţa ta se nimereşte un monument lat în spate sau o cucoană cu pălărie sau coafură etajată care tot îşi plimbă capul de pe un umăr pe altul?

– Da, aici ai dreptate. Unele săli...

– Tocmai. Sala concepută de mine va fi în formă de amfiteatru. Colosseum. Orchestra la mijloc. Vizibilitate perfectă. Locurile din spatele instrumentiştilor îl vor avea în faţă pe dirijor, iar cei de pe lateral vor fi cei mai avantajaţi.

– Deci, eşti pus pe fapte mari.

– Mâine... astăzi, chiar, mă şi apuc de lucru.

– Înseamnă că peste trei luni vom mai avea un triumf.

– Ei, să n-o luăm chiar aşa. Pentru Filarmonică va fi concurenţă din toată lumea. Vor intra şi americanii în luptă.

– Parcă pentru Catedrală n-a fost...

– Europeni. Catedrala a fost altfel. A fost ceva, totuşi, mai local.

– Mon ami, eu am credinţa că vei reuşi. Sunt curios ce va zice şi Suzy.

– Ei, aicea-i aici! Suzy! Să-i spună că s-au despărţit, să nu-i spună? Suzy cu Sara sunt foarte bune prietene. Iar Aron consideră frumuseţea Suzanei izvorul tămăduirii privind trecutul plin de umbre a lui Serge. Pe care Aron îl consideră de-a dreptul dubios. Pe de altă parte, chiar, când cele două femei se vor întâlni şi vor discuta, Serge este sigur că că Suzy nu va divulga adevăratul motiv... căpresc al rupturii. Nu... Nu-i va spune nimic lui Aron. Să lăsăm totul la voia întâlnirilor întâmplătoare.

Şi într-adevăr, întâmplătoarele întâlniri şi-au spus cuvântul. Au rezolvat situaţia.

La scurt timp după convorbirea de la Ordinul Arhitecţilor, într-una din zile, Sara ajungând acasă, intră val-vârtej în biroul lui Aron. Şi fără nicio introducere, după ce se trânteşte într-unul dintre fotolii, începe direct:

– Lasă-mă să-mi revin! Ia-mă încet că-ţi spun tot. Dar mai întâi lasă-mă să-mi revin!

– Te las, dragă, revino-ţi! Dar ce ai făcut? Ce s-a întâmplat?

– Lasă-mă să-mi revin!

– Ce ai făcut? Ai dat cu maşina peste vreun copil? Sau peste vreun bătrân?

– Doamne fereşte! răspunde Sara şi îşi face cruce.

Cu toate că e fiică de rabin, în cazuri extreme, bate mătănii. Când mici, de la stânga la dreapta, când mari, ortodoxe, de la dreapta la stânga. Acuma le amestecă, ceea ce înseamnă că e grav.

– Dar spune odată, Doamnă! Ce ai făcut? îşi pierde Aron răbdarea.

– Eu! Eu, nimic. Dar ăla, Serge... Fratele tău de cruce!

– Lui Aron îi vine inima la loc. Pe Serge doar l-a văzut zilele trecute. Ce putea să se întâmple? Zâmbeşte.

– Ei, ce a făcut? "Fratele meu de cruce"?

– Tocmai. Că n-a făcut ceea ce trebuia să fi făcut.

– Bine. Şi ce trebuia să fi făcut şi n-a făcut?

– Tocmai, că aicea-i enigma.

Aron o priveşte cu pleoapele apropiate. Într-adevăr, e tare simpatică Sara când se înfierbântă. Şi nici cu formele nu stă rău. S-au mai rotunjit ele după trei naşteri, dar pe el nu-l deranjează. Dimpotrivă.

– Uite ce e, Sarita dragă, te duci frumos şi faci un duş, eventual rece, ca să-ţi temperezi agitaţia, după aceea vii să facem noi ceea ce trebuie să facem. Copiii nu-s acasă – după aceea ne ocupăm şi de integrame.

– Vai de mine! În societatea noastră a explodat o bombă şi ţie-ţi arde de prostii!

– Bombă, ne-bombă, treci pe canapea. Bine a fi şi fără duş! Scoate! Sau scot eu! Şi Aron vrea să se ridice.

– Bine, fac şi duş, trec şi pe canapea, dar mai întâi trebuie să-ţi spun. Să mă eliberez. Şi să vedem pe urmă dacă-ţi mai arde!

– Spune odată!

– M-am întâlnit cu Suzy.

– Foarte bine. Cred că i-ai invitat. Şi?

– Era cu un tip la braţ.

– Cum?!

– Un tip chipeş, cu aspect de bodyguard.

– Nu se poate.

– În faţă la Center. Am dat nas în nas.

– Nu se poate. Suzy e femeie serioasă. E prea demnă. Şi să se afişeze braţ la braţ, nu se poate...

– Şi se comporta foarte dezinvolt. Şi era fericită. Eu, voind să evit o situaţie jenantă, am întors capul. Căutând să mă fac că n-o observ.

– Tu, poate că nu era Suzy. La ce distanţă?

– Şi atunci ea m-a atenţionat. M-a oprit direct:

– "Sara, te faci că nu mă vezi?

– Nu, dar... – am început să mă bâlbâi. Tot eu.

– Ţi-l prezint pe viitorul meu soţ. Dr. Raul M."

Instinctiv, am făcut gestul iar tipul foarte ceremonios, s-a aplecat şi mi-a sărutat mâna.

"O foarte bună prietenă" – a adăugat Suzy. Apoi cu acelaşi tupeu dezinvolt: "Amantul meu până la pronunţarea divorţurilor. După care şi soţul meu." Am înţeles astfel că şi tipul e însurat.

– Şi de Serge n-a pomenit nimic, n-a dat vreo explicaţie?

– Ba da. A mai spus: "Motivul divorţului, s-a terminat piesa." Atât. Apoi banalele formalităţi de la revedere, după care s-a înfipt mai adânc în braţul bodyguardului şi au plecat. Iar eu am rămas nemişcată în mijlocul trotuarului, ca o piatră funerară într-un cimitir turcesc. Până mi-am dat seama că lumea se ciocnea de mine. Ea a vorbit tot timpul. Atâta cât s-a vorbit. Iar eu, câteva onomatopee.

– Iar tipul cum arată?

– Mă, e un tip atletic. Arată bine. Se armonizează perfect cu Suzy. Sau mai degrabă, Suzy cu el.

– Mai frumos ca Serge?

– Mai. Mai viril, mai forte. Chiar şi tresăturile feţei...

Aron o priveşte dintr-o dungă.

– Te pomeneşti că şi ţie ţi s-au aprins călcâiele...

– Mai du-te tu, că te şi înjur. Eu până nu-ţi simt burtica între noi nu-mi vin iluziile.

– "Iluziile?!"

– Totul porneşte de la iluzii.

– Bine, să revenim – spune el. Probabil că la Suzy "iluziile" legate de Serge or fi devenit deziluzii.

– După patru ani! În care nu s-a putut observa nicio umbră! Nicio fisură!...

– Cine ştie ce o fi făcut măgarul ăsta de a determinat ruptura.

– Poate el a părăsit-o.

– El pe dracu! Zilele trecute ne-am întâlnit şi se comporta normal.

– De Suzy n-a pomenit?

– Am discutat chestiuni profesionale. L-am convins să participe la un concurs pentru o sală de Filarmonică.

– Şi?

– Va participa. Şi va câştiga, cu siguranţă. E talentat.

– După Catedrală, o Filarmonică. Din ce în ce mai celebru. Şi mai bogat, de ce să n-o recunoaştem.

– Ce dracu s-o fi întâmplat?! Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Să nu se fi apucat iar de prostii!...

– Nu cred. Suzy l-a vindecat iremediabil.

– Să sperăm. Cu cracii ei lungi şi plini de... elocvenţă...

– Plini de ce? întreabă Sara accentuat.

– De elocvenţă.

– Ce fel de elocvenţă?

– Ei! Elocvenţă sexuală. Ştii că admir operele de artă..

– Ce admiri?

– Operele de artă. Şi nu mă mai freca atâta. Treci pe canapea!

Sara râde de-a binelea.

– Te-ai aprins, mon ami!

– Aprins eram de cum ai intrat. Scoate tot şi treci pe canapea!

– Mai întâi un duş apoi mergem în dormitor să o facem ca la carte. Şi să te văd, Aron, fiul lui David! Animator de artă. Tu... cu iluziile tale, eu cu ale mele.

– Bine, bine, numai mişcă-te odată!

Şi Sara s-a... mişcat. Parcă, mai eficient ca de obicei. Şi el şi-a jurat să-şi subţieze cât mai urgent burticuţa, pentru ca... mişcările Sarei să obţină un ecou cât mai adânc.

– Bine a fost! exclamă el la urmă.

– Chiar foarte bine! aprobă Sara.

– Numai să nu rămâi gravidă.

– Ei, şi globalizarea n-ar avea decât de câştigat cu un geniu în plus.

Aron nu-i dă telefon. Nu caută să ia legătura cu el. Dar ocazia se iveşte tot la Ordinul Arhitecţilor. Şi întrucât prezenţi sunt mai mulţi colegi, coboară la cofetăria de jos unde la o măsuţă mai izolată pot discuta nestingheriţi.

– Mă – începe Aron – ce dracu s-a întâmplat? De ce nu mi-ai spus nimic?

Serge, bănuind despre ce este vorba, întreabă direct:

– Te-ai întâlnit cu Suzy?

– Nu eu, Sara.

– Şi?

– Şi. Aştept să mă lămureşti.

– Suzy ce a spus?

– Aproape nimic. Că piesa s-a terminat. Atâta a spus.

– Deci Suzy e Suzy. Suzy e un caracter, n-a dat relaţii.

– Nici eu n-am de spus mai mult.

– Adică?

– Piesa s-a terminat. Atâta tot.

– După patru ani de iubire! De căsnicie, oficială! Atâta tot?

– Atâta tot. Piesa s-a terminat.

– Bine, dar Suzy era la braţ cu un tip. Erau în mare tandreţe.

– Aceea-i altă piesă. Care nu mă interesează. Cea care m-a interesat s-a terminat. Suzy s-a exprimat perfect.

– Şi... acuma unde stai?

– Acasă. Casa mi-a rămas mie.

– Şi Suzy?

– Domeniul de lângă lac. Plus... are bani să-şi cumpere tot ce vrea.

– Deci, n-o să ne mai răsfăţăm pe debarcaderul de pe lac…

– Cu mine, nu.

– Şi acuma ce ai de gând? Trebuie să-ţi găseşti o femeie. Dacă nu, îţi găseşte Sara.

– Am.

– Ai!

– O mare iubire. O mare pasiune. Tu mi-ai găsit-o.

– ?

– Iubirea mea se numeşte Filarmonica. După ce o cuceresc, mai vedem.

Trec doi ani. Construcţia propriu zisă a Catedralei durează un an şi trei luni, iar finisajul şi picturile interioare aproape nouă luni.

Sfinţirea se face în cadrul unui ceremonial de mare... pompă. Este adus un episcop din ţara care va patrona lăcaşul sfânt împreună cu parochia aferentă. Acesta conduce şi slujba de sfinţire. Invitaţi sunt Ministrul Culturii şi Cultelor, Ambasadorul ţării estice precum şi oficialităţile locale. Bineînţeles că printre toţi, un loc de cinste îi este atribuit autorului principal – arhitectul Serge Doma. La oficierea slujbei episcopul este secondat de şase preoţi în odăjdii la fel de strălucitoare ca ale Episcopului, minus... coifu. Sau potcapul. Sau cum s-o fi numind, înalt şi bine garnisit cu pietre colorate.

Replicile prelaţilor sunt susţinute de un cor mediu de teologi. Cu toate că slujba se ţine într-o limbă estică pe care Serge n-o înţelege, totul i se pare interesant. Putem spune – pitoresc. Pentru prima dată când participă la o slujbă ortodoxă. Ca o piesă de teatru, bine reglată. La care, desigur, s-au făcut multe repetiţii. Cam lungă. Şi cu multe replici şi cuvinte care se repetă. Noroc că el stă jos. În zona cu scaun rezervate oficialităţilor. Dar ce te faci cu marea masă din mijloc? Întrucât scaune nu sunt decât pe margine. Fixate de pereţi. Totuşi, să stai două, trei, ceasuri în picioare, nemişcat, greu te mai poţi concentra numai asupra celor sfinte. El, iniţial, a conceput şi bănci în mijlocul Catedralei, dar pe parcurs i s-a atras atenţia că de asemenea mobilier deocamdată nu este nevoie. Firește, s-a conformat fără comentarii. El avea nevoie de realizare şi de banii contractaţi. În orice caz, de acuma, dacă ar fi pus în situaţia de a concepe un nou lăcaş de cult ortodox, ar proceda puţin mai altfel. După ce a urmărit această slujbă, cu acest ceremonial, i se pare că înţelege mai bine spiritualitatea ortodoxă decât le înţelegea din simplele lecturi. Acum, chiar se miră cum de a reuşit. Ei, da! Tot sunt bune la ceva şi... caprele. “Naiba să te ia, Suzana!” Asemenea gânduri să-i vină în Sfânta Catedrală! Se uită roată. Nu-l vede. Nu “o” vede – l-ar corecta Suzana. S-a mai uitat de câteva ori. De fapt, de atunci, din seara... miracolelor, nu l-a mai văzut. Nu l-a căutat, şi nici n-a fost căutat. L-o fi înghiţit neagra veşnicie politică. În schimb, rotindu-şi privirile, întâlneşte – a câte oară – ochii aceia în toate culorile, ochi de pisică, ai unei doamne, sau mai degrabă domnişoară, frumoasă, păr blond, pal, şi la gât un fular verde venin.

Slujba, în fine, s-a cam terminat. Şi urmează predica. Ţinută tot de episcop. Mai întâi în limba ortodocşilor. Nu lungă. Cam 10 minute. Aici se aude rostit şi numele lui. Apoi Episcopul continuă să vorbească în limba engleză. O englezească fluentă şi absolut literară. Numele lui este pomenit din nou. Se aduc laude şi mulţumiri talentatului arhitect Serge Doma, care

prin îndrăzneala lui de avangardist a reuşit să îmbie armonios modernul cu tradiţionalismul ortodoxismului etern, realizând o lucrare de excepţie spre slava lui Dumnezeu şi a dreptei credinţe.

După ceasuri de oboseală duhovnicească se trece la demisol în sala de festivităţi la o dezirabilă recepţie oferită invitaţilor şi curatorilor mai de vază. Şi aici, o mică surpriză pentru Serge. El, într-adevăr, a conceput sala. Dar mobilierul este adus de biserică. Mese, scaune, uşoare, manevrabile. Acuma, mesele sunt lipite una de alta şi aranjate în formă de U. Pe rândul ce constituia mijlocul U-ului, partea exterioară, chiar la centru, bineînţeles – Episcopul. Alături ministrul, ambasadorul, primarul ş.a.m.d. Pe acelaşi rând, şi nu prea departe, şi scaunul rezervar arhitectului creator. Şi chiar în faţă, pe rândul din interior,– plăcută surpriză pentru Serge – domnişoara cu ochi de pisică. Îi zâmbeşte. De cum s-au aşezat, zâmbetul ei l-a prins. Este frumoasă şi suplă. Le are pe toate, dar, parcă, un pic chiar prea, foarte, foarte, suplă.

Se începe cu câteva mici discursuri oficiale după care este provocat să vorbească şi Domnul Arhitect. Provocarea o face chiar preşedintele Ordinului Arhitecţilor.

"Vrea să mă încuie, fir-ar al Dracului! Îl macină invidia." Şi el concurase. Serge, nu se ştie el orator, întrucât nu prea vorbise în public. Orele pe care le predase la Facultate nu le consideră semnificative, întrucât studenţii te ascultă din interes. Sau pentru că sunt obligaţi. Pe când aici, este cu totul altceva. Se ridică încet. Şi cu voce joasă, caută să se descurce.

– Cam tot ce aş fi avut de spus a fost rostit de către distinşii mei antevorbitori. Aşa că mie nu-mi rămâne decât să mulţumesc bunului Dumnezeu pentru că mi-a dat puterea să duc la bun sfârşit acest proiect. Care însă n-ar fi însemnat nimic fără minunata echipă de constructori care l-au înţeles. Mulţumim bisericii ortodoxe pentru încrederea pe care ne-a acordat-o.

"Scurt şi cuprinzător" – gândeşte domnişoara de vizavi a cărei aplauze par a fi mai rezonante decât ale celorlalţi.

– Pe lângă faptul că sunteţi un mare arhitect, sunteţi şi un foarte bun orator – îi spune ea, direct, după ce-l vede reinstalat pe scaun.

– Nu ştiam – îi răspunde el, preluându-i zâmbetul.

– Ce nu ştiaţi?

– Că aş putea fi orator, cât de cât, acceptabil.

– Foarte bun. Scurt şi la obiect.

– Da. Scurt. Pentru că mai mult n-aş fi avut ce spune. N-aş fi ştiut ce să spun în continuare.

Între timp vin platourile cu aperitive. Fata se întinde şi-i ia farfuria.

– Îmi daţi voie să vă servesc?

– Mulţumesc. Sunteţi foarte amabilă, domnişoară...

– Katherina. Mă cheamă Katherina – se prezintă fata în timp ce-i... împodobeşte bine farfuria.

– Eu... Eu...

– Ştiu cum vă numiţi. Toată lumea vă ştie numele.

– Da, cei de aici. Întrucât mai înainte a fost pronunţat. Dar cei de aici, nu sunt toată lumea.

– Scriu şi ziarele despre dv.

– Cu ce ocazie? Eu nu am văzut.

– Ei, nu aţi văzut. Bunăoară cu ocazia Filarmonicii.

– Aceea a fost demult.

– Care demult? Anul trecut. Şi de atunci mereu se comentează în presă. Favorabil, bineînţeles.

Episcopul se ridică în picioare. După el, şi celelalte feţe bisericeşti. Apoi toată asistenţa. Unul dintre preoţi spune Tatăl Nostru încheind cu Sf. Cruce şi de trei ori Doamne Miluieşte. După care masa poate începe. Lui Serge ceremonialul i se pare firesc. Mai întâi că Rugăciunea Domnească în orice împrejurare nu poate fi decât binevenită. Apoi că prin aceasta, frumoasa domnişoară este întreruptă. După rugăciune se impune linişte. În care tacâmurile sunt manevrate cu multă atenţie. Desigur, după atâtea rugăciuni, discursuri, formalităţi, senzaţiile de foame şi sete îşi cer drepturile. Katherina ar vrea să mai intervină, dar văzându-l pe Serge cât este de cufundat între bunătăţile culinare, se abţine. Este vreme. Bine că l-a cunoscut. Şi se pare că e pe drumul cel bun.

Între feluri, se mai aruncă câte o expresie, câte o propoziţie, dar mai mult se tace, şi se studiază. Unul pe celălalt. Cei care au interes să se studieze. Şi se pare că aici ar fi un oarecare interes. Mai întâi din partea Katherinei. Apoi, treptat, şi din partea lui Serge. Şi dacă Katherina ştie cam tot ce o interesează despre Serge, pe aceeaşi scară de interese începe să urce şi marele arhitect.

– Eşti studentă? întreabă el atunci când năvala asupra bunătăţilor culinare s-a mai... estompat.

– Mulţumesc pentru compliment – este răspunsul însoţit de un zâmbet oarecum şăgalnic.

Serge a înţeles semnificaţia. Totuşi continuă:

– Nu înţeleg.

– Arăt chiar aşa puştoaică?

– Nu chiar, dar pe aproape.

– Sunt asistentă la Facultatea de Arhitectură.

– Oooo! În cazul acesta suntem colegi!

– Nu chiar. Dar pe aproape.

– Asta înseamnă că stai pe aicea. În această localitate.

– Da...

– Şi... cum?

– Cum?

– În chirie? La rude?

– Nici în chirie, nici la rude.

– Dar?

– Am casa mea.

Un demon îl determină pe Serge să meargă mai departe. Să afle. Să ştie cât mai mult despre această fată.

– Casa dumitale!?

– Am chiar două case. Un apartament personal în care propriu-zis stau şi încă o locuinţă cu părinţii pe care aţi construit-o chiar dv.

– Eu?

– Da…

– Lămureşte-mă!

– Foarte simplu. Sunt fiica părintelui paroh. Şi Catedrala cu anexele administrative plus camere pentru oaspeţi... Adevărat?

– Şi care este tatăl dumitale?

– În stânga. Al doilea de la Episcop.

Serge se lasă mai spre speteaza scaunului şi caută. Da, este preotul acela cu plete complete. Fără chelie. Cu barba nu prea mare, dar nici prea mică. Pare în jur de 50 de ani. Îl remercase. Dintre vorbitori a fost cel mai eficient. Şi scurt, totodată.

– Deci, fată de popă – remarcă Serge.

– Da, dar nu sunt curvă – adaugă Katherina, la modul cel mai firesc. Şi şocant, totodată.

Serge o priveşte încruntând sprâncele.

– De ce spui asta?

– Pentru că în general despre fetele de preoţi aşa se spune. Ori sunt curve, ori sunt mironosiţe. Cel puţin în zona noastră geografică. Cele frumoase ar fi curve, cele urâte – mironosiţe.

Serge se întinde mai mult înainte şi îi prinde mâna.

Ştii ce, Domnişoară Asistentă, cu mâncarea s-a cam terminat. Te rog frumos, ridică-te, şi să mergem pe una dintre canapelele de lângă pereţi. Unii au şi făcut-o. Acolo putem discuta nestingheriţi. Chiar şi subiecte sensibile. M-am săturat să-mi tot întind gâtul.

Katherina, fără nicio altă invitaţie, îşi ia poşeta, se ridică şi se direcţionează spre cel mai îndepărat şi izolat fotoliu dublu. Dublu, dublu, dar nu chiar atât de lat încât două personae, dacă nu se aşează la părţile extreme, să nu se atingă. Şi Katherina, care ajunge prima, are grijă să se

aşeze la o palmă bună distanţă de partea exterioară, încât Serge, când îşi pune fundul, partea dreaptă i se lipeşte bine de coapsa fină şi caldă a tinerei femei. Şi nu protestează. De ce să protesteze? Niciun Arhanghel n-ar protesta, într-o asemenea situaţie.

"Asta o caută cu lumânarea – se gândeşte el. Pe de o parte susţine că nu e curvă, pe de alta, s-ar fute de mama focului!"

– Să lămurim odată două lucruri – începe el. Ce înţelegi dumneata prin cuvântul "curvă" pe care-l rosteşti cu atâta dezinvoltură?

Katherina îl priveşte cu ochii ei de pisică ce atunci când sunt închişi pe jumătate devin de coloratură... parşivă şi răspunde fără a-şi căuta cuvintele.

– Păi… ar fi două explicaţii. Prima întâlnită în zona mea geografică. Şi anume, curve, femeile care se culcă şi cu unul şi cu altul fără a-şi face mari probleme. Şi mai ales femeile măritate care alunecă în afara căsătoriei. Şi altă explicaţie ar fi – pe care o consider cea corectă – acelea care-şi oferă graţiile sexuale pentru bani sau alte avantaje...

– Adică femeia care se culcă cu un bărbat din interes.

– Nu numai femeia! subliniază Katherina. Şi un bărbat poate să fie curvă!

Serge caută să nu-şi schimbe expresia. Dar înghite în sec. L-a înfundat, fata popii. L-a etichetat. Acuma, la sfinţirea Catedralei, înălţată pe un proiect de... curvă. Iartă-ne, Doamne! Hai să fugim cât mai repede. Îşi lasă mâna dreaptă peste coapsa stângă a fetei. Ceva mai sus de genunci. O cuprinde mai mult de jumătate. Fibră tare şi caldă. Katherina nu se trage. Nu se formalizează. Îi priveşte doar mâna.

Şi Suzy era suplă. Dar asta e numai os, fibră şi piele catifelată.

– Cum poţi fi atât de suplă? întreabă el.

– Plăcere, voinţă şi necesitate.

– Mai explicit!

– Plăcere, pentru că aşa îmi place să arăt. Dacă mă ating de o persoană obeză îmi vine să fac imediat duş. Uite, şi tata ce uscat este. Şi mama la fel. Voinţa este cuprinsă în prima.

– Şi necesitatea?

– Este cea financiară.

– Adică?

– Aşa-mi câştig banii.

– Cu?...

– Cu supleţea.

– Hai, lasă-te de integrame şi nu mă tot!...

– Freca – vrei să zici – intervine Katherina. Apoi repede se corectează. "Vreţi să ziceţi." Scuzaţi! M-a luat gura pe dinainte.

– Lasă, gura te-a luat bine. Sunt Serge şi tu eşti Katherina. Mai pe scurt,

Katy. Fără să ne tot dumneavostrim. Explică-te! Clar şi la obiect. Financiar. Îţi câştigi banii. Ai spus că eşti asistentă la Facultate...

– Da. Cu salariu fix de la buget. Dar acela nu-mi ajunge.

– Şi atunci?

– Am nevoie de eleganţă, graţie – bazate pe suplețe.

– Dar spune odată, fată dragă! se răsteşte Serge strângând cu putere coapsa femeii şi avansând câţiva centimetri mai sus.

– Aoleu! reacţionează Katy. N-a fost rău. Dar să nu rămână urme, că nu e voie. Şi nu mai avansa, căci sunt foarte excitabilă – mai zice. Şi pune geanta peste mâna lui – să nu se observe.

Serge îşi retrage mâna la locul iniţial.

– Poţi să laşi mâna acolo. Numai să nu mergi mai sus. Deocamdată! adaugă ea zâmbind.

– Tu, vrei odată să vorbeşti?

– Tot asta încerc. Dar tu...

– Vorbeşte!

– Sunt manechin. La Casa de Modă "Delyr". Manechin de bază. De acolo-mi vin banii.

Delyr. Casa de Modă. De acolo se îmbracă şi Suzy.

– "Delyr"– repetă el. Acuma înţeleg de ce ochişorii tăi de pisică nu-mi erau tocmai străini.

– Ei, ochii sunt machiaţi în fel şi chip. La fiecare apariţie.

– Da, dar farmecul şi fascinaţia rămân aceleaşi.

– O! Eşti amabil. Te-aş săruta dacă aş fi sigură că nu mă vede tata.

– Ţi-e aşa teamă de Domnul Părinte?

– Nu m-a certat niciodată. Niciodată nu mi-a zis nimic. Totuşi, când îşi încruntă sprâncenele, mă intimidează. N-aş vrea să-l supăr cu nimic niciodată. Îmi iubesc foarte mult părinţii.

– Şi acuma stai cu ei?

– Nu. Stau în apartamentul meu. Am toată libertatea. La ei stau din când în când. Mai ales acuma. Cu noua situaţie.

Paul îşi mişcă mâna de sub geantă. Katy îşi strânge picioarele.

– Stai cuminte. Ţi-am spus că sunt excitabilă.

– Şi... la noapte unde vei dormi? întreabă el.

– Am înţeles subtextul. Dar în noaptea aceasta, nu. Episcopul va înnopta la parochie şi trebuie s-o ajut pe mama. La onorurile casei.

– Păcat.

– Am înţeles. Ai vrea să mi-o tragi încă din prima zi.

Doamne! Şi Suzy vorbea fără baricade, dar şi asta!...

– Cine n-ar vrea! răspunde el.

– Hmm... da. Uite ce e, stimate domn! De fapt eu am pus ochii pe tine

cu un anumit scop. Nu credeam că vom merge aşa departe, dar pe măsură ce ne apropiem, îmi place.

– Ce scop?

– Vreau să-ţi pun o întrebare. Şi indiferent dacă răspunsul tău va fi afirmativ sau negativ, răspunsul meu în privinţa futaiului este DA.

– Întreabă odată! Nu mă tot frecţiona!

– "Frecţiona!" Bravo! Începi să te dai pe brazdă.

– Hai, vorbeşte!

– Uite, Serge, La anu' vreau să-mi dau masteratul. Şi vreau să mi-l dau cu tine. Arhitectura în cultul bizantin. Eşti de acord?

– Da – răspunde el simplu.

– Acuma chiar că am să te sărut.

Se apleacă spre el şi îl sărută pe o porţiune mult apropiată de gură. Apoi continuă:

– De aceea ţi-am spus dinainte – *da*, ca să nu consideri că o fac din interes, futai contra masterat. Că aş fi... curvă.

– Şi te-aş pregăti pentru masterat chiar dacă nu ai fi de acord să te culci cu mine.

– Să ne futem. Spune! "Să ne futem."

– Tu!

– Hai, spune!

– Nu pot.

– Bine, acuma te las. Dar va trebui să înveţi, avem timp.

– Tu, după cum se vede, eşti foarte senzuală.

– Sunt.

– Şi dacă te trezeşti că nu corespund?...

– Corespunzi.

– De unde ştii?

– Sunt foarte uşor de satisfăcut. Cu bărbatul care-mi place! Să fim înţeleşi! Până ce tu vei termina odată, eu am să termin de trei ori.

– Oi fi având tu punctele tale…

– Punctul sensibil. Marele punct sensibil!

– Şi unde se află acest ,,mare punct sensibil"? Dacă-mi este îngăduit să întreb?

– Unde.... Unde? Oare unde?!

– Unde?

– Între picioare. Că doar nu pe ceafă sau pe umărul drept.

Serge o priveşte iar şocat.

– Mare-i grădina Ta, Doamne!
– Şi sunt şi fete de popă în ea!...
– Apoi pentru mine asta-i prima fată de popă. Dar şi ultima!
– Să te audă Prea Înaltul!
Serge, nemaiavând ce spune, îşi mişcă uşor degetele.
– Dacă nu te astâmperi, bag şi eu mâna, ameninţă ea.
– Unde?!
– Acolo.
– Ai fi în stare!
– De ce nu? Mâna mea e mult mai subtilă.
– Ai fi în stare! Aici în public?!
– De ce nu? Şi cu ocazia aceasta ţi-aş dovedi că eşti în stare.
– Bine, cedez. Uite şi...
– Nu lua mâna, dar stai cuminte.
– Stau.
După câtva timp în care-i vine din nou să-i strângă coapsa dar se abţine, întreabă.
– Câte kg ai?
– La 1,73 m, sub 50 de kg.
– Nu e prea puţin?
– Nu. Vin toaletele pe mine ca turnate. Spre plăcerea creatorilor şi a publicului. Şi a mea. Şi după câte se pare, şi a ta! Sunt sigură.
– Şi eu sunt sigur. Abia aştept – mâine.
– Vrei chiar mâine? întreabă ea.
– Absolut. Unde o facem?
– Unde vrei. Putem şi la mine.
– Nu. Prima dată o facem la mine.
– Ai... condiţii? întreabă ea. Aşa, ca să întrebe.
– Sper. Răspunde şi el. Aşa, ca să răspundă.
Katy este hotărâtă să nu mai o lungească. Scoate telefonul.
– Spune.
– Ce?
– Numărul tău de telefon.
– A, da. Îi dictează numărul. Dar nu înainte de a constata. Telefon cu video. Nu stă rău cu finanţele. Îi dictează numărul, apoi îl scoate şi el pe al său. Înregistrează numărul Katyei.
– Adresa! cere ea.
– De ce?

– Să ştiu unde să vin.

– Îmi spui tu o adresă. Vin să te iau cu maşina.

– Şi eu cu maşina m-aş fi deplasat, domnule Arhitect! spune ea cu o vagă nuanţă de ironie. Dar dacă mă iei tu, atunci va trebui să mă şi aduci, întrucât luni la 9 am cursuri.

Serge îi ia mâna şi i-o sărută.

– Mulţumesc – spune.

– Pentru?

– Asta înseamnă că stai toată noaptea.

– Nici nu m-am gândit altfel.

Serge îi sărută din nou mâna, şi din nou.

– Mulţumesc.

Ochii de pisică îl privesc cu duioşie. Atâta cât pot să fie de duioşi ochii de pisică.

– Îţi era dor de o pizduliţă bună. Hai, spune!

– Katy! exclamă el făcând iar pe indignatul.

– Lasă falseturile! Hai spune! Îţi era dor de o pizdă bună.

– Cam, da.

– O vei avea. Pizdă de manechin. E tot atât de bună ca pizda de balerină.

– De unde ştii?

– Ştiu. Stau bine cu cultura generală. Dar să nu ne mai luăm cu vorba, că iar mă excit. Vii mâine la cinci în faţa Catedralei. Ce culoare are maşina ta?

– Ford vişiniu.

– Perfect. Pa! Scoate mâna de la căldurică.

Katy îşi ia geanta, îl sărută pe frunte şi se depărtează păşind dreaptă, dominantă, cu paşi puţin încrucişaţi şi şoldurile discret legănate; ca la Parada Modei.

La cinci fix Fordul staţionează în faţa Catedralei. Exact atunci iese şi Katy din zona administrativă. Este îmbrăcată într-o rochiţă înflorată, mini, şi un jerseu uşor de culoare vişinie. Pantofi, toc-demi, părul lăsat în voia lui. Se apropie, păşind, bineînţeles, ca la parada modei. Toată e numai zâmbet.

Doamne! Picioarele! Cât sunt de subţiri! Dar nu sunt subţiri, sunt suple. La ultimele concursuri internaţionale de patinaj artistic a urmărit chiar cu teamă, cât de subţiri erau picioarele campioanelor, constatând până la urmă, după dificultatea evoluţiilor, că asemenea picioare pot fi, totuşi, foarte puternice. Altă explicaţie nu există. Desigur, şi picioarele Katherinei sunt foarte puternice. Şi cu tot ce o fi între ele. Picioare lungi, suple şi puternice.

Serge o aşteaptă cu portiera deschisă. Se simte demn. Se simte important. Se simte curat. Privind această nobilă femeie ce vine zâmbind spre el. Curat!... Dacă n-ar exista această afurisită de memorie care depozitează totul! Ce bine ar fi dacă am avea proprietatea de a reţine numai ce vrem. Ce ne place. Ce ne convine! Iar pe altele să le ştergem. Întocmai ca la memoria calculatorului. Şi acuma. Să nu reţină decât Catedrala şi paşii Katherinei. Nu şi calea iniţială spre aceşti paşi. Îi vine iar s-o înjure pe Suzy. De parcă ea ar fi vinovată că există capre pe mapamond. Îi vine să se scarpine. Parcă ar avea râie... căprească. Katy a ajuns. Îl sărută direct pe gură şi se instalează.

– Ce jerseu drăguţ! spune el după ce răsuceşte cheia de contact.

– Da, l-am luat ca să se asorteze.

Serge îi priveşte rochia, pantofii, apoi părul. Nu pricepe.

– Cu ce să se asorteze?

– Cu maşina. Mi-ai spus că Fordul ţi-e de culoare vişinie.

– Apreciez gestul.

– Bine faci.

Katy zâmbeşte în continuare. Caută să-şi plieze rochiţa cât mai spre genunchi.

– Ştii care-i regula la fustă mini?

– Care-i regula?

– Nu te strădui s-o întinzi, căci tot scurtă rămâne.

– Vai! N-am ştiut! spune ea. Şi cu un gest de fetiţă răsfăţată îşi împinge faldurile fustei până colo, spre tanga.

El face ochi mari.

– Fii atent la volan! Nu la pizdă – pardon – la picioarele mele. Vreau să le duc întregi acasă.

El nu mai zice nimic. Conduce atent. Aruncând totuşi câte o privire asupra coapselor.

– Să gustăm ceva. Eu nu am mâncat nimic de la amiază – propune ea.

– Acasă totul este pregătit – o linişteşte el.

– O, un pupic în plus.

Ajung. Pe proprietate, Serge trage maşina direct pe peron la intrarea principală. Sare din maşină şi-i deschide portiera.

– Poftiţi, prinţesă.

Katy coboară şi priveşte roată.

– Îmi închipuiam ceva deosebit. Dar nici chiar aşa. La asemenea nivel, chiar se merită să fii arhitect.

Serge tace. Ce ar putea spune? Că la acest nivel arhitectura a contribuit, hai să zicem, cu o treime. Restul – medicina. Tata socru să trăiască! Chiar, au trecut anii şi nu l-a mai văzut pe tata lui Suzy. Se înţelegeau bine. Părea el uneori ursuz, dar întotdeauna cu bune intenţii:

– Şi..., singur stai în căsoiul acesta? întreabă ea.

– Cu Dumnezeu. Şi...

– Şi cu cine mai vine – îl continuă ea.

– Da, cu tine – caută el să precizeze. Împinge uşa principală.

– Poftim, Prinţesă.

"Bine, bine", gândeşte ea. "După ce te-oi fute ca la uşa cortului n-o să-ţi mai ardă să mă prinţepesealizezi."

Spaţiul în care au intrat este larg, bine împărţit şi cu multiple utilităţi. Pe fundal, un şemineu în stil antic. În dreapta, fotolii comode cu măsuţă pentru cafele. Televizor-tablou sub partea de sus a scării interioare. În partea stângă o masă pentru 12 persoane. Spre extremitatea din stânga, tot ce trebuie să cuprindă o bucătărie modernă. Iar în faţă, până la intrare, spaţiu suficient în care la ocazii festive se poate dansa. Pe masă, într-o parte, farfurii şi tacâmuri aranjate pentru două persoane.

Katy se trânteşte pe unul dintre fotoliile din dreapta. Exact fotoliul în care stătuse Suzy ultima dată. Avant de finir. Când contemplase retragerea caprină. Serge se aşează în faţa ei.

– Frumoasă reşedinţă. Tu ai creat-o? Sau ai cumpărat-o?

– Eu am conceput-o.

– Eşti mare, signore, eşti mare! Am ştiut eu pe cine să-mi aleg pentru titulatură.

"Ai ştiut pe dracu! gândeşte el. Despre arhitectura bizantină ştiu poate mai puţin decât tine. Apucă-te, Serge, şi studiază. Nici nu ştiu unde să caut... Noroc cu Aron. El este doct în arta şi arhitectura de cult!"

Katy se pregăteşte să mai pună câteva întrebări, când din zona opusă, ca din pământ, apare o femeie cam la 50 de ani.

– Bună ziua – salută ea cu privirile spre Katherina. Apoi continuă:

– Domnule Serge, totul este pregătit. Dacă...

– Bine, Doamna Olga, ia loc – o întrerupe Serge şi continuă:

– Katy, s-o cunoşti pe Doamna Olga, îngerul meu păzitor.

– O, Domnişoară, sau Doamnă...

– Doamnă – precizează Katherina. La Paris o femeie trecută de 22 de ani este Doamnă. Indiferent dacă are certificat sau nu. Şi eu am 27.

Şi, până una-alta, în domeniu manierelor, tot Parisul dictează. Chiar dacă engleza se impune în globalizare.

– Vă rog să mă scuzaţi. Şi apoi Domnul Serge e prea bun. Eu în această

casă sunt menajeră. Katerina, după accent, a depistat-o. O ia direct, spre surprinderea ei, dar mai ales spre surprinderea lui Raul, înrt-o rusească impecabilă:

– De unde eşti, doamnă Olga?

Olga face ochii mari şi răspunde cu glas legănat, tot în rusă:

– Din Vladivostok.

– De unde? se miră Katherina.

– Din Vladivostok.

– Auzi, Serge, o întoarce Katy în englezeşte. Femeia aceasta e de pe cealaltă burtă a pământului. Din extremul estic al Rusiei. Mai precis, al Siberiei. Când nu erau avioane şi se circula numai cu trenul – cu transsiberianul, îţi trebuiau cel puţin două săptămâni de la Sankt Petersburg până la Vladivostok.

– De fapt de acolo mă trag – precizează femeia. Dar prin căsătorie am ajuns la Minsk. Politica lui Stalin de schimb de populaţie. De rusificare a Moldovei.

– Şi aici aţi ajuns în Moldova?

– Da. Printr-o întâmplare nefericită. Fiica mea era să cadă victimă unor traficanţi de carne vie. Tot un fel de mafia rusească. Domnul Serge ştie mai bine. De la dânsul ne-a venit salvarea.

– Tu! Se miră Katy.

– N-am niciun merit – spune Serge. A fost o întâmplare cu totul şi cu totul accidentală. În aeroport. Pe un fotoliu. Am surprins o convorbire în franceză. Am înţeles că era vorba de un transport de carne vie. S-a rostit şi o adresă pe care am reţinut-o. L-am sunat imediat pe adjunctul Ministrului de Interne. I-a luat ca din oală.

– Ministrul de Interne! Ce legătură ai tu cu Ministerul de Interne?!

– Dar nu eu le-am proiectat Închisoarea Municipală?

– Serge! Mă uluieşti! izbucneşte Katy. Te pricepi şi la închisori?

– O nimica toată. Mai simplu ca o Catedrală Bizantină. Numai că mult mai bine plătită.

– Fantastic!

– Apoi la puţin timp tot ei m-au sunat.

– Cine?

– Ministrul. Ştia că am nevoie de o menajeră şi mi-a propus-o pe Doamna Olga care alături de fetiţa ei erau printre victime. Era verificată şi mi-a recomandat-o.

– Şi fata?

– Aici a terminat liceul – continuă Serge – şi telefonic am orientat-o spre arhitectură. N-am văzut-o, dar asta are mai puţină importanţă...

Important este că n-a păţit nimic. N-a apucat să păţească ceva şi acuma sunt amândouă în siguranţă.

– La arhitectură, zici, ce an?

– Anul I – răspunde mama. Este foarte bună la desen.

Un tremurat nervos începe s-o cuprindă pe Katherina. Încearcă să se domine.

– Şi cum o cheamă?

– Lena. Lena Orlov.

– Lena! Lena Orlov. Lenuşka! Iubita mea Lenuşka! îşi dă drumul Katherina. Studenta mea preferată! Fantastic! Mai ceva ca-n filmele cu Stallone sau Mel Gibson. Ce zici Serge?

– Într-adevăr, fantastic. Ce mică-i lumea! Câte coincidenţe!

După atâtea surprize cu adevărat şocante, se aşterne o tăcere în care fiecare stă cu gândurile lui proprii.

Serge, închisoarea a realizat-o încă în vremea când era cu Suzy. Prima lucrare de mari proporţii. Suzi era tare impresionată. La inaugurare a fost capabilă să-l determine pe director s-o conducă din etaj în etaj şi să viziteze, dacă nu toate celulele, atunci măcar toate compartimentele.

– Mă, de acolo nu se poate evada? l-a întrebat pe Serge, la urmă.

– Nu prea.

– Aşa ai conceput-o.

– Cam aşa. Totuşi, o anumită posibilitate ar fi.

– Care?

– Secret. Dacă tu ai fi condamnată, atunci aş comite şi eu un delict ca să evadăm împreună – i-a spus.

– Bine, am să dorm liniştită.

Suzy – alte vremuri!... O priveşte pe Katy. Oare care e mai frumoasă? Două genuri total diferite. Nu pot fi comparate. Decât... asemănate, privind limbajul. Amândouă – slobode la gură. Chiar, oare Suzy o mai fi frumoasă? Trebuie să fie. O fi având copii? Trebuie să aibă. S-o fi măritat cu ăla? Cu siguranţă. Ea nu merge pe dubluri. S-o ia Dracu! Ba să n-o ia! Să mă ia pe mine. Eu am fost curvă, nu ea.

– Apoi, cum aţi fost ţinute? Doamna Olga? Întreabă Katherina.

– Ca sclavele.

– Povestiţi, vă rog. Lena nu mi-a spus nimic.

– Nici n-ar avea putere să spună. Eram ţinute într-o casă mică, izolată, într-o singură cameră cu WC-ul alături, 4 fete şi cu mine. Eu trebuia să le îngrijesc. Fetele erau minore. Şi virgine. Începeau să le drogheze. Să le vândă unor milionari – nebuni, cu siguranţă. În cameră cu noi stătea

permanent câte unul de pază. Dormea cu noi. Am deosebit trei paznici. Unul, mătăhălos şi hidos, o plăcea pe Lena. Dar neavând voie să se atngă de fete – marfa trebuia livrată intact, căuta să se satisfacă luând-o în braţe, sărutând-o, pipăind-o. Lena ţipa. Ţipau şi fetele până venea şeful care-l potolea. Calvarul a ţinut şase zile. Până-ntr-o seară. Chiar când bestia o înghesuia într-un colţ, uşa s-a izbit de perete şi în cameră au pătruns trei poliţişti. Primul dintre ei, care era şi cel mai tânăr, când a văzut scena, l-a tras pe animal de peste faţă şi într-un acces de revoltată furie, atâta l-a bătut până a lăsat în mijlocul camerei o masă de carne însângerată. Camarazii lui de abia l-au putut opri. Nu l-a chiar omorât, dar nici om n-a mai rămas din el. Ăsta nu mai trebuie pedepsit. Şi-a primit-o. Pe noi ne-a luat o maşină a poliţiei şi ne-au dus la un spital pentru recuperare. În curte i-am văzut şi pe criminali. În cătuşe. Erau trei. Al patrulea, cel bătut, nu putea fi deplasat decât cu targa. La spital ni s-au adus actele. Ni s-au luat declaraţii, iar la process, unde am apărut ca martore, criminalii au fost condamnaţi pentru sechestrare de persoane şi trafic de carne vie. Băiatul care-l bătuse pe paznic a înţeles de la proces că eu sunt mama. A venit la mine, mi-a cumpărat un telefon mobil, performant, ca să ţinem legătura. Mă ruga insistent să fac în aşa fel ca Lena să nu se mărite până se întoarce el. Am înţeles că mai avea de terminat o şcoală specială în America. Cum să se mărite când încă era minoră şi trebuia să-şi termine şi ea şcoala? Săptămâna trecută a venit, mi-a spus că mai are o scurtă specializare după care i se va încredinţa un post pentru care a fost pregătit.

– Lena îl place?

– Îl place, căci e băiat frumos. Şi bun, cu siguranţă. Acuma vom vedea ce are de gând. Puţin misterios, căci numai cu mine comunică. Şi asta pe scurt. De altfel Lena e atât de timidă în privinţa bărbaţilor!

– E şi explicabil. După cele prin câte a trecut – spune Serge.

Mai discută puţin timp după care Olga întreabă:

– Să pun masa, Domnule Serge?

– Nu, Doamna Olga. Ne descurcăm noi. Puteţi pleca.

Rămaşi singuri, cei doi se privesc îndelung. Apoi Katy deschide mari ochii ei de pisică, de parcă ar fi întuneric şi ar vrea să vadă mai bine. Zâmbeşte.

– Ei, cum începem?

Desigur, tot femeia! Zice-se că bărbatul are iniţiativa, dar esenţa iniţiativei, tot de la femeie porneşte.

– Eu zic să continuăm de unde am lăsat.

– Perfect! aprobă ea şi sare de pe fotoliul ei exact pe fotoliul lui, strâmtorându-l. Îi ia mâna şi i-o pune pe coapsă.

– Exact aici era. Acuma poţi să ţi-o mişti cât vrei şi pe unde vrei.

– Acuma nu te deranjează?

– Ar fi culmea.

– Să nu mâncăm mai întâi şi pe urmă...

– Mişcă-ţi, Dom'le, mâna şi lasă teoriile! spune ea acoperindu-i gura cu un sărut lung, apăsat şi plin de subtilităţi.

El se execută şi ea începe să respire intermitent. Pe măsură ce mâna avansează picioarele se deschid. Mâna atinge tanga şi respiraţiile sunt însoţite de gemete din ce în ce mai vibrante. Şi nu după mult timp ea pune mâna pe mâna lui.

– Opreşte-te.

– Cum e?

– Am terminat.

– Cum, ai terminat?

– Am avut orgasm.

– Aşa?!

– Ţi-am spus că sunt foarte uşor de satisfăcut.

– Aşa?!

– Acuma aşa, şi pe urmă altfel. Şi strecurând mâna în pantalonii lui:

– Stăm bine – constată. Cum ai vrea să te rezolv?

El o sărută. Îi scoate încetişor mâna şi se ridică.

– Prima dată mâncăm şi pe urmă trecem în pat şi o facem ca la carte.

– Eşti o comoară – spune ea ridicându-se şi sărutându-l la rându-i.

– Ajunşi la masă, îi spune:

– Va trebui să faci tu onorurile casei întrucât eu nu cunosc… topografia.

– Deocamdată – adaugă el.

– Aşa te-ai gândit.

– Din capul locului.

El aduce oala.

– Să mai pun în castron?

– Nu, punem direct în farfurii, lăsăm eticheta pentru musafiri.

– Vom avea şi musafiri?

– Se prea poate.

Asta înseamnă că legătura va fi de lungă durată. Amândoi se gândesc la acelaşi lucru.

– Dă la mine – spune Katy luând polonicul. Tu aduci şi eu servesc.

Este o supă de carne cu mult zarzavat. Acrişoară şi aromată.

– Găteşte bine siberianca. Asta o fi învăţat-o la Vladivostok.

Serge ridică din umeri.

– Se prea poate.

– Vladivostok. Dacă n-ar fi legat de Siberia, aş zice că e un oraş exotic. Mă tentează.

– Şi pe mine.

– Dacă n-ar fi aşa departe.

– Nu contează. Să mergem.

– Să mergem?! Ce-ţi trece prin cap?!

– După ce luăm masteratul, primul drum pe care-l facem este Vladivostok. De acolo o raită prin Japonia de unde ne întoarcem cu avionul.

– Şi până acolo? întrabă ea, făcându-i jocul.

– Până acolo, cu transsiberianul, bineînţeles.

– Două săptămâni într-un compartiment?!

– Câte nu se pot vedea pe geamul unui compartiment, traversând o Siberie!

– Şi câtă dragoste se poate face în nopţile siberiene!...

– Da. Bine – spune ea. Apoi cu ton schimbat. Numai deocamdată lasă visele şi termină-ţi supa, căci se răceşte.

– Nu sunt vise – spune el fără a se atinge de lingură.

– Dar ce sunt?

– Este o hotărâre, un plan care se va realiza. Dacă nu mă crezi, îţi jur că aşa va fi. Sau... mergem la notar să pună pecetea.

Într-adevăr, la început a fost un fel de joacă. Dar pe urmă, pe ce le rostea, frazele îl convingeau că aşa trebuie să se întâmple.

– Te cred. Şi în capul meu maşinăria începe să zurnăie.

– Lasă maşinăria din capul tău. Să zurnăie acuma maşinăria dintre picioarele tale!

Ochii de pisică îşi intensifică strălucirea.

– Dragul meu, toată sunt o pizdă pentru tine. Termină-ţi supa.

Felul doi îl serveşte ea, total. Şi desertul. A găsit tava şi celelalte. Se orientează... Omul acesta. Interesant. Nu-l cunoaşte decât de o zi, deşi îl ştie de mai demult. Vladivostok! Simte că poate avea încredere în el. Şi pe urmă, moralmente, el a eliberat-o pe Lena!

– Urmează siesta – spune el.

– Da, da, siesta! Unde?

– În pat, bineînţeles, că doar nu în fotoliu.

– Da, da. Siesta în pat – aprobă ea ca un copil bine instruit.

Ajunşi în pat, Katy, cu profesioanală dezinvoltură, aruncă tot ce are pe ea.

– Eu numai aşa îmi pot face siesta – explică.

– Te şi cred.

– Poţi să mă şi crezi. Ori de câte ori îmi fac siesta după o masă atât de consistentă, mi-o fac în pizda goală.

– Consistentă. De abia ai mâncat jumătate din...

– Am mâncat atât cât trebuie să mănânc – îl întrerupe ea făcând un graţios porte de bras peste silueta ei.

El o contemplă. Acum mai mult ca artist decât ca bărbat. Într-adevăr, e minunată. Vedetele din cinematografie să se ascundă.

Katy stă provocatoare schimbând din când în când atitudinea ca un manechin foto în faţa aparatului de luat imagini.

Analiza privitorului porneşte de la punctul pubian – foarte judicios şi artistic depilat şi se resfrânge ca o rază înspre extremităţi.

– Ei, maestro, ce ai avea de comentat?

– Uluitoare această rarisimă armonizată defecţiune fizică.

Katy face ochi mici şi încruntă sprâncenele. Parcă şi unghiile încep să crească. A auzit bine? Defecţiune? Defecţiune fizică?!

– Cum ai spus?! întreabă ea cu un ton pe care şi l-ar dori atenuat.

– Nu te formaliza! Totul este în favoarea ta! se grăbeşte el să-i răspundă.

– Explică-te!

– Frumuseţea este determinată de proporţii. Legile esteticii impun o anumită armonizare a acestor proporţii. La o anumită înălţime umerii trebuie să fie de atâţia centimetri, şoldurile de atâţia, picioarele de atâţia ş.a.m.d. Astfel, cea mai perfectă proporţionalitate o găsim la Apollo din Firenze, a lui Michelangelo.

– Şi la mine ce defecţiune găseşti?

– O defecţiune absolut dezirabilă.

– Lasă integramele! Nu mă freca!

– Picioarele. Picioarele tale sunt mai lungi de cum o spun legile normalităţii.

– Şi acesta este un defect?

– Din punct de vedere estetic, privind frumuseţea absolută, un mare atu.

Katy răsuflă uşurată.

– Bine, filosofule, dezbracă-te şi intră între ele. Şi simte-te în al nouălea cer a lui Mohamed!

Într-adevăr, Serge s-a cam luat cu... filosofia. Se dezbracă febril şi intră între picioarele lungi ale Katherinei şi este primit până în uter. Şi nu trebuie

să facă multe mişcări ritmice până să afle cum este în acel mult râvnit al nouălea cer a lui Mohamed pentru a cărui obţinere extremismul islamic este capabil de atâtea supreme criminale sacrificii.

Serge se răstoarnă alături, iar Katy fuge în baie. După ea, intră şi el în baie iar când revine trage cuvertura.

– Eu nu am ce arăta – explică.

– Nu-i adevărat. Ai un corp perfect proporţionat şi nu eşti gras. Nu ai burtă. Adevărat, nu ai podoaba musculară, à la Rambo, dar eşti bine făcut. Eşti ceea ce fără rezerve se numeşte – un bărbat bine. Şi dacă vei face zilnic numai 100 de flotări (cinci reprize a 20) vei fi un bărbat perfect. Educaţia fizică, zilnică, este cel puţin atât de necesară ca hrana zilnică.

– Tu faci?

– Desigur. De cinci ori pe săptămână, cel puţin o oră.

El îşi trece mâna peste corpul ei.

– Unde-i? Că nu se vede. Ea-şi încordează muşchii de la picioare. Sub pielea fină se pot simţi grupe musculare de fibră lungă şi tare.

– Cum să nu se vadă? Dar acestea, ce sunt? Facem un anumit tip de educaţie fizică care dezvoltă musculatura lungă şi elastică...

– Şi frumoasă – o continuă el.

Urmează o pauză în care el nu se satură să mângâie această musculatură lungă, elastică şi frumoasă.

– Mă scuzi – spune el, la un moment dat.

– De ce? întreabă ea.

– Acuma când ne-am iubit, m-am gândit numai la mine. Punctul tău de e excitaţie supremă, partea ta clitoridiană, a fost neglijată.

– Nu-ţi fă griji. Întrucât după ce ai băgat-o cu atâta râvnă, până-n presele – cum zice ţăranul – în timp ce activai eu mi-am întins picioarele pe lângă ale tale, astfel că şi clitorisul a intrat în bătaia puştii.

– Şi ai avut orgasm?

– De odată cu tine.

– O! E minunat! spune el într-un entuziasm copilăresc sărutând-o lung pe gură. Apoi iar pe gură, după aceea pe gât, pe sâni şi... inspiraţia! Sărutările coboară pe burtă apoi... pe punctul de maximă excitabilitate. Care la Katy e ceva mai proeminent decât la femeile obişnuite. Şi pe măsură ce limba lui devine tot mai harnică, şi gemetele Katherinei devin tot mai delirante. La un moment dat simte cum degetele i se încordează în şuviţele lui de păr. Se opreşte. Ridică sus capul şi o priveşte. Ridică şi ea capul spre el şi-l sărută apăsat dornică să simtă gust de Katherina.

– M-ai terminat – spune ea apoi. Doamne, bine a mai putut fi!

– Mă bucur că ţi-a plăcut.

– Acuma mai stăm de vorbă. Ne uitări la ştiri, mai ciugulim ceva şi la noapte mai facem o repriză.

– Eventual, două.

– Nu, pentru tine ajunge de două ori la o şedinţă. Tu eliberezi substanţă.

Acuma merge şi în plus. Sunt cam stătut.

– Bine, ne orientăm pe parcurs. N-ai o cămaşă? O pijama? Ca să nu stau tot timpul aşa... cu pizda goală.

– Nu mă deranjează.

– Nici pe mine. Totuşi, reclama trebuie protejată.

Serge are într-un sertar nişte neglijeuri uitate de Suzana. Nici el nu ştie de ce le mai ţine dar… cum să caute acolo?!...

– Găsim – spune. Şi caută în garderobă de unde vine cu un tricou de-a lui, mai lung, iar el îmbracă o pijama. Ştirile tocmai încep. Are televizot în salon, dar şi în dormitor.

– Poftim, China! Iar manifestaţii în Piaţa Tinan Men – spune Katy… Nu contează. Faceţi capitalism, ajungeţi miliardari, economie de piaţă… dar cu noi în frunte. Partidul Comunist, comitetul central, secera şi ciocanul. Securitatea, armata, în mâinile noastre, în rest faceţi ce vreţi. În privinţa bunurilor, dar nu şi în privinţa libertăţii absolute.

– Păi nu-s deştepţi?

– Din punctul lor de vedere, da.

– N-o să ţină la infinit. Alegerile libere se vor impune. Mai sunt ştiri şi comentarii, după care închidem.

Vine şi vremea somnului. Ea se cuibăreşte în braţele lui.

– Ce faci? o întreabă.

– Mă adăpostesc.

– Şi dacă peste noapte-mi vin ideile?

– Atunci mi-o înfingi.

– Aşa?

– Aşa, pe la spate. Dacă vrei îţi stau şi capră.

Atât i-a mai trebuit bietului Serge. “Capră!” Noroc că stinsese veioza şi nu se poate vedea cum păleşte.

– Nu, dar mă gândeam la tine. Punctul sensibil.

– O, dragul meu, nu crede că în rest sunt insensibilă. Funcţionează şi la mine punctul G. Numai nu la amploarea celui clitoridian.

– Punctul G?!

– Da, punctul G.

Cine dracu o mai fi şi ăsta? punctul G… Katy l-a intuit:

– Te pomeneşti că n-oi fi ştiind ce-i acela, punctul G!...

– Nu.

– Vai Serge, dar asta o ştiu şi fetele de la pension.

– Uite că eu n-am umblat la pension.

Şi Katherina, cu toată seriozitatea, îi explică ce este şi unde se află acel altfel celebru punct G.

– Creatorul a avut grijă ca şi cel care-i mai... scurt, să poată satisface – încheie ea.

– De ce amesteci Creatorul în chestii de?...

– Creatorul este amestecat în toate. Voiai să spun – natura?

– Nu, ai spus bine cum ai spus.

Mai dezbat şi alte chestiuni... serioase, şi la un moment dat Katherina pronunţă cuvântul "tantra".

"Tantra!" cugetă el. "Ce-o mai fi asta, tantra?!"

Katherina, văzându-l încurcat, îl ia repede în primire:

– Ştii ce înseamnă tantra?

– Ar trebui să ştiu?

– Bărbaţii, în general, ar cam trebui să ştie. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru cultura lor generală.

– Cultivă-mă!

– E un sistem indian de educaţie sexuală, pentru bărbaţi, prin care se urmăreşte ca aceştia să juiseze cât mai târziu.

– Adică, astfel, Doamna indiană să fie ţinută cât mai mult în...

– Nu numai Doamna indiană. Orice Doamnă.

– Cu excepţia ta, care eşti foarte excitabilă şi care...

– Vai! Cât eşti de perspicace!

– Bine că am aflat. De acuma, am să mă concentrez.

– Ba să nu te concentrezi deloc! Să-ţi dai drumul când îţi vine. Cu cât mai natural, cu atât mai sănătos.

"Cât mai natural, cu atât mai sănătos" – adică ce ar vrea să spună?...

– Întrucât – continuă ea – femeia care nu-şi dă drumul în 7-8 minute, hai, 10, pe aia o poţi freca şi două ceasuri că tot aia e.

– Bine, dar ţipă. Şi urlă.

Ea nu-l întreabă "Tu de unde ştii?"; desigur, o fi avut şi el unele experienţe cu aşa-zise isterice sexuale, ci dă explicaţii:

– Teatru. Cum se pricep femeile să joace teatru în situaţii... extreme nu se pricepea nici Sarah Bernard pe scenă. Mai mult de 40% dintre femei sunt frigide. Printre acestea se află nimfomanele. Care tot caută şi iar caută. Poate, poate va da de ăla cu 25 de cm, care s-o ţină un ceas.

– Tu de unde le ştii aşa pe toate?

– Fiind aşa excitabilă, la început considerându-mă un caz patologic, m-am documentat. Ca până la urmă să aflu şi să constat că nu sunt un caz patologic, ci un caz fericit. Am avut şi o prietenă. Medic ginecolog şi psiholog totodată. De la care, de asemenea, am aflat foarte multe.

– Asta înseamnă... scuză-mă, că eşti uşor abordabilă.

– Pe dracu! Persoana trebuie să-mi placă. Să fie frumoasă. Şi fizic şi şi sufleteşte. Adu-mi un borţos cu intenţii subversive lângă mine. În loc să mă excite, vomit. Numai frumuseţea, graţia, noblețea, mă pot atrage şi excita.

– Şi fără atracţie şi dorinţă, eu nu o fac. Numai o curvă se poate oferi, indiferent cui.

Aici, Serge, are din nou motive să înghită în sec.

– De aceea – continuă Katherina – am avut foarte puţini bărbaţi la viaţa mea. Incredibil de puţini. Nici masturbarea nu am practicat-o, întrucât orgasmul trebuie să pornească de la altă fiinţă. De la epiderma fiinţei agreate. Şi cu tine. La recepţia de la Catedrală. Când ai pus mâna pe piciorul meu. Dacă nu-mi plăceai, crezi că reacţionam aşa cum am reacţionat? Mă ridicam şi plecam ca din puşcă, dându-l dracului de pe tine, niciun altul nu mă interesează.

– Deci, mă placi – spune el la un ton cu nuanţă de răsfăţ.

Ea-i răspunde oarecum zburlit:

– Asta-i bună! Mă fut cu el nebuneşte şi de abia apoi să constate că-l plac! Ei bine, maestre, te plac. Ia-o ca primă declaraţie de iubire.

El, nemaigăsind şi nemaicăutând cuvinte, îi ia mâna şi i-o sărută. Apoi îi trage capul pe umăr şi stă aşa cu faţa lipită de părul ei mătăsos şi parfumat. Nu-şi dau seama care a adormit primul. El, sau ea. Sau amândoi deodată. Destul că atunci când Katherina se trezeşte şi merge la baie, s-a făcut deja întuneric. Revine şi găseşte veioza aprinsă.

– Merg şi eu – spune el. Când se întoarce, o găseşte goală. – Am înţeles aluzia – spune, aruncând pijamaua.

– N-ai înţeles nimic. Îmi era cald.

– Şi mie. Şi se lasă peste ea şi o sărută. Şi o sărută şi o sărută intens de sus în jos. Când ajunge spre mijloc, ea, cu o energie nebănuită, se zvârcoleşte de sub el ajungând şi ea la punctul când corpurile lor formează acea mult comentată cifră 69. Intensificarea senzaţiilor pe care fiecare le simte... jos, îl determină să fie cât mai stăruitor... sus. Şi până la urmă, ea este aceea care cu aceeaşi energie se răsuceşte din nou ajungând sub el şi, după ce este bine pătrunsă, întinde puţin picioarele şi totul se termină pentru amândoi la modul cel mai dezirabil. Şi aceasta va rămâne calea lor de fericire orizontală.

Dimineaţa, devreme, el se ridică în fund şi o priveşte. Doarme, chiar ca o pisică. S-o trezească, să n-o trezească?... N-o trezeşte, dar întreabă:

– Tu nu ai cursuri astăzi, sau vreo treabă mai importantă?

Ea continuă să doarmă şi el continuă s-o privească. Până la urmă ea deschide ochii. El repetă întrebarea.

– Azi-noapte am fost mireasă. N-am nicio treabă – răspunde ea şi închide amândoi ochii.

LENA

Imediat după ce o duce pe Katy acasă îl sună pe Aron. Este emoţionat, euforic, abia aşteaptă să-l anunţe, întrucât ştie că vestea o să-i facă plăcere.

– Alo, Aron!

– Bine că te-ai gândit. Te-am tot sunat. Ţi-am lăsat şi mesaje, dar tu nimic.

– Aron, am o iubită.

– Ce ai?

– O iubită.

– Mai zi odată!

– O iubită, o gagică. Cum să-ţi mai zic. E splendidă!

– În sfârşit. Slavă Domnului! Dar ce-i modul acesta de exprimare?

– Asta este. Nu-ţi fă probleme. E fată de popă. E splendidă şi sunt nebun după ea.

– Poate să fie şi fată de rabin, numai să fie. Şi zici că e frumoasă.

– Mai frumoasă ca orice vedetă apărută pe covorul roşu.

– Oi, ve! Abia aştept să-i spun lui Sara. Sâmbătă sunteţi invitaţi la cină. S-o cunoaştem şi noi.

– Sâmbăta asta, nu. Deocamdată, nu. Dar peste puţin timp vă invităm noi. Vreau s-o cunoaşteţi în cadrul unei situaţii mai speciale, întrucât şi ea este o femeie specială.

– Lasă tu situaţiile speciale! Noi acuma vrem! Nu ne toca răbdarea!

– Aron! Te rog! Insist. Am motivele mele. Te rog.

– Bine, frate, insistă. Ştii că am inimă bună şi până la urmă eu trebuie să fiu acela care cedează. Numai să n-o lungeşti prea mult.

Continuă să se întâlnească – şi să se iubească – de două, şi chiar de trei ori pe săptămână. Bineînţeles, acasă la Serge. Dar o fac şi acasă la Katherina. Când le vine la îndemână. Mai în drum – cum s-ar spune, locuinţa ei fiind într-o zonă absolut centrală. Katy are un mic apartament, cochet, aranjat cu mult gust, căruia, altfel, Serge i-ar spune locuinţă de seviciu. Asta în cazul când mai ai o reşedinţă la ţară sau într-o zonă verde, la câţiva km de frământările metropolei. Aşa cum trebuie să aibă orice om prosper, care se respectă.

Într-o zi trece chiar pe strada blocului unde-şi are Katy apartamentul. De fapt o construcţie nouă, modernă, cu trei etaje. Îi vede maşina în parcarea din faţă. Se uită la ceas. Ora 11. Ce caută Katy acasă la această oră?! De altfel, diseară se vor întâlni. Să-i facă totuşi, o surpriză. Parchează alături. Formează parola de la poartă şi intră. Urcă scările şi vrea să sune. Se răzgândeşte. Dacă e surpriză, surpriză să fie. Scoate cheile şi deschide. Fără niciun zgomot. Balamalele sunt bine unse. Antreul este în întuneric. Uşile încăperilor, vraişte. De undeva, se aud sunete nedefinite. Doamne, să nu se fi întâmplat ceva! Îi vin în minte scene din filme *crimmi*. Înaintează. Uşa de la baie deschisă cam un lat de palmă. Nu s-a întâmplat. Se întâmplă. Katy cu o femeie. Tot atât de suplă şi tot atât de frumoasă. Goale. Se sărută. Serge priveşte ca hipnotizat. Nici revoltă, nici gelozie, nici repulsie. Cum să fie repulsie la atâta frumuseţe?... Cu greu îşi mişcă tălpile care parcă sunt lipite de duşumea. Iese. Tot aşa încet precum intrase. Urcă în maşină şi pleacă de la locul faptei. Să nu fie surprins, de parcă ar fi vinovat. Se opreşte într-un loc mai neumblat şi trage la dreapta. Să cugete. A ajuns oare în situaţia Suzanei? Da' de unde? Nici nu poate fi vorba de paralelă. La el dizgraţia – capră. Iar aici, o zeiţă. Nu te săturai privindu-le. La el – interese de curvă, râsul lumii. Pe când aici extaz. Ar fi stat să le contemple un ceas. Dacă ar avea o fotografie, le-ar privi cu multă plăcere. "Ce-i frumos, şi lui Dumnezeu îi place… Şi… În fine, ce va fi, vom mai vedea. Mergem înainte."

Răsuceşte cheia de contact şi porneşte. Toată după-masa nu are astâmpăr. Katherina soseşte ca de obicei. Dezinvoltă şi bine dispusă. Programul obişnuit. Prima partidă. Apoi, să înceapă, să nu înceapă?... Are şi nu are curaj. Oare cum va reacţiona Katy? O să se supere? Tot ea? Nu, trebuie discutat.

– Katy, începe el cu voce domoală. Aproape timid. Apoi după o respiraţie: Katy, de când eşti lesbiană?

– Cum?! Încă o dată! este răspunsul.

– De când eşti lesbiană?

– Nu sunt lesbiană.

– Te-am văzut.

– Când m-ai văzut?

– Astăzi. La tine acasă. Pe la 11. Am intrat pe nesimţite. Am vrut să-ţi fac o surpriză. Şi am văzut.

– Ce ai văzut?

– În baie. Eraţi goale şi vă sărutaţi.

– Şi?

– Cam atât.

– Da. Katy îşi păstrează firea. Pentru că ne iubim. Pentru că pe fetiţa aceasta o iubesc enorm.

– Nu i-am distins figura, dar presupun că e frumoasă.

– E foarte frumoasă.

– Trebuie să recunosc că nu mi-a displăcut. Dimpotrivă.

– "Dimpotrivă" – repetă Katherina cu o fină nuanţă de ironie. Ba la o adică ai fi chiar dispus să te zbenguieşti între noi.

Serge merge mai departe. "Dacă-i bal, bal să fie!"

– De ce nu? N-am făcut niciodată sex în trei. Şi dacă aşa este situaţia…

– Mă, tu eşti stricat – spune ea schimbând tonul. Dar să nu divagăm. Măi, eu o iubesc foarte mult pe fetiţa aceasta. Atât de mult, încât fericirea ei a devenit pentru mine un scop, un ideal.

Este virgină. Şi dacă a scăpat din calvarul captivităţii am avut grijă ca aşa să rămână. Chiar dacă acum virginitatea nu mai este la modă. Şi bine am făcut. Întrucât Tom şi-a terminat instrucţiile şi specializările şi misiunile şi ce o mai fi avut şi abia aşteaptă s-o ia de nevastă.

– Pe cine?

– Pe Lena.

– Fetiţa este Lena?

– Da, este Lena.

– Şi Tom?

– Poliţistul care a eliberat-o. Şi care l-a băgat în spital pe ticălos.

– Şi Lena îl vrea pe Tom?

– Îl iubeşte. Abia aşteaptă să devină Doamna comisar. Eu o iubesc atât de mult, încât o doresc fericită. Abia aştept să o văd la casa ei. Cu copiii ei, ş.a.m.d. Viitorul complicat şi neplăcut va fi pentru mine.

– De ce?

– Păi, n-o să mai continuăm relaţia.

– De ce?

– De ce... Pentru că n-o să mai vrei.

– De ce?

– Pentru că ai văzut.

– Fii serioasă. Aia a fost un joc, şi nu o consider înşelătorie.

– Şi vom continua ca şi până acum?

– Cum vrei şi de câte ori vrei. Pardon! De câte ori pot!

– O, Serge! exclamă ea repezindu-se peste el. Şi-l sărută, şi-l muşcă, şi-l devorează, devorându-se la rându-i. După ce liniştea se impune, Serge o ia în braţe.

– Ai fost o minunăţie.

– Minunăţia ta.

– Adevărat. Şi mai vreau ceva de la această minunăţie.

– Ţi-am dat tot ce se poate da. Ce mai vrei?

– Să te muţi la mine.

Pauză. Katherina, nu surprinsă. De-a dreptul şocată.

– Când ţi-a venit ideea? Astăzi la 11? Acuma?

– Ideea mi-a venit mai demult. Dar astăzi...

– Să mă mut la tine.

– Da.

– Aşa, pur şi simplu.

– Nu văd ce ar fi complicat. Mâine îţi aduci calabalâcul. Vin eu. Maşina mea e mai mare. Vei avea biroul tău. Planşe poţi face la mine. Pregătim şi masteratul.

– Şi ce fac cu casa mea?

– O închiriezi, o vinzi, o închizi… Asta-i problema?

– Nu-i nicio problemă.

– Atunci?

– Atunci mă mut la tine.

– Îţi mulţumesc – spune el.

– Eu îţi mulţumesc. Mi-eşti drag. Şi alte cuvinte nu mai am.

– Ajunge. Mâine ne mutăm.

Şi astfel, viaţa-şi urmează cursul obişnuit în limitele celor mai normale… normalităţi. Serge chiar îşi spune uneori "Doamne, dar eu sunt fericit!" Şi cu adevărat ar fi dacă uneori n-ar interveni amintirile. Unele! Altfel, ce motive ar avea ca această fericire să nu fie veşnică? Vai de mine! Veşnic! De ce se utilizează această expresie care nu-şi poate afla sensul decât într-un singur loc… Acolo. Numai acolo. Alături de Prea Înaltul. Veşnic. Veşnicia... Nu. Pentru noi, cuvântul potrivit ar fi "durata". Timp mult. Fericirea care durează. De care trebuie mereu să avem grijă ca să dureze.

Aron, dacă nu în fiecare zi, dar tot în a doua sau a treia, îl sună.

– Mă, dacă într-adevăr există, atunci când? Când ne-o arăţi?

– Răbdare. Încă puţină răbdare şi veţi fi satisfăcuţi pe deplin.

– Răbdare! Până când?

– Mă, ieri s-a mutat la mine.

– Oi, vei! Nu mai vrem nimic. Numai s-o cunoaştem.

– Bine.

Cam la două săptămâni după episodul "baia" şi mutatul, Katherina vine acasă într-o vervă mai neobişnuită.

– Ce-i, pisicuţo, ce-i ţinuta aceasta marţială la tine?

– Marţială. Bine zici. Am câştigat o mare bătălie. Poliţia Regală. Am pulverizat-o.

– Vai de mine! Ai călcat vreun agent cu maşina.

– Nu fizic, mă, psihic, am pulverizat-o. Ia loc.

Serge se aşează în faţa ei.

– Să auzim.

– Ieşeam de la probe. Ştii că ne vom confrunta cu americancele.

– Toată presa vuieşte.

– Lasă-mă să vorbesc!

Pe Serge îl amuză această afectată seriozitate în jurul unui fapt care până la urmă nu poate fi decât unul destul de obişnuit.

– Vorbeşte, pisicuţo.

– Hai, nu mă tot întrerupe. Şi ia-mă în serios.

– În foarte serios.

– Ieşeam de la probe, cu Lena...

– Ce caută Lena la probe?

– Ei, hai, că pe asta n-am apucat să ţi-o spun. De trei luni Lena este manechin. Şi încă unul bum. Câştigă foarte bine. Eu am format-o. Nativ, avea toate calităţile. Dar despre asta, o să-ţi spun eu mai la urmă. Acuma – esenţialul. Deci, ieşeam cu Lena de la probe. Tom o aştepta, îmbrăcat în uniformă. Mă, e băiat frumos. Ceva à la Alain Delon. Dar mai bine legat. Lena ne face cunoştinţă şi băiatul se pleacă şi-mi sărută mâna. Cu toate că nu se prea obişnuieşte. Ştii, tineretul de astăzi.

Serge nu-şi mai frânează zâmbelul. "Tineretul de astăzi." Spus de Katherina. Care are 27 de ani. Iar... băiatul, o fi având şi el 24.

– Ce râzi? îl întreabă ea.

– Nu râd. Zâmbesc.

– Bine, zâmbeşte. Dar eu sunt foarte serioasă.

– Adorabilă.

– Ce, adorabilă?

– De o adorabilă seriozitate.

– Bine, bine, dar lasă-mă să vorbesc.

– Aştept.

– Deci după ce ne face cunoştinţă şi-mi sărută mâna...

– Tineretul de astăzi...

– Mă, dacă nu taci, mă reped la tine şi te fut de-ţi sar fulgii!

– Dar-ar Domnu'!

– Eu aici am chestiuni serioase, de importanţă capitală şi tu mă tratezi ca pe un copil prost.

– Ca pe o pisicuţă adorabilă.

– Bine, dar taci odată şi ascultă!

– Tac.

– Deci, după ce facem cunoştinţă, Lena se înfinge la braţul lui şi voiau să plece.

– Staţi, că nu merge chiar aşa! – îi iau eu.

– Cu autoritate.

– De unde ştii?

– Presupun.

– Exact. Nu merge aşa. Ai treabă urgentă la servici? îl întreb pe poliţist.

– Nu. Sunt liber – îmi răspunde.

– Bine, atunci intrăm la o cafea. Avem de vorbit. N-au comentat. Imediat s-au supus.

– Poliţia Regală s-a supus.

– Exact. Am intrat la o cofetărie, am comandat o cafea cu frişcă, ei au preferat îngheţată cu frişcă.

– Tac – spune Serge, ca răspuns la privirile ei.

– Bine faci – ea şi continuă. "Uite ce e, Tom, ia discuţia aceasta ca o intervenţie părintească. Eu o iubesc foarte mult pe Lena. De asemenea ţin foarte mult şi la Doamna Olga. Iar Domnul Arhitect este autorul moral a intervenţiei care a dus la salvarea fetelor şi capturarea bandei de criminali. Unde tu ai fost sabia dreptăţii." Aşa am spus. Şi în tot acest timp nu s-a mişcat un muşchi pe faţa băiatului.

Serge a devenit interesat. Nu mai spune nimic. Ascultă cu atenţie.

– "După toate acelea", – continuă Katherina relatarea – "urmează dragostea voastră care, desigur, se va concretiza la modul cel mai dezirabil. Dar, Tom, să nu mi-o iei în nume de rău, noi nu ştim nimic despre tine. Ştim doar că eşti un poliţist foarte capabil şi la o adică, să-l ferească Dumnezeu pe acela care-ţi stă în cale." Băiatul tocmai şi-a termina îngheţata. Mă

priveşte fix şi zâmbeşte. Şi între noi are loc următorul dialog:

– "Adică aţi dori un C.V. Pot să vă fac un xerox, după dosarul meu de cadre."

– "Ei, nu chiar. Dar... Mă înţelegi."

– "Nu am nimic de ascuns. Şi nici nu voi avea vreodată. Stimată Doamnă, această discuţie este binevenită în primul rând pentru mine. Fixaţi-vă bine pe scaun. Şi tu, Lena! Sunt irlandez de origine. Sunt născut şi crescut în Soho. Ştiţi ce înseamnă Soho."

– "Da."

– "Orfan de mamă la 4 ani. Mama a murit iarna, într-o magazie, la cea de a doua naştere. Copilul a murit, de asemenea, atunci. Tata a murit doi ani mai târziu, în închisoare. Eu, la 7 ani am fost băgat într-o casă de corecţie de unde, după patru ani de bună purtare, am fost luat de un Orfelinat Catolic, unde mi-am terminat liceul. Aici am avut un singur incident. Aveam 14 ani. Un călugăr pedagog, pedofil, voia să se dea la mine. L-am bătut de l-am lăsat lat. La anchetă n-a recunoscut. Am adus doi copii pe care-i agresase. Copiii n-au recunoscut de frică. Supuşi la control medical s-a dovedit că aveam dreptate. Individul a fost dat afară din congregaţie, apoi condamnat. După liceu am intrat la Academia de Poliţie unde am terminat şef de promoţie. Prima intervenţie mi-a fost atunci, cu mafia rusească. Am fost mustrat pentru violenţă. Dar cu circumstanţe atenuante. Am mai făcut câteva specializări şi acuma sunt comisar cu rang de ofiţer. Şi fiind specializat şi în intervenţii de comando, voi fi solicitat uneori în acest sens. Lena va înţelege." Drept răspuns Lena l-a sărutat. Atâta sunt de îndrăgostiţi şi de potriviţi încât îţi creşte inima uitându-te la ei.

– "Cam asta-i tot, *mămico*", a încheiat el.

– Scurt şi cuprinzător – am spus.

– Da. Foarte scurt şi absolut cuprinzător. Apoi ne-am despărţit. Urmând, bineînţeles, să ţinem legătura.

După relatare, Katherina comentează:

– Auzi, "mămico". M-a mai luat şi la mişto.

Serge, în schimb, a devenit foarte serios. Ce soartă pot avea unii! Orfan, orfelinat, casă de corecţie, Soho!... Şi totuşi reuşesc să răzbată. Şi să-şi păstreze verticalitatea. Acestea sunt veritabilele caractere.

– Sunt unicul fiu al unor gospodari de provincie. Tata – poştaş şi mama telegrafistă. Acasă mi-am terminat liceul, apoi, pentru că eram foarte bun la desen, voiam să intru la Belle Arte. Dar tata a insistat să dau la arhitectură întrucât cu pictura risc să mor de foame. Am făcut arhitectura, am reuşit, m-am realizat şi cam atât. Am fost căsătorit 4 ani cu o fiică de medici, ea însăşi medic oftalmolog. Anul trecut am divorţat, n-am avut copii.

Serge a spus adevărul. Dar a şi minţit. Prin omisiune.

– N-aţi vrut să aveţi copii? întreabă Katherina.

– Aşa s-a întâmplat.

– Şi, ai fi vrut să aveţi copii?

– Nu m-ar fi deranjat.

Katherina nu mai întreabă. Şi nici el nu mai răspunde. Şi nici nu mai întreabă. Şi... vorba lui Stefan Zweig – "Clipele cad, picătură cu picătură, în eternitate."

PARADA MODEI

– Alo, Aron…

− Bon jour, mon ami. Bine că te-ai gândit...

− A sosit ziua cea mare. Sâmbătă.

− Sâmbătă-i şabes. Da, e zi mare, dar?...

− Sâmbătă o veţi cunoaşte pe Katherina.

− Cine-i Katherina?

− Prietena mea, iubita mea. Cea despre care ţi-am pomenit.

− "Gagica"?

− Da, gagica.

− Foarte bine. Era şi timpul. Sâmbătă sunteţi invitaţii noştri. Pregătim o cină festivă.

− Nu pregătiţi nimic. Voi sunteţi invitaţi. Saloanele Dolce Vita. Mare spectacol de Parada Modei. Urmat de recepţie, numai „vipuri".

− Ce să căutăm noi la Parada Modei? Sara are rochii destule. Nici n-o să apuce să le strice pe toate.

− Mă, nu fi primitiv! Dacă-i va plăcea vreo toaletă, eu i-o plătesc.

− Nu-i vorba de asta, dar...

− Niciun "dar"! Sâmbătă la opt fără un sfert în faţă la Dolce Vita.

Şi cu asta, Serge apasă pe buton şi imaginea, ca şi tonul, dispar. Sala mare de la Dolce Vita are instalat la mijloc un podium lung, cam la un metru înălţime, în jurul căruia, pe trei rânduri, fotolii pentru public. La fundal, draperii negre, după care vor apărea manechinele. Invitaţia lor se referă la trei locuri pe rândul din faţă, cam pe la mijlocul podiumului.

− De ce numai trei locuri? întreabă Aron nedumerit.

− Pentru noi. Nu suntem trei? Îi răspunde Serge.

− Şi... femeia?

– Gagica?
– Da, gagica.
– Ai răbdare.

Publicul se adună şi la un moment dat Serge, printr-un gest al capului, salută o doamnă ce s-a instalat vizavi, în partea opusă a podiumului. Doamna este însorită de un tânăr chipeş, mai frumos ca Alain Delon.

– Nu-i Doamna Olga, menajera ta? întreabă Aron.
– Ba da.
– Şi tânărul? continuă Aron să întrebe. De data aceasta, oarecum suspicios.
– Nu-l cunosc. Dar probabil logodnicul fiicei doamnei Olga.
– Are o fiică?
– Are.
– Şi unde-i fiica? Cum a venit mama cu logodnicul şi n-a venit logodnica?
– Răbdare, răbdare...
– Ce răbdare?! La atâta mister, cum răbdare?

Muzica a devenit mai cadenţată şi înspre draperii se observă mişcare. Luminile în sală s-au stins, rămânând bine reflectorizat podiumul.

– Taceţi odată! îi apostrofează Sara pe care de acuma n-o mai interesează obsesiile lui Aron şi nici misterele lui Serge. Ci toaletele.

La difuzor se aude o voce de femeie, rezonantă, clară, dicţie perfectă, care anunţă casa de modă, creatorul, stilul toaletelor şi alte detalii legate de spectacol.

Primul manechin apare. Cu mersul ei specific, parcurge podiumul, pe toată lungimea, pe partea dreaptă, întorcându-se pe lateral stânga. Când, la întoarcere, ajunge la mijlocul podiumului, următorul manechin îşi începe defilarea.

– Doamne, frumoase sunt! exclamă Aron.
– Şi ce seamănă între ele! adaugă şi Serge.
– Parcă au fost făcute de aceeaşi mamă – mai adaugă Aron.
– Da' mai tăceţi odată! îi apostrofează Sara din nou. Aşa vă comportaţi ca nişte ţărănoi. Parcă n-aţi mai văzut paradă!...
– Parcă tu ai văzut.
– Că nu m-ai dus. Dar de acuma...

La început lui Serge îi era teamă că nu o va recunoaşte. Şi că a pierdut-o. Dar până la urmă, ochii de pisică apar. Încruntată, aproape supărată, ca celelalte – aşa or fi indicaţiile – străbate podiumul. Şi la întoarcere, când ajunge la mijloc, o privire fugitivă şi un zâmbet discret spre grupul celor trei. Toaletă – mov cardinal, umeri goi, sâni acoperiţi neglije, talia strânsă. Rochia lungă până la pantofii cu toc înalt, tot mov strălucitor. Printr-o

crăpătură bine studiată, de la talie până jos, coapsa piciorului drept apare provocator la fiecare pas.

- Asta-i, îi spune Serge de cum îi distinge ochii şi privirile.
- Care, mă, cine? întreabă Aron, total nelămurit.
- În mov.
- Ce-i cu ea?
- Prietena mea.

Îşi lipeşte ochii de coapsa miraculoasă care în mod criminal apare şi dispare la fiecare pas.

– Fugi, mă! Asta-i chiar prea de tot! – spune Aron suspicios, mai mult pentru sine. Totuşi, zâmbetul aruncat în dreptul lor nu poate fi chiar întâmplător.

Fetele vin şi dispar, una mai suplă şi mai fermecătoare şi mai încruntată ca alta.

Interludiu. Apoi, lenjerie intimă. Ferească Dumnezeu! Sfârşitul lumii.

- Sara, când te văd cu aşa ceva?! exclamă Aron.
- Să ştii că mi-o cumpăr.
- Oi, ve! Iar o să rămâi gravidă.

La sfârşitul defilărilor... prezentărilor, Sara i se adresează lui Serge:

- Îţi mulţumim că ne-ai invitat. A fost – pentru mine cel puţin, un spectacol util şi de un deosebit farmec.
- Şi pentru mine, şi pentru mine! adaugă Aron.
- Pentru tine, ce? îl ia Sara. Că te uiţi numai la părţile goale. Ca să nu le zic pe nume. Eu la vestimentaţie. Nu la "opera de artă"!
- Vai, Sara, cum vorbeşti aşa?
- Lasă că vă ştiu eu. Ca şi la balet. Vă uitaţi numai la picioare, nu la ce fac picioarele.
- Ei, Sara, nu fi chiar atât de drastică! spune Serge.
- Chiar – intervine din nou Aron. Oare or fi având întotdeauna chiloţi? Mie mi s-a părut că la unele toalete mai uitau.

Sara-i aruncă o privire asasină, apoi i se adresează numai lui Serge:

- Poftim, ce-l preocupă! Jidovul rătăcitor.
- Să ştiţi că am s-o întreb, continuă Aron.
- Pe cine?
- Pe iubita lui Serge.
- Şi cum ai să faci? "Domnişoară, aveai chiloţi când ai apărut cu rochia mov?"
- Tăceţi, că vine! îi atenţionează Sege.

În momentul acela, din partea dinspre... culise, Katherina apare, îmbrăcată într-o superbă, toaletă de seară, altfel, prezentată.

- Eu sunt Katherina. Serge îmi spune Katy. Iar voi sunteţi cei mai

buni prieteni ai lui Serge. Îmi pare bine că vă cunosc – spune ea. Şi fără altă formalitate, o sărută pe Sara şi întinde mâna spre Aron. Care şi el, altceva nu poate face decât să se plece şi să sărute această mână.

– Vai, cât eşti de frumoasă! exclamă Sara.

– Mulţumesc – spune Katherina simplu. Apoi, după ce aruncă o privire prin mulţime: mă scuzaţi un moment, să-i aduc…

Se deplasaează printre grupuri şi revine cu Doamna Olga şi cu tânărul comisar. Face prezentările, apoi adaugă:

– Trebuie să apară şi Lena. Ea mai avea ceva de schimbat la machiaj. Uitaţi-o!

Din partea draperiilor, Lena, tot atât de splendidă şi elegantă ca şi Katherina. Priveşte într-o parte şi alta. Caută. Katherina se desprinde puţin din grup şi face semn. Lena vine, cu paşi cadenţaţi. Pe măsură ce se apropie, i se disting trăsăturile de nostalgică nuanţă slavă, cu frăgezimea încă post adolescentină.

– Lena – începe Katherina. Domnul arhitect Serge Doma.

Lena, nici mai mult nici mai puţin, ia mâna ce i-a fost întinsă, se apleacă şi o sărută. Serge, aproape speriat, se trage un pas înapoi:

– Domnişoară, ce faci?!

– Dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa! spune ea, după care se refugiază la braţul lui Tom. Apoi îşi scoate batista şi îşi tamponează ochişorii din care au izvorât lacrimi.

În continuare vorbeşte numai Katherina. Prezentările complete, după care:

– Să mergem în sala de recepţii. Vreau şampanie!

Sunt prezente manechinele, aparţinătorii, invitaţi, oficialităţi, conducerea, patronatul, ziarişti, echipe de la televiziuni... Se aniversează zece ani de la înfiinţare.

Masă suedeză, supra abundentă. Şi-au găsit o masă ceva mai izolată, de şase persoane, la care au mai adăugat un scaun. Chelnerul le aduce platouri cu multe şi variate bunătăţi.

– Şi şampanie! comandă Katherina.

Chelnerul lasă în frapieră trei sticle de şampanie.

Katherina ia farfuria din faţa lui Serge şi începe să-l servească. Lena, urmărind-o cu atenţie pe Katherina, face acelaşi lucru cu farfuria lui Tom.

Tom, zâmbind, întinde mâna. Ia farfuria din mâna Lenei:

– Lasă-mă pe mine.

Şi cu multă dexteritate, o împodobeşte cu de toate. Apoi, aceeaşi manevră şi cu farfuria fetei.

– Parcă aţi fi servit la Hilton, domnule Comisar, remarcă Sara – unde aţi învăţat?

− Da, la “Hilton”, în Soho..., la Casa de corecţie şi la orfelinat.
− Cum, la Casa de Corecţie? Glumiţi.
− Nu glumesc deloc. La Casa de Corecţie şi la orfelinat.

Katherina se simte obligată să intervină:

− O să vă explic eu. Tom, îmi dai voie să-i pun în temă?
− Nu am secrete – spune Tom.
− În orice caz – reia Sara – sâmbăta viitoare sunteţi invitaţi la noi la cină. Să nu vă faceţi program. Sunteţi liber, Domnule Comisar?
− În primul rând, sunt liber sâmbăta viitoare. În al doilea rând, stimată doamnă, sunt Tom. Pur şi simplu. S’il vous plait.
− Foarte bine. Şi eu sunt Sara. Iar acesta este Aron – adoratul meu soţ.
− Oi, ve! exclamă Aron. Ce generozitate!

Sara continuă, ca şi cum n-ar fi fost întreruptă:

− În definitiv nu suntem atât de bătrâni ca să ne domnim.
− Şi eu sunt Serge – intervine şi arhitectul care până acum nu scosese o vorbă.
− Deci totul este clar – reia Katherina iniţiativa. Totul este aşa cum trebuie să fie între prieteni. În afară de Doamna Olga, care totuşi…
− Eu, de ce? Eu care sunt...

Katherina n-o lasă să-şi termine fraza:

− Dumneata eşti mama noastră. Lasă, aşa este bine.
− Eu n-am să pot – intervine Lena cu specifica-i timiditate.
− Ce n-ai să poţi?
− Lui Domnul Arhitect să-i spun aşa.
− De ce?! sare Serge. Sunt chiar atât de... moş?
− Nu, dar...
− Spune, Serge!
− Domnul Serge.
− Încă o dată! Serge.
− ...Serge – repetă Lena cu glas scăzut.
− Vezi că poţi. O luăm încet şi te vei obişnui.

Urmează scurtă pauză, în care se mai bea o cupă. În afară de Tom.

– Chiar, deloc, deloc? îl întreabă Sara.
– Păi… cum pot să vă amendez dacă vă prind la volan că aţi consumat alcool…
– Chiar, o să ne prinzi?
– Păi… N-o să pot.
– De ce?
– Pentru că o să fiu în partea cealaltă a oraşului. Aşa că…
– Dar Tom, intervine de data aceasta Aron. Sâmbătă, când vii la noi, să vii în uniformă.

Tom zâmbeşte.

– De ce?

− Pentru copii. Copiii noştri sunt între cinci şi doisprezece ani. Să vedem ce mutre vor face.

− Şi să-ţi iei şi pistolul cu tine – spune Sara.

− Pistolul întotdeauna e cu mine.

− Cum, întotdeauna?

− Întotdeauna.

− Nu înţeleg.

− Face parte din fiinţa mea.

Şi Tom trage puţin un rever. Şi de sub umărul stâng se vede bine ţeava, hamul, amplasamentul unui pistol destul de reprezentativ.

− Oi, ve! exclamă Aron. Şi cum de nu se observă?

− Haina este croită în aşa fel.

Masa se termină cu scurte discursuri. Apoi cadouri pentru manechine, Lena vine cu pachetul primit parcă i s-ar fi făcut o favoare şi nu o recompensă bine meritată.

− Oare ce o fi? îl întreabă pe Tom.

− Desfă-l, şi uită-te!

− Aici, să-l desfac, aici?

− Da.

− Dar mi-e ruşine.

− Cum să-ţi fie ruşine? spune Katherina. Uite, şi celelalte au început să desfacă. Desfac şi eu.

Katherina desface şi iese la iveală superba rochie mov, pe care o prezentase chiar la începutul spectacolului.

− Cum m-au ghicit… Pe asta ştiu eu unde am s-o port, spune ea. Apoi către Lena:

− Hai, Lenuşka, desfă odată!

Lena desface şi iese la iveală o rochie de mireasă. O rochie de mireasă, modernă. Cu totul şi cu totul originală. Într-adevăr, Lena şi două dintre manechinele americane prezentaseră rochii de mireasă.

− Suntem aranjate – spune Katherina.

− Ce vrei să zici? întreabă Serge.

− Ei, ştiu eu ce ştiu.

Sâmbătă, ora fixată. Serge parchează, apoi, însoţit de Katherina, se îndreaptă spre casă. Îi întâmpină Aron. Copiii, îmbrăcaţi de sărbătoare, aşteaptă cuminţi. Băieţelul de şase ani, iar fetele – cea mare de doisprezece ani iar cea mijlocie de nouă. Copii frumoşi. Acuma nu s-ar putea spune că Aron şi Sara ar fi ei nereuşiţi, dar copiii, într-adevăr, sunt frumoşi. Au

preluat pachetelele cu cadouri de la Katherina şi continuă să stea liniştiţi, cu atenţia încordată, mai mult spre intrare.

− Câtă cuminţenie!, constată Serge, care-i cunoaşte bine, fiind de-al casei.

− Ei, i-am dădăcit toată ziua. Nu ştiţi voi ce aşteaptă.

− Ce? întreabă Katherina.

"Poliţia Regală"! răspunde Ester, fetiţa mijlocie.

În momentul acela se aude un răcnet de girofar. Copiii, în frunte cu cel mic, o zbughesc spre ieşire.

− Tom îşi face intrarea triumfală – spune Katherina râzând. Într-adevăr, cam la 100 de metri de numărul căutat, poliţistul dăduse drumul la girofar. Parchează alături de maşina lui Serge.

Copiii am ieşit buluc din casă. Tom, în uniforma de ofiţer de poliţie, uniforma de gală, ornată cu decoraţii, este de-a dreptul impresionant. Urcă la braţ cu Lena, care aduce şi ea cadouri. Dar nu de cadouri le pasă acuma copiilor. Mai ales celor doi mici. Au mai văzut ei poliţişti în uniformă, doar zilnic se ciocnesc de ei pe stradă. Dar nu la ei în casă. Şi nu aşa falnici ca acesta!

Lena intră în casă, urmată de fete, iar Tom, cu mâna pe ceafa lui Isak, o urmează.

− Bine aţi venit la noi – îi întâmpină Aron. Garda de primire a fost pe recepţie.

− Da, cu toate onorurile – spune Tom.

După partea introductivă, pupături, amabilităţi, cadouri, se instalează fiecare cât mai comod pentru... programul de discuţii. Isak nu-l slăbeşte din ochi pe poliţist. S-ar apropia el, dar nu îndrăzneşte.

− Mă, tu ştii cine-i domnul acesta? îl întreabă tatăl.

− Rambo! răspunde băiatul dintr-o suflare.

− Cum?! întreabă şi Tom, oarecum surprins.

− Rarnbo! răspunde din nou băiatul cu voce şi mai fermă.

− Pentru el toţi justiţiarii sunt Rambo. De la Stallone, la Van Damme, explică Aron.

− De ce n-ai pistol? întreabă copilul.

Drept răspuns, Tom priveşte spre Sara.

– Mi-e cald. Îmi dai voie? Şi spunând acestea, îşi scoate vestonul şi îl pune pe speteaza unui scaun. Astfel, iese la iveală hamul ce se odihneşte la locul lui de sub umărul stâng.

– Vino aici – îl cheamă pe copil.

Isak se apropie cu oarecare timiditate dominată însă de interes.

− Uită-te – opune Tom. Întrucât, desigur, eşti curios, pune mâna pe el. Pipăie-l pe toată suprafaţa. Aşa. Acuma să ştii că nu avem voie să-l scoatem

de acolo decât numai în caz de pericol.

− Numai când vin ăia răi – spune copilul.

– Exact – spune Tom ridicându-l pe genunchi şi spunând în continuare, mai mult pentru sine: Când o să am şi eu unul ca ăsta?...

− Prea mult n-o să aştepţi, fii liniştit! se aude glasul lui Lena, cea timidă.

− Hopa! sare Katherina. Puicuţa a lansat provocarea.

− Ei, n-am dreptul?

– Tu ai primul drept. Şi pe urmă, l-oi fi având şi eu. Dacă mi se permite.

Discuţia în jurul... provocării ar mai continua dacă Eva, fiica mai mare, nu ar interveni.

− Tom, la Academia de Poliţie se primesc şi fete?

− Desigur, răspunde Tom.

− De ce întrebi? intervine Sara.

− Pentru că vreau să mă fac poliţistă.

− De când?

− De astăzi.

− Oi, vei!, sare şi Aron. Ai văzut pistolul şi crezi că e atât de simplu.

− Nu-i mai complicat ca pianul. Dacă aş fi acasă, aş face şi armata. Şi pe urmă poliţistă ar fi mai simplu.

– "Acasă". Se referă la statul Israel, unde fetele, după liceu, fac doi ani de armată – explică Sara.

− Ştiu – spune Tom.

− Şi, vezi, de aceea nu eşti acasă – caută Aron să încheie.

După vizita aceasta au loc vizite reciproce datorită cărora legăturile între aceste cupluri se consolidează. Şi astfel, într-o zi, Katherina îl abordează pe Serge cu următorul subiect:

− Ăştia se pregătesc intens de nuntă.

− Asta nu poate decât să mă bucure.

− Da, dar mă gândesc la ceva, care dacă n-o să-ţi convină, sper că nici să nu te indispună.

− Nimic ce vine de la tine nu mă poate indispune. Aşa că lasă introducerea şi intră în subiect.

− Bine, în subiect. Tom şi Lena vor să facă nuntă. Şi aş dori noi să le fim naşi.

Serge nu pare şocat. Doar puţin surprins.

− Ţi-au propus ei?

− Nu. Dar am asistat la o discuţie. În care Tom se gândea la comandantul lui. Dar acela nu e căsătorit. E văduv şi singur.

− Dar noi suntem?...

− Noi suntem împreună.

− Dacă se poate, sunt de acord.

− Se poate. Şi să nu te gândeşti la bani. Suport eu toate cheltuielile. Rochie de naşă am – rochia mov...

− Nu mai spune! Suporţi cheltuielile... Doar tu oi fi mai bogată ca mine!

− Păi este dorinţa mea, să-i ajut.

− Bine, pisicuţo, lăsăm dorinţa ta deoparte şi punem pe prim-plan plăcerea mea. Şi dorinţa ta se asimilează în plăcerea mea. Aşa că voi suporta eu aşa-zisele cheltuieli. Numai să mi se spună ce trebuie să fac. Cum să procedez. La chestii din acestea nu mă pricep.

− Nici eu, dar o să-l întreb pe tata.

− Desigur. Părintele trebuie să ştie. A mai avut cazuri.

− Lena şi doamna Olga sunt ortodoxe. Ar fi vrut la Catedrala ta. La tata. Dar Tom a fost crescut de franciscani. El vrea neapărat la ei. La Romano-Catolici.

− Normal. Prima biserică creştină. Mama celorlalte. Petru a fost primul Papă.

− Mă, dar bine le ştii. Şi tu eşti catolic.

− Prin convingere, da. Prin naştere – anglican. O deviaţie de la catolicism.

− Pe chestie de pizdă – îl continua ea.

− A unui rege înfierbântat – completează el.

Tom ar fi vrut o nuntă discretă. La călugări. Nuntă de cartier, se spune. Dar se vede că Poliţia Ilegală, Metropolitană, a hotărât altele.

− "Voi să nu faceţi altceva decât să ascultaţi. Să vă jucaţi rolurile. De rest, avem noi grijă", i s-a spus.

S-a constituit şi un comitet în acest sens. Fiecare a căutat să realizeze ceea ce el visase, însă n-a putut din diferite motive. În primul rând, impedimente familiale. Ori la Tom şi Lena asemenea impedimente nu există. N-au fraţi, mătuşi, bunici, soacre, cu idei preconcepute care să se amestece. Ar fi Doamna Olga. Dar dânsa din prima clipă s-a lăsat dusă de val. "Cum vreţi voi, aşa e bine." Ar mai fi naşii. Dar şi aceştia, arhitectul şi arhitecta – colaboratori perfecţi.

− Faceţi cum credeţi că este mai bine – a spus Serge.

− Şi mai interesant – a adăugat Katherina.

Aşa că originalul comitet îşi poate vedea nestingherit de treabă. Telefoanele zbârnâie. Chiar şi în cabinetele ministeriale. Presa de senzaţie profită de eveniment. În reviste apar titluri de-a dreptul şocante. "Nuntă ca-n poveşti." "Prinţesa siberiană salvată din ghearele traficanţilor, se mărită cu salvatorul ei". "Eroul din Soho se însoară cu o zeiţă de la fashion". Şi altele asemănătoare.

Comitetului i-a fost uşor să obţină Catedrala Catolică loc de oficiere a cununiei. Iar ca loc de petrecere, patronul celui mai elegant restaurant din metropolă – fost jucător la Chelsea – şi-a oferit local la modul absolut dezinteresat. Din pură prietenie pentru Tom. Firește că paparazzii şi revistele de senzaţii erau omniprezente. S-ar fi amestecat şi cele de scandal, dar n-au chiar îndrăznit. Prea multe uniforme.

În Dumineca, hotărâtă, la orele 10.[30], pornește spre Catedrala Catolică o echipă ecvestră formată din cinci călăreţi. Mirele, la mijloc, pe cal alb, iar ceilalţi ofiţeri, toţi în uniforme de gală.

Piaţa din faţa Catedralei, plină de lume, ca la meting. Mirele descalecă. Intră în Catedrală. Să-şi aştepte mireasa. Aici, naşii aşteaptă de asemenea, împreună cu trei perechi de tineri, Cavalerii şi Domnişoarele de onoare. Cavalerii şi ei în uniforme de gală, iar domnişoarele – colege ale miresei de la parada modei, în ţoale de o eleganţă ce frizează culmea frumuseţii.

La două minute după mire sosește şi trăsura de patru cai strălucitori, în care se află mireasa şi însuşi şeful poliţiei metropolitane. Acum, în calitate de părinte, care o conduce la altar.

Băncile catedralei sunt pline până la refuz. Şi se pare că toată poliţia metropolitană este aici prezentă. Infractorii şi-ar putea face de cap – s-ar zice. Dar nu poate fi chiar aşa. Comitetul s-a gândit şi la eventuale riscuri.

Orga inundă lăcaşul sfânt cu sunetele ei înălţătoare. Preotul, asistat de şase menestreli, rostește textele sacre cu voce clară şi dicţie dezirabilă oricărei scene. Totul se termină cu replicile emoţionante ale mirilor, culminate cu "până ce moartea ne va despărţi". Se trece la o măsuţă unde se iscălește actul de căsătorie, parafat de preot. În faţa portalului principal aşteaptă caleaşca, despre care se spune că a fost cedată de însăşi Curtea Regală ca semn de apreciere pentru Tom, privind ultima acţiune de comando pe care a condus-o. Lumea de pe traseu însoţește trecerea trăsurii cu vii aplauze, unii aruncă flori. La toate aceste organizări, reclame, s-au implicat şi patronii Casei de Modă. Doar mireasa şi naşa sunt două dintre manechinele de bază.

Douăzeci de minute face caleaşca de la Catedrală până la localul marelui fotbalist. Câţiva dintre jucătorii echipei campioane participă ca invitaţi.

− Nu te formaliza – îl avertizează patronul. Au bani.

− Dar nu asta aş fi vrut – obiectează Tom. Mi-aş fi dorit ceva simplu, între noi, sa ne simţim bine. Şi...

− Acuma lasă-te dus de val...

Şi Tom se lasă. Nu are ce face. Şi valul se umflă. Din ce în ce!... "Numai să nu se transforme în tsunami!"

Maşinile au ajuns înainte de trăsură. Aşa că în faţa localului, din nou baie de mulţime.

− Covorul roşu mai lipseşte – spune Tom în timp ce coboară din trăsură, simţindu-se oarecum stingherit.

− Ce, "covorul roşu"? întreabă Lena cu sinceră naivitate.

− Am să-ţi explic eu – răspunde Tom.

Katherina zâmbeşte. Pe ea baia de mulţime nu o deranjează. Dimpotrivă.

Patronul fotbalist, marele prieten al poliţiei Regale, sau mai precis a lui Tom, şi-a asumat rolul de maestru de ceremonii. După ce toată lumea s-a aşezat, preia microfonul şi face următorul anunţ:

− Doamnelor şi Domnilor, ştiţi că aseară a avut loc un eveniment de importanţă majoră în viaţa artistică a oraşului nostru. Concertul marelui compozitor şi pianist Elan Mora. Care ne-a făcut cinstea de a alege hotelul nostru spre a fi găzduit. Mâine, Elan Mora va concerta la Casa Albă, cu ocazia aniversării Primei Doamne a S.U.A. Aşa că peste puţin timp va părăsi hotelul nostru pentru a pleca la aeroport. Dar! Dar am reuşit să-l conving pe marele artist, ca înainte de a pleca, să vină între noi şi în cinstea mirilor şi a dumneavoastră, într-un mod absolut dezinteresat, să ne prezinte o scurtă bucată muzicală. Indiferent cât de scurtă, numai să fie!

Reacţiile nuntaşilor sunt dintre cele mai diferite. Unii consideră că fotbalistul glumeşte. Alţii, chiar, că s-a scrântit. Totuşi, în faţa atâtor oameni!... În faţa a numeroşi ziarişti, în faţa poliţiei?!.. Marele Elan Mora, decorat de Regină, de Casa Regală a Spaniei! Legiunea de Onoare a Franţei, Ordinul Monarhic Olandez şi alte multe onoruri şi decoraţii, greu de ţinut minte, şi acuma să vină şi să cânte la o nuntă, şi încă gratis. La o nuntă!

− Doamnelor şi Domnilor, Elan Mora!, încheie patronul indicând scările principale ce coboară în partea de mijloc a marelui salon.

Într-adevăr, nu este o glumă, şi nici iluzie optică nu poate fi. Marele artist, de statură potrivită, puţin, puţin rotofei, ceea ce-i dă un aspect de bonom, îmbrăcat lejer ca pentru călătorie, coboară, sprinţar, scările, se opreşte în faţa mesei mirilor, îi priveşte cu un zâmbet larg, apoi merge la pian.

Lena prinde braţul lui Tom. Se sprijină. "Şi la bine şi la rău". Tom priveşte oarecum încruntat. Numai la aşa ceva nu se aştepta. În fine.

Katherina ar vrea să aplaude. Dar dacă nimeni nu începe... Serge priveşte de-a dreptul fascinat. Nu-l vede puţin, puţin, rotofei. Nu-l vede cu sub-bărbia puţin, puţin, împlinită. Îl vede vioi, bine ras, cu părul bine aranjat, cu zâmbetul cald şi braţele, cu degetele puse acolo de divinitate.

Aron şi Sara au şi ei reacţiile lor.

− Arată mai bine ca la TV, constată Sara.

− Arată – aprobă Aron.

− Ce părere ai?

− Suntem o ţară liberă.

Artistul se aşează la pian şi cu voce clară şi caldă, de tenor, anunţă:

– Pentru Tom şi Lena, improvisation!

Spatele drept, capul lăsat puţin într-o parte, ochii închişi. Întinde braţele spre pian, ca şi cum ar vrea să-l mângâie. Apoi degetele ating clapele şi o melodie cu ecouri de delicate implorări, ca dulce rugăciune, inundă sala. Rugăciune ce uşor se transformă în expresive declaraţii de iubire. La început de melancolică delicateţe, apoi, amplificate în pasiuni dezlănţuite, ce culminează într-un delirant imn al bucuriei. Ultimele acorduri sunt urmate de o tăcere, de o linişte... de vid.

După care grindină de tumultuoase aplauze. Artistul se ridică. După câţiva paşi se opreşte din nou în faţa mirilor, înclină capul, după care urcă scările tot atât de sprinţar precum le coborâse şi dispare petrecut de aplauze.

Lena plânge. Plânsul bucuriei. „Ce e?" o întreabă Tom, mai mult prin gest.

− Omul acesta a spus prin muzică tot ceea ce eu nu sunt capabilă să-ţi spun în cuvinte. Te iubesc, Tom! Te iubesc!

Tom îi ia mâna şi i-o sărută.

− Şi eu te iubesc. Infinit! Apoi, în gând. "Da, omul acesta. Ascultându-l, îi ierţi toate păcatele."

− Da, geniul nu se dezminte, indiferent de împrejurări – gândeşte Katherina cu voce tare, apoi, către Lena:

– Ce-i, turturică, te-a impresionat?

Lena dă din cap şi răspunde doar atât:

− Da, după care strânge şi mai tare braţul lui Tom.

Singurul care a rămas cu ochii în vid este Serge. Personalitatea genialului artist l-a mişcat profund. Şi tot timpul a trăit senzaţia că *improvisation* i-a fost adresată...

Urmează nunta propriu-zisă. Mâncare, muzică, veselie, dans. Şi aici, Tom îi uimeşte pe comeseni, şi mai ales pe colegi cu maniera şi competenţa lui coregrafică. Eleganţă, elasticitate, imaginaţie. Iar Lena, "prinţesa siberiană", se adaptează perfect. De la rochia de mireasă, cu ajutorul Katherinei, a scos trena şi poalele propriu-zise rămânând doar partea mini, rochia aşa fiind concepută – şi acum zboară în braţele soţului, ca o vedetă la un mare concurs de patinaj. La tango, la samba şi mai ales la rock and roll, Lena dansează, râde şi zboară, de parcă ar fi, nu parcă, este! cea mai fericită femeie din lume.

− Unde ai învăţat să dansezi în halul acesta, mă? îl întreabă şeful pe Tom.

− La franciscani, răspunde acesta, trăgând cu ochiul.

− Ei, la franciscani. Fii serios! Unde?

− În Soho.

− În Soho. Mai, mai, că te-aş crede...

Tinerii fotbalişti, oameni umblaţi pnin lume, caută să concureze cu Tom. Puţine şanse. Dacă unii reuşesc ceva în rock, n-au eleganţă în tango, dacă, orientaţi de partenere, s-ar mai descurca în tango, apar dificultăţile în samba, ş.a.m.d. Dans, dans, veselie, veselie, dar totul îşi păstrează caracterul de nuntă domnească. În care predomină tangoul clasic. Şi valsul. Tinerii poliţişti care au venit singuri sunt cei mai mulţumiţi. Au investigat, întrucât şi printre frumoasele manechine sunt... soliste. Au dat asaltul. Şi nu s-ar putea spune că n-ar avea succes. Fetele sunt tinere, sunt frumoase şi dornice de dans. Iar băieţii – n-or fi ei la nivelul coregrafic a lui Tom – fiind bine antrenaţi în teme de luptă, se descurcă. "S-ar putea să mai iasă ceva nunţi din hărmălaia aceasta" – constată Comisarul şef în sinea lui. Mai dificil, oarecum, pentru unii tineri căsătoriţi. Sau pentru cei care au venit însoţiţi. Dar, cine i-a pus?…

Mai pe la urmă, Comisarul şef îi aduce lui Tom un cont bancar... înspăimântător.

− Cu ce ai aici, poţi să-ţi cumperi o casă – îi spune.

Cei mai mult au donat patronii. Patronul Casei de Modă, patronul fotbalist, şi arhitectul Serge Doma. Atât de mult l-a impresionat *improvisation*, încât dacă cineva l-ar fi urmărit când a completat cecul, banca ar fi putut spune că a greşit acolo, la zerouri.

"Ţi-ai putea, cumpăra o casă!" a reţinut Tom. Şi asta s-a şi grăbit să facă. Lângă suma de la nuntă mai pune o parte din economiile pe care le are şi reuşeşte să cumpere... casa mult visată. În mijlocul naturii, ferită de aglomeraţia rutieră. Casă cu toate utilităţile. Nu mare, dar teren – să tot fie. Câteva mii de metri pătraţi. Mare minune pentru copilul orfan, care toată viaţa a stat numai în case străine, să aibă casa lui proprie!

Nu trece mult timp – săptămâni, şi Lena-l anunţă:

− Ţi-am spus că ţi-l fac.
− Ce faci, tu?
− Nu fac. Ţi-l fac.
− Ce-mi faci?
− Copilul. Băiatul.
− Lena! Nu cumva?!
− Ba da. Sunt sigură.

Tom sare la ea, o sărută, apoi o ia în braţe – cu delicateţe.

− Strânge-mă! că nu păţeşte nimic. De-abia o fi cât un ou de rândunică.
− Atunci de unde ştii că e băiat?
− Ştiu. Simt.

Tom nu comentează. Dacă ea simte... Pentru el şi dacă va fi fată, tot atâta fericire.

Scena se repetă întrucâtva asemănătoare, câteva zile mai târziu, la Aron şi Sara. Când sunt invitaţi la cina de sfârşit de săptămână, devenită tradiţională, Lena începe cam în acelaşi mod:

− V-am spus că i-l fac?

− Ce faci, tu? întreabă de data aceasta Katherina.

− Copilul. Băiatul.

− Lenucika, eşti sigură?

Katherina sare şi o sărută şi o strânge în braţe.

− Absolut sigură.

− De când?

− De mai demult.

− Şi de ce nu ne-ai spus?

− Vă spun acum.

− Oi, vei! sare Aron – noi o să fim naşi. Fac şi cruce la botez. Zic zo!

− Regret că trebuie să-ţi tai elenul. Poate la al doilea. Dar ăsta e… arvunit.

Lena, de când s-a măritat şi mai ales de când s-a dat... în spectacol la nuntă cu rock şi tango appassionato a devenit de o îndrăzneală... altfel normală, am putea spune. Sau mai precis, şi-a pierdut timiditatea.

− Arvunit! repetă Aron. De cine?

− De patronii mei. Cu multă teamă i-am anunţat, la ideea că peste câtva timp n-o să pot apărea pe podium. Dar reacţiile lor au fost cu totul imprevizibile. M-au sărutat, m-au felicitat şi s-au şi declarat. Iar Doamna Janette a spus că la momentul potrivit va crea toalete sexi pentru tinerele gravide.

– Aşa a spus Doamna Janette? întreabă Katherina.

Între timp privirile ei se îndreaptă spre Tom, care stă puţin încruntat.

− E ceva neclar? îl întreabă.

− Mie nu mi-ai spus.

− Cum, nu ţi-am spus imediat ce am venit de la salon?

− Nu mi-ai spus de al doilea.

− A, da. Dar ce credeai? Că voi rămâne numai cu unul? Dacă s-a pornit moara, macină!

− Lenucika! exclamă Katherina. Şi o ia pe ruseşte.

– Trei. Vor fi trei – răspunde Lena în engleza devenită limbă euro. Trei, doi băieţi şi o fată. Invers ca la Sara. Băieţii ai mei şi fata lui Tom. Veţi vedea ce amestecătură o să iasă. Ce temperamente! Amestec de irlandez şi cazac.

– Nu înţeleg – spune Aron.

− Bunicul meu dinspre tată a fost cazac.

− Trebuie să spun că nici eu nu prea înţeleg despre ce ar putea fi vorba,

anunţă şi Serge.

Tom nu înţelege nici el, dar aşteaptă lămuririle acasă.

− Eu înţeleg – intervine Eva, fata mai mare a lui Aron.

− Ce înţelegi, tu? De unde înţelegi dacă noi...

− Am citit "Taras Bulba" de Gogol.

− Oi, ve! Câtă erudiţie la fata mea! exclamă Aron. Şi ce zice Gogol acolo?

− Îmi daţi voie – intervine Katherina. Sunt în temă. Datorită bunicului meu. Cazacii au colonizat odinioară o anumită regiune a statului moscovit, şi, în schimbul unor privilegii, li se cerea să apere ţara împotriva invaziilor. Iniţial, "cazac" înseamnă "om liber". Istoria cazacilor datează de prin secolul al XIV-lea, când sunt menţionaţi pentru prima dată în cronici. Mai târziu, poziţia lor în cadrul Imperiului Rus fiind consolidată de Ţarul Ivan cel Groaznic. Specialitatea lor de luptă era cavaleria. Garda Imperială a ţarilor era formată din cavaleria cazacă. Datorită acestui fapt comunismul a căutat să-i desfiinţeze prin deportări şi asasinate. Bunicul mai povestea că a avut ocazia să vadă pe o arenă sportivă un spectacol a unei formaţii de 24 de ofiţeri cazaci fugiţi din Rusia bolşevizată. Ei bine, minunile pe care le făceau oamenii aceia şi caii lor nu puteau fi descrise – sublinia bunicul. Sărituri pe cal, de pe cal, treceri pe sub burta calului, sărituri de pe un cal pe altul, toate în galop. Apoi la o anume comandă, calul se opreşte brusc, se culcă, iar călăreţul stă peste burta lui cu arma pregătită. Am văzut multe demonstraţii ecvestre, în filme western, în spectacole de circ, dar niciuna nu putea egala virtuozităţile călăreţilor cazaci. Aceste însuşiri se reflectă şi în arta lor. Călăreţi legendari dar şi dansatori legendari. Şi amestecul de sânge irlandez şi cazac ar putea fi dintre cele mai... miraculoase – am putea spune.

− Şi imprevizibile – adaugă Sara.

− Numai că în lipsa cavaleriei şi a cailor să nu prindă pasiunea motoarelor. Şi a motocicletelor! spune Tom.

− Tot mai bine decât a calculatoarelor! spune Sara referindu-se la fiica a doua, cu care au probleme în acest domeniu.

− Totul se poate educa – spune Lena sigură fiind că Tom va fi stăpân pe situaţie şi în domeniu educaţional, aşa cum este în toate.

Se mai discută, se mănâncă, se comentează… dar Katherina parcă a devenit absentă. Dar nu este, dimpotrivă! Şi, deodată, se adresează Lenei, de parcă numai ea ar fi în salon:

− Ştii că m-ai pus pe gânduri?!

Lena, sigură că a ghicit esenţa, o ia direct:

− Atunci de ce nu-i dai drumul? Ar creşte cam deodată.

− Mai după tine. La mine-i puţin mai complicat. Unele probleme trebuiesc aranjate.

− În situaţiile acestea nu sunt probleme, închizi ochii şi-i dai drumul! Intervine Eva, cea de 12-13 ani, cu nedisimulată competenţă.

− Tu! o apostrofează Sara. Ce te amesteci? Ce ştii tu?...

− Le ştiu pe toate. "Să le ştii pe toate şi să nu faci decât ceea ce trebuie." Tu m-ai învăţat.

− Ceea ce este bine!

− Ceea ce trebuie este bine!

− Şi tu le ştii pe toate...

− Absolut, dacă vrei îţi fac şi planşe.

Discuţia dintre mamă şi fiică ia o tunură atât de surprinzătoare încât ceilalţi nu pot, dar nici nu vor să intervină.

− Planşe! repetă Sara îndreptându-şi privirile spre Aron. Auzi, mă, planşe!

− Păi ce credeţi că facem la ora de biologie? continuă Eva.

− Planşe, cu din alea?...

− Da, mamă, planşe. Cu uter, cu ovare, cu penis, cu testicule....

− Uter, testicule! se miră mama. Prea de tot. Te mut la altă şcoală.

− La altă şcoală, dintr-a 8-a, la ora de dirigenţie se împart prezervative. La noi nu s-a mers până acolo.

− De ce?

− Fetele spun că directoarea e zgârcită. Nu dă banii. Dacă le trebuie, să le cumpere părinţii!

− Auzi, bărbate, prezervative! Sfârşitul lumii!!!

− Sodoma şi Gomora! întăreşte Aron.

− Ba nici pe departe! protestează Eva. Sodoma şi Gomora se referă îndeosebi la situaţii anormale, nu la cele normale.

− Şi care sunt cele... normale, specialisto?

− Naturale. Normale sunt tot ceea ce poate exista între o femeie şi un bărbat.

− Tot ce poate exista... şi pe astea le ştii.

− Absolut. Ce te miră? De altfel, se spune, întrebare... pedagogică: "este recomandabil ca maturii să vorbească în faţa copilor despre probleme de sex?" Răspuns: "Da, în cazul că vor să-şi completeze cunoştinţele."

− Oi, ve! Bine că copiii a plecat în camera ceealaltă. Aici am rămas doar... maturii.

− Tata, nu fi îngrijorat. N-am să-mi pun poalele-n cap. Şi nici n-am să pot fi prostită. Am să respect tradiţia iudaică.

− Îţi mulţumesc, fata tatii. Vom căuta ca să fie bine.

− Să-mi placă şi mie. Să semene cu Tom. Şi să nu fie prea întârziat.

− Vom căuta împreună.

− Bine, tată. Aşa este ideal. Înţelept şi cinstit.

“Da”, cugetă Tom în sinea lui, “înţelept şi cinstit. Evreii nu se dezmint: întotdeauna s-au dovedit deştepţi.” A luptat odată în colaborare cu un comando israelian. Pe lângă îndrăznelă şi competenţă, l-a impresionat înţelepciunea tactică. “Sper că şi fetiţa mea va respecta tradiţia catolică. Care, desigur, nu poate fi cu nimic mai prejos de cea iudaică”. Fetiţa lui. A doua planificare a Lenei. Dumnezeu să-i aibă în pază.

Lena, într-adevăr, se ţine de cuvânt. Îi face lui Tom un băiat de toată frumuseţea. Nici nu se poate altfel, cu asemenea părinţi.

Încă dintru început, patronii Casei de Modă se dovedesc practici şi inspiraţi. Au creat toalete şi pentru gravide. Aşa că Lena apărea pe podium până în luna 8-a... având şi succes. Şi-a păstrat frumuseţea. De altfel, la naştere nu avea decât opt kg în plus. Copilul şi apa.

Nu trece bine anul, şi Lena vine şi cu fata. “Oare ce poate să fie?” reflectează Tom. Băiat şi fată. Coincidenţă, dorinţă arzătoare, voia lui Dumnezeu?... La câteva zile după naşterea fetiţei, Tom merge la biserică. Se spovedeşte şi se cuminecă. N-a mai făcut-o de la franciscani, acolo era inclusă în program. N-o să mai neglijeze.

După botez şi celelalte, se decide şi Katherina. Sunt într-o seară de toamnă târzie. Singuri acasă. Afară plouă mărunt. Insistent. Ploaie mocănească, cum se spune în unele părţi. Tocmai bine, să stai în casă şi să faci amor.

− Ce zici, îi dăm drumul? întreabă Katherina.
− De ce nu? Mai ales că săptămâna acesta am cam fost cuminţi.
− A cam trebuit. Tu cu atâtea planşe, eu cu atâtea toalete...
− Dezbracă-te, să-i dăm drumul...
− Da, dar de data aceasta cu recoltă.
− Adică?
− Îl facem.
− O facem. Ce atâtea discuţii?
− Nu… “o facem”. Îl facem, copilul!

El o priveşte mai întâi surprins, apoi cu luare aminte.

− Tu vorbeşti serios?
− Foarte serios. Mă apropii de 30 de ani. Cât să mai aştept? Lena, o mucoasă, azi-mâine îl face pe al treilea. Nu mai aştept.
− Păi... să-l facem. Acuma... octombrie. Pe la începutul verii îl avem.
− Până atunci, tocmai bine, şi cu formalităţile.

Serge se încrună puţin, apoi ridică o sprânceană:

− Ce formalităţi?
− Formalităţi legale.
− Nu înţeleg.

– De căsătorie.

– Pentru ce?

– Păi, copilul...

– Copilul, când se va naşte, îl recunosc imediat şi-i dau numele, sau îl declar. Copilul va avea şi mamă şi tată, oficial, din capul locului. Aşa că nu înţeleg de ce, în prealabil, trebuie încheiat un contract între noi. Suntem împreună în virtutea sentimentelor pe care le nutrim unul faţă de celălalt. Şi nu înţeleg rostul unui certificat de căsătorie care, în ultimă instanţă, tot un contract se numeşte.

Katherina nu îl întrerupe. Continuă să se dezbrace. Şi atunci când stă goală în faţa lui, îl priveşte, fără a zice nimic. Deocamdată. O pauză ceva mai lungă, după care începe şi ea.

– Dragul meu, ţi-am ascultat pledoaria şi nu zic că nu ai avea dreptate. Ar merge. În orice relaţie. Dar acuma, cu mine, situaţia e puţin mai specială.

– Ei, eşti tu, într-adevăr, o femeie specială. Dar situaţia este aceeaşi ca în oricare dintre împrejurări.

– Ei, eşti tu gentil ca întotdeauna, dar dă-mi voie să-ţi argumentez.

– Argumentează – spune el zâmbind.

– Mă, eu sunt fată de popă. Părinţii mă iubesc foarte mult. Sunt unicul lor copil. Au şi ei nişte planuri. Visuri – dacă vrei. Vor să-şi vadă fata mireasă. Cu un ceremonial religios, specific. Lung şi strălucitor.

– Un fel de teatru – intervine Serge.

– Da, un fel de teatru. Care la ortodocşi are amploarea lui. Mai ales când se ţine într-o Catedrală! Respectiv, Catedrala ta. Trebuie s-o fac pentru părinţii mei. Nu-i pot decepţiona. Mai ales că întotdeauna au fost buni şi înţelegători cu mine. În definitiv un... teatru, cum spui tu, pe care să-l jucăm de dragul lor. Apoi mergem la voi la catolici şi o facem şi acolo. Cu cât mai multe rugăciuni, cu atât mai bine...

– Eu sunt anglican.

– N-are a face. Cerem binecuvântarea şi de la Henric al VII-lea. Mergem la Ofiţerul Stării Civile, apoi după Catedrală, jucăm toate piesele posibile.

– De ce neapărat Ofiţerul Stării Civile?

– Pentru că ortodocşii nu te cunună religios până nu văd certificatul de la Ofiţerul Stării Civile. Nu-i ca la catolici. Unde certificatul eliberat de preot are putere juridică.

– La Ofiţerul Stării Civile, nu! răspunde Serge cu ton ce sună ca un verdict. În altă parte, da. Facem tot ce-şi doreşte tatăl tău. În afara Stării Civile.

– De ce? întrebă Katherina, începând să-şi acopere goliciunea, de parcă i-ar fi frig.

− Pentru că eu am mai fost odată căsătorit. Şi n-a ieşit bine. Cu urmări însă faste, întrucât ai apărut tu. Dar mi-am jurat că viitoarea relaţie să nu mai fie contractuală. Să aibă la bază numai dorinţe şi sentimente. Mi-am jurat să nu mai calc la Ofiţerul Stării Civile.

− Tu vorbeşti serios?

− Foarte serios. Un asemenea contract ajunge odată într-o viaţă de om.

− Chiar când apar copiii?

– Copiii n-au nimic de suferit. Eu cel puţin pretind că voi fi un părinte cel puţin atât de devotat precum vei fi tu.

− Chiar când e vorba de părinţi?

− Părinţii! Părinţii mei spre exemplu, căsătoriţi oficial, la vârsta potrivită, cu toate că nu erau făcuţi unul pentru celălalt, s-au încăpăţânat să stea împreună. Pentru că aşa era tradiţia. Dar nu pentru că acel contract i-a ţinut.

− Poate şi de dragul tău. Pentru liniştea ta sufletească.

− Care linişte sufletească? În cuibul acela de vipere? Abia aşteptam să nu-i văd. Când trebuia să fiu de partea unuia, când de partea celuilalt. De aceea, îndată ce am putut, am şi plecat la studii în altă parte. Şi nu numai la noi. La majoritatea. Mai bine se înţelegeau cei ce trăiau în concubinaj.

− Mama şi tata trăiesc în deplină înţelegere şi sunt arhilegelizaţi. Şi Lena cu Tom. Şi Aron cu Sara...

− Da. Între cei 20%. Excepţii care întăresc regula.

− Şi de ce crezi că noi, dacă ne vom căsători oficial, am face parte dintre cei 80% cuiburi de vipere?

− Ba eu sunt convins că noi, şi dacă ne-am oficializa relaţia, tot aşa de bine am conveţui. Dar...

− Atunci?

− Am şi eu principiile mele. Am făcut-o odată, n-a mers, a doua oară n-are rost s-o mai fac. Am jurat.

Aici, Serge devine puţin cuprins de teamă, ca nu cumva Katerina să-l întrebe "De ce n-a mers?" Nu ştie ce ar putea răspunde. Minciună potrivită n-ar găsi. Şi nici n-ar vrea. Iar să spună adevărul... ar intra în pământ de ruşine. Sau ar putea spune – pur şi simplu: "Nu-ţi răspund la această întrebare". Dar nu se ajunge până acolo, întrucât reacţia interioară a Katherinei este cu totul alta. "Prima discuţie, şi ultima, privind subiectul copilul se termină aici. Şi pentru prima şi ultima oară când mă dezbrac în pielea goală şi mă îmbrac la loc, fără a fi fututã"– gândeşte ea. Şi ce planuri măreţe avea! Şi cum s-au dus dracului! Adică, propriu-zis, nu s-au dus. La ideea de a fi mamă nu renunţă. Va fi! Numai că pe alte coordonate.

Şi, două zile mai târziu, Serge se trezeşte, cum s-ar zice, cu casa goală. Întocmai ca după Suzana. Însă acuma din motive, să le spunem, normale.

Nu.. “glorioase”, ca atunci.

N-o caută. Ar fi inutil. Şi chiar ridicol. Piesa s-a terminat. Totuşi, la o săptămână doar de singurătate, se trezeşte fredonând: “Mi-e inima un vechi castel de vremuri prăfuit/ Ce a rămas nelocuit/ Iubirea mea cu părul blond/ Şi vraja un sărut/ Însă cu suflet vagabond…” Acuma, adevărat că nici Suzana şi nici Katherina nu aveau părul blond. Dar “blond” rimează cu “vagabond”. Şi cuvântul „vagabond” are o rezonanţă mai fascinantă. Repetă refrenul. Cu plăcere. “Da, mă ştiam bun la desen, dar nu şi la lirică.”

Pe Tom şi Lena n-are cum să-i întâlnească. Şi chiar regretă. Iar Doamna Olga a plecat din serviciul lui de când a devenit bunică. Cât despre Aron şi Sara, îi evită. Pe cât poate. Dar nu prea poate. Iar când se întâlnesc, suportă cu stoicism predicile lui Aron care, din păcate, sunt bine justificate. Suzana şi Katherina. Aron ajunge mai întâi să le analizeze, apoi să le contopească. Şi frumoase, şi cu situaţie, şi corecte... Dar principalul e că ai pierdut femeia, mă prăpăditule! Acuma, nu cumva!...

– Nu, fii pe pace!...

CONCERT PENTRU MÂNA STÂNGĂ ÎN SOL MAJOR DE RAVEL

…Nu pe dracu! Nu până într-o zi, când...

Toată presa şi mass-media anunţă – în sfârşit – inaugurarea noii filarmonici. Capodoperă realizată de marele architect Serge Doma.

Spectacolul propriu-zis începe cu o uvertură, dirijor – Roberto Benzi.

Dar în cadrul programului, punct de atracţie, şi de pian pentru mâna stângă în Sol Major de Ravel, în interpretarea marelui pianist şi compozitor Elan Mora.

Toate locurile vândute, la suprapreţ. Ţinută de gală. Cu excepţia studenţilor de la Conservator care, la acest concert, au acces gratuit pe bază de legitimaţie şcolară. Au voie să ocupe treptele intervalelor dintre sectoare. Unde, bineînţeles, să stea jos, spre a nu deranja vizibilitatea. Acestea, la intervenţia marelui pianist.

Serge este condus în Loja Centrală de însuşi Directorul proaspăt numit al Instituţiei de cultură. Loja Centrală. Sau Loja de Onoare, sau Loja Regală. După preferinţe. Serge, pe primele planşe, a scris Loja Regală. Şi aşa va rămâne. Loja are două rânduri de fotolii a şase locuri fiecare rând, dispuse pe două nivele. Deci, în total, 12 locuri. Fotoliile din mijloc, faţă,

sunt ocupate de o tânără şi chiar foarte prezentabilă pereche, care la intrarea lor îşi păstrează o atitudiudine de calmă pasivitate. Serge salută şi ar vrea să se îndrepte spe primul fotoliu din extremitatea stângă. Şi ar face-o, dacă Directorul n-ar fi de altă părere.

− Alteţă, îmi permiteţi să vi-l prezint pe autorul acestui măreţ edificiu – arhitectul Serge Doma.

Serge stă drept, şi când cei doi se întorc, înclină uşor capul. Directorul continuă:

– Alteţa Sa Regală Prinţul Wilhelm şi Prinţesa Harta.

Cei doi înclină şi ei uşor capul, zâmbind.

− Într-adevăr, Stimate Domn, aţi realizat o capodoperă. Pe cât de originală, pe atât de practică. Vizibilitatea este perfectă din orice unghi. Desigur, şi acustica va corespunde – apreciază Prinţul.

− Acustica este perfectă – spune Directorul. Toate testele au confirmat-o.

− Felicitări! spune şi Prinţesa, ca încheiere.

Serge se aşează la locul lui – primul fotoliu, stânga, faţă, şi la puţin timp în lojă revine directorul cu soţia, care însă ocupă două fotolii din extremitatea dreaptă, rândul doi.

Îşi fac apariţia instrumentiştii. Bărbaţii la frac, doamnele în toalete lungi, negre. Zumzetul, "încălzirea instrumentelor". După care concert-maestrul dă tonul just, preluat de fiecare instrument în parte. Apoi, aşteptarea. Un... ceremonial obişnuit, care face parte din spectacol.

Dirijorul Roberto Benzi păstrează şarmul cinematografic din vremea celebrităţii sale adolescentine. Păşeşte elegant, spre micul podium dirijoral, însoţit de aplauze. După ce ajunge, se întoarce prin cele patru puncte cardinale, mulţumind publicului. Da, în această sală, acesta este traseul dirijorului ca răspuns la aplauze! Prin cele patru puncte cardinale.

Prima bucată este o lucrare de Mozart. Precisă şi unghiulară. Mai mult sau mai puţin savurată. Depinde de temperament. O scurtă pauză în care pianul este tras la locul lui de onoare. Marele, mult onoratul şi mult comentatul artist este aşteptat cu mult interes, cu multă nerăbdare şi cu destulă curiozitate – s-ar putea spune. Ca şi compozitor, creaţiile sale sunt savurate ca nişte creaţii ce fac multă plăcere... deosebite emoţii pozitive. Şi mai ales improvizaţiile. La evenimente ocazionale. Dulci. Dar nu dulcegării! Ca pianist – caracterizat de asemenea interpret de mare fineţe şi gingăşie. Şi acuma, pus în faţa unei situaţii care-l obligă la virtuozitate plină de forţă şi chiar de duritate.

În baia de aplauze, intră în scenă – cum se spune. Imperturbabil, se aşează la pian. Roberto dă drumul la... fabrica de sunete. Elan ridică ambele braţe, ca şi cum ar îmbrăţişa pianul, apoi, la momentul atacului, lasă mâna

dreaptă întinsă pe lângă corp, iar pe cea stângă o trânteşte peste clape. Care, alertate de cele cinci degete, par jucării la discreţia unei forţe diabolice. Sonoritatea lor, când se armonizează dulce cu sonoritatea orchestrală, când o depăşeşte, lăsându-o doar ca un simplu mijloc de acompaniament. În continuare, comentariile ar fi inutile. Asemenea evenimente trebuiesc văzute şi urmărite în direct. Nici prin intermediul vorbei, nici chiar al filmării. În direct. Ceea ce pe noi ne interesează, sunt faptele. După acordul final, grindina de aplauze.

– C'est merveilleux! exclamă Prinţesa, în culmea entuziasmului.

Da, limba engleză se impune, în Europa globalizată... Totuşi, lumea... super elevată, mai trânteşte câte o expresie în limba lui Voltaire. Din spirit de frondă, chiar.

Aplauzele nu mai contenesc. Artistul este adus la rampă – cum se spune – de cinci, de şapte, de opt ori. Se strigă *bis*. Cu insistenţă. *Bis!* Cu mâna stângă?! În sfârşit, Elan Mora cedează. Se aşează la pian şi ridicând puţin capul, cu voce răspicată, anunţă:

– *Improvisation*!

În scurt ropot de aplauze, apoi aşteptarea. Melomanii ştiu că aceste "improvisations" sunt punctele magnetice ale acum compozitorului şi pe urmă interpretului Elan Mora. Începe. Te introduce în visare, te introduce în speranţă cu umbre de anxietate, ca brusc, să te salte în dulci arome cu parfum de "Voilà pourquoi j'aimais Rosine". Apoi turbionantă pe fond erotic şi acord final.

Iar aplauze. Şi, de data aceasta, răzbat spre podium domnişoare, şi chiar domnişori cu buchete de fori de care pianistul se scapă urgent, într-un mod mai mult sau mai puţin elegant. Nu are încotro. Trebuie să-şi păstreze lejeritatea în mişcare.

Reacţia lui Serge este total diferită. Nici nu aplaudă, nici nu se mişcă. Stă ca o statuie cu privirile aţintite asupra artistului. Ca hipnotizat. Şi poate chiar este. Şi asta de la primele acorduri. Până la această... nebunie, parcă... instituţionalizată.

"Doamne, dacă aş fi aproape, i-aş săruta mâna!" gândeşte el, – şi m-aş face de minune. Bine că suntem la distanţă." Totuşi, primele mulţumiri ale artistului spre Loja Regală s-au îndreptat, şi lui Serge i se pare că, lui îi sunt direcţionate. "La dracu! Baţi câmpii. Cum, ţie? Când alături se impune perechea princiară! Tu ai conceput Filarmonica şi gata! Ţi-ai luat banii, şi gata! Maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să plece!" Dar se pare că nu va fi chiar aşa. Ar fi prea simplu, să fie. Aşa că... să vedem.

Concertul a fost doar primul eveniment în onoarea marelui eveniment. Şi anume, inaugurarea oficială a sălii filarmonicii metropolitane a cărei principal autor este considerat arhitectul Serge Doma, a cărui nume este

primul săpat în placa de marmură de pe frontispiciul nobilei instituţii. După concert, nu poate fi, în continuare, decât marea recepţie. În holul mare. Da. Arhitectul Serge Doma a prevăzut şi un hol spaţios, şi somptuos, de unde treptele principale te urcă la rotonda cu garderobe şi uşile de intrare în sala de spectacole.

În timpul concertului, o firmă autorizată a utilat holul cu cele necesare unui banchet de elită, publicul urmând să fie evacuat prin ieşirile laterale iar invitaţii la banchet, oficialităţi, vipuri, celebrităţi, vor coborî pe scările principale.

"Oare eu pe unde voi fi plasat? se gândeşte Serge. Dacă ar fi şi Aron cu Sara pe aici, aş avea cu cine mă hârâi..." N-apucă să gândească mai departe, întrucât Directorul, acum pe post de maestru de ceremonii, l-a şi abordat:

− Poftiţi, Domnule Arhitect. Poftiţi la masa centrală.

Serge încearcă să protesteze:

− Nu s-ar putea pe undeva, mai pe aici?

− Vai de mine, Domnule Arhitect! Dar sunteţi interpretul principal. La masa oficială. Fotoliul de onoare! Fotoliul central! Priviţi!

Lui Serge aproape i se înmoaie picioarele. Fotoliul liber parcă-i zâmbeşte sarcastic. În dreapta lui se va afla Prinţesa, apoi Prinţul, apoi un ministru – desigur, cel al culturii, primarul, primăriţa, ş.a.m.d. Iar în stânga lui, nimeni altul decât Elan Mora. Urmează dirijorul, concert maestrul şi alte celebrităţi artistice.

− Părintele filarmonicii noastre, Domnul Arhitect Serge Doma – îl prezintă Directorul.

Pianistul se ridică în picioare şi-i întinde mâna. Mâna dreaptă. Şi bine face. Dacă-i întindea mâna stângă, poate chiar i-o săruta. Din admiraţie pentru virtuozitatea artistică, din care mulţi ar fi înţeles altceva.

Şi poate n-ar fi înţeles greşit...

Serge ar vrea să înceapă conversaţia şi nu ştie cum. Să-l laude, n-ar avea rost. Publicul a făcut-o. Să-l întrebe cum se simte după un asemenea triumf, se vede că se simte bine, întrucât tot este numai zâmbet.

Din încurcătură, pe moment, îl scoate Directorul, care începe şirul cu mici discursuri obişnuite – sau poate chiar obligatorii la asemenea ocazii. Şi ce spune? Îl laudă. În primul rând pe el, pe arhitect. Părintele spiritual al acestui templu de cultură. Laudă Primăria, care a acordat spaţiul funciar. Mulţumeşte întreprinderilor şi trusturilor care au sponsorizat ş.a.m.d. Vorbitori se mai găsesc – patru. După case se trece la bunătăţile culinare.

Pianistul pune la îndemână două cupe de şampanie şi cere chelnerului să desfacă o butelie.

− În situaţii speciale, eu încep cu şampanie – spune pianistul ridicând o cupă.

– Sunt Elan.

– Ştiu. Vă cunoaşte o lume întreagă. Vă cunoaşte şi vă admiră, spune Serge mulţumit că a reuşit să nu se bâlbâie, punând mâna pe a doua cupă.

Dar să fim lămuriţi. Pentru prieteni şi apropiaţi, sunt Elan. Ca valoare suntem egali, şi nici ca vârstă n-ar fi o prăpastie. Aşa că fără "vă"! Elan şi Serge. De acord?

– Da, Elan.

Amândoi ciocnesc, după care golesc cupele până la fund.

În timp ce bea, Serge se gândeşte. Diferenţa de vârstă, să fie 6-8-10 ani... Cam pe acolo. S-a scris în ziare, dar nu mai ţine minte. Pune cupa pe masă şi-l priveşte. Acuma, de aproape. Tot cu timiditate. Nu e frumos, dar e şarmant, foarte îngrijit şi parfumat, se mişcă cu elegantă distincţie şi are un zâmbet de-a dreptul seducător.

– Nu mi-au plăcut discursurile – începe Serge conversaţia.

– De ce? Au fost scurte şi la obiect.

– La obiect, dar inobiective. De tine n-au pomenit decât în treacăt. Şi în fond, tu ai fost eroul acestei seri.

– Eşti tu drăguţ. Dar pentru prestaţia mea, publicul m-a răsplătit din plin. Iar organizatorii mi-au plătit onorariul maxim.

– Ai fost plătit? întrabă Serge.

– Concertul face parte din primul program al Filarmonicii Metropolitane. În noua sală. Iar solistul trebuie plătit. Ca şi dirijorul, de altfel. Ori onorariul meu pe listele impresariatelor, este maxim. Peste două săptămâni voi da un recital la Palatul Regal din Amsterdam, altul la Monte Carlo, la care sper că vei veni...

– Plătite, de asemenea, intervine Serge.

– Toate recitalurile şi concertele mele sunt plătite, dragă Serge. Muncim pe euro şi dolari, nu pe nasturi!

– Şi totuşi, odată, ai cântat gratis.

– Se întâmplă. Spectacole de binefacere.

– La o nuntă – continuă Serge, ca o joacă, la ideea că l-a prins. Dar, prins, de fapt, va fi Serge. Întrucât:

– Da, la nunta unui poliţist. Întoarce-te, discret. Este aici.

– Cum, este aici?! Nu se poate!...

– Nu-ţi schimba mimica. Stăpâneşte-te şi întoarce-te, discret. Lângă uşa din dreapta.

Serge întoarce capul încet, ca din întâmplare. Într-adevăr, lângă uşa din dreapta, Tom, îmbrăcat la costum, ca şi cum ar supraveghea activitatea chelnerilor. Privirile li se întâlnesc. Tom, discret, duce două degete la frunte ca semn de salut, apoi un semn la gură ca şi cum ar spune: "Dacă m-ai recunoscut, taci!"

− Ce caută el aici? se întreabă, cu voce, Serge.

− O echipă antitero – răspunde Elan. Avem aici şi miniştri. Eu sunt obişnuit. Nu da importanţă!

De altfel, când Serge mai aruncă privirile spre uşa din dreapta, Tom e dispărut, şi nici nu-l mai vede în noaptea aceea.

− De unde-l cunoşti? întreabă Elan.

− Când ai cântat, eram şi eu la masă. Pe post de naş.

− Exact! De aceea figura ta-mi părea atât de cunoscută! Am cântat şi pentru tine. Mai ales pentru tine! adaugă Elan zâmbind.

− Sper, răspunde Serge, cu un zâmbet de aceeaşi culoare.

− Totuşi, înseamnă că-ţi sunt apropiaţi. Din moment ce le-ai fost naş.

− Da, e o poveste.

− Ai să mi-o spui, căci avem vreme, şi viaţa-i lungă – sper. Acuma să ne ospătăm.

Şi Elan ia o farfurie şi-l serveşte pe Serge, cu neobişnuită delicateţe. Toarnă din nou şampanie.

− À votre santé.

− À la votre.

Discuţii cu mici banalităţi presărate cu fine apropouri din parte lui Elan. Acuma, chiar fără să vrea, lui Serge îi vine în minte modul liber de exprimare al celor două consoarte anterioare. Una legitimă – cealaltă ce se voia legitimă, respectiv Suzana şi Katherina. Mai ales Katherina, cum ar reacţiona? "Ăsta vrea să se fută cu mine." Şi, curios, dacă nu îngrijorător, gândul acesta nu-i provoacă nicio reacţie negativă. Apoi şi gândul la Aron. Acuma, îl umple mai mult de revoltă, decât de teamă. "Da, în definitiv sunt un om liber. Liber să fac ce vreau. Ce-mi place. Dar, oare, chiar, îmi place? Nici nu mi-ar displace! Mai ales că de data aceasta n-ar fi din interes. Ar fi... în primul rând din admiraţie. Mângâieri... cu mâna stângă. Doamne iartă-mă! Am început să bat câmpii."

− Unde-ţi erau gândurile? îl întreabă Elan.

− La tine – răspunde Serge fără să clipească.

− Sunt prezent. Şi teribil de concret.

− Simt.

− Asta e bine. Simţămintele trebuiesc respectate. Ele niciodată nu ne înşeală, şi nici nu ne trădează.

− De undeva, dintr-un anumit loc, Tom urmăreşte scena.

„Doamne, ce i-aş mai bate! Ca pe doi copii inconştienţi, i-aş bate zilnic. Până i-aş trezi. Dar... sunt liberi! Cu toată... libertatea, tot i-aş bate. Mai ales pe nănaşu'. Care a salvat-o pe Lena. Tot l-aş bate. Până l-aş trezi. Cât despre celălalt... *Lasciate ogni speranza*."

Într-un colţ, pe un podium, o mică orchestră. La început un discret

program de café concert, care pe măsură ce buna dispoziţie se amplifică se transformă în muzică de dans. Dansuri mai potolite. Vals, tango... pentru vârsta matură. Cu toate că şi tineret. Dar aceştia, acuma, să se adapteze. Sau să se resemneze.

− Aşa aş dansa! spune Elan.

− Dă-i drumul. Oricare dintre domnişoare ar fi încântată să-ţi fie parteneră.

− Cu tine.

− Ce, cu mine? întreabă Serge aproape speriat.

− Cu tine aş dansa.

− Vai de mine! Şi să pot, n-aş..., putea.

− Ai idei preconcepute?

− Nu de idei preconcepute-i vorba.

− Dar?

− De opinia publică. Ar râde lumea de noi.

− Crezi?

− Sunt sigur.

− Eu nu sunt sigur.

Serge tace. Replica ce i-a venit, nu i-o poate rosti.

− De ce? întreabă Elan.

"Pentru că pe tine nu te-a văzut Suzana capră!" este răspunsul din memoria lui Serge…

– Bine, nu insist. De altfel, nu voi mai sta mult. Mâine dimineaţă plec, peste câteva zile am concert la Philadelphia. Apoi Amsterdam, Monte Carlo, aşa cum ţi-am spus. La Philadelphia, acelaşi concert cu acest dirijor.

− Tot cu..., mâna stângă?

− Da, exact programul de astăzi. După care o lună voi fi liber. Şi, ca să plec împăcat, să facem o înţelegere. Am un apartament ultra la Paris. Pe Champs-Élysées. Am eu mai multe locaţii...

− La Paris?

− Nu, pe Terra.

− Îmi închipui.

− Ei, vreau să petrecem împreună o splendidă vacanţă pariziană. De acord? Gândeşte-te!

− De acord – spune Serge fără să se gândească. Şi imediat, adaugă: Şi totuşi, dintre miile de admiratori, cum de m-ai ales tocmai pe mine?

− Sentimentele te cuprind din interior. Nu se comandă.

− Să fie vorba de sentimente?

− În primul rând de sentimente. Promiţi?

– Am spus, da.

– Scoate telefonul.

Amândoi îşi copiază numerele de telefon şi, vorba ţăranului, “treaba-i oablă”.

Mai stau de vorbă, ţinându-se de mână, pe sub masă, apoi după ce tot planul este stabilit, înainte de a se ridica:

− Condu-mă – îi cere Serge.

Trec de intrarea principală, “să ia puţin aer”, după care Elan se întoarce spre Şerge şi-l sărută. Pe gură. Un sărut, pur şi simplu, fără subtilităţi. Dar pe gură. Apoi se întoarce, şi, sprinţar, coboară scările şi pleacă. Serge privind după el, fără să vadă. Cu ochii în direcţia lui şi cu mintea încâlcită. Primul om născut bărbat, care l-a sărutat pe gură! A făcut el din alealalte, din interes – cică, dar până aicea, n-a ajuns.

Reintră în foaier. Priveşte roată. Ca şi cum ar căuta. Da. Chiar îl caută, şi, măcar cu privirile să se sprijine de forţa şi normalitatea lui. Este abordat imediat de Directorul Filarmonicii – maestrul de ceremonii.

− Ce bine că sunteţi singur! Domnul Hyll vrea să vă cunoască în vederea unei afaceri, desigur, profitabile.

− Cine este Domnul Hyll?

− Principalul acţionar a lui Hyll-Bank. Unul dintre sponsorii noştri.

Serge nu stă mult pe gânduri. Simte nevoia de conversaţie. Despre orice şi cu oricine.

La o masă centrală – 12 persoane. Între care trei domni, două cucoane stil “vedete” sau cocote de lux, restul, tineret care se străduieşte să pară bine crescut. Totuşi, suntem la Filarmonică. Probabil, progenituri.

Domnii – doi graşi şi unul uscăţiv. La apropierea lor, cel uscăţiv se ridică. Întinde mâna spre Serge, dar se adresează Directorului.

− Gustav, îţi mulţumesc că mi l-ai adus. Apoi către comeseni: Domnul Arhitect Serge Duma – autorul a tot ce se află în jurul nostru.

Toţi îşi aplică zâmbetele de serviciu, iar vedetele, şi cu gura, şi cu ochii şi, desigur, cu ce or mai fi având pe dedesubt. Frank Hyll se adresează din nou Directorului:

− Gustav, du-ne într-un loc mai... la umbră, unde să putem discuta câteva minute.

Directorul îi conduce într-o încăpere împodobită cu afişe. Probabil biroul şefului de sală.

– Aici e bine?

− O, e minunat. Avem nevoie doar de linişte.

Directorul închide uşa pe dinafară, iar bancherul Frank Hill începe:

− Domnule Arhitect, voi intra direct în subiect, am nevoie de un palat pentru sediul central al băncii. Cel vechi nu mai corespunde. Va rămâne doar filială. Şi de un Castel pe Loara. Nou, firește, dar să nu fie în disonanţă cu cele existente. Preţul, nu se negociază.

− Am înţeles. Serge se arată dintru început a fi de acord. Aici n-are rost să facă pe negustorul. Omul a fost clar. “Preţul nu se negociază”.

− Da… Mai întâi aş vrea să văd amplasamantul.

− Fireşte. Avem spaţii la discreţie. Pentru bancă în centrul metropolei, iar pentru Loara, elicopterul vă stă la dispoziţie. Vreau să ştiu dacă sunteţi de acord, în primul rând.

− Încă o întrebare. Banca o vreţi doar pe verticală, sau o verticală mai... consistentă. Mai...

− Rotundă, vreţi să spuneţi. Da, avem teren suficient. Neapărat parcare subterană şi spaţiu verde pe acoperiş – terasă.

− Da, Domnule Hyll, sunt de acord. Lucrările mă incită. Le consider ca pe nişte creaţii artistice.

− De aceea v-am şi ales. Am să vă spun, pe parcurs, doar necesităţile specifice, restul, la ideile şi gustul Dv. Când putem încheia contract?

− Chiar săptămâna aceasta.

− Perfect. Telefonul, vă rog.

Se schimbă numerele de telefon şi în continuare: “Doamne ajută!”

Serge, într-adevăr, acuma simte nevoia să fie singur. Cu sine. Să reflecteze, să plănuiască. Să se reculeagă. Prea au fost multe pe ziua de astăzi. Iar acum propunerea bancherului. Pe care a acceptat-o, parcă prea dintr-o suflare. Cum să n-o accepte? Asemenea oferte te propulsează în vârful ierarhiei. Pentru asta va avea nevoie de colaboratori de nădejde. Ce bună ar fi master-arhitecta Katherina! Chiar şi Lena. Proaspăt arhitect. Dar atunci trebuie să aibă tangenţă cu Katherina. Şi asta nu se mai poate. În fine, vom vedea. Patroni să fie că... muncitori, cu duzina.

Se aşează într-un fotoliu mai deoparte şi priveşte tineretul cum se desfăşoară. Şi el ar putea sta între ei. Este cu un aspect şi la vârsta când ar putea sta şi între tineri dar şi între... seniori. Majoritatea par fericiţi. Oare sunt, într-adevăr, fericiţi? Dar el este fericit? Ar avea toate motivele. Dacă. Totuşi. Parcă! Prea se lasă dus de val. Dar, cine o fi cu adevărat fericit?... Da, Tom! Tom este fericit. A supravieţuit, a rezistat, şi acuma se bucură din plin de ce are. Şi mucalitul de Aron este fericit. Cu înţelepciunea lui talmudică, nu se dă pe o lume. În fine, fiecare cu destinul său. Da, dar destinul ni-l mai cârpim şi singuri.

Una dintre... vedetele de la masa bancherilor s-a apropiat pe nesimţite:

− Dansaţi, domnule arhitect?

Asta i-ar mai trebui, acuma. Cu ăla n-a dansat, dar cu asta să danseze. De ce nu? Puţină mişcare, tocmai bună. Aici, opinia publică nu se bagă, se ridică. Femeia se înşurubează de la primii paşi. Îl presează cu ţâţele ei destul de mari şi mai ales, destul de tari. O priveşte. Da, şi buzele. Bine conturate. Oare dacă asta m-ar săruta, cum ar fi? În orice caz, gura cealaltă a fost

destul de... inodoră. Femeia îşi culcă bărbia pe umărul lui. Aşteaptă o propunere. O întâlnire. Dar dansul se termină şi de la masa bancherilor se aude:

- Alice, vino cu domnul Arhitect.
- His master voice – spune femeia resemnată. Veniţi.
- Nu. Am să mă retrag. E cam târziu. Sărut mâna.

VACANŢA PARIZIANĂ

...constituie pentru Serge o cotitură vitală. Un drum fără întoarcere. După prima săptămână şi-a dat seama că zarurile au fost aruncate. După prima săptămână apar articole şi fotografii în revistele de senzaţii. "Marele Elan Mora şi Arhitectul Serge Doma – o pereche şocantă în loja Operei Mari din Paris." "Elan Mora şi Serge Doma – un cuplu de senzaţie la Moulin Rouge." De, paparazzii trebuie să mănânce şi ei o pâine!

Aron, în fotoliul său de pater familias, tocmai a citit cu voce tare un asemenea articol.

- Ăsta a înnebunit de-a binelea, a înnebunit de tot! spune la sfârşit. Asta nu mai e din interes. Asta e din plăcere...
- Asta e din pierzanie – adaugă Sara.
- Uită-te la ei cum arată. Uită-te la poza asta în alb! Ca două turturele scoase din frişcă. Uită-te, cocota cum se răsfaţă! Şi el, cum se întinde! Ca să pară mai mascul! Lângă ăsta... asta, e nevoie de dublă masculinitate. Mai bine-l împuşcam în anul întâi de facultate!... Să schimbe el splendoarea de trup à la Katherina cu un cur buhăit şi o gură libidinoasă!...
- De unde ştii tu că are gură libidinoasă?
- Toţi homosexualii, toţi sugacii au gură libidinoasă. Nu se poate altfel. S-o pierzi tu pe Suzana, s-o pierzi pe Katherina! Sfidezi creaţia!
- Katherina l-a părăsit. Dacă n-a vrut să se căsătorească oficial!
- Şi ce dacă semna o hârtie??! Avea acuma un copil frumos. Uite Katherina ce bine s-a aranjat! Măritată cu un avocat, şi frumos, şi cu dicţie. Avocat cu dicţie, tu! L-am auzit pledând. Ştii! Şi au doi gemeni! Pe când ăsta ce face? Ce se va alege din el? Bătrân, bogat, singur şi fără demnitate. Pentru că oricât ar fi societatea de evoluată şi de elevată, de liberală – în cazul acesta de libertină, un gay, în opinia publică, tot poponar rămâne. Şi acuma nu se mai poate ascunde. Nu mai poate para. Situaţia a devenit de

notorietate publică. A scăpat de sub control – cum se spune. Uită-te la el! Şi uită-te la ea! Numai că nu se ţin de mână! "Noul cuplu pe Champs-Élysées!"

− Poate că se iubesc. Am auzit că şi la ăştia dragostea poate fi foarte puternică.

− Du-te, Sara, nu mă face să înjur, că ştii că nu-mi place. Dragostea oamenilor, ca şi a tuturor fiinţelor, se concretizează în copiii pe care-i fac. Acolo-i vârful unghiului, la ei o fi doar plăcere. Dar ce plăcere-i poate oferi corpul dolofan al ăluia, comparativ cu trupul superb al Katherinei? O fi el genial artist, dar tot dolofan rămâne. Sau el! Ce plăcere poate simţi când i-o înfinge? Când...

− Poate-l gâdilă la hemoroizi! se aude vocea Evei,din camera alăturată. Eva, care asistase amuzată la toată discuţia, întrucât uşa era deschisă, fără ca părinţii să-şi fi dat seama.

− Oi, ve! exclamă Aron. Aici erai tu?

− Aici.

− Şi de ce n-ai spus că eşti aici?

− Dar ce, m-aţi întrebat?

− Şi ai auzit tot?

− Tot.

− Nu ţi-e ruşine?

− Mie?

− De ce ai ascultat?

− A fost amuzant. Dacă vreţi, particip şi eu.

− Ai fi în stare?

− De ce nu?

− Oi, ve! Sara, asta mă omoară.

− Acuma ce ai cu ea? Tu ai lăsat uşa deschisă. Şi pe urmă... ştii că ea e din aia cu planşele...

− Bine – aprobă Aron împăciuitor. Unde am rămas?

− La hemoroizi – răspunde fata.

− Eva, termină, că mi-e şi scârbă!

− Toată discuţia tu ai început-o. Tot subiectul – îl ia Sara.

− Da, din cauza revistelor. Dar să ştiţi că eu cu ăsta am terminat!

− A terminat el, înainte.

− Să nu mă mai caute că şi înjur, şi nu-mi place.

− N-o să te caute.

Şi într-adevăr, Serge nu-l mai caută. Pe cel mai bun şi mai vechi prieten al său pe care ani îndelungaţi îl considera ca pe un frate. În schimb, în scurt timp pătrunde în boema elitelor metropolitane. Concerte, recepţii, invitaţii la

nunţi regale. Unde Elan uimeşte asistenţa cu ale lui improvisations, inspirate de specificul evenimentului respectiv.

Dar ce e mai straniu – ca să spunem aşa – titulatura, emblema, cu care este nevoit să se obişnuiască, sau mai bine zis, nevoit s-o accepte. O emblemă apărută într-o revistă de semiscandal, dar cu mare tiraj. "Printre invitaţii palatului, şi Elan Mora cu partenerul său de viaţă arhitectul Serge Doma". Pecetea a fost pusă. Majestatea Sa Elan Mora şi… Prinţul consort.

Dificil pentru Serge a fost periplul parizian. Cunoaşterea intimă, dorinţele, acomodarea, satisfacerea... Punct culminant, la... aceştia, fiind... poziţia clasică. Parcă-i sunau în urechi vorbele Suzanei – "stă capră!" Chiar dacă Elan în această poziţie stă mult mai graţios decât predecesorul. Graţios, ne-graţios, dar tot capră se cheamă că era. Încă la prima acţiune, mai, mai să-i afecteze potenţa. Dar, supraefort, ochi închişi şi gândul la păsărica excitabilă de manechin a Katherinei l-a ajutat să depăşească situaţia. Elan fiind foarte mulţumit şi numindu-l "iubitul visurilor mele". Apoi obişnuinţa, rutina, devin a doua natură şi totul decurge *ad libitum*. Şi în continuare "clipele cad picătură cu picătură în eternitate", cum spune adesea Elan citându-l pe Stefan Zweig – scriitorul său preferat. Altfel, Elan este de o subtilitate, rafinament, atenţie, duioşie, ieşite din comun. Însuşiri pe care la acest nivel, nu le-a întâlnit la niciuna dintre femei. Ce mai? Mare artist al spectacolului, dar şi mare artist al vieţii.

Cât timp Serge lucrează la giganticul proiect bancar, locuieşte acasă, "la casa Suzanei" – cum îi spune în gând. Şi Elan îl vizitează. Apoi, după realizarea comenzilor pentru bancher, Elan îi propune să se mute împreună la cea mai elegantă dintre reşedinţele lui metropolitane. Şi presa iar anunţă, dar de comentat, nu se mai comentează. În definitiv trăim într-o Europă ultrademocratică, pe calea globalizării, în care fiecare individ are dreptul să păşească pe calea fericirii lui, aşa cum el găseşte de cuviinţă. Totuşi, semne de întrebare se pun. Atunci când în anumite centre apar manifestaţii de gay-lesbi, în care indivizi în ţinte şi aspecte absolut deşuchiate sfidează cele mai elementare norme al bunului simţ, dar şi ale bunului gust. Dar Elan şi Serge nu se află niciodată printre aceştia. Ei şi le fac pe ale lor în alcovul intim – „cuibuşorul de nebunii". Cu uşile închise. De la episodul "capră" uşa închisă a devenit obsesie pentru Serge.

− De ce tot închizi? Servantele sunt plecate… Suntem singuri în casă, l-a întrebat Elan la început. Apoi s-a obişnuit cu ideea. Dacă el vrea aşa…

Şi cum omul, nici chiar cel gay, nu-i mulţumit cu fericirea lui, aşa cum Dumnezeu i-o mai îngăduie, şi Elan vrea mai mult. Face toate demersurile spre legiferarea acestei relaţii. Serge ar protesta. Dar nu-i vine. Şi nu găseşte argumente, faţă de Katherina a găsit. S-a jurat să nu se mai căsătorească a doua oară. Cu o femeie. Dar aicea, ce dracu o mai fi?! În fine. Nu-şi

exteriorizează gândurile contradictorii şi se lasă dus de val. Iar se lasă dus de val. Şi are loc căsătoria.

Situaţia are ecou iarăşi, în casa lui Aron. Atenţionarea o face Eva, care tocmai s-a întors din oraş. Îi aruncă tatălui în braţe unul dintre ziarele de mare tiraj.

− Vedeţi în pagina doua.

− Ce?

− Vedeţi şi vă minunaţi! Spune ea după care se aşează cuminte într-un fotoliu.

Aron desface ziarul. Citeşte cu toată atenţia de care este capabil. Fata îl urmăreşte cu un zâmbet ironic.

− Oi, ve! Ăsta a înnebunit de tot!

− Ce-i? întreabă Sara.

− Apoi da. Când Dumnezeu vrea să-l piardă pe om, îi ia minţile. Şi ăsta pe drumul pierzaniei, pe cel fără întoarcere mărşăluieşte.

− Cine, mă?!

− Cine, cine. Cine altul, decât frumosul nostru Serge?

– Ce a mai făcut iar?

− S-a însurat. Sau mai corect spus, s-a căsătorit.

− Ei! exclamă Sara la gândul unei revelaţii. Cu cine?

− Cu cine, cu cine. Cu turturica lui cântătoare.

− Nu se poate!

− Ei, uite că se poate. Astăzi totul se poate.

Sara se apropie şi aruncă ochii peste ziar.

− Uite-i cât sunt de radioşi după ce au spus „da”. Uit-o pe madona radioasă! Şi el. Cât de băţos caută să se ţină! Tâmpitul! Să refuzi căsătoria cu o zeiţă ca şi Katherina, că ai principii, şi apoi să te însori cu cotoroanţa asta! Aicea nu mai ai principii?!

− Totuşi, constată Sara. Cred că a fost o nuntă tare tristă. Un ceremonial fad. Sala e mare. Şi nu sunt decât ei doi, cu funcţionarul şi secretara.

− Şi paparazzii. Dar cine voiai să mai fie la un asemenea ceremonial? Cavaleri, domnişoare de onoare?! Sau corul poponarilor, fecioarelor abandonate?

− În orice caz, Serge nu e fericit.

− Da’ ce crezi, că ăla... aia, e fericită? Cum poţi fi fericit pe un asemenea drum?! Pe care orice ai face, tot la fundătură te duce; mai spune Aron, apoi, către fiica lui care tot timpul n-a scos o vorbă, dar a continuat să zâmbească:

− Tu ce zici, domnişoară... poliţist?

− Nu mai mă fac poliţist.

− Aşa repede, ai terminat cu poliţia! Dar ce te faci?

− Medic. Ginecolog-chirurg.

− Şi pe cine vrei să tai?

− Pe ăia care vor să facă schimbare de sex. Acolo vin banii. O operaţie din asta trebuie să coste cât 10 din alea normale.

− Oi, ve! Sara, a înnebunit lumea!

− Lumea a fost întotdeauna nebună. Să profităm de nebunia ei!

− Bine, Domnişoară Doctor, până la profit, du-te şi te schimbă, mănâncă şi apucă-te de lecţii.

− Bine zici, tăticuţule, pentru ginecologie specială, trebuie învăţat temeinic. Am zburat.

− Ia mai stai puţin. Cum ai zis? Ginecologie specială?

− Da. Mătuşa unei colege lucrează la o asemenea ginecologie… De fapt ginecologie-urologie. Atâta câştigă, cât vrea. Îţi închipui, patronii!

− Patronii?

− Da, doctorii Weber. Soţ şi soţie. Clinica specială, Dr. Weber Köln şi Elveţia.

− N-am auzit.

− N-ai auzit că nu te interesează. Vestiţi în toată lumea!

− Şi ce fac ăştia în clinica lor specială?

− Tot ce vor. Fecundări în vitro, naşteri cu mame surogat, măriri de penis, revirginizări. Ar putea face şi donări dacă legea le-ar da voie.

− Revirginizări!

− Da, una care şi-a trăit viaţa cum a vrut câţiva ani îşi găseşte un fraier cu principii, vine la Clinica Dr. Weber, de unde pleacă absolut nouă.

− Fată dragă, cu tine nu-i a bună.

− De ce, tată?

− Pentru că ferească-mă Dumnezeu de omul prost, dar şi de prea-deşteptul!

− Dar nu-i deşteptăciune, tată, e informatică. În ultimii 30 de ani au fost produse mai multe cunoştinţe noi decât în ultimii cinci mii de ani. Dar apropo de deşteptăciune! Se întâlnesc doi vechi prieteni. Unul evreu şi celălalt dintr-o ţară estică. Să zicem de unde a fost străbunicul şachter. Unde era?

− Dincolo de Carpaţi.

− De acolo ai rămas cu “oi, ve”!

− Bine, bine, de acolo, spune mai departe!

− Amândoi au copii în clasa treia primară. Şi se spune că pe acolo oamenii sunt cam lăudăroşi. Şi îi spune carpatinul nostru evreului: “Mă, aşa sunt de mulţumit de Ionică al meu, bine învaţă la şcoală, 7 la geografie, 6 la matematică, şapte la istorie, sunt foarte mulţumit.” “Bravo, mă bucur.” “Dar

Sloim al tău cum o duce cu şcoală?" "Păi..., şi el, pe acolo, ca toţi copiii de jidani, e geniu!" Acuma, tată, eu n-oi fi chiar geniu, dar... sunt bine informată. Şi nici nu stau mult la calculator.

− Bine, bine, vezi! Că eşti fata lui Aron, nu fata lui… Costică.

Se lasă o scurtă pauză, în care Eva-şi priveşte părinţii cu o şăgalnică simpatie.

Aron se întoarce puţin încruntat spre Sara:

− Tu nu spui nimic.

− Eu, nu. Numai stau. Stau şi mă minunez cum am putut să fac o fată atât de deşteaptă!

− Oi, ve! Parcă ai făcut-o singură!

− Nu vă certaţi! M-aţi făcut amândoi. Aşa cum trebuiesc făcuţi copiii, normal. Şi nicidecum in vitro!...

În partea cealaltă. Trec doi ani de glorie şi prosperitate. Proiectele bancar şi castelan, remunerate împărăteşte. Alte proiecte rentabile Arhitectului, îi merge faima. Apoi, Elan, concerte bine plătite. După care recepţii, onoruri, elogii ş.a.m.d. Conturile bancare cresc, acţiunile sunt profitabile, proprietăţile se adună, şi cum omul niciodată nu este mulţumit, şi de ce are, de aceea vrea mai mult şi mai variat, şi cum şi transsexualul, până una alta e şi el om, e adevărat că aici nu este vorba chiar de transsexual, întrucât sexual a rămas acolo, numai gusturile şi dorinţele au trecut pe invers, şi Elan, căci despre el este vorba, persoana cu imaginaţie nelimitată, într-una dintre seri, pe terasa uneia dintre proprietăţile marine, începe următoarea conversaţie:

− Ştii ce, dragul meu, noi muncim cu folos şi Dumnezeu este bun cu noi şi ne dă. Şi iar ne dă. Dar şi soarele, după ce-şi face traiectoria, apune. Nici noi nu vom străluci veşnic. Şi..."clipele, cad picătură cu picătură în eternitate"...

Serge simte că Elan ar vrea să ajungă undeva. De aceea aşteaptă cu răbdare. Dar Elan, în momentele cruciale, ar vrea să fie interupt. Măcar cu o întrebare de rutină. Dar Serge tace. Elan, înainte de a continua firul ideii principale, spune:

− Nu întrebi nimic?

− Sunt numai urechi. Atenţie mărită.

− Bine faci, întrucât ceea ce vreau să-ţi spun merită maximum de atenţie.

− Nu mă stresa!

− Nu, dragul meu, Doamne fereşte! M-am gândit la următoarele. Dumnezeu ne dă şi ne va mai da. Suntem încă în plină forţă. Tu nu ai pe nimeni decât doi părinţi bătrâni. Eu nici măcar atât. Totuşi, după noi va

rămâne o avere impresionantă.

Serge întoarce capul interesat. A cugetat şi el, fugitiv, la treaba aceasta. Gândindu-se cu ciudă că în asemenea situaţii apar sumedenie de nepoţi şi strănepoţi porniţi pe pretenţii şi chiar procese absurde, nefondate şi argumente de-a dreptul degradante.

− M-am gândit – urmează Elan – şi sunt chiar hotărât – să avem un copil. Care să fie al nostru, să-l creştem aşa cum vrem noi şi care să ne moştenească.

− Să adoptăm un copil…

− Nu. Adopţia este o loterie. Copii abandonaţi, părinţi ticăloşi... Nu ştii ce caractere, ce gene...

− Atunci?

− Eu vreau un copil al meu. Care să provină din mine. Din genele mele.

− Vrei o clonă?

− O clonă! Ce idee? Ce, eu sunt oaie, să mă clonez?

– Atunci? Nu cumva?...

− La sperma mea, o mamă surogat.

Serge rămâne năuc. Omul acesta este într-adevăr un unicat. Pe lângă ideile lui suprinzătoare, în artă, şi în viaţă se menţine la aceeaşi altitudine. Elan continuă:

− Am vorbit cu avocatul nostru. El ne-a găsit o clinică particulară de 5 stele, la Köln, care la modul cel mai discret şi elegant se va ocupa de toate. Nu ţi-am spus până nu am avut răspunsuri la toate întrebările, fiind sigur că vei fi de acord.

− Întotdeauna am fost de acord cu tine.

− De aceea – şi de aceea – te iubesc atât de mult.

La puţin timp după această discuţie, cuplul ultraoficializat se prezintă la Köln. Clinica, nu mare, dar nici mică, ultraelegantă, dotată cu aparatura cea mai performantă, se află într-o zonă rezidenţială, pe un deal cu vedere spre Rin. Doctorul Weber îi primeşte personal, cu o amabilitate mai mult decât profesională.

− Dezideratele voastre sunt satisfăcute, stimate maestre – începe acesta. Donatoarea de ovul va fi şi mama surogat. O doriţi brunetă, sănătoasă, morală.

− Absolut.

− Avem noroc. Este cea mai harnică şi mai capabilă asistentă medicală pe care o avem. Este din Est. Lucrează la noi de doi ani. A acceptat toate condiţiile, întrucât cu banii pe care-i va câştiga intenţionează să-şi întemeieze acasă o bază de pornire. Am fost foarte deschişi. Ambele părţi. Va sta aici până va naşte, după care-şi va lua zborul. Totul este aranjat. Medical, juridic… Iscălit şi parafat, cum se spune. Vreţi s-o vedeţi?

− Am vrea – spune Elan. Dacă...

− N-are cum să bănuiască. Nu vă faceţi probleme.

− Dacă garantaţi...

− Absolut. Şi medicul apasă pe butonul unei sonerii de la birou şi imediat apare secretara.

− Anunţ-o pe Smaranda să-mi aducă fişa de la salonul 3.

Secretara iese.

SMARANDA

− Smaranda? întreabă Elan, şocat de rezonanţa acestui nume.

Cam la două minute, se aud bătăi în uşă.

− Intră! spune dr. Weber.

O apariţie cu totul fascinantă parfumează încăperea. Brunetă, absolut brunetă, păr negru, natural, înaltă, supleţe à la parada modei.

Salută când intră şi păşeşte spre biroul directorial cu un mers „nobleţea prinţeselor bizantine", gândeşte Serge. Desigur, de acuma, specializat în arta bizantină. N-a făcut el Catedrala... bizantină. "Desigur, asta e ortodoxă", gândeşte el în continuare.

Fata îi întinde medicului fişa cerută.

− Poftiţi, Domnule Doctor Weber.

Voce clară, cu rezonanţa metalului nobil – constată Elan.

− Smaranda, clasează fişele din dosarul albastru. După alfabet şi numerotaţie.

− Acuma?

− Da, acuma.

Apoi către cei doi, trăgând discret cu ochiul:

− Acesta este deci diagnosticul fratelui Dv. Aceeaşi fază ca anul trecut. Staţionară.

Elan şi Serge au înţeles. Pentru derutarea adversarului. Iar pe fată a ocupat-o, ca să poată fi mai bine studiată. Şi, într-adevăr, au ce studia. Mai întâi Serge. Şi Suzana şi Katherina au fost frumoase. Dar aceasta le depăşeşte. Aceasta este o frumuseţe naturală. Absolut naturală. Absolut născută şi prea puţin făcută. Smaranda se apleacă spre un raft de jos, apoi se întinde spre unul de sus. Linia perfectă a bustului, paranteza arcuită a şoldurilor, supleţea picioarelor lungi cu gropiţe bine marcate la nivelul gleznelor întregesc perfecţiunea.

Elan o urmăreşte cu ochiul lui de artist şi estet rafinat, totuşi total neantrenat privind frumuseţea feminină. Neantrenat, pentru că n-a dat importanţă. Dar acuma importanţa este maximă şi atenţia este totală, fiind vorba de mama copilului său. O simpatie fără margini îl cuprinde. Un sentiment până acum neîntâlnit, privind eternul feminin. "Cât e de sublimă! Aş fi în stare s-o iau cu mine. S-o iau acasă. Să nască, sub ochii mei. Aş fi în stare s-o înfiez. Şi pe ea! Doamne, dar ce dezastru s-ar produce! Serge!"... Apoi alte gânduri. "Dacă aş pute-o insemina, eu!! Corpul acesta! Ce trăiri, ce senzaţii!... Eu! Bine, dar atunci n-aş mai fi eu!... Cum ar fi? Cum ar fi fost?!"... Pentru prima dată, o pală de regrete îi umbreşte fiinţa. Activitatea lui se desfăşoară între zeci, sute, mii de femei, admiratoare. Dar niciodată fiinţa lui n-a fost pasibilă unor asemenea trăiri. Pentru că niciodată nu a întâlnit-o pe această...

– Smaranda, poţi să pleci. Şi anunţ-o pe doamnă să vină aici, adaugă Dr. Weber, văzând că ultimele fişe sunt aranjate.

− Da, Dle Doctor Weber – spune fata, apoi salută şi iese, tot atât de majestuos şi natural precum intrase.

− Ei, ce spuneţi?

− Peste aşteptări! spune Elan, cu toată sinceritatea. Suntem, foarte mulţumiţi.

− Dar să ştiţi că mi-a pus şi ea o condiţie. Imediat după naştere, să iau copilul. Să nu-l vadă.

− De ce?

− Să nu-l îndrăgească, să nu sufere.

− Da. De înţeles – spune de data aceasta Serge.

În momentul acela uşa se deschide şi o doamnă, încă tânără – 40 de ani, prezentabilă, intră.

− Doctor Aneta Weber – soţia, colaboratoarea şi asociata, mea – o prezintă doctorul. Apoi continuă, adresându-i-se femeii: Pe dânşii, clienţii noştri îi ştii, desigur.

− O, stimate maestre! V-am aplaudat şi vă voi aplauda, ori de câte ori voi avea prilejul de a asista la concertele Dv. La ultimul, m-am deplasat 600 de km. Iar Dv, Domnule Arhitect, sunteţi o notorietate în domeniu. Am fost în Filarmonica creată de Dv. Este o capodoperă.

− Vă mulţumesc, stimată Doamnă Doctor.

Pauză deloc stânjenitoare, în care Doamna se aşază şi ea într-unul dintre fotolii după care se trece la... afaceri.

− Când aţi dori să acţionăm? întreabă Doctorul.

− Oricând. De aceea suntem aici – răspunde Elan.

− Fata este în perioada de maximă fecunditate – vorbeşte Doamna, dând a se înţelege că de Smaranda, intim, ea se ocupă. Am putea-o face

chiar astăzi. Chiar acuma. Dar pentru că v-a văzut, să nu facă asociaţie de idei. E ageră la minte.

− Foarte bine. Când consideraţi Dv, noi tot rămânem o săptămână la Köln.

− Atunci zic s-o facem mâine. Mâine pe la 11. Nu, Karl?

− Desigur, încuviinţează Karl.

Şi acuma, să nu omitem un fapt de majoră importanţă. Pe la începutul negocierilor, cuplul oficializat a fost vizitat de un delegat al Clinicii Weber pentru un eşantion de spermă, pentru verificare, spre a se constata dacă spermatozoizii sunt apţi pentru procreere. În loc de un eşantion, cuplul le-a oferit două eşantioane. Ambele, apte. De aceea, acuma, Dr. Karl Weber se simte obligat să întrebe:

− Cine va fi tatăl? fiind sigur totuşi că acesta nu poate fi decât Serge.

− Eu – răspunde Elan.

Doctorul se miră. Dar... numai pe dinăuntru. "Dracu ştie ce trăiri, ce senzaţii, ce plăceri… prin ce mijloace?..." Toată competenţa lui ştiinţifică aici se blochează. Dacă ar fi de condiţii modeste, i-ar investiga. Şi le-ar plăti răspunsurile. Dar aşa?... De altfel primul semn de întrebare a fost atunci când a primit două eşantioane în loc de unul. A celui... activ, cum se spune.

− Şi cum ai prefera să recoltăm sperma? întreabă doctorul. Avem o asistentă, drăguţă, de altfel, foarte pricepută...

− Nu, o facem noi, spune Elan, ferm. Ne daţi indicaţiile elementare şi…

− Da, veţi fi într-un mic laborator-separé. Veţi primi un recipient. Eu voi prelua sperma. Fata va fi în altă parte, nu o veţi vedea şi nici ea nu o să vă mai vadă niciodată. Voi preda recipiendul soţiei care, în continuare, va face tot ceea ce trebuie făcut.

Mai urmează discuţii legate de muzică, arhitectură, chiar politică... se mai serveşte şi o cafea, după care... la revedere! Totuşi, pe Elan îl mai... încearcă unele întrebări.

− Câţi ani are Smaranda?

Smaranda! Tare-i place rezonanţa acestui nume. Chiar obsesiv. Viitoarea compoziţie, *Smaranda* se va numi. Dar nu va spune-o nimănui. Nici chiar lui Serge. Mai ales lui Serge. Poate va fi tentat să-i spună copilului. Când acesta va fi mare. Dar... *Chi lo sa*?

− 20 de ani – răspunde Doamna Weber. De doi ani este la noi. A învăţat perfect limba germană. Vom regreta plecarea ei.

"Dar onorariul, suma pe care o primiţi, stinge orice regrete" – ar fi tentat să spună Serge.

Ziua următoare totul este pregătit, la orele 11, totul se efectuează conform planului. Sperma este... recoltată şi imediat, Smaranda –

inseminată. Şi, dacă Domnul ajută, de la 11.[45] Smaranda poate fi numită mamă.

Pe drum, în maşină, nu vorbesc prea mult. Serge la volan şi Elan printre garduri. Muzicale şi... extramuzicale. Simfonia Smaranda care-i stă pe umeri ca o dulce şi parfumată povară. Până când nu o va vedea total, pe partitură, nu va avea linişte. Extramuzical – imaginea Smarandei. "Părul, privirile, tenul, buzele, glasul ei, silueta, picioarele, gropiţele de la glezne, trupul, interiorul trupului... Doamne, dacă s-ar fi putut, dacă, aş fi putut, pe cale naturală, ce aş fi simţit? Senzaţiile, vibraţiile, plăcerile, ar fi fost deasupra celor pe care le-am simţit până acuma? Admiţând, ad absurdum, că aş putea. Smaranda m-ar accepta? Desigur, nu. S-ar uita la mine şi nu m-ar accepta. Şi nici eu, n-aş putea, chiar dacă aş putea. Pentru că nu ne-am potrivi. Sunt un artist, sunt un estet şi lipsa de armonie mi-ar estompa orice putinţă. Nu ne-am potrivi, mai degrabă cu Serge. Dacă ar fi cu 10 ani mai tânăr. Sau poliţistul acela – Tom. Acolo ar fi o armonie perfectă. Şi totuşi, Smaranda, un vis de fericire, îmi poartă copilul. Datorită ştiinţei. Datorită Doctorului Weber. Datorită banilor mei. Datorită, datorită, datorită! Că de nu erau împrejurările care au existat, sămânţa mea nu ajungea în uterul divin al Smarandei sub nicio formă, cu toate milioanele din lume."

Deci, cuplul se întoarce la ale lui şi peste o lună primeşte confirmarea telefonică: "Experienţa a reuşit. Suntem pe drumul bun." Apoi, lunar, aceeaşi confirmare. Până în luna 9-a. "Aveţi un băiat de toată frumuseţea." Şi doica intră în acţiune. Acolo, în clinică. Iar la termenul optim, copilul, împreună cu doica, o slovacă sănătoasă, cu lapte cât o holstein, vin acasă. După o atentă reverificare ADN. Aceasta, pentru liniştea sufletească a lui Elan. Când plăteşti, totul este posibil. Bineînţeles, de toate, acte, finanţe, transferuri bancare, se ocupă avocatul cuplului. Şi aici, când plăteşti, totul se împlineşte.

Smaranda este reţinută în clinică până la completa refacere. Înainte de a pleca, Doamna Weber îi înmânează un cec bancar cu o sumă mult superioară sumei convenite prin înţelegere, deci suma convenită, plus această primă.

− Din partea beneficiarului – spune Doamna Weber.

− Din partea tatălui – spune Smaranda cu glas stins. Şi picături de lacrimi îi izvorăsc din ochii negri cu reflexe de verde venin.

− Din partea tatălui – repetă Doamna Weber, apoi o sărută şi la fel de emoţionată iese spunând: Să-ţi întrebuinţezi banii cu folos, Smaranda!

După ce Doamna iese, apare un infirmier care ia bagajele. Jos aşteaptă maşina patronilor care o duce la aeroport.

“Cine o fi şi cum o fi arătând acest tată?!”... se gândeşte Smaranda, ştergându-şi lacrimile. “Desigur, un om bun. Şi poate, nefericit. Nu voi şti niciodată, şi nici nu trebuie să ştiu.”

Pe de cealaltă parte, Elan se simte foarte mulţumit că i-a venit ideea de a-i transfera Smarandei... gratificaţia. A făcut-o fără ştirea lui Serge. Şi nu regretă. Acuma, nu că s-ar ascunde de Serge, dar “este un gest, o relaţie între mine şi mama copilului meu. Atâta tot!”

Copilul, de cum a apărut, a şi umplut casa. Şi, doar nu-i o casă oarecare. E o casă pe trei nivele, cu încăperi mari, luminoase, dotată cu cele mai moderne utilităţi. Copilul cu ţipete şi chiar cu râsete şi mai puţin cu plânsul. Elan, încă din prima zi, se repede să-l ţină în braţe. Dar doica, vajnică şi îndrăzneaţă la vorbă, tot dintru început îl ia în primire:

− Domnule! sau cum să-ţi zic? Lasă-l în pat, că-l înveţi cu năravi! De pe urmă nu mai dai dumneata concerte, că-ţi face el muzică de nu mai ai unde te ascunde!

− Mai întâi şi pentru D-ta şi pentru copil, eu sunt Elan. Iar dânsul este Serge. În al doilea rând, cum să-l las? Nu vezi că a început să plângă?

− Lasă-l să plângă, că i se întăresc plămânii. Îi mai dau puţin să sugă şi pe urmă să doarmă.

Femeia scoate o ţâţă mare plină cu lapte, nu cu silicoane. Şi copilul, de cum o simte, apucă sfârcul şi trage cu nădejde. După care femeia continuă:

− Lui atâta-i trebuie. Să mănânce şi să doarmă. Şi să doarmă, şi să mănânce, şi să fie curat.

Elan se repede la el să-l desfacă.

− Ce faci?

− Să vedem dacă e curat.

− Mai înainte l-am schimbat.

− Dar poate între timp...

− Lasă-l, omule, că mai înainte l-am schimbat.

− Totuşi, dacă între timp...

− Omule, Elane, copilul trebuie schimbat la ore fixe. Altfel tot timpul face pe el ca să-l manevrezi. Când îl manevrezi, e cea mai mare plăcere pentru el.

− Dumneata de unde ştii?!

− Păi n-am crescut patru copii, ai mei? Plus...

− Patru copii! se miră Serge. Câţi ani ai?

− 27.

− 27? Şi patru copii!

− Noi începem devreme, Sergeule. Şi nu stăm degeaba.

− Cum te cheamă?

− Zamfira.

− Zamfira! Ce nume-i acesta?
− Nume românesc.
− Românesc! Păi nu eşti sârboaică?
− Nu. Sunt ţigancă. Din România.
− Ţigancă!
− Ţigancă. Da' nu te speria. Nu-s din acelea care fură sau cerşesc. Am toate actele la Domnul avocat. Şi cu sănătatea stau mai bine ca voi. Întrebaţi-l pe Dl. Dr. Weber.
− Şi germana de unde o cunoşti aşa bine?
− Din copilărie. Tata a lucrat la saşi. Le făcea cazane din aramă şi eu mă jucam cu copiii saşilor.
− Şi acasă, unde stai?
− Ei, acasă… spune femeia privindu-i dintr-o dungă. Acasă. Am un palat mai dihai ca al vostru. 16 camere. 5 turnuri placate cu aramă.
− Şi soţ, ai?
− Am avut.
− Şi?
− A murit. Accident de maşină, în Germania. Chiar la Köln. Acolo l-am incinerat şi am dus urna acasă. Domnul Dr. Weber m-a ajutat. De atunci am rămas la el. Ca doică şi mamă surogat.
− Ai mai fost?
− Chiar acuma. Am purtat o fată 9 luni. De unde crezi că am lapte?
− Şi... nu-ţi pare rău după copil? întreabă Elan.
− Îmi cam pare. Dar ce să fac? Înţelegerea-i înţelegere. Ca să-mi treacă, mă gândesc la ai mei de acasă.
− Totuşi?
− Păi acuma asta mi-e meseria. Pe asta m-am profilat. Cât o să ţină. Şi cât o să mai pot. Şi cât o să mai vreau. Pe urmă mă întorc acasă şi-mi deschid o brutărie.
− O brutărie?
− Da, pâine le trebuie la oameni tot timpul.
− Dar soţul tău cu ce se ocupa? întreabă de data aceasta Serge.
− O, el era fiu de bulibaşă. Şi făcea şi el din aramă cazane de fiert ţuică.
− Şi... cum lucra? se interesează în continuare arhitectul.
− Cu ciocanul. Cu un ciocan şi nicovala te făcea şi pe tine.
− Cu ciocanul!
− Cu un simplu ciocan şi o nicovală, caută Zamfira să încheie privind spre pătuţ. Dar ne-am luat cu vorba. Uite cum doarme! Putem juca halaripu. Nu ne are baiul.
− Şi zici că aveţi palat?
− Mai dihai ca ăsta al vostru. Cu 5 turnuri... Noi suntem ţigani

adevăraţi, Sergiule! Nu rromi. Din ăştia care învârtesc politica şi şmecheresc banii de la Europa. Noi suntem ţigani ca ăia din *Voevodul Ţiganilor*. Aţi văzut *Voevodul Ţiganilor*?

Auzind acestea, Elan o ia de mână.

– Vino.

O duce în sala de muzică, în "laboratorul lui muzical", se aşează la pian şi atacă celebra arie din opereta *Voevodul Ţiganilor*.

Spre surprinderea amândurora, Zamfira, cu o voce clară, de mezzosoprană, rezonantă, cântă aria la început cu la, la, la, ca apoi cu un text neînţeles de ei, dar bine articulat.

− În ce limbă ai cântat? întreabă Serge, la sfârşit.

− În ungureşte.

− Şi... cum ai învăţat aria? întreabă Elan.

− Am ureche bună. Ureche muzicală. Şi am văzut *Cigany Baron* şi de 10 ori. Am mai văzut şi Denevér – *Liliacul* şi asta... din care-i, Elan?

Şi începe să fredoneze aria Hanei din *Văduva Veselă*.

Elan, prompt, atacă la pian şi această arie.

− Eşti mare, Elane! Eşti mare! Credeam că te-am prins. Dar n-am spor cu tine.

− Şi unde ai văzut aceste spectacole, la Köln? întreabă Serge.

− La Köln nu-i în ungureşte. La Opera Maghiară din Cluj. Palatul nostru este în Huedin. La câţiva kilometri de Cluj. Mergeam cu Gabor al meu, el cu pălărie neagră, mai mare ca alea de cowboy şi la gât cu o cruce mare şi lanţ de aur, gros de puteai lega viţelul cu el. Şi brăţară de aur şi nasturi de argint la vestă. Şi eu cu rochie înflorată şi salbă de aur şi eram daţi cu parfumuri franţuzeşti de se uitau domnii şi doamnele la noi că eram mai grozav îmbrăcaţi ca ăia de pe scenă. Şi de multe ori ne rugau să-i lăsăm să ne fotografieze. Dar s-a dus, săracu', şi m-a lăsat cam devreme. Şi urna cu cenuşa lui se odihneşte într-un turn din palatul nostru din Huedin.

Elan ascultă amuzat la început, dar văzând că ochii Zamfirei s-au umplut de lacrimi, lasă degetele pe clapele pianului şi în surdină, caută melodic, să redea sentimentele acestei femei. Aceasta, ştergându-şi lacrimile ascultă, şi la urmă spune:

− Mulţumesc, Elan, m-ai înţeles foarte bine. Apoi continuă: Gata, să zâmbim. Tristeţea face rău copilului. Acreşte laptele. Sergiule, parcă, ai vrut să mai mă întrebi ceva.

− Deci, ştii şi ungureşte.

− La noi în Ardeal ţiganii sunt cei mai deştepţi. Şi ştiu româneşte, ungureşte şi ţigăneşte. Apoi vin ungurii. Care ştiu ungureşte şi româneşte. Şi la urmă vin românii. Care nu ştiu decât româneşte. Ăştia-s mai căpoşi. Buni la suflet, dar căpoşi. Ei nu vorbesc decât româneşte. Spun că limba lor vine

de la daci şi romani. Romani, nu rromi. Se laudă cu asta. Şi noi ar trebui să ne lăudăm, căci limba noastră vine de la indieni.

− Şi de ce nu vă lăudaţi?

− Că nu ştim.

− Şi de ce nu ştiţi?

− Pentru că nu mergem la şcoală. Ei ne tot trimit la şcoală, dar noi…

− De ce?

− Pentru că suntem tâmpiţi. Păi ţiganii dacă ar face şcoală, ar fi pline parlamentele europene de ei. Dar nu facem. Ce ştim, ştim după ureche. Dar acuma, pentru că veni vorba, spune-mi, Sergiule, ce-i aia globalizare?

Ei, Serge! Explică-i Zamfirei despre globalizare. Dar explică-i în aşa fel, ca să şi înţeleagă.

− Păi... ar fi cam aşa, ca tot pământul să fie o ţară şi toţi oamenii să fie cetăţenii acestei ţări şi să nu fie graniţe şi în consecinţă nici războaie să nu mai fie. Cam aşa cum este în America şi cum începe să fie şi în Europa, şi să fie o singură conducere, un singur guvern central.

− Şi Papa de la Roma să fie şeful! explodează Zamfira.

Amândoi rămân cu ochii zgâiţi. Odată, ştiut fiind că Vaticanul nu agreează organizaţiile gay.

− De ce crezi că Papa ar fi cel mai indicat?

− Pentru că Papa este cel mai sărac bogat din lume şi invers. Deşi trăieşte în palate, n-are nimic la Cartea Funciară. Şi n-are nici familie, copii, pe care să-i iubească mai mult decât pe ceilalţi. Toţi sunt copiii lui, în egală măsură. Papa ar trebui să conducă lumea.

− Hm... da. De fapt catolic, înseamnă universal – concluzionează Serge.

− Ai fost vreodată la Roma? întreabă Elan.

− Şi la Vatican am fost.

− Pe Papa l-ai văzut?

− Am pus şi mâna pe el. Pe mâna cu inelul. Când umbla printre noi. Papa Ion Paul al XI-lea – un sfânt!

Acestea, atâtea, fiind spuse, cei doi nu mai au nimic de zis. Pauză. Lungă. Până la urmă Elan rupe tăcerea:

− Deci, ştii ţigăneşte, românește, maghiară şi germană – destul de bine.

− Şi engleza! Mai bine decât germana.

− De ce nu ne-ai spus? întreabă Elan în engleză, chiar răstit.

− Da' nu m-aţi întrebat. Îi răspunde Zamfira în aceeaşi limbă şi aceeaşi tonalitate.

− Unde ai învăţat engleza?

− În America. În două rânduri după ce am fost mamă surogat, de două ori am fost doică, acuma, aici, sunt a 4-a oară.

− Fantastic! Acuma, Zamfira, să nu mi-o iei în nume de rău. Mai înainte am mai discutat treaba aceasta, dar să revenim mai amănunţit.

− N-am secrete.

− Îţi convine?

− Ce să fac? După ce mi-a murit bărbatul în accident şi doctorii Weber au dat peste mine şi m-au învăţat treaba asta, sigur că-mi convine. Fiecare om trebuie să facă ceva. Şi eu asta fac. Mai ales că am lapte dulce. Să-l vedeţi numai pe copil cum o să se dezvolte!

− Te-ai calificat în asta – spune Serge.

− Cam aşa e. Mai ales că se câştigă bine. Dar nu o fac decât cu doctorii Weber.

− Eu te întrebam – reia Elan – la copiii pe care-i naşti. Îi porţi 9 luni, dai ovulul. Deci eşti mamă.

− Ştiu ce vrei să spui. Am o strângere de inimă după ce-l împing afară şi-l aud ţipând. Apoi ştiind că va intra într-o familie de barosani care au probleme şi care-l doresc mult, mă împac cu situaţia, şi toată dragostea se îndreaptă spre celălalt căruia-i sunt doică. Dar staţi, să vedem ce face?

− E bine, spune Elan. E sub supraveghere.

− Cum e?

− Sub supraveghere.

− De Dumnezeu, ştiu, dar până la el trebuie să avemşi noi grijă de el.

− Zamfira, nu ţi-am spus. Am angajat o bonă care săaibă grijă de el.

− Şi eu? Ce dracu fac? Numa-i bag ţâţa-n gură şi gata?

− Stai, nu te aprinde... Când tu te odihneşti, când tu ai să pleci… E asistentă medicală şi bonă, calificată...

− Bine, dar trebuia să-mi spuneţi şi mie...

− Nu o să te încurce. Ea o să intre în acţiune propriu-zis după plecarea ta. O să-l educe, o să-l supravegheze... noi vom fi de multe ori plecaţi.

− Asta va fi peste un an şi cam două luni. Eu atâta alăptez.

− Peste un an şi cât vrei tu. N-are importanţă.

− Bine, dar să-i spuneţi la bona asta, să-i puneţi în vedere că atâta timp cât stau aici şi-i bag ţâţa-n gură, eu sunt şefu. Să nu se bage peste mine, că o bat de toată se împrăştie.

− Ei, nici chiar aşa – spune Serge.

− Ba chiar aşa! am crescut o grămadă de copii şi pe toţi i-am scos din penele negre fără ajutorul doctorilor.

− Va fi bine, va fi bine – spune Elan, împăciuitor.

− Aşa vreau şi eu, să fie bine! Şi unde-i acuma bona asta?

− În camera copilului.

− S-o văd.

Toţi trei se deplasează prin uşile deschise. Copilul doarme dus. Pe un fotoliu dinspre geam, asistenta bonă, în uniformă specifică, citeşte. E o femeie uscată, cam la 50 de ani. Zamfira i-a pus ştampila.

− Tanti, să nu-l trezeşti! Lasă-l să-şi facă somnul!

Femeia, înţelegând, mai ales dintr-un gest a lui Elan că în privinţa copilului doica este vioara întâia, acceptă oarecum resemnată. Cum să nu accepte? La un asemenea salariu, accepţi tot.

Revin în salonul muzical. Elan reia.

− Ai învăţat bine englezeşte. Engleză-americănească. În cât timp?

− Doi ani şi jumătate.

− Ai învăţat bine.

− Da, Elane, ţi-am spus că am ureche muzicală.

− Uite ce e, mai întâi nu mai spune Elane şi Sergiule! Ci simplu – Elan şi Serge. Simplu. Pentru copil. Să nu se obişnuiască greşit.

− Am înţeles, unui om să-i spui cum îi place lui, nu cum îţi vine ţie.

− Perfect. Şi acuma, te tot lauzi cu urechea ta muzicală. Facem un test?

− Facem câte testuri vrei. Mai degrabă, greşeşte pianul, decât să greşesc eu.

− Să vedem.

Elan se aşează la pian.

– Zamfira, eu apăs o clapă şi tu, cu "la", să-mi cânţi ce auzi.

− Dă-i drumul.

Elan apasă pe o clapă şi Zamfira, cu vocea ei clară, cântă exact acelaşi sunet. Apoi altă notă şi alta şi alta, apoi combinaţii şi Zamfira repetă fără greşeală.

– Formidabil! concluzionează Elan adresându-i-se lui Serge. Femeia aceasta are ureche absolută.

− Păi ce credeai că mănânc castane? Eu sunt ca Barbu Lăutaru.

− Cine este Barbu Lăutaru?

Zamfira-l priveşte intrigată.

− Nu ştii cine a fost Barbu Lăutaru?!

− Nu.

− Un muzicant aşa mare ca tine, să nu ştie cine a fost Barbu Lăutaru!

− Ei, uite că nu ştiu.

− Dar Liszt Ferenc ştii cine a fost?

− Liszt Ferenc! Franz Liszt!

− Liszt Ferenc, că era ungur, nu neamţ. Ştii cine a fost?

Elan atacă la pian o muzică mai accesibilă. Mai săltăreaţă.

− Ce? întreabă Zamfira intrigată.

− Franz Liszt, preludii.

− Asta-i de Liszt?

− Da.

− Îi fain. Mai cântă de Liszt.

Elan cântă Concert pentru pian. Zamfira, la sfârşit, încântată, l-ar pupa. Dar nu se cade. Aşa, de faţă cu ălalalt.

− Da' eşti mare, Elan! Şi Liszt a fost mare, da' şi tu eşti mare!

− Bine, lasă asta. Care-i povestea cu Liszt şi Barbu Lăutaru? Care-i legătura?

− Păi, este. Barbu Lăutaru era un ţigan de dincolo de Carpaţi. Din Moldova. Şi avea un taraf. El era cobzar. Cobza e...

− Ştiu ce-i aceea cobză. Un instrument relativ primitiv...

− Primitiv, primitiv, din mâna lui Barbu Lăutaru...

− Bine, spune mai departe.

− Şi în noaptea de Crăciun, cum e obiceiul la noi, s-a pornit Barbu cu taraful lui la colindat. Şi a ajuns la casa unui boier mare care scria şi poezii. Acolo era găzduit ca prieten Liszt Ferenc. Şi Barbu cu taraful său au colindat şi au fost ospătaţi şi lăudaţi. După care Barbu, ştiind cine-i oaspetele, l-a rugat să cânte. Că el în viaţa lui n-a auzit cum sună un pian. Şi Liszt i-a cântat o improvizaţie de vreo 10 minute. Când a terminat, Barbu Lăutaru a luat cobza, aia primitivă, şi a repetat exact tot ce s-a cântat la pian. La care Liszt, entuziasmat, l-a sărutat şi i-a spus: "Maestre, Dumneata eşti mai talentat decât mine! Eu n-aş fi în stare să repet ce am cântat mai înainte". No, Alan, Barbu Lăutaru avea ureche muzicală mai bună decât a mea.

− Ureche şi memorie muzicală – concluzionează Elan.

Trec ceva zile de la povestea cu Barbu Lăutarul, Starostele şi cobzarul, şi într-una din zile Zamfira îl ia în primire pe Elan. Ştie ea care-i chestia între cei doi – Dr. Weber a avertizat-o în acest sens. Altfel, nu-i treaba ei, dar acuma-i vorba de copil, şi de copil, atâta timp cât e pe mâna ei, pe funcţie de mamă, ea trebuie să aibă grijă.

− Elan, au trecut aproape trei săptămâni şi copilul încă n-a fost botezat. Eu măcar nici nu-i ştiu numele.

− Nu ţi l-am spus?

− Nu.

− Erik. Erik Mora. Îţi place?

− Îmi place că-i scurt. Da' trebuie botezat.

− Trebuie neapărat?

− Trebuie dară, că nu l-om lăsa păgân. Ce, tu nu eşti botezat?

− Parcă. La anglicani.

− Anglicani!... Ce religie mai e şi asta?

− Anglicană.

− A lui regele ăla curvar?

− Vezi că te pricepi la istorie?
− Nu-i bună.
− Dar care-i bună?
− Aia, cea mai veche, prima... Din care s-au rupt toate. Aia a lui Papa.
− Catolică.
− Catolică. Universală, cum zice şi Serge.
− Bine, mergem la biserica catolică. Vorbim cu preotul, plătim cât trebuie şi-l botezăm.
− Stai, că nu merge chiar aşa. Plătim cât trebuie şi gata. Atât ştiţi voi – plătim cât trebuie...
− Da' ce mai trebuie?
− Naşi. Nănaşe care să-l ţină în braţe la botez. Trebuie găsită nănaşă.
− Avem.
− Cine-i? trebuie să ştiu şi eu.
− O ştii.
− Cine-i?
− Tu. Cine poate să-l ţină-n braţe mai bine decât tine?
− Da' nu se poate.
− De ce nu se poate?
− Păi, mă, nănaşii lui Erik trebuie să fie barosani. Să-i cumpere cadouri, costumaşe, landou...
− Îţi dau eu bani să cumperi tot ce crezi că trebuie.

Zamfira îşi face trei cruci mari, de la stânga la dreapta, aşa cum a văzut la Vatican, şi cu ochii la cer, rosteşte:

− M-ai bolunzit, Elan! Eu, o ţigancă din Huedin, să fiu nănaşă la copilul celui mai mare muzicant din Europa...
− Nu sunt cel mai mare.
− Nu dară. Că eu nu văd fotografiile astea din casă. Nu stai cu regii la masă şi cu miniştrii şi cu prinţii şi mai ştie Dumnezeu cu cine? Numai cu Papa n-ai stat.
− Dacă mă invită, am să cânt şi pentru Papă.

Zamfira are replică. Şi o spune – în gând. "Papa n-o să te invite, că eşti din… ăia."

Are loc şi botezul. La cea mai apropiată biserică. Participă... părinţii, asistenta medicală – respectiv bona, grădinarul, şoferul, bucătăreasa, menajera, şi cam atât. Şi, bineînţeles, Zamfira, adică naşa, absolut conştientă de importanţa rolului ce i s-a încredinţat. Copilul în braţele ei stă cuminte. Nu plânge ca alţi copii situaţii similare, ba chiar râde atunci când i se toarnă apa pe cap.

Preotul, om în vârstă, face slujba cu conştiinciozitate. Şi chiar cu plăcere. În rest, nici el nu ştie, nici nu întreabă. În schimb, întreabă Elan, la urmă:

– Cât costă?

− Nimic – răspunde preotul.

− Totuşi, părinte…, insistă Elan.

− Cât vreţi Dv. pentru Sfânta Biserică.

Apoi, acest "cât vreţi" achitat de Elan, reprezintă în Euro o sumă mai mult decât supradimensionată.

De altfel preotul l-a recunoscut pe marele artist, dar se comportă firesc. Ca în relaţia cu orice om obişnuit. În schimb organistul nu se abţine:

− Un autograf, maestre, v-aş ruga!

Elan semnează în carnetul legat în piele ce i se întinde.

Cu toată discreţia căutată, câţiva paparazzi sunt prezenţi cu bliţurile lor. Ce să facem? Tatăl e obişnuit. Va trebui să se obişnuiască şi fiul.

Acasă, petrecere obligatorie. Ca la botez. Ca la botez de Ardeal. Aici Zamfira comandă. Participă aceaşi ai casei, de la biserică, plus organistul – tânărul student de la Conservator, în culmea fericirii. Preotul s-a scuzat că nu poate participa. Bucătăreasa şi menajera se ocupă de partea calorică, iar grădinarul de vin şi şampanie. Zamfira este instalată în capul mesei. Stă dreaptă şi puţin încruntată ca o demnă noră de bulibaşă. Bona, al doilea scaun pe lateral, n-o scapă din ochi.

− Ce te uiţi aşa la mine, tanti? Nu te obosi, că pe mine tot nu poţi să mă deochi.

− Ce-i acela deochi? întreabă bona.

− No! Ce-i acela deochi? Explicaţi-i voi, că eu prea tare m-aş obosi.

− Totuşi, explică-mi! insistă bona bucuroasă că o fi prins-o pe picior greşit.

− Nu ştiu decât ori româneşte, ori ţigăneşte.

− Explică, ori româneşte, ori ţigăneşte.

− Da, şi pe urmă trebuie să-ţi traduc, şi mai tare m-aş obosi.

− Chiar, Zamfira! Cântă-ne un cântec pe limba ta – intervine Elan.

− Ai vrea?

− Aş vrea.

− Chiar ai vrea?

− Chiar aş vrea.

− Bine. Atunci treci la pian. Cântec ţigănesc, da-i pe româneşte.

− Serge, înregistrează! spune Elan în timp ce se instalează la pian. Serge a trecut în faţa unui tablou cu butoane.

− Gata! spune Serge, iar Zamfira, cu vocea ei clară, atacă:

− "Şi celuit-o celuitu, celuit-o celuitu/ Ai pe-o fată de general, un fecior

de corturar, un fecior de corturar…!/ Da' corturaru-i om deştept, S-o-mbrăcat locotenent,/ Da' corturaru-i om deştept, s-o-mbrăcat locotenent/ Tralalala, tralalala.../ Mă unde-s curţile tale? Mă unde-s curţile tale?/ După deal trei corturele, După deal trei corturele…/ Şi uite acolo mai în jos, Unde-i cortu mai frumos,/ traialalala lalala…/ Ea-n cort dacă o intrat/ Pe mama lui o-ntrebat/ Bună ziua mamă soacră, bună ziua mamă soacră/ Am venit la dumneata, Şi de lucru ce mi-ai da/ Eu de lucru ce ţi-oi da, Eu de lucru ce ţi-oi daaa/ Acaru cu acele, fusaru cu fuseleee.../ Să umbli din sat în sat, / Ca să-ţi capeţi de mâncat/ Tralala…"

Serge n-are treabă cu textul, dar melodia-i place foarte mult. După ce Zamfira termină, el continuă melodia în variante sonore cu surprinzătoare efecte magnetice. Nu se ridică de la pian până n-a umplut o pagină cu note. "Acestea vor intra în obsedanta mea Simfonie!" îşi spune el, în gând.

− Bravo, Elan, eşti mare! spune Zamfira. Ce am cântat eu şi ce ai scos tu! Eşti mare! Dacă te-ar auzi ţiganii mei, te-ar face bulibaşă! Nu vrei s-o mai cânt o dată?

− Cu plăcere.

Pe Serge îl miră întrucâtva aceste răspunsuri prompte la provocările Zamfirei. Într-adevăr, melodia prelucrată de Elan este sublimă. Dar el nu poate şti, şi nici nu va şti vreodată – melodia este a Zamfirei, dar nuanţele vin din altă sursă etern inaccesibilă, numită Smaranda...

Elan cântă şi la urmă, în aplauze unanime, Zamfira obiectează.

− Altă culoare. Dacă mai cânţi de zece ori, baţi toate culorile curcubeului. Da' acuma dacă m-aţi pus în capul mesei, mai am o comandă şi pe urmă mă retrag. Elan, în cinstea lui Erik, să cânţi cel mai frumos cântec, cea mai frumoasă melodie ce a fost creată pe lumea asta, de când îi lumea. Eu o ştiu. În tot ce am auzit în viaţa mea, cred că am găsit-o. Şi acuma, tu, să mi-o confirmi. Şi ca să nu credeţi că fac vreo şmecherie, am să i-o spun lui Tanti la ureche. Întrucât dumneaei nu ţine cu mine. Aşa că treaba o să fie cinstită. Te rog, Elan! În cinstea lui Erik!

Elan, zâmbind, îi cere lui Serge să ridice capacul mare de la pian. După care, cu toată forţa, se lansează asupra clapelor. Pianul pare o întreagă, orchestră. Melodia de inspiraţie divină a lui Beethoven inundă salonul, determinând sufletele celor ce aud să se înalţe spre cele mai sublime vibraţii.

− Ce ţi-am zis, tanti – spune Zamfira la sfârşit.

– *Oda Bucuriei* de Beethoven – confirmă Bona.

− În cinstea lui Erik. Dumnezeu să-i dea sănătate şi noroc. Să ajungă şi el om mare. Asta-i doresc – spune Zamfira. După care face trei cruci mari şi adaugă: Îi mulţumesc Lui Dumnezeu că eu, o afurisită de ţigancă din Huedin, am fost în stare să descopăr singură cea mai dumnezeiască melodie

creată pe acest pamânt!

Mai urmează mâncare, puţin vin şi destulă şampanie. Gura Zamfirei nu se mai aude. I-a fost de ajuns. Bea doar un pahar cu bere. Atât. Doar, să nu altereze alimentaţia copilului.

Elan bea ceva în plus, şampanie. Şi dă drumul la improvisations, spre deliciile tânărului organist. "Dacă aş putea să mă joc şi eu aşa la orga mea, aş ajunge Bach."

Improvizaţii, care mai nou au o altă sursă. Şi sunt canalizate spre altă... destinaţie. Serge le atribuie copilului. Într-adevăr, copilul!

De multe ori, Elan poate fi surprins stând timp îndelungat în faţa pătuţului. Erik doarme dus, fără a putea bănui ce frământări ar putea exista pe lumea aceasta. Elan priveşte faţa copilului care din zi în zi se deschide înspre îndepărtata fizionomie încărcată de vraje şi magnetism. Oare, Doamne, să fie posibil? De la slujba de botez, tot mai mult doreşte să creadă în puterea divină. De la primele acorduri de orgă, de la primele cuvinte ale preotului, simţea că ceva, că cineva mai important decât toate prezenţele, lipseşte, şi că ar trebui să vină. De câteva ori s-a uitat înspre uşa bisericii prin care sufletul lui tânjea apariţia. Doamne! Oare aceasta să fie adevărata iubire?! Înnobilată de superioara realizare a creaţiei, Doamne, o iubesc! Am văzut-o o singură dată şi acuma o văd zilnic în copilul ei. În copilul nostru. Senzual, nu mă preocupă – îmi place să cred asta. Mi-o spun în fiecare moment. Dar o iubesc psihic. Dar cum rămâne cu Serge? Fizic nu s-a schimbat nimic între noi. Plăcerile au rămas aceleaşi. Dar dacă gama plăcerilor ar fi început şi s-ar fi desăvârşit în trupul ei, senzaţiile ar fi fost mai puternice? Mă tem că da. Mai puternice şi mai sublime, şi binecuvântate. Şi în zile frământate de astfel de sentimente şi trăiri, se repede la pian şi pune pe note tot ce clocoteşte în sufletul său plin de pasiune, şi melodiile curg valuri, adăugându-se celor anterioare, adâncindu-se în compartimentele instramentale desăvârşindu-se într-un tot orchestral dominat de acea imagine unică ce cuprinde tot ce poate fi sensibil şi curat în lumea aceasta. Şi astfel, din acele dulci şi chinuitoare trăiri, se naşte capodopera vieţii lui – cu un titlu nimănui spus. Sau poate, odată, copilului lor – poate! *Simfonia Smaranda*. Celebra Simfonie fără nume...

Trece un an şi trei luni şi Zamfira pleacă înapoi la Köln, la Doctorii Weber, să-şi continue meseria.

Copilul, Erik, bine îngrijit şi judicios... programat, ca la carte – zice-se, şi Zamfira-i lăsa să zică, întrucât "filele" cărţii ea le întorcea, după atâta lapte de mamă se dezvoltă exact potrivit tabelului. Mare, brunet şi neasemuit de frumos.

După plecarea Zamfirei, bona răsuflă uşurată. Cică ar avea mână liberă. O şi are. Dar nu schimbă nimic. Îi este frică să schimbe. Dacă lucrurile merg

bine într-un anumit fel, de ce să schimbi? Dar cel care se ocupă mai mult de Erik este Serge, Elan fiind ocupat cu o serie de concerte în State. Chiar şi în timpul Zamfirei. Primele gesturi, primele deplasări, primele cuvinte au fost în prezenta lui Serge, care se dovedeşte un părinte cu multă răbdare şi imaginaţie. Numai că într-o bună zi, chiar după aniversarea a doi ani de la naşterea lui Erik, după ce s-au jucat amândoi cu el până l-au adormit, Serge spune deodată:

− Şi eu vreau.

− Ce vrei, dragul meu? îl întreabă Elan.

− Un copil.

Elan rămâne puţin descumpănit. O idee la care nicicum nu s-a gândit.

− Să mai avem unul? întreabă Elan.

− Da, dar acela să fie de la mine.

− Nici nu m-aş gândi altfel, dragul meu, apoi în sinea lui "Dar în niciun caz, nu cu Smaranda." Apoi în continuare: Unde-i Smaranda? Unde poate fi Smaranda? A înghiţit-o neantul. Ba nu. Smaranda există. În Simfonia fără nume. Atât de aplaudată recent la Philadelphia, unde a cântat-o în premieră mondială.

− Erik a împlinit doi ani, îl... trezeşte Serge.

− Să luăm legătura cu Doctorii Weber. Însă Smaranda, nu!

− Nu, în niciun caz, întrucât eu o vreau blondă.

− Blondă! Perfect! Să avem o pereche de copii minunaţi.

− Minunaţi şi fericiţi! Numai ai noştri! – continuă Serge cu entuziasm. Şi noi, părinţii cei mai fericiţi.

− Dar dacă blonda va fi blond? Dacă va fi tot băiat?

− Am încredere în... vrăjitoriile doctorilor Weber. Şi în ale Celui de sus. Am să mă rog neîncetat.

− Ne vom ruga – încheie Serge.

Ziua următoare şi iau legătura cu Dr. Weber. Acesta înţelege imediat despre ce este vorba. O nouă, şi foarte profitabilă afacere. Intră direct în subiect. La videophone se află – într-o parte soţii Weber, iar în cealaltă soţii Mora-Duma. Vorbesc Serge şi Karl Weber.

− De data aceasta am dori o blondă – spune Serge. Am dori o fetiţă blondă. Dacă Dumnezeu...

− Dumnezeu şi experimentele ştiinţifice – să spunem. Avem o blondă frumoasă. Soră medicală. Estonă. Din ţările baltice.

− Nu contează, frumoasă şi sănătoasă să fie.

− Altfel nici nu se pune problema.

− Şi încă ceva, autorul, voi fi eu de data aceasta – continuă Serge.

− Mi-am închipuit – spune Weber. Nu şi-a închipuit deloc, dar… diplomaţia în afaceri este oricând binevenită.

− Şi încă ceva, Dle Dr. Weber, ne-ar face mare plăcere dacă şi de data aceasta am avea-o doică tot pe Zamfira.

− Zamfira! exclamă Dr. Weber, sincer surprins. Aceeaşi suprindere şi pe figura D-nei Weber. Aţi îndrăgit-o pe Zamfira!

− Ne-am obişnuit cu ea. Cu francheţea ei, cu corectitudinea ei cu fanteziile ei.

– Şi de data aceasta avem noroc. Intervine Doamna. Luna trecută s-a întors din state şi acuma aşteaptă să intre "în fabrică" – cum spune ea.

− Păi să intre!

− Vreţi să vedeţi pe mama blondă?

− Nu, răspunde de data aceasta Elan.

− Are 32 de ani şi, cum v-am spus, e foarte frumoasă. E la a doua naştere la noi.

− Ca şi Zamfira.

− O, Zamfira e campioană. Estona se duce acasă, după ce-şi face suma. Nu vor fi probleme.

− Perfect. Avocatul nostru se va deplasa la Köln pentru toate detaliile.

După închiderea videophonului, fericitul cuplu se sărută mulţumit. Apoi trec în camera copilului unde Erik tronează peste un bazar de jucării. În fotoliul ei, din colţul de la geam, bona, cu micile ei activităţi. Întotdeauna, femeia aceasta are mâinile ocupate.

− Ei, Erik, începe Elan – o să ai o surioară, cu ea o să te joci, pe ea o s-o iubeşti, pe ea o s-o ocroteşti.

Copilul a înţeles el ceva. Râde. Apoi se caţără în braţele lui Serge, de unde trece în braţele lui Elan, unde rămâne, întrucât mediul... ambiant este mai moale.

Serge simte nevoia s-o liniştească pe bonă.

− Doamna Marta, să nu vă faceţi probleme. Pentru fetiţă, vom mai angaja o bonă.

− Nu-i nevoie să angajaţi. Eu pot supraveghea doi copii.

− Ne vom orienta pe parcurs.

− De unde ştiţi că va fi fetiţă?

− Avem unele indicii. O fetiţă blondă.

− Şi fetiţă, şi blondă. Ariană pură.

− Ariană pură – repetă Elan – contează?

− De contat, nu contează. Dar importanţă, are.

− Credeţi?

− Sunt convinsă. Şi... cine va fi doica?

− Zamfira.

− O, mein Gott! Iar Zamfira?!

− Nu ţi-e simpatică Zamfira…

− Nu am nimic cu ea. Dar uneori e agresivă... Chiar şi cu dumneavoastră se ceartă.

− Da, atunci când are dreptate.

− Totuşi, o ţigancă ar trebui să fie mai umilă.

− Şi când are dreptate…

− În toate împrejurările.

Elan, mai mult amuzat, continuă:

− Dacă nu o găseam pe Zamfira, angajam o negresă.

− Vai de mine, Master! O fetiţă blondă, ariană, să sugă dintr-un sân negru!

− Păi din sân negru nu curge tot lapte alb? Care-i problema?

− Nu-i nicio problemă. Dar vreţi să mă necăjiţi. Şi dacă n-aţi fi un aşa mare artist, m-aş certa cu dumneavoastră.

− Păi ceartă-te!

− Nu pot, căci vă simpatizez.

− Şi eu te simpatizez pe dumneata.

− Eu nu pot decât să vă mulţumesc.

− Perfect. Atunci trăiască globalizarea!

− Bine, master, bine...

A sosit şi ziua cea mare. Eliza este pregătită. Aşteaptă în salonul laborator. Ştie că la a treia uşă pe dreapta se va efectua recoltarea de spermă. Acolo s-a mai făcut, printre altele, şi cealaltă recoltare. Dar... Eliza este Eliza, şi nicidecum Smaranda... atentă la tot ce se întâmplă. Aude un zgomot fin de motor. Limuzina albastră trage pe peron. Chiar în dreptul geamurilor. Doi domni coboară din limuzină. Unul sprinţar şi puţin mai împlinit, celălalt, de la volan, suplu şi chiar frumuşel.

"Asta e. Desigur, acesta trebuie să fie. Pe ăsta l-aş lăsa şi în direct, fără combinaţii de laborator."

Îşi fixează privirile pe numărul limuzinei pe care-l reţine uşor. Are memoria cifrelor. Fără nicio intenţie. Altfel i s-a pus în vedere, a hotărât, a acceptat, a jurat, a semnat. Totuşi, curiozitatea. Nu s-ar duce niciodată să-şi vadă copilul. Totuşi, i-ar plăcea să ştie pe ce mâini se află...

Mai e puţin şi va intra Doamna Dr. Weber însoţită de o asistentă mai în vârstă. Ea va sta în poziţie genicologică, şi ele îşi vor face treaba, după care miracolul va începe să se înfăptuiască.

După a treia uşă, Dr. Weber începe:

− Privind recoltarea spermei, sunt dator să vă prezint toate alternativele. Mama blondă acceptă şi contactul direct, natural. Normal. Bineînţeles, cu o mască, mată, ca să nu fiţi văzut.

Serge mai că ar fi de acord. Puţină variaţie l-ar stimula.

– Nu, nu! sare Elan. Auzi! “Contact direct, natural, normal!” Cuvântul “normal” îl agasează.

– Procedăm ca rândul trecut!

– Bine – încuviinţează Doctorul, închizând uşa pe dinafară. Sunaţi.

Cei doi fac ceea ce consideră ei că trebuie făcut şi la auzul soneriei, Doctorul Weber reintră, preia recipientul cu spermatozoizi şi-l transferă soţiei.

Elan şi Serge mai rămân şi de data aceasta la o cafea cu Dr. Weber, apoi şi cu Doamna, iar Eliza rămâne pentru o scurtă perioadă de odihnă.

Pândeşte pe geam. Cei doi apar. Care e “Doamna”? Da. Acum îşi dă seama. Îl... o recunoaşte. Inutil a memorat numărul limuzinei. “Marele pianist Elan Mora şi partenerul său de viaţă”. Oficial – soţul. Măi, să fie! Ăştia le au pe toate pe câte le vor. Acuma şi de copii cu ale lor gene au nevoie. În orice caz, copilul – fetiţa, are credinţa că va fi fetiţă – va fi pe mâini bune. Oare, chiar pe mâini bune? În bogăţie, de care ea n-a avut parte, da. Dar, altfel, pe mâini bune? De la asemenea oameni te poţi aştepta la orice. Totuşi, sunt născuţi masculi. Şi unul dintre ei va fi tatăl natural. În fine... Tatăl se instalează la volan şi limuzina albastră porneşte. Da, tatăl – milionar, “mama” – milionar. Iar mama adevărată – umilă soră de spital. Plecată dintr-o fostă ţară sovietică, frumoasă. Dar frumuseţea nu-ţi aduce belşug. Pe cale cinstită. Şi ea compromisuri nu face. Noroc cu Doctorii Weber, a intrat în serviciul lor şi le-a acceptat experienţele. Dar după fiecare naştere, rămâne cu o strângere de inimă. Aceasta va fi a treia. Cu aceasta speră să iasă la liman. Speră!

Naşterea Elizei se săvârşeşte concomitent cu naşterea Zamfirei. După care Zamfira-şi ia blonduţa, şi zboară spre domeniul bine cunoscut. “Blonda” , nici nu-i blondă, că-i mai mult vânătă şi zbârcită.

– Aşa... “blondă” ţi-o făceam şi eu, îi spune Zamfira lui Serge după ce-i trânteşte copilul în braţe.

– Ei, se va deschide ea. Imposibil să nu se deschidă. Uite ce frumoasă este.

– Da, frumoasă ca tine, când ai fost ca ea. Toţi sunt la fel. Unde mi-e băiatul?

– În camera lui.

– Până vin eu, schimb-o! Pe urmă-i dăm lapte, şi la nani!

Zamfira intră în camera băiatului. Acesta, de cum o vede, îşi lasă jucăriile şi cum poate mai repede, aleargă la ea.

– Hai aicea, scumpule; mare şi frumos te-ai făcut!

Îl ia în braţe şi-l sărută destul de sonor, de câteva ori.

– Ia lasă-l şi nu-l plescâi! sare bona din colţul ei.

– Tanti, stai acasă şi nu te amesteca!

Bona, nemţoaică-austriacă de 55 de ani – am mai spus-o, greu suportă ca ţiganca să-i spună "tanti". Dar nu îndrăzneşte nici s-o înfrunte făţiş. De aceea se retrage în fotoliul ei aruncând doar priviri întunecate.

− Ăsta-i băiatul meu – continuă Zamfira. Nu vezi că mă recunoaşte?

− Pe naiba – îndrăzneşte totuşi bona să spună.

Copilul, prin decolteu, îşi strecoară mâna la sân.

− Nu mă recunoaşte, tanti?! Atunci ce caută acolo?

Bona nu mai spune nimic.

Îi scoate copilului mâna de la piept. Acesta insistă.

− Stai cuminte, pulică! Astea-s ţâţe să hrănească populaţia, nu să le pipăie naţia!

Pune băiatul jos şi preia fetiţa din braţele lui Serge, care se aşază şi el într-un fotoliu, amuzat de demonstraţiile Zamfirei, aşteptând să vadă ce va mai urma. Zamfira cu fata în braţe, care a început să scâncească, se aşază şi ea comod, scoate o ţâţă plină în formă de pară şi o îndreaptă spre guriţa fetei. Aceasta, de cum o simte, o şi înhaţă şi începe să tragă cu nădejde. Bona, şi de data aceasta, priveşte nemulţumită. "Ce lipsă de pudoare! Măcar un prosop pe deasupra!"

Zamfira, în continuare, cu ale ei:

− Trage puică, trage! Lapte dulce de ţigancă. Fă-te mare şi arzoaie! Uite, tanti, cum se albeşte văzând cu ochii, încă 10 supturi şi-i blondă. Hariană. Cum vă place vouă. Da' tot de-a noastră rămâne. Cine a supt lapte de ţigancă, nu-i mai arde de... din alea. Apoi către băiat, care ridicându-se pe vârfuri, vrea să se caţere peste genunchii ei.

− Stai acolo-n pizda mă-tii, nu vezi că-s ocupată?! Du-te, suie-te pe tanti! Nu te duci?

− Ce înseamnă "pizda mă-tii?" – întreabă Serge.

Ei, acuma-i acuma, Zamfiro! Cum te descurci?

− Ei, înseamnă ceva foarte frumos şi dulce – se lansează Zamfira la ideea că Serge, totuşi, o fi dat pe acolo. Se lansează, mai ales că Elan nu-i pe aproape.

− Desigur, ceva scârbos – se amestecă bona.

Cei doi nu ţin seama.

− În ce limbă? întreabă Serge, bănuind el ceva pe aproape.

Serge repetă. „Pizda mă-tii!", sună frumos.

− Cum să nu sune? Mai ales primul cuvânt! spune Zamfira. Apoi, simţind că discuţia ar putea avea un alunecuş delicat pentru familia în care se află, schimbă macazul.

− Na, tanti, sau Serge, ia-ţi fata şi pune-o în pat. Deja visează.

Bona vrea să se ridice, dar Serge îi face semn să rămână. O ia şi trece în camera alăturată. Dormitorul fetei. O pune în aşternut şi trage un scaun

aproape. Pune coatele pe marginea pătuţului şi o priveşte. Investighează. Caută să descopere trăsăturile celeilalte jumătăţi. Nu află. Prea devreme. Mai degrabă, tresături de ale lui. Totuşi! La un moment dat în vis, crede el, fetiţa deschide pentru o clipă ochii. Ochi albaştri ca cerul. Când o avea în braţe, nu şi-a dat seama, dar acuma realizează. Ca cerul Balticei. Atâta ştie despre femeie. Că este de pe Baltică şi că este frumoasă. Dar Weberii probabil le fac pe toate frumoase, au interesul. Dar aici, cu siguranţă, au fost sinceri. S-au oferit să le-o arate. Ca pe Smaranda... Smaranda era o minunăţie. Cu siguranţă, şi aceasta trebuie să fie la fel... Totuşi, Elan este genial. Nu numai în muzică. Şi în viaţă. Singura pereche de gay care au copii. Din sângele lor. Poate or mai fi. Dar el n-a auzit. Şi nici n-a citit nicăieri. Se apleacă şi cu pioşenie îşi sărută fetiţa. Fiinţă din fiinţa lui. Se ridică şi iese. Merge în biroul lui. Ia legătura cu Dr. Weber, în legătură cu transferul unei consistente sume de bani către fata de la Baltică. Cel puţin tot atât de consistentă ca cea suplimentată Smarandei.

De data aceasta Zamfira nu mai face presiuni. Botezul îl fixează Elan, în a doua duminică din luna următoare. Acelaşi preot, aceeaşi naşe, aceiaşi participanţi şi... aceiaşi părinţi. Minus bona, care stă acasă cu Erik. Sufleteşte, mai participă şi Eliza, de la Baltica. Ea se află la Köln, nu în Curbura Carpaţilor. Şi a citit într-o revistă despre acest neobişnuit – şi totuşi repetat – botez. Într-o revistă de scandal. De ce tot ce fac oamenii aceştia este pomenit de predilecţie, în reviste de scandal? Chiar şi când este vorba de acţiuni firești. Curate. Ca botezul, bunăoară. Tot în revistă de scandal. Asta nu înseamnă că ea, Eliza, urmăreşte neapărat asemenea reviste. Dar se întâmplă. Pe aceasta a găsit-o întâmplător pe o măsuţă din casa familiei unde alăptează. Doamna, VIP, mare amatoare de asemenea reviste, a născut, dar nu alăptează. Să nu-şi strice sânii. În consecinţă soţul, ajuns la epilogul potenţei, în loc să admită hrănirea copilului cu lapte praf, a preferat o doică. Şi astfel Eliza, ajunsă în casa VIP-urilor, s-a întâlnit cu revista.

Dar s-o lăsăm pe frumoasa blondă şi să revenim la... încâlcita familie, cum îi spune Zamfira, în sinea ei. Pe fetiţa lui Serge şi aşa mai departe au botezat-o Ela. Nume scurt, aprobat de Zamfira. Şi începe cu *E*. Ca şi la Erik. După care apare mica-mare problemă. Numele de familie. Ar fi Doma, ca la tată. Dar cum să apari, la şcoală şi peste tot în societate, ca Doma, şi Erik – Mora? Din moment ce sunt fraţi! Să fie Ela Doma-Mora?

Dar atunci trebuia preconizat şi la băiat. Erik Mora-Doma. Prea lung. Nu merge. Soluţia o dă tot Zamfira:

− Lăsaţi-o şi pe ea tot Mora. Şi aşa o să se mărite şi o să-şi schimbe numele.

− Nu e sigur, dar aşa să rămână, din moment ce sunt fraţi! decide, în final, Serge.

Şi iarăşi, “clipele cad picătură cu picătură în eternitate”, aşa cum spune Stefan Zveig. Viaţa decurge liniştită şi mai ales prosperă în familia oficializată de legile ultrademocratice ale – de acum – Statelor Unite Europene. Ca şi celelalte State Unite. Unde, de asemenea, în unele dintre statele component, s-a comis această oficializare. În familia unică, până acum – după câte ştim noi – unicitate, datorită imaginaţiei… creatoare a lui Elan, totul decurge normal. Ne referim la cei doi copii. Copiii lor. Naturali! Sânge din sângele lor! Pentru aceasta, într-adevăr, ai nevoie de multă imaginaţie. Dar şi un dram de nebunie. Şi Elan este mândru de această nebunie. Da, să fie desăvârşit în artă, dar să fie artist şi în viaţă. Şi în arta spectacolului, ca şi în arta vieţii, nu este suficient să fii cel mai bun – trebuie să fii unic! Elan nu se laudă cu realizări şi succese. Dar în sinea lui se autofelicită pentru ceea ce obţine datorită acestei unicităţi. Pe primul loc, şi cea mai dragă sufletului său, este existenţa acestor doi copii aduşi pe lume de pura inventivitate a creierului său. Oricât ar privi în jur, oricât ar investiga, copii mai frumoşi nu poate vedea. Nici în mediul înconjurător, nici chiar în filme. Şi n-ar spune din subiectivism. Ci cu cea mai severă obiectivitate. Erik este întruchiparea Smarandei. Da, pe măsură ce băiatul creşte, ajunge şi el s-o cunoască tot mai bine pe Smaranda. De la el a moştenit melancolia privirilor şi blândeţea surâsului. Dar nici cu acestea nu poate fi sigur în totalitate, întrucât n-a cunoscut surâsul Smarandei! De ceea ce poate fi însă sigur, în mod absolut, este talentul muzical. L-a moştenit întru totul. Ureche absolută. Şi mai mult chiar decât la el, memorie muzicală. Aici, şi dracu, prin laptele supt de la Zamfira, parcă şi-o fi băgat coada. Şi încă ceva, ce nu poţi întâlni la alţi copii: pasiunea, dublată de răbdare, de care dă dovadă la lecţiile de muzică. Pentru majoritatea copiilor, chiar şi dintre cei talentaţi, lecţiile muzicale constituie un calvar. Şi pentru elev, şi pentru profesor. El însuşi, nu le suporta cu prea multă bucurie. Cu Erik este o plăcere. Când Elan se aşează la pian şi îl cheamă, renunţă la orice jucărie şi este numai urechi şi ochi. Instrumentul devine principala şi cea mai plăcută jucărie. La 4 ani cântă bine la pian. După 5 ani, cântă orice melodie pe care o aude. Notele muzicale le-a învăţat înainte de a şti să scrie şi să citească. Totuşi, Elan şi-a dat seama că un Chopin n-ar putea scoate din el. Erik este pasionat de toate instrumentele. În egală măsură. Cum are acces la vreun instrument, caută să-l domine. I-a picat în mână o chitară. N-a avut linişte până n-a reuşit să cânte la chitară. El, Elan, care în viaţa lui n-a zdrăngănit la coardele unei chitare, şi-a învăţat fiul, a citit din manual noţiunile elementare şi i le explica. Elan cu teoria, şi băiatul cu practica, şi în foarte scurt timp Erik cânta şi la chitară melodiile pe care le auzea. Cele care-i fac plăcere, bineînţeles. Copilul stăpâneşte chitara, iar tatăl, profesorul, habar nu are.

Mai dificil ar fi devenit vioara. Regina instrumentelor, nici Elan nu s-a încumetat. Aici trebuia profesor de specialitate. Şi l-a găsit. O tânără violonistă de la filarmonică. A terminat recent Conservatorul, şefă de promoţie şi metodele de predare încă sunt vii în memoria ei. După câteva luni, Elan o atenţionează:

− Să nu-l tratezi cu prea multă exigenţă, întrucât nu va face el din vioară o meserie.

− Vai de mine, maestre! Dar ăsta după câţiva ani ne scoate din pită. N-am pomenit un asemenea talent. E precoce!

− Nu-mi spune asta! Precoce – periculos.

− Să nu generalizăm. Cu siguranţă, şi dv. aţi fost precoce.

− Precocitate mai potolită. Nu mai ţin minte.

− În orice caz, pe Erik să-l lăsaţi să facă vioară, şi eu să-i predau până unde mă ţin puterile. Ca să mă pot lăuda că am fost profesoara marelui Erik Mora.

Lui Elan îi este simpatică această tânără violonistă, îi place... elanul ei, dublat de îndrăzneală. Fata, parcă, a întrepătruns întrucâtva gândurile lui:

− Maestre, de ce m-aţi ales tocmai pe mine să-i predau lui Erik? Când sunt atâţia profesori cu experienţă care de abia aşteaptă să fie solicitaţi, mai ales de dv.?

− Pentru că eşti brunetă – răspunde Elan, zâmbind.

− Glumiţi, maestre.

− Nu glumesc deloc. Eşti brunetă şi eşti frumoasă. Şi prefer ca Erik măcar în domeniul artistic să aibă în preajma lui persoane pline de farmec. Contribuie la dezvoltarea gustului pentru frumos. Cum te cheamă?

− Samantha.

− Samantha! repetă Elan. Apoi, în sine: "Cu asemănarea aceasta de nume ai devenit şi mai bună şi mai frumoasă." După care continuă: Samantha, cu cât ne-am înţeles?

− Nu ne-am înţeles. Dv. aţi fixat suma, şi sunt foarte mulţumită.

− Dublăm suma.

"Ce o fi vrând, omul acesta de la mine?! întrucât, la o adică, şi să accept – ad absurdum! Tot n-ar…"

− Nu se poate, maestre, este mult prea mult.

− Samantha, am avut concerte când am încasat un milion de dolari pe seară. Plus drepturile de autor.

− Ştiu, maestre, totuşi!...

− Totuşi, am cântat şi gratis.

− În cadrul spectacolelor de binefacere.

− Nu! La o nuntă.

− Nuntă regală, desigur.

− La nunta unui poliţist. Şi am făcut-o cu multă plăcere.
− La nunta unui poliţist! Incredibil!
− Ai un prieten, Samantha, desigur.
− Sunt logodită.
− Cu cineva din artă.
− Cu un pompier – răspunde Samantha zâmbind.
− Pompier! Nu se poate.
− Ba da, maestre! Cu un pompier pe care-l iubesc şi-l admir foarte mult.
− Nu contest. Pompier... Samantha, am să cânt şi la nunta ta, gratis.

Samantha face ochi mari. Omul acesta ori s-a ţicnit, ori îşi bate joc. Dar semne n-ar fi. Nici de una, nici de alta. Şi nici motive.

− Glumiţi, maestre.
− Vorbesc foarte serios. Am să cânt la nunta ta, gratis.
− Improvisation?
− Bineînţeles.
− În cazul acesta veţi fi invitatul nostru de onoare.
− Ba în niciun caz. Greu suport ceremonialul unei nunţi. Voi intra să vă felicit, turnăm un improvisation, după care ne vedem de treabă.
− Măcar două ore, maestre, la masă. Să-l luaţi şi pe Erik.
− Nu ştiu dacă va vrea, fără surioara lui. Sunt nedespărţiţi. Mai ales când ies din casă.

Lui Elan i-ar surâde ideea. Copiii ar avea nevoie de societate – alta decât cea obişnuită.

− E prea mică, noaptea....
− Atunci Erik. Neapărat.
– Ţi-am spus. Nu ştiu dacă...
− Am să-l conving.
− Mi-ar plăcea să reuşeşti – spune Elan.
− A reuşit! se aude vocea copilului.

Amândoi, surprinşi, întorc capul. Erik şade pe un mic taburete de lângă uşa salonului muzical. A intrat pe nesimţite şi aşteaptă cuminte cu instrumentul în mână începerea orei de vioară. Când este vorba de lecţiile muzicale, este de un interes şi o corectitudine cu totul neobişnuite la un copil de vârsta lui.

− Elei îi facem baie, şi pe urmă putem pleca liniştiţi la nuntă. N-am văzut nuntă de pompieri nici în filme.
− Erik, eşti o comoară! Îmi dai voie să te sărut?
– Întotdeauna-mi face plăcere când mă săruţi.

Auzind aceasta, amândoi rămân oarecum surprinşi. Din motive diferite. Odată, Samantha când îl sărută, numai la plăcere nu se poate gândi. La

afecţiune, da, dar nu la plăcere, aşa cum cuvântul a fost rostit. Iar Elan, întotdeauna când se apleacă să-l sărute, simte cum copilul se trage.

− După fiecare lecţie reuşită îl sărut – explică Samantha.

− Şi cum toate lecţiile noastre sunt reuşite, mă săruţi de fiecare dată.

− Mă, eu credeam că acesta este secretul nostru.

− Eu n-am secrete, eu o sărut pe Ela şi Ela mă sărută pe mine. Dar ce, tu ai secrete faţă de pompierul tău?

− Păi, nu am.

− Da' i-ai spus că mă săruţi?

− Păi nu i-am spus. N-am găsit semnificativ.

− Am să-i spun eu.

− Ba să nu-i spui!

− De ce?

− S-ar putea să fie gelos.

− Ce-i aceea gelos?

Samantha se uită derutată spre Elan:

− Maestre, cum ieşim din încurcătură?

− Descurcă-te! Tu ai intrat, tu să ieşi!

Copilul aşteaptă. Samantha stă pe gânduri. Caută cuvinte potrivite înţelegerii lui. Băiatul intervine:

− Ce te... chinuieşti? Gelozia este mai grea decât vioara?

Altă întrebare! gândeşte Samantha.. Să-i răspund, cumva. Altfel cine ştie unde mă afundă.

− Erik, gelozia este... cum să-ţi explic eu ţie, este...

− Dacă nu poţi în cuvinte, explică-mi cu vioara. Sau, Elan, explică-mi la pian.

Elan îşi mută fundul de pe fotoliul pe care stătuse, pe scaunul din faţa pianului şi dă drumul la un tumult de sunete adecvate sentimentelor cuprinse în subiectul dezbătut.

− Am înţeles, spune Erik – e ceva furtunos, agitat, neliniştit.

− Da, spune Samantha considerându-se uşurată. Dar... nu este…

− Bine, dar ce legătură are furtuna cu sărutul?

− Erik, mă înnebuneşti! Cum să te fac eu să înţelegi, la vârsta ta?!

− Lasă vârsta. Stau bine cu coeficientul de inteligenţă.

− Cu ce stai bine?! întreabă Elan cu un ton ce se vrea autoritar.

− Cu coeficientul de inteligenţă.

− De unde ştii tu ce-i acela, coeficient de inteligenţă? Bona ţi-a vorbit despre aşa ceva?!

− De pe internet.

− Internet! Ai aflat asta de pe Internet.

− Desigur, şi acolo se explică clar. Nu se... câcâie ca voi.

– Şi ai înţeles?

− N-aţi spus voi că sunt precoce?

− Ne refeream la precocitatea muzicală.

− Bine, să nu divagăm. Să revenim la gelozie. Am căutat pe internet.

"Divagăm" – gândeşte Elan. Ăsta-i de la noua bonă. De fapt, educatoare. Nu-i rău.

− Mă, afurisitule! Geloasă este o persoană care iubeşte pe cineva, şi simte că acel cineva ar mai iubi şi pe altcineva în afară de el! spune Samantha dintr-o răsuflare, crezând că a scăpat.

Erik se uită la ea aşa, mai dintr-o dungă.

− Încă o frază mai încâlcită ca asta, n-am auzit.

Samantha se uită disperată la Elan.

− Maestre, eu mă duc la baie.

− Mai ţine-te puţin – îi spune copilul. Adică, eu o iubesc pe Ela şi ea mă iubeşte pe mine. Şi dacă tu o săruţi pe Ela, eu trebuie să fiu gelos.

− Nu.

− De ce, nu?

− Pentru că între mine şi Ela este o dragoste de prietenie. Chiar dacă Ela ar fi mare, şi aş săruta-o, tot prietenie ar fi.

− Aşa cum este între noi.

− Exact.

− Şi dacă pompierul tău...

− Îl cheamă Ryan.

− Dacă Ryan ar săruta-o pe Ela, eu nu m-aş supăra. Dimpotrivă, m-aş bucura că o iubeşte.

− Normal. Ela este un copil şi Ryan un matur.

− Există mai multe feluri de dragoste – intervine Elan. Dragoste prietenească, dragoste între fraţi, cum este între tine şi Ela.

Aici se opreşte încurcat. Chiar cu teamă. Samantha-l simte. „Ce mă fac dacă întreabă – <<între tine şi Serge, ce fel de dragoste există?>>" Dar, din dilemă, îl scoate tot Samantha care, în sfârşit, crede că a descoperit secretul oului lui Columb:

− Şi dragoste între soţi, între logodnici, între iubiţi!

− Adică dacă l-ai vedea pe Ryan că se sărută cu o doamnă frumoasă ca tine, atunci ar interveni gelozia.

− Exact.

− De ce n-aţi spus de la început? Cum se pricep oamenii mari să complice lucrurile în loc să le simplifice.

Auzindu-l, pentru Elan apar noi motive de interogaţie.

– Maxima aceasta, tot de pe internet?

− Nu. Dar Madame mi-a spus că în viaţă e bine întotdeauna să

simplificăm lucrurile şi să nu complicăm niciodată. Şi am ţinut minte. E foarte înţeleaptă Madame.

− Poate prea înţeleaptă.

− Eu înţeleg tot ce spune, am început s-o iubesc pe Madame şi îţi mulţumesc că ai angajat-o.

− Şi Ela se bucură.

– Şi Ela o iubeşte. Cu Ela vorbeşte într-un fel şi cu mine în alt fel. Şi când va pleca de la noi înapoi în Elveţia, n-am s-o uit. Aşa cum n-o pot uita pe Zamfira.

− Îţi mai aminteşti de Zamfira?

− Şi mi-e dor de ea. Tare aş vrea s-o mai văd pe Zamfira! Cand voi fi mare, am s-o caut acolo la ea în Huedinul acela.

– Ţii minte şi numele localităţii…

− N-ai recunoscut şi tu că am o memorie specială?

− Muzicală.

− Muzicală şi la celelalte, afară de chimie şi anexele.

− Numai dacă o s-o găseşti.

− O găsesc, ajung în Huedin şi întreb de Zamfira, din palatul cu cinci turnuri.

− Bine, domnule călător, nu crezi că ar fi cazul să începem?

− Ba da, ba da.

Elan se ridică să părăsească salonul.

− Nu rămâneţi? îl întreabă Samantha.

− Prefer să-l ascult în concert – răspunde Elan, închizând uşa.

Într-o cameră de la capătul culoarului, Madame se delectează cu Ela. "Soţii" Elan-Serge au renunţat la bona nemţoaică, preferând o educatoare elveţiană, de limbă franceză, chiar din Lausanne. O doamnă singură, tot spre 50 de ani, mignonă şi mereu bine dispusă. A fost ideea lui Elan. În Europa, globalizată, pe lângă engleză, ca limbă de bază, au preferat pentru copii franceza. Ca în toate familiile cu pretenţii, de altfel. Franceza cu inflexiunile ei de noblețe şi rafinament. Dacă n-ai idee de franceză şi te pomeneşti în societate rostind numele lui Voltaire, nu franţuzeşte, ci ca nemţii sau chiar italienii, aşa cum se scrie – V-o-l-t-a-i-r-e, te-ai descalificat. În plus, Madame, în tinereţe, a făcut balet. Pasiunea ei este dansul. N-a reuşit, fiind prea mică. A promis că o să-i înveţe pe copii toate dansurile moderne şi de stil plus acele *port de brase* clasice care dau eleganţă şi graţie mişcării. De altfel, când e numai ea, singură cu copiii, dansează şi se zbenguie cu aceştia, la mintea lor.

Cei doi fraţi sunt nedespărţiţi. A fost o problemă să-i determine să doarmă în paturi şi dormitoare separate. Singură Madame, cu un tact îngeresc, a reuşit acest lucru. Dar şi acuma, de multe ori, noaptea, Ela se

furişează în dormitorul lui Erik şi dimineaţa sunt găsiţi dormind îmbrăţişaţi. Firește, nu sunt certaţi. “Tot cu tact şi răbdare vom căuta să remediem.” Între ei, ca şi comportament, Erik e mai înţelegător. Pe când Ela, ascultă ce i se spune, dar mâine repetă interdicţia, dacă aceasta îi face plăcere. Şi pentru că sunt atât de legaţi unul de celălalt, introducerea în colectivitate s-a făcut cu cea mai mare grijă posibilă. Bine spus, “posibilă”, întrucât sigură, nu poate fi niciodată. S-a făcut un consiliu la care, pe lângă Elan şi Serge, au fost chemate şi Madame împreună cu Samantha. S-a ales o şcoală particulară, de super elită. Cel puţin în privinţa taxelor. Erik, la 6 ani împliniţi, este înscris în clasa I-a. Ela, la o clasă pregătitoare – avansaţi. La ore, bineînţeles, fiecare la clasa lui. Dar în pauze – nedespărţiţi, şi cam aici încep problemele. Într-adevăr, Erik – precoce. Dar nici Ela nu poate fi departe. Dimpotrivă. Inteligentă, vioaie, spontană, directă. Uneori prea directă. Dar despre acestea, mai târziu. Acuma să revenim la...

NUNTA SAMANTHEI

…unde Elan a promis că va cânta gratis.

A avut loc ceremonialul religios, iar petrecerea propriu-zisă se ţine în sala de festivităţi Metropolitane de Pompieri. Pe care aceştia au aranjat-o şi au împodobit-o cum sau priceput mai bine. Şi, pentru că la fel ca-n State, pompierii sunt printre cei mai respectaţi cetăţeni ai... cetăţii, printre invitaţii propriu-zişi, s-au găsit multe personalităţi din lumea artelor şi chiar politicieni, care într-un fel sau altul, să se autoinvite. Elan l-a chemat şi pe Serge.

− Mergeţi voi. Eu voi sta cu Ela, să ne jucăm în voie.

− Nu vom sta prea mult. Îmi ţin promisiunea, le cânt ceva apoi venim acasă. De dragul lui Erik. Se vrea printre maturi.

Dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. Ajung chiar la începutul ospăţului. Erik se uită roată, impresionat. Atâtea lumini şi atâta lume – tangibilă – nu mai văzuse decât în filme, la TV.

Samantha, de cum îi vede, îl atenţionează pe Ryan. Acesta se ridică şi vine în întâmpinarea lor. Păi da. Că nu era s-o facă mireasa cu voalurile şi trena ei!

− Maestre, sunt soţul Samanthei, de astăzi. Poftiţi.

− N-am venit să rămânem. Am venit să... Unde este pianul?

− De ce să nu rămânem? Mie-mi place – intervine Erik. Uite-o şi pe

Samantha! Ce frumoasă!... Îmi dai voie s-o sărut?

− Îţi dau – spune Ryan. Dar numai de trei ori.

− Perfect. Eu mă gândeam o dată. Dar dacă ai spus trei, trei o să fie!

− Să fie! Poftiţi, maestre.

Ajung la locurile rezervate, iar Erik se opreşte direct le Samantha şi o sărută pe amândoi obrajii. După care privindu-l pe Ryan:

– Mai am o dată.

− Poţi s-o mai săruţi de trei ori.

− Nu eşti gelos?

− Ei, oi fi eu aşa, pe dinăuntru. Dar nu mă arăt.

− Asta e bine. Şi tu dacă ai săruta-o pe Ela aş considera că ai făcut-o ca un frate.

− Cine e Ela? întreabă Ryan.

− O, surioara lui, răspunde Samantha. Are 4 ani

− Ca un tătic aş săruta-o pe Ela – precizează Ryan, iar tu pe Samantha consider că o săruţi ca pe o mămică. Şi totul este în regulă.

− Desigur că şi Ryan cunoaşte povestea acestei familii – cine n-o cunoaşte – dar a rostit ultima frază la modul cel mai firesc, fără să aprofundeze. Însă în cugetul copilului răzbate un ecou care pe măsură ce "clipele cad picătură cu picătură în eternitate", devine tot mai obsesiv. Mamă, mămică! Ce animal o mai fi şi acesta?... Acuma nu-i momentul pentru mistere, întrucât în faţa unei mese atât de încărcate senzaţia de foame a trecut pe puntea de comandă, şi pe de altă parte, Elan se manifestă hotărât:

− Vino, dragă, nu mă lăsa aici, singur.

Copilul se aşează şi-i răspunde oarecum intrigat:

− Tu nu poţi fi niciodată singur. Priveşte! Mai ales, madonele. Ar face orice pentru un zâmbet şi un autograf.

− Acuma să ne lase să mai şi mâncăm. Mi s-a făcut foame.

− Acuma ne lasă, căci nu îndrăznesc. Dar mai târziu, nu se ştie...

− Ba să se ştie! Poftă bună!

− Este.

În timp ce mănâncă, Erik nu încetează în a-şi arunca privirile roată. Femei în toalete sclipitoare, bijuterii, bărbaţii în costume negre, iar pompierii în uniforme de paradă. Unele încărcate de decoraţii. Sunt şi militari de diferite grade – tot în uniforme de paradă.

− Îţi place, Erik?

− Îmi plac unele domnişoare.

− Ce-ţi place la ele?

− Îmi plac decolteurile. Se vede tot. Afară de esenţial.

− Şi care consideri tu, că ar fi acest... esenţial?

− Sfârcurile.

− De ce?

− Pe acolo iese laptele. “Să hrănească populaţia,/ Nu să le pipăie naţia!”, cum spunea Zamfira.

− Şi pe asta o ţii minte de la Zamfira…

− Tot. Şi dacă mai stătea, învăţam şi ţigăneşte.

− Şi poeziile acelea deochiate?

− Tot.

− Bine, mă, dar atunci de abia ştiai să vorbeşti.

− Care, ştiam să vorbesc? Împlinisem patru ani când a plecat Zamfira de la noi. Zamfira a participat şi la aniversarea mea de patru ani.

− Da, ai dreptate. Pe Ela a alăptat-o aproape un an şi jumătate.

− Dar ia spune-mi, Elan, ţâţele acestea se pipăie?

− Fiecare om, în anumite împrejurări şi într-o anumită măsură, îşi pipăie corpul.

− Nu aşa, lasă. Bărbaţii pipăie ţâţele femeilor?

− Nu mai spune şi tu “ţâţe”. Spune “sâni”, aşa se vorbeşte.

− Bine, “sâni”, bărbaţii pipăie sânii femeilor?

Elan simte că a intrat în capcană. Şi câte astfel de capcane se vor mai putea ivi... Ce să facă? Să fie sincer? Da, în toate împrejurările “adevărul ne face liberi.” Numai în situaţia acesta “specială”, în această relaţie dintre tată şi fiu – specială! – adevărul ne-ar putea duce la dezastru.

− Spune-mi Elan – insistă copilul – bărbaţii pipăie sânii femeilor?

Elan răspunde, ştiind, după răspuns, ce întrebare va urma, dar nu are ce face:

− Păi, le mai pipăie.

− De ce?

Acuma ce să-i răspundă? Sincer! “Ca să se excite, să le excite?”

− Pentru că aşa le place lor.

− De ce le place?

Elan, în disperare de situaţie, abordează atitudinea paternă. El şi paternul. Da, în triunghiul Elan-Serge-Erik, el este paternul. Cu toate că în relaţia familială, a lor, oficializată, el este... ea. El...

− De ce le place?

− Ascultă, mă, oi fi tu precoce, dar tot copil eşti. Aşa că întrebări de felul acesta peste ani... mulţi!

Băiatul, deloc mulţumit cu această apostrofare, răspunde oarecum supus, cuminte, hotărât fiind ca subiecte sensibile cu Elan să nu le mai discute.

− Bine, Elan, aşa cum spui tu.

În momentul acela un şef-pompier mai în vârstă, care acum are rol de organizator şi care totodată face şi pe maestru de ceremonii, anunţă la un microfon:

− Ladies and Gentlemen! Un scurt divertisment muzical!

Fanfara pompierilor, poate nu chiar întreagă, care ocupase o bună parte din fundalul sălii, începe. Mai întâi cu Marşul pompierilor. Apoi un alt marş, şi încheie cu celebrul marş a lui Badesky. După care discret, în ropote de aplauze, se retrage. Cei care aplaudă mai generos sunt din grupul de colegi ai Samanthei. Componenţi ai Filarmonicii.

Erik, după fraza de încheiere a lui Elan, fraza de punere la punct – s-ar putea spune – tace. Tace, dar observă comportamentul tuturor. Samantha, exuberantă, în culmea fericirii, îl sărută pe Ryan. Aşa, în treacăt. Pe gură. Observă şi alte perechi de tineri sărutându-se. Tot în treacăt. Şi tot pe gură. Ba o pereche se sărută, de-a binelea, ca-n filme. Şi nu le stă rău deloc. Dimpotrivă! Veseli sunt şi ceilalţi. Chiar şi cei vârstnici. Numai Elan pare căzut într-un butoi cu melancolie – cum spunea Zamfira.

− Eşti supărat? îl întrebă Erik.

− Nu.

− Dar?

− Mă gândeam.

− La cine? Unde?

− La tine.

− Păi sunt aici.

− Da – spune Elan, mângâindu-i părul. Eşti aici…, apoi mai departe, în gând: "Dar ea nu este"...

Samantha se ridică în picioare, are complet altă înfăţişare. Voalurile şi dantelele au dispărut. Au rămas numai umerii goi. Partea sânilor, cu începutul de vâlcea, bineînţeles, la vedere. O fi ea violonistă, dar e femeie, şi e frumoasă. Rochia de mireasă a fost "construită" în aşa fel încât trena şi poalele să dispară la o simplă manevră şi mireasa să rămână într-o foarte comodă şi chiar sumară mini-minifustă. Dar când? Întrucât Samantha nu s-a adăpostit după nicio draperie pentru asemenea vrăjitorii.

Erik, cu ochii mari, rotunzi de mari, exclamă rezonant:

− Vai, Samantha, ce picioare frumoase ai!

Într-adevăr, până acuma o văzuse doar în pantaloni, sau în fustă normală, decentă, dar niciodată în mini.

− Îţi place? întreabă Ryan, stăpânindu-şi râsul.

− Sigur că-mi place, ţie, nu?

− Ba da.

− Atunci stăpâneşte-le sănătos!, încheie băiatul cu voce la fel de rezonantă. Este auzit de aproape jumătate din sală. Reacţiile sunt mai mult interioare. Asemenea replici, de la un copil!

Samantha, să limpezească situaţia, pe de o parte, iar pe de alta să-şi pună planul în aplicare, preia iniţiativa:

– Dragi prieteni, Erik este elevul meu favorit şi în acelaşi timp cel mai talentat elev ce se poate imagina. Şi acuma, după fanfară, cu acordul Maestrului Elan Mora, ne vom permite şi noi un mic program muzical. Ce zici, Erik?

Samantha, ca o vrăjitoare, face semn spre draperia din spatele mesei de onoare. Aceasta se trage şi o mică scenă cu un pian apare. Pe pian – două viori. A Shamantei şi...

− Vioara mea! Samantha, eşti o comoară!

Şi se repede la ea, şi o cuprinde. Samantha simte cum copilul o strânge cu toată puterea. Îi simte mâna pe partea de sus a coapsei, direct pe piele. Mâna văzută de Ryan, care zâmbeşte. Văzută de Elan, care chiar se bucură. Şi văzută de toţi care vor să vadă. În definitiv, o mână de copil. Urcă amândoi pe scenă. Îşi iau viorile şi în timp ce le controlează acordul, se sfătuiesc, au ei un dialog violonistic – şoarecele şi pisica – pe care, după terminarea lecţiilor, îl improvizau, mai mult ca amuzament.

− Cu asta începem – spune Samantha.
− Numai asta?
− Vedem noi, cum o să le placă.
− Păi să cântăm aşa, ca să le placă.
− Ne vom strădui. Şoarecele şi Pisica! anunţă Samantha.
− Dă-i drumul!

Erik atacă. Şoarecele în bucătărie. Pisica îl pândeşte. Şoarecele îşi face de cap. Pisica vrea să-l prindă. Alergături, capcane şi alte situaţii sonore ce se sfârşesc într-un amuzament general pe fundal de aplauze.

− Ne-am străduit – spune Erik.
− Le-a plăcut – adaugă Samantha.

Erik e hotărât să ia el iniţiativa. De abia s-a încălzit. Muzica ce-i place s-o cânte, dar îi place s-o şi audă. Ridică în sus mâna cu vioara şi anunţă cât poate de solemn:

− Muzică western! O, Susana!, şi repede direct arcuşul pe coarde. Chinuieşte vioara fără milă, şi într-un minut ridică oamenii din scaune. Samantha îi ţine ritmul iar harpista filarmonicii s-a aşezat la pian şi se străduieşte să îndeplinească rol de armonică şi de percuţie. O întreagă gălăgie ritmică dominată melodic de vioara micului artist. De la Susana se trece la melodiile dansante din „7 mirese pentru 7 fraţi”, apoi la alte polci de tip western. Pe intervale, au apărut perechi ce, legaţi unul de altul, în paşi săltăreţi, caută să se identifice cu cowboyii dansatori din filmele vizionate. Elan îşi ascultă şi îşi urmăreşte fiul cu o mândrie şi cu o bucurie încă neîncercate.

Când totul se termină în baie de aplauze, Erik depune vioara pe pian şi merge direct la Elan. I se cuibăreşte în braţe şi se lipeşte cu capul de pieptul

lui. Un gest de tandreţe pe care nu l-a făcut niciodată. Elan are senzaţia că a obţinut suprema fericire. Acest simplu şi banal gest de tandreţe al copilului său i-a înălţat sufletul spre culmi superioare a tot ce trăise până acum. Stă aşa, nemişcat, dacă ar putea, ar căuta nici să nu respire. Ca să nu tulbure reveria. Ar opri timpul în loc. Dar nu stă. Timpul nu stă. El cade. Tot cade – "picătură cu picătură în eternitate". Şi când totuşi, Erik, într-un târziu îşi schimbă poziţia, după care trece pe scaunul lui, se decide şi Elan să acţioneze, să-şi ţină promisiunea. Mai ales în starea specială în care se află. Desigur, participarea lui Sir Elan Mora la această nuntă modestă, putem spune proletară, dacă ar fi s-o comparăm cu nunţile regale şi evenimentele majore la care marele artist este invitat, n-a fost comentată oficial. Totuşi, din momentul în care a pătruns în sala de nuntă, majoritatea comentariilor numai în jurul lui s-au răsucit. Acuma s-a ridicat în picioare. Ce va face? Va merge la... baie, sau?... Da. Se va întâmpla. Puţini au avut posibilitatatea să-l vadă şi mai ales să-l asculte în concert. Majoritatea dintre cei care-l ştiu, l-au văzut doar la posturile de televiziune. Şi acuma au aocazia să-l vadă şi să-l asculte în direct. De la câţiva metri distanţă. Unii se gândesc să aplaude, dar văzând că nimeni nu începe, stau liniştiţi. Treptat, liniştea a cuprins întreaga sală.

Elan a urcat cele câteva trepte. Mai face şi cei câţiva paşi până la pian şi se aşază. În timp ce-şi potriveşte scaunul, urcă şi Samantha cu Erik de mână. Se opresc într-o parte a scenei, aproape de pian. Faţă în faţă cu pianistul. Băiatul s-a lipit de Samantha, iar aceasta şi-a pus mâinile pe umerii lui.

− Pentru Ryan şi Samantha, *Improvization* – anunţă pianistul.

De abia acuma, publicul, parcă trezit, reacţionează printr-un scurt, dar intens ropot de aplauze.

Elan închide ochii. Parcă s-ar reculege. Şi înainte ca aplauzele să înceteze, îşi împrăştie mâinile peste clape, adunând parcă strigăte şi ecouri din diferite direcţii. Dar mai mult din străfundurile propriului său cuget. Apoi deschide ochii. Şi în faţa lui este Erik. Nu lângă Samantha, ci lipit de imaginea Smarandei. Erik, lipit de mama lui, într-un unicat de totală fericire. Pentru această imagine, Elan cântă, un improvisation mai lung şi mai sublim decât toate pe care le-a conceput până acum.

La sfârşit, Erik, dominat de emoţia momentului, instinctiv, exclamă:

− Tată, ai fost sublim!

Pentru prima şi ultima dată când Elan aude acest firesc şi sfânt aplelativ. După fortissimo de final, Elan lasă capul în jos şi braţele atârnate pe lângă corp. Stă aşa câteva secunde, după care se înalţă şi părăseşte pianul. De abia după ce a făcut câţiva paşi, publicul reacţionează în aplauze, care-l însoţesc până ajunge la scaunul lui. Şi continuă, mult, şi după ce s-a aşezat. Erik

revine şi el la masă, dar însoţit de Samantha. Şi imediat i se trage un scaun, între mire şi mireasă.

Urmează tortul miresei. Aici, Samantha are ceva de lucru şi Erik caută să-i dea ajutor. Apoi, mişcare mai deosebită, în care apar cadouri – cecuri bancare şi chiar plicuri cu sume... interesante. Elan lasă... acţiunile să se potolească. Apoi scoate o mică legătură de chei pe care o pune în mâna băiatului:

− Te duci şi le dai.

– Volvo-ul vişiniu pe care l-ai cumpărat recent, era pentru ei?!

− Nu ştiam pentru cine era, dar de acuma, pentru ei va fi.

− Foarte bine.

Băiatul, câţiva paşi până între miri şi cu un gest simplu, dar plin de gravitate, întinde cheile spre Ryan.

− Ce sunt acestea?

− Chei.

− Bine, chei. Dar....

– Volvo-ul vişiniu ce aşteaptă afară.

− Ce să facem cu el? continuă Ryan.

− E al vostru.

− Nu se poate! sare Samantha.

− S-a putut.

− Nu se poate – repetă Samantha. N-ai înţeles tu bine.

Se ridică şi, urmată de soţ, vin la Elan.

− Maestre, ce e cu cheile acestea?

− Nu v-a spus Erik?

− Ne-a spus el, dar?...

– E maşina voastră – spune Elan căutându-se în buzunarul interior de unde scoate un talon. Mâine nu, căci sunteţi obosiţi, dar poimâine întocmim actele de proprietate.

− Maestre, dar e prea mult. Nu se poate.

− Aici, eu apreciez dacă se poate sau nu. S-o stăpâniţi sănătoşi!

− Maestre, n-am cuvinte, reuşeşte să spună şi Ryan.

− Nici nu este nevoie. Mergeţi, căci va începe dansul. Samantha, pentru dans ţi-ai aranjat toaaleta mini?

− Da, maestre, spune Samantha cu ton de elev foarte ascultător.

− Iar noi chemăm un taxi şi acasă. Erik trebuia să fie demult în pat.

Erik dă din cap. Cu toate că mai uşor i-ar fi să zică şi el "Da, maestre". Dar altfel a fost învăţat, şi aşa va zice şi de acum înainte. Elan şi Serge. De izbucnirea de la pian, să-şi amintească?...

De abia a pornit taxiul şi Erik începe:

− La acest *Improvisation* s-au distins trei teme principale. Aşa mi se

pare. Le-am reţinut întocmai.

– Întocmai?!

– Absolut. Dacă vrei, ţi le pot repeta.

− Ai sa le ţii minte până acasă?

− N-am să le uit niciodată. Aveam impresia că în bună parte, compoziţia mie-mi era adresată. Mie şi Samanthei.

− Ţie!

− Totuşi, exista acolo şi o femeie. O femeie superbă...

− Cum ajungem acasă, să-mi repeţi. Să o punem în partitură.

– Şi merită. Sunt melodii de inspiraţie divină.

„Da, şi Smaranda nu poate fi altfel, decât numai divină".

Şi astfel, la *Simfonia Smaranda – Simfonia fără nume* – se va mai adăuga un pasaj.

Ajung acasă, trec prin salonul muzical, după care Elan are grijă să-şi vadă fiul în dormitorul lui, în patul lui şi cu veioza stinsă. Apoi merge şi el în dormitorul... conjugal, face un duş după care caută să se strecoare în pat. Au un pat înalt de 2 m. pe 2 m, comandă specială. Se simte obosit de solicitările de peste zi. Şi acum, chiar că nu ar vrea. Dar Serge, jumătate trezit, parcă excitat… Aşa că Elan... aplică metoda cea mai simplă pentru a-l potoli. O face deci pentru partener, şi nu pentru plăcerea-i proprie. Ca o soţie iubitoare.

Dincolo, în dormitorul lui Erik, se întâmplă şi acolo anumite acţiuni. Micuţa Ela, de cum a simţit mişcare pe culoar, a şi ridicat capul. Lăsase uşa dormitorului întredeschisă. Şi cum îl simte pe Elan plecat, se şi furişează în dormitorul fratelui său, în pat, la el în braţe. Adoarme imediat. Aşa-i găseşte dimineaţa. Asta se întâmplă destul de des. Ori Ela se furişează în patul lui Erik, ori invers. E explicabil. Câţiva ani, au dormit în acelaşi pat. Apoi, considerându-se că au cam crescut, au fost despărţiţi. Dar ei tot mai fi unul la celălalt. Mai bine-i fură somnul, când sunt împreună. Dar, considerându-se că aceasta se va întâmpla din ce în ce mai rar, nu se face caz.

Mai trec doi ani şi ne găsim într-una dintre cele mai pretenţioase şcoli din metropolă. Erik în clasa III-a, iar Ela în clasa I-a. Cu Erik, doi ani nu au fost mari probleme. Dar când au înscris-o şi pe Ela, Elan, care, după câte se vede el ar fi găina care cântă cocoşeşte în casă, ţine să aibă o discuţie cu directorul şcolii.

− Ştiţi, stimate domn, situaţia familiei noastre este oarecum mai specială.

Directorul pricepe, că doar nu-i prost. Apoi, citeşte şi el reviste. Chiar şi din acelea de scandal, şi pe urmă, situaţia acestei familii este bine cunoscută. Chiar şi în cercurile cele mai înalte. Care, cu cât sunt mai înalte,

cu atât sunt mai… înţelegătoare, nu numai în metropolă. Ci în întreaga lume. Şi poate pe întregul mapamond. Şi chiar dacă taxele pe care le încasează sunt bine umflate, în sinea lui ar fi preferat să nu-i aibă în şcoală pe aceşti doi copii. Asemenea combinaţii, până la urmă, dracu ştie la ce încurcături te pot aduce. Dar cum să refuzi o personalitate care cântă la serbări regale şi care are la toate cabinetele prezidenţiale!

− Ştiu, excelenţă, ştiu.

De, trebuie să-i spunem Excelenţă. Din moment ce a fost numit Sir. Poate era mai nimerit dacă-l numeau..."Lady". În fine.

− Ştiţi cum e societatea. Şi n-am vrea copiii să sufere.

− Cadrele didactice sunt avertizate. Între copii s-ar putea ivi accidente. Ştiţi, copiii au doza lor de răutate. Mai ales cei mici. Dar vom fi atenţi. De altfel Erik, cu talentul său muzical, a devenit un fel de răsfăţat al liceului. Chiar acuma pregătim un festival în care va prezenta o parte din repertoriul său.

Într-adevăr, programul propus de Erik – melodii Western. „Dacă mie-mi plac, de ce să nu le placă şi lor?" îşi motivează el întotdeauna intenţiile. Şi le place. Succesul este întotdeauna cel scontat. La aceste serbări şi-au mai oferit colaborarea două domnişoare, bucuroase să cânte alături de Erik: Mary şi Margot. Ambele din clasa a VIII-a. Ambele fiice de medici. Mary – şatenă şi frumoasă, cântă binişor la pian, iar Margot, drăgălaşă, dar un pic cam... abundentă. Are grijă de percuţie. O veritabilă orchestră: prima dată când l-au auzit pe Erik cântând la pian, la vioară, la chitară, la ce se nimerea, s-au şi oferit să-i fie alături. Vorbesc cu el de la egal la egal şi-l tratează ca pe un prieten pe care-l cunosc de când lumea.

Primii ani, după cum am mai spus, pentru Erik au mers simplu. Apoi, după apariţia Elei, anumite lucruri au început să se complice. Situaţii cărora el, Erik, luat cu muzica lui, nu le-a prea dat importanţă. Dar acuma, după anumite întrebări ale fetei, începe să intre şi el la anumite idei. La clasele mici, fiecare copil este adus şi luat de la şcoală de către cineva. Îndeosebi, de către părinţi. După Ela şi Erik vine frecvent Madame. Dar uneori apare şi Serge. Elan nu vine. Fără explicaţii: nu vine. Ela, dacă iese mai repede, îşi aşteaptă fratele în curtea şcolii, după, care ies împreună, de mână. La poartă sunt aşteptaţi de Madame. Unii dintre copii aleargă înspre anumite persoane, care-i primesc cu braţele deschise."Mami, mami!"...

− Ce înseamnă "mami"? o întreabă într-o zi Ela pe Madame.

Asta este o întrebare pe care biata femeie nu şi-ar fi dorit-o. Şi câte asemenea întrebări vor mai urma!... A fost lămurită dintru început în ce familie a intrat. Dar nu şi-a închipuit ca va veni o zi când i se vor pune întrebări la care să nu poată răspunde. Adică ar putea. Dar cum să explice ea

acestor copii modul diferit în care au fost concepuţi şi ce fel de oameni sunt părinţii lor? Că sunt altfel, cum, altfel?...

− Ce înseamnă "mami"? insistă Ela.

De la şcoală până acasă ar fi cam un kilometru, şi dacă de aici încep întrebările, ce va fi mai încolo!... Şi oamenii aceştia, dacă sunt... altfel, la ce dracu le-au mai trebuit copii?! Nu s-au gândit că aceşti copii vor fi şi ei "altfel"? Altfel decât ei! Dar nu altfel decât ceilalţi. Şi în consecinţă, vor veni întrebările.

− Madame, ce înseamnă "mamă"? întreabă şi Erik.

Poftim, copil de aproape nouă ani, să nu aibă noţiunea cuvântului "mamă".

"Întrebaţi-i pe Elan sau pe Serge", îi vine să le spună.

− Madame, spune, ce înseamnă "mamă"? insistă din nou Ela.

− Ei, unele femei sunt mame. La unele li se spune mamă, mami... răspunde Madame dintr-o răsuflare.

− Şi altele sunt Madame – adaugă Ela.

− Cam aşa.

− Şi... mame, sunt mai multe.

− Aşa se vede.

Erik nu mai adaugă nimic. Îşi dă seama că Madame e în încurcătură, şi că până la urmă răspunsul ei a fost doar evaziv. De aceea, după ce ajunge acasă, îi spune:

− Ela, să nu-i mai pui lui Madame asemenea întrebări.

− De ce?

− Nu poate să răspundă.

− Dar a putut.

− A putut, dar n-a fost un răspuns corect. Un răspuns bun.

− Tu ştii?

− Nu ştiu, dar am să mă informez. Am să caut să ştiu.

− Mamele sunt mai iubite decât Madame.

− De unde ştii?

− Se vede. Copiii cu mame sunt îmbrăţişaţi de fiecare dată. Şi când se despart, şi când se întâlnesc. Pe când noi cu Madame nu. Nici la despărţire, nici la întâlnire.

− Nu ştiu ce să-ţi spun. Voi afla. Şi în manualele de şcoală mereu se pomeneşte cuvântul "mamă" şi noi nu ştim ce înseamnă.

− Să-l întrebăm pe Elan – propune Ela.

− Sau mai degrabă pe Serge – ar fi de părere Erik.

− Poate că nici ei nu ştiu.

− Cum să nu ştie, că doar sunt oameni mari!

– Dacă ar fi ştiut, ne-ar fi spus.

– O să aflu eu până la urmă.
− Dacă afli, îmi spui şi mie.
− Cum să nu-ţi spun? Nu eşti tu surioara mea iubită?
− Şi eu pe tine te iubesc cel mai mult în lume. Mai mult decât pe ei.

MISTERUL *MAMĂ*

…se va lămuri pentru Erik mai repede de cum s-ar fi aşteptat.

Lecţiile de vioară continuă, de două ori pe săptămână, şi într-o bună zi, Erik nu se mai abţine şi pune întrebarea:

− Samantha, ce-i cu tine? ai început să te îngraşi. Mai ales pe la mijloc.
− Nu mă îngraş, mă, sunt gravidă.
− Cum eşti?
− Gravidă. De când m-am măritat.
− Ce înseamnă "gravidă"?
− Nu ştii ce înseamnă gravidă?
− Nu. De unde să ştiu?
− Nu ţi-a spus nimeni?

Întrebarea în mintea ei suna altfel: „Nu ţi-a spus dl. Serge, sau maestru, sau Madame?"

− Ar fi trebuit să-mi spună? E ceva grav? O boală, ceva rău?
− Nu. E ceva foarte bine.

Samantha îşi dă seama că a intrat pe un povârniş tare alunecos. Dată fiind situaţia... specială existentă în casa în care se află. Ce să facă? Băiatul nu se va lăsa până nu va obţine răspunsul. Da, dar acest răspuns naşte alte întrebări. Şi alte răspunsuri. Care până la urmă generează nişte concluzii...

− Erik, eu voi încerca să te lămuresc. Dar promite-mi că nu-mi vei pune întrebări suplimentare. Cel puţin deocamdată.

− Bine, spune! "Ce or fi având astea?! Mai întâi Madame, apoi Samantha? Atâtea taine?..." gândeşte băiatul.

− Erik, eu nu sunt grasă. După cum ţi-am spus – sunt gravidă. Asta înseamnă că voi avea un copil.

− Cum, vei avea un copil? Tu!

− Da, aici în burtă la mine există un copil care se tot dezvoltă până la un anumit punct şi la nouă luni, am să nasc.

− Ce înseamnă, "am să nasc?"

− Am să nasc. Doar nu-ţi închipui la vârsta aceasta că pe copii îi aduce barza!

– N-am crezut asta niciodată. Şi nici nu m-a preocupat. Dar acuma, ce înseamnă "am să nasc"?

− O, Doamne, ajută-mă! – spune Samantha făcându-şi cruce.

– La ce să te ajute?

– Să ies din încurcătura aceasta cu tine.

− Păi spune, simplu, direct!

− Chiar aşa simplu nu poate fi.

− De ce? Am să înţeleg, că nu sunt chiar prost.

− Aş prefera acuma să fii chiar prost, că nu m-ai chinui...

− Revino, doamnă, la subiect. Lasă ocolişurile! Am rămas la născut.

Samantha ia aer în piept, hotărâtă să treacă Rubiconul.

− Erik, am să încep. Dar caută şi nu mă întrerupe decât chiar dacă nu pricepi anumite amănunte. Şi pe cât posibil, la urmă.

Erik nu mai spune nimic, dă doar din cap.

− Erik, între bărbat şi femeie există o totală deosebire. Acolo jos, bărbatul este aşa cum eşti tu, iar femeia o are aşa cum este Ela. Presupun că ai văzut.

− Da, bărbaţii au penis şi femeile vagin.

− De unde ştii?

− Dacă am văzut…

− De unde şti că se numesc penis şi vagin?

− Din *Enciclopedia anatomică*.

Samantha rămâne cu ochii ficşi.

− Pai mi-am băgat eu nasul în multe cărţi din bibliotecă. – urmează Erik – mai ales în cele cu planşe.

− Are şi planşe?!

− E plin de planşe. Colorate.

– Adu-l încoace, şi nu mă lăsa să mă tot chinuiesc!

– Bine, doamnă.

– Adu-l, dom'le, şi nu mă mai tot fute la cap!

− Ce înseamnă "fute"?

− Ai să înţelegi pe parcurs. Adu enciclopedia!

Într-un minut, enciclopedia este în mâinile Samanthei. Într-adevăr, e plin de planşe explicative pentru toate organele şi toate situaţiile.

− Ce înseamnă, "fute"? insistă Erik în timp ce Samantha răsfoieşte.

− Te obsedează cuvântul?

− Îmi place.

− Şi mie-mi place, mai ales atunci când sunt nervoasă.

− Şi acuma eşti nervoasă?

− Sunt sub tensiune.

− Ce înseamnă?

− Doamne! E un cuvânt golănesc, un cuvânt Soho. O să-l înţelegi imediat, din explicaţiile ulterioare. Aşa că slăbeşte-mă!

− Să nu te mai fut la cap...

– Doamne! Samantha a ajuns la organele genitale.

– Fii atent. Acesta este bărbatul, aceasta este femeia.

Se trece la actul împreunării.

− Când un bărbat şi o femeie se iubesc, simt nevoia să se contopească. Şi se întâmplă asta.

− Se fut! Am ghicit?

− Ai ghicit, dar să nu te audă nimeni. E un cuvânt dezagreat de societate.

– Ce proastă-i societatea! Un cuvânt atât de scurt, de simplu, de expresiv, să-l dezagreeze!

− Mă, mergem mai departe?

− Mergem.

− Deci, în timpul acestei împreunări – se numeşte actul sexual – simţim cele mai mari plăceri ce pot exista în această viaţă. În culmea acestor plăceri se produce la bărbat ejacularea. Uite aici.

Copilul înţelege tot. Atât explicaţiile simple şi directe cât mai ales pe ale planşelor.

− Uite, urmează Samantha – în timpul ejaculării, care constituie culmea plăcerii, culmea culmilor de fericire pentru bărbat...

− Tu de unde ştii aşa bine? cade întrebarea.

− Păi nu-l simt pe Ryan cum vibrează, în momentele de delir, care declanşează şi în mine aceleaşi sublime plăceri cuprinse în ceea ce se numeşte orgasm?

− Şi el stă deasupra.

− Când?

− Când te fute.

− Vai! Nu mă tot întrerupe! Lasă-mă să ne limităm doar în zona ştiinţificului.

– Bine, spune mai departe, ştiinţific!

– Mai departe, uite! După ejaculare, o armată de spermatozoizi aleargă spre ovului fixat pe unul dintre pereţii uterului. De aici, deja, începe lupta. Cel mai tare şi mai rapid spermatozoid ajunge primul. Se contopeşte cu ovulul, devenind împreună noua existenţă, în acel moment de undeva, din eternitate, de la acel pe care noi îl numim Dumnezeu, se aruncă o scânteie care domină acesta fiinţă. Şi va locui într-însa.

− Cât?

− Cât va voi El. Nimeni nu ştie. Face parte din marile mistere. Ştii ce înseamnă Dumnezeu?

− Da, madame ne explică foarte bine şi avem ore de religie şi la şcoală.

– Perfect. Deci ovulul a fost fecundat şi devine om.

− Împreună cu scânteia divină – adaugă Erik.

− Da, şi se dezvoltă şi creşte devenind tot mai om.

− În burta femeii.

− Da, pe măsură ce noua fiinţă se dezvoltă, şi burta creşte. Eu sunt la nivelul acesta. Luna a cincea. Copilul se dezvoltă complet şi după 9 luni, se naşte.

− În planşa aceasta se vede bine – spune Erik.

− Se vede naşterea, dar nu şi durerile.

− Sunt dureri?

− Mari. Păi uite. În jur de 3 kg, să iasă printr-un orificiu relativ strâmt. Se dilată, el, se dilată, dar totuşi...

− Deci, se intră cu plăcere şi se iese cu durere – adaugă, băiatul zâmbind.

− Mă, nu fi golan! Ai umor, n-am ce zice, dar...

− Fără umor, mai bine să nu te naşti.

− Bravo! Acuma ştim ce înseamnă naşterea...

− Da, dar cum stăm cu vaginul? După naştere. Căci, uite, s-au terminat planşele.

− Îşi revine. În foarte scurt timp. Din fericire...

− Pentru toată lumea.

− Ce vrei să spui?

− Din fericire pentru toată lumea. Inclusiv pentru Ryan – în ceea ce te priveşte.

− Da, în ceea ce mă priveşte. Mai ai ceva de adăugat?

− Da, că eşti cea mai bună prietenă a mea. Şi după Ela, pe tine te iubesc cel mai mult. Şi datorită ţie, datorită curajului tău, sper că înţelegi la ce mă refer – acuma ştiu ce înseamnă cuvântul "mamă". Şi tu vei fi cea mai frumoasă mamă iar copilul tău va fi cel mai fericit copil din lume.

Samantha, emoţionată, întinde braţele. Iar Erik, şi mai emoţionat, se lipeşte cu faţa de pieptul ei, iar cu o mână, cu respect şi duioşie, mângâie burta în care palpită noua viaţă. Un oftat adânc îl cutremură. El nu ştie, şi nici nu va putea şti vreodată nimic despre femeia care a dat jumătatea şi care l-a purtat nouă luni. Care l-a născut şi căreia, în mod firesc, el ar putea să-i spună mamă. Dar nu poate. De ce? De ce alţi copii pot şi el nu poate? Şi nici Ela nu poate. De ce? Să fie ea vinovată? Mama? Să fie ele vinovate?!... Să fie ei? Elan? Bunătatea personificată? Elan, care este blând, care este generos, care n-ar fi în stare să supere pe nimeni… Sau Serge? Care este şi

el, după Elan, tot bun, blând şi generos… Adevărat, Elan, o dată, s-a scăpat: “La noi e o situaţie aparte. O situaţie specială.” În orice caz, va lămuri el această situaţie “specială”! “Timpul pentru mine lucrează”. Ar vrea să întrebe cum vine chestia cu alăptarea. Dar despre aceasta se va documenta. Şi aşa, astăzi, pentru Samantha, a fost prea mult.

Femeia a simţit cutremuratul oftatului şi îl strânge şi mai tare la piept.

− Cu Ela, când vei lămuri acestea, s-o faci cu răbdare şi tact.

− Peste doi ani. Când va avea şi ea vârsta pe care o am eu acuma.

− Ştiu ca uneori dormiţi amândoi, în acelaşi pat, îmbrăţişaţi.

− Da, ne iubim foarte mult şi simţim nevoia să fim cât mai mult unul lângă celălalt.

− Acuma, după ce ai aflat acestea – şi Samantha face un gest spre manualul cu planşe – ar fi bine să nu mai dormiţi împreună.

− De ce? Crezi că Ela ar putea rămâne gravidă?

− Ela nu poate rămâne gravidă, Doamne! Fiind copil. Şi tu încă eşti copil. Dar cu timpul...

− Când voi fi mare şi Ela va fi mare mă voi căasători cu ea şi va fi o nuntă tot atât de frumoasă ca şi nunta ta.

− Cu Ela nu te vei căsători niciodată, spune Samantha.

− De ce? întreabă Erik oarecum iritat.

− Legea interzice căsătoria între fraţi. Iar religia, de asemenea. Interzice unirea dintre fraţi şi rudele de sânge. Şi, după câte ştiu, nici medicina nu admite.

− De ce?

− Pentru că nu e sănătos. Ar putea duce la degenerescenţă. Adică...

− Nu te obosi. Ştiu ce înseamnă degenerescenţă.

− De unde ştii?

− Din dicţionar.

− Da, un creier cuprinzător ca al tău...

− Lasă, asta! Şi zici că legea nu admite?

− Nu, răspunde Samantha, după o scurtă pauză, în care au năpădit-o emoţiile. Ce mă fac dacă ăsta mi-o trânteşte bine că legea interzice căsătoria între frate şi soră şi n-o interzice pe aceea între bărbat şi bărbat! Şi alte chestii şi mai şi! Poate se gândeşte şi el la asemenea situaţii, dar le lasă. Nu le-a venit încă vremea.

− Mă, vioară mai facem astăzi?! întreabă ea cu accente de autoritate în glas.

− Facem. Cum să nu facem? răspunde Erik, de îndată, poziţionându-şi instrumentul.

Cu lecţiile de vioară au rămas de două ori pe săptămână, întrucât Erik ar vrea să stăpânească şi chitara. Chitara, şi mandolina, şi balalaica. Şi pe urmă

cine ştie ce trăzneli i-or mai veni. De câteva ori l-au auzi pomenind şi de trompetă. Dar poate că o să-i treacă.

Da, de două ori pe săptămână. Dar Elan, maestrul, ţine s-o remunereze, cum ar fi de patru.

Dar Erik, pe măsură ce timpul trece, mai interesat decât studiul propriu-zis al instrumentelor, se arată a fi de teoria muzicii. Teorie! De care orice copil fuge. La aceasta, Erik dă dovadă de o răbdare şi o perseverenţă ieşite din comun. Teoria o face cu Elan, care, iniţial, a vrut să-i angajeze profesor. Dar copilul a fost categoric:

− Nu! Teoria o facem împreună. Cine m-ar putea învăţa mai bine tainele sunetelor decât zeul *improvizassion*?

Lui Elan această remarcă îi cade bine. Mai bine decât toate laudele şi elogiile de necontenit ce îi sunt atribuite sub diferite forme. Şi, ca aşa-zisa oră să se desfăşoare în limite cât de cât... civilizate, hai să le spunem omeneşti, pun ceasul să sune. Altfel ei cred că au făcut o oră şi când colo se trezesc că au depăşit bine două ceasuri şi jumătate. Pe Elan îl uluieşte fenomenala memorie muzicală a băiatului. Şi el are o bună memorie. Dar ce se întâmplă cu Erik, sfidează... patologicul. Patologicul, în sens pozitiv, ca să fim bine înţeleşi! Să fie şi de la Smaranda? Din ce în ce mai mult regretă că s-a interesat atât de puţin de personalitatea acelei femei, a vrut atâta să ştie că e normală, că e sănătoasă şi că iscălind, a acceptat condiţiile. Dar câte ar mai fi trebuit să afle! A căutat să ia legătură cu clinica Weber, a primit răspuns de rutină. "Doctorii Weber sunt plecaţi în America. Sinedie. Fişele vechi sunt scoase din evidenţă."

Nu trece bine anul de studiu şi Elan se declară... învins. E determinat să-i spună, cu plăcere şi mândrie totodată:

− Fiule, te-am învăţat tot ce ştiu. Mai departe nu putem merge.

− Cum, asta-i toată muzica?! Toate tainele teoretice ale muzicii?!

− Altele nu mai ştiu.

− Păi dacă marele Elan Mora altele nu mai ştie, înseamnă că altele nu mai există.

− Ia-o cum vrei.

− O iau aşa cum este. Asta înseamnă ca sunt Doctor în muzicologie.

− De asta îţi vei da seama în Conservator.

− Cum, o să fac şi Conservatorul?

− Neapărat.

− Şi ce o să învăţ acolo, pianul?

− La pian eşti mai bun decât oricare dintre ei.

− Vioara?

− La vioară ai putea fi la nivel de concert maestru.

− Trompeta?

− Să fim serioşi.
− Compoziţia? Avem unul în casă. Şi încă pe cel mai bun.
− Compoziţia am cuprins-o în materialul pe care ţi l-am predat.
− Atunci ce să-mi dea Conservatorul?
− Diplomă. Până la el eşti autodidact. Prin el, devii titrat.
− Şi la ce bun?
− Societatea. Trebuie ţinut cont şi de opinia societăţii.

Prin aceasta, Elan a intrat în capcană. Opinia societăţii în... opinia majorităţii componenţilor acestei societăţi. O singură întrebare, şi laţul i s-ar fi strâns în jurul gâtului. Dar Erik n-o pune. Fie că nu-şi dă seama, fie că nu i-a venit încă vremea.

− Da, în cazul acesta, ştiu la ce clasă voi frecventa. Ştiu ce diplomă şi ce profesie. Acuma mi-a picat... revelaţia. Merçi, Elan! spune băiatul cu emfază, şi se apleacă spre el, şi-l sărută pe frunte.
− Care-i revelaţia? întreabă Elan.
− Mă fac dirijor.

Elan îl priveşte cu satisfacţie. Nici nu stă mult pe gânduri:

– Bună alegere. Perfect! Nici că se putea mai bine. Le cuprinde pe toate, şi e deasupra la toate, ferice de orchestra care-ţi va sta în faţă! Dar vai şi de instrumentiştii care ar lua-o pe alături. Cu urechea şi memoria ta...
– Deci, eşti mulţumit.
− Pe deplin. Numai să nu te schimbi pe parcurs.
− Odată ce am hotărât, aşa rămâne. Şi pe urmă, singur ai spus că asta le cuprinde pe toate şi e deasupra la toate.
− De abia aştept să cânt într-un concert dirijat de tine.

SĂRUTUL

Şi... încet, dar sigur, ajungem – Erik la 14 ani în clasa a VII-a şi Ela de 12 ani, în clasa a V-a.

Erik, la învăţătură, la materiile umaniste – excelent, la celelalte, înoată. Noroc cu Serge, care-l ajută, mai ales la matematică. În schimb, Ela excelează la toate materiile. La orele de sport, de asemenea, amândoi.

− Nu ţi-e ruşine, tu, să iei iar 10 la matematică? – o tachinează într-o zi Erik.
− Dar eu nu învăţ, mă, mai mult înveţi tu decât mine.
− Pentru voi învăţ.

– De ce, pentru noi?

– Să nu vă fac de râs. Cum ar arăta palatul, cu un corigent în casă?

– Ar arăta. Dar să lăsăm matematica. Să vorbim despre lucruri plăcute. Eşti mare, fratelo, eşti mare!...

Erik se ridică în picioare. Stă drept şi întinde gâtul cât poate.

– Sigur că sunt mare. Aproape îl întrec pe Elan.

– Stai, nu te fandosi! Fata se ridică şi ea şi vine lângă el.

– Uite, sunt cu doi ani mai... tânără şi aproape te-am ajuns.

– Bine, în faza aceasta voi fetele creşteţi mai repede şi stopaţi mai repede. Pe când noi tot urcăm până după 20 de ani. Şi la noi în clasă avem câteva tălălaie...

– Da' ce, eu sunt tălălaie, mă?

– Nu, tu eşti perfectă. Mă refeream la alea…

– Bine, ai dreptate. Dar eu la altceva mă refeream când am spus că eşti mare.

– La muzică, bineînţeles.

– Exact. I-am auzit vorbind pe "cei doi". Şi Elan spunea că ai şanse să devii unul dintre cei mai mari dirijori mondiali.

– A spus el asta?

– L-am auzit bine.

– Sper să aibă dreptate.

– Va avea. Când e vorba de muzică, Elan are întotdeauna dreptate.

– Eşti tu dulce. Să te sărut.

Ela preia iniţiativa. Se întoarce, se întinde şi-l sărută. Pe gură. Erik preia sărutul. Ca de obicei, însă de data aceasta comentează:

– Tu, să nu mai mă săruţi pe gură. Nu se cade.

– Cum, "nu se cade"? Ce-ţi veni?

– Nu se cade. Suntem fraţi.

– Şi ce dacă?

– Nu e bine. Nu e sănătos.

– Unde scrie?

– Scrie în mai multe locuri.

– Totuşi, opinia publică.

– Mă piş pe ea.

– Ela, cum vorbeşti aşa?

– Ce crezi, că la noi în clasă se învaţă numai matematică şi chimie?

– Totuşi.

– Bine, am să te sărut când nu ne vede opinia publică.

– Poţi să mă săruţi oricând, dar nu pe gură.

– Mie pe gură-mi place să te sărut, nu pe frunte. Pe frunte-i sărut pe cei doi. Iar pe Madame pe obraji. Dar pe tine pe gură. Ce, ţie nu-ţi place să te

sărut pe gură?

− Ba-mi place, dar...

− Bine, să nu fim văzuţi. Va fi secretul nostru, dar să trecem la alt subiect.

Şi Ela deschide o mapă din care scoate o filă albă pe o parte. O întoarce şi o expune spre Erik. Se pare că acesta i-a fost scopul iniţial.

− Oi fi tu mare, dar nici eu nu am stat degeaba.

Erik priveşte şi nu-i vine să creadă.

− Poza mea. De unde o ai? Când ai făcut-o?

Ela îi întinde foaia.

– Priveşte mai atent!

− Da. E pictură. Nu-i poză. Tu ai făcut-o?

− Nu, Prinţesa de Monaco.

− Nu, serios…

− Foarte serios.

− Şi când?

− Aşa, printre picături.

− Ela dragă, eşti nemaipomenită! Te ştiam noi talentată la desen, dar eşti genială! Vino să te sărut.

− Pe gură!

− Pe gură, pe gură.

De data aceasta sărutul este mult mai lung şi apăsat, încât cine i-ar vedea, ar putea intra la idei.

– Grozav, urmează el, privind din nou imaginea – asemănare perfectă.

− Nu chiar – întrucât tu eşti mult mai frumos.

− Să lăsăm.

Ela mai scoate o filă şi o întoarce.

− Elan! constată băiatul.

− Pe el l-am făcut mai frumos de cum este, am vrut să-i evidenţiez bunătatea.

Efeminizat – ar vrea Erik să spună. Dar n-o spune. Ela mai scoate o filă.

− Serge, constată Erik. Pe el chiar l-ai făcut frumos.

− Dar ce, Serge nu-i frumos?

− Ba este.

Ela scoate următoarea filă.

– Madame! exclamă Erik. Şi ea-i frumoasă. Şi tânără.

− Ei, am idealizat-o puţin. Să se simtă bine.

A cincea filă este autoportret. Dar în manieră diferită. Seamănă. Dar liniile sunt mai directe. Căutându-se mai mult esenţa decât amănuntele. Un portret într-o manieră modernă – s-ar putea spune.

− Te pricepi şi aşa.

− După cum se vede – spune fata. După care următoarea filă – Voilá! Îl înfăţişează tot pe Erik, însă în manieră modernă.

– Îmi place.

− Mai am s-o fac pe Samantha, apoi le expun în salonul de muzică.

− Într-un cadru festiv – adaugă Erik.

− De festivitate, te ocupi tu.

− Mă ocup.

− Dar Erik, s-o fac şi pe menajeră? are o mutră interesantă.

− Neapărat. Şi pe Jean-Pierre – grădinarul, cu pipa lui. Şi el are o moacă!... Dacă timpul îţi permite, ar fi tot tribul.

− Îmi permite. Căci lucrez repede. Şi acuma n-am să mă ascund. Cel puţin cu tine.

− Şi, le faci din memorie?

− Fireşte că după model mi-ar veni mai uşor. Dar acestea, din memorie. Tu ai memorie muzicală, eu memorie plastică.

− Înseamnă că ţi-ai aflat şi tu destinul. Pictura.

− Da. Pictura, scenografia, arta decorativă, tot ce se leagă.

− Şi dacă Serge va dori să faci arhitectura?

− Am s-o fac. Dar numai ca a doua facultate, ca să-i fac pe plac. Arhitectura plastică. Pe lângă.

Câteva zile mai târziu, salonul de muzică este închis. Pe uşă: "Intrarea interzisă. Se deschide la h 17. Numai pe bază de invitaţii." Într-adevăr, înainte de masă, fiecare membru al casei primeşte o invitaţie frumos caligrafiată: "Astăzi la h 17 sunteţi invitaţi în Salonul de Muzică. Motivul – Strict Secret. Organizatorii." Organizatorii fiind menajera care intră pe acolo cu diferite ambalaje şi pacheţele şi Erik, care deţine şi cheia. Samantha vine, ca de obicei, la lecţia de vioară, care se vede că astăzi va fi suspendată.

Elan cu Serge fac jocul copiilor şi aşteaptă, totuşi cu destulă curiozitate. Mai protocolar se arată Jean-Pierre – grădinarul, care a venit în ţinută festivă. Toţi ai casei sunt punctuali de felul lor. Aşa că la cinci fix după-amiază, Erik răsuceşte cheia.

Pe pian, o faţă mare de masă, la mijloc un candelabru cu lumânarea aprinsă şi în jur mici platouri cu bunătăţi. Iar într-o parte, la locuri vizibile, portretele... invitaţilor. Deasupra, pe un carton lat, cu litere colorate – „Vernisaj." Dacă până acuma totul părea o joacă, "secretul" se devoalează cât se poate de serios. Fiecare se opreşte mai întâi la portretul propriu, apoi le analizează şi pe celelalte.

Mai întâi tăcere. Apoi priviri de la unul la altul. Apoi:

− Minunat! exclamă Samantha.

− Cine a realizat acestea? întrebă Serge.

− Cine... Un artist plastic foarte, foarte talentat – răspunde Erik.
− Tu?!
− Eu nu sunt artist plastic.
− Dar?
− Priviţi mai cu atenţie. Stânga, jos.

Într-adevăr, în colţul din stânga, jos, ascunsă parcă după alte culori, iscălitura – Ela Mora.

Ela şade tăcută pe scaunul din faţa pianului.

– Tuuu... ai creat, singură? întreabă Serge, vădit emoţionat.
– Eu.
− Când?
− În trecutul apropiat.
− De când te preocupă pictura?
− Dintotdeauna.
− Şi de ce nu mi-ai spus?
− Îţi spun acuma.
− Eşti foarte talentată.
− Ştiu. Semăn cu tine.
− Ce spune profesorul de desen?
− Să mă dedic artelor plastice.
− Asta spun şi eu.
− Mulţumesc.

Serge se apleacă şi îşi sărută fiica pe obraz. Apoi îi sărută mâna.

− Sunt fericit.

Ela nu-i răspunde, întrucât a intervenit Erik:

– Sorela, eliberează spaţiul!

Se aşază la pian.

– În cinstea unei mari artiste! Şi atacă Oda bucuriei de Beethoven, pe care o cântă cu atâta frenezie, încât toţi înlemnesc parcă, în poziţia în care au fost prinşi. După ce termină, se ridică în picioare şi privindu-şi sora, începe aplauzele. Apoi, în calitate de maestru de ceremonii, atacă marginea unui platou:

− Vă rog, nu vă sfiiţi, cum ne-am priceput şi noi.

− Ne-am străduit – intervine şi menajera, dând a se înţelege că la această festivitate a jucat şi ea un rol.

− De ce nu m-aţi anunţat şi pe mine să dau ajutor? spune Madame.
− Am vrut ca surpriza să fie pentru cât mai multă lume – spune Erik.

Ela se ridică şi umple un pahar de vin de Bordeaux pe care îl duce grădinarului:

– Pentru dumneata, Papa Jean.
– Mulţumesc, prinţesă. Prinţesă blondă, cea mai talentată şi frumoasă

prinţesă…

– Vă place portretul?

– În ramă de aur l-aş pune.

– Merge şi în ramă de lemn.

– De cedru. Sau de abanos.

După ce s-a gustat din bunătăţi şi s-au băut câteva păhărele, Elan se instalează la pian:

− *Improvization*! explodează Ela.

− În cinstea talentului tău, Prinţesă! Jean-Pierre aşa te-a botezat, şi aşa vei rămâne. Improvization.

Toţi se aşează cât mai comod, pe unde apucă, şi aşteaptă, numai Erik s-a aşezat cu coatele pe pian şi cu ochii înfipţi pe clape.

Elan, inspirat de talentul, frumuseţea şi particularitatea Prinţesei blonde, creează o nouă minicapodoperă muzicală. Accentele finele – momente fără respiro, apoi aplauze.

Ela se repede în braţele pianistului. Îl sărută, apoi îl cuprinde de după gât. Prea mult nu stau îmbrăţişaţi, întrucât Erik:

− Asta nu poate rămâne într-atâta! Vă rog eliberaţi scaunul. Şi se aşează la pian şi repetă întru totul, notă cu notă, compoziţia anterioară. Apoi se ridică.

− Vă rog, ignoraţi-mă.

Se aşază la biroul de lucru al lui Elan, deschide un caiet de portative şi pune pe note întreaga compoziţie. Revine la Elan:

– Te rog, verifică.

Elan, cu notele în faţă, interpretază exact ceea ce anterior crease. Erik stă alături, urmăreşte partitura.

După ultima notă, Elan se întoarce, ia mana băiatului şi o sărută.

− Eşti un fenomen.

− De acuma, Improvization nu se vor mai pierde. Cel puţin acelea la care voi avea ocazia să asist – spune Erik.

Toţi, în frunte cu Madame, trec la rând să-l sărute. Care pe frunte, care pe obraji. În afară de Ela. Care-l sărută pe gură. Dezinvolt. Toţi, în frunte cu Madame, au observat, toţi gândesc şi, desigur, toţi, afară de grădinar şi eventual menajera, au reacţii interioare. Imaginea a fost plăcută pentru ochiul unui estet. Dar sărutul... fratern pe gură a fost aplicat. Şi a fost atât de firesc... Prea firesc, ca să fi fost întâia oară.

"Şi le-am spus să nu mai doarmă în acelaşi pat!" gândeşte Samantha.

Urmează cadourile. Ela scrie o dedicaţie pe partea de jos a fiecărui portret şi-l oferă celui din imagine.

− Abia aştept să-l vadă Ryan – spune Samantha. O să-i placă. Îi plac picturile. A salvat multe tablouri de la incendii.

− Am să-l pictez şi pe el. În uniformă.
− Ai vrea?
− Desigur. Într-o şedinţă-l termin. Adu-l!
− Nu, veniţi voi. Am să vorbesc cu maestru...
− Nu trebuie să vorbeşti, avem toată independenţa.

Continuând cu dedicaţiile privind împărţirea portretelor, ajunge la Madame. Ştie că din adolescenţă, pe lângă Yoga, buna femeie a urmat teme nişte cursuri coregrafice. Şi visul ei era să devină balerină. Însă soarta – sau mai degrabă genele – au vrut altfel. În loc să se înalţe, se dezvolta spre lateral. În loc de musculatură lungă, avea parte de muşchii la latură rotundă. Fără a fi grasă, a devenit o persoană robustă şi puţin sub medie. În consecinţă, a fost nevoită să se resemneze. Dar la pasiunea pentru dans n-a renunţat. A vrut chiar să-şi deschidă un studio de balet. Dar pentru acesta, trebuiau bani. Complicaţii. Astfel, a devenit educatoare. Şi până la urmă, în casa Elan-Serge.

− Madame, să-mi daţi o poză din tinereţe. Vreau să vă pictez în chip de balerină – îi spune Ela în timp ce-i scrie dedicaţia.
− Ai să poţi?
− Desigur. Am să vă fac cum vreţi. Dacă vreţi vă fac şi cu tutu.
− Ei, nu chiar în tutu. Într-un costum ceva, aşa, de caracter.
− Aşa vă fac. Într-o rochiţă albă, vaporoasă, stil vals.
− Perfect. Dar şi eu, trebuie să aranjăm programul în aşa fel încât să începem lecţiile de dans. Sunteţi la vârsta când trebuie început. E ruşine pentru doi tineri când ajung în societate să nu ştie dansa.
− Dar ştim, Madame!, sare Erik.
− Ei, bâţâielile acelea… Dai din mâini şi dai din fund.
− Nu chiar! Ştim dansuri cufiguri grele.
− De unde le ştiţi?
− Din filme.
− Nu cred.
− Vreţi demonstraţii? spune Ela.
− Să vedem!

Erik se întoarce spre Samantha:

− Ai şti cumva un Twist? Cu vioara mea.
− Nu este nevoie! intervine Elan. Se aşează la pian şi, fără menajamente, atacă cel mai îndrăcit twist lansat pe la sfârşitul mileniului trecut. Toţi rămân năuciţi. Numai la asta nu se aşteptau. Maestrul improvization, Sir Elan Mora, genialul interpret clasic, să învârtească note în nebunie de twist.

Ela îl trege pe Erik la mijloc şi încep. Răsucirile specifice, în unduiri, cambreuri, în care amândoi dau dovadă de multă mobilitate.

După câteva minute, Elan se opreşte; e rândul lui să devină... terorist.

– Vreţi muzică nebună? Poftiţi!

Şi atacă cel mai îndrăcit rock lansat de Elvis Presley. Şi cu asta, consideră că i-a desfiinţat pe copii. Dar, nu este să fie. Dimpotrivă! În ultima perioadă, fraţii, în antrenamentele lor intime, tocmai la rock au lucrat. Pe lângă paşii de bază, au exersat, şi pus la punct, cinci figuri acrobatice, specifice, de mare efect. Erik are forţă, iar Ela, subţire ca un fir de aţă. Totul se termină şi cu aplauze, şi cu nelămuriri, dar şi cu întrebări. În primul rând:

– De unde acest repertoriu coregrafic la voi? întrebă Madame.

Răspunde Erik:

– La radio şi la TV, în fiecare zi. se anunţă: "Pentru o viaţă sănătoasă, faceţi mişcare cel puţin 30 de minute pe zi." Ei, noi nu facem 30 de minute pe zi, ci o oră, două. De 3-4 ori pe săptămână, dans de nuanţă sportivă. Care să ne solicite. Şi pentru că nu avem timp să mergem la săli, o facem acasă.

– Şi cine vă învaţă?

– De pe internet. Avem CD-uri.

– Şi unde? Întreabă Sege.

– În sala de la capătul coridorului. Acolo unde nu intră nimeni.

– Foarte bine, admit iniţiativa, spune Madame. Dar la proxima... escapadă vin şi eu. Stilul dansurilor. Vals, polca, tangoul, charleston, dansurile sud-americane... La care pe urmă puteţi adăuga toate fanteziile de care sunteţi capabili.

– Nimic mai dezirabil, scumpa şi draga noastră Madame! spune Erik prinzându-i ambele mâini. Apoi: Elan, ceva ultra-american!

Elan le toarnă un Yankee Doodle Dandy, mai mult în ritm de polca decât marş. Şi Erik o poartă pe Madame dintr-o parte în alta a salonului în cei mai îndrăciţi paşi stil western. Dar nici femeia nu se lasă. Saltă, saltă, dovedind că în acest domeniu mai are încă multe de spus. Până la urmă, obosit şi de twist şi de rock şi de polcă, Erik se trânteşte într-unul dintre fotolii. Urmează celălalt rând de întrebări:

– Elan, de unde cunoşti şi stilul acesta de muzică? Nu te-am auzit niciodată.

Este întrebarea pe care ar fi pus-o şi Serge.

– Dacă-l cunoşti bine pe Beethoven, celelalte sunt divertismente, răspunde Elan.

– Oare aşa să fie?

– Pentru mine aşa este.

Între timp, Ela a pus din nou mâna pe micile ei capodopere.

– Îmi dai voie să continui? Este la rând Papa-Pierre.

Scrie dedicaţia şi-i întinde portretul. Grădinarul îl examinează din nou, citeşte ce scrie, apoi întreabă:

− Prinţesă, de unde ştii că am fost marinar?
− Nu ştiam. Ai fost marinar?
− Da, şi aici marinar m-ai făcut.
− Poate din cauza pipei...
− Hai, Jean-Pierre, fii serios – intervine menajera. Ai fost marinar şi pe urmă grădinar. Cum se împacă?...
− Prima pasiune. Eu sunt gascon.
− Ca D'Artagnan! sare Erik.
− Exact. Ca D'Artagnan. Acasă am crescut între flori. Dar gasconii sunt aventurieri. Şi după ce m-am înălţat, am pornit-o pe mare. Încă mai existau vapoarele acelea primitive, unde se făcea marinărie adevărată. Nu ca astăzi – oraşe plutitoare. Îmi plăcea tare mult.
− Şi de ce te-ai lăsat? întreabă de data aceasta Madame.
− Din cauza unei bătăi.
− Te-ai bătut, Papa Pierre? sare din nou Erik.
− Şi încă cum! În port la Tortuga. Pentru nişte fete. Mai ceva ca-n 7 păcate.
− Am văzut la cinematecă – intervine din nou Erik. Dar acolo se băteau mulţi.
− Nici noi nu eram puţini. Tot echipajul. Ne băteam cu nişte portughezi.
− Te ştiai bate, Papa Pierre?
− Am făcut box în tinereţe.
− Mă înveţi şi pe mine?
− Te învăţ. Dar tu ai nevoie de altceva. Arte marţiale. Un expert în Arte Marţiale, centura neagră, dacă pica atunci între noi, ne risipea pe toţi. Şi pe ai noştri, şi pe portughezi.
− Papa Pierre, dar ce fete erau acelea pentru care vă bateaţi?
− Nişte fete deochiate.
− Pierre! sare menajera scandalizată.
− Cum, deochiate? insistă Ela.
− Păi... aşa... cum să-ţi explic?...
− Lasă că-ţi explic eu – intervine Erik, mai mult să-l scoată.
− Tu de unde ştii? îl ia fata. Apoi tot ea: A, da, din dicţionar. Elan, ăsta scotoceşte toate dicţionarele casei.
− Şi cum ai devenit, totuşi, grădinar? întreabă Madame cu scopul de a readuce discuţia în limitele normalităţii.
− La bătaia aceea, unul a spart un scaun în capul meu. N-am mai auzit aproape un an. Nu înţelegeam comenzile. Aşa că m-am tras înspre casă. M-am angajat la grădinile Versailles. Îmi plăcea. Am lucrat acolo 12 ani. După care am mai lucrat în câteva locuri, apoi am ajuns aici. Unde o să stau până

o să mă ţineţi.

− Până la finiş, Papa Pierre, spune Ela. Eşti în familie.

− O, tare aş vrea. Dacă şi dânşii sunt de acord – spune Jean-Pierre, arătând spre cei doi.

− Ei sunt viitorul – precizează Serge.

Erik le are pe ale lui. Intervine din nou:

– Dar ia spune, Papa Pierre… Cântece din acelea mai deocheate, nu ştii? Din viaţa de marinar?

− Erik! sare din nou tot menajera. Doar n-o să-l laşi pe păcătosul acesta să-şi dea drumul! Mai ales că a mai băut două pahare!

− Bine că le-ai numărat. Fii pe pace, gasconii ţin la băutură. Erik, deochiate, numai între noi, băieţii. Acuma, marinăreşti, autentice.

− Te rog, Papa Pierre!

− Să ştii că stau bine cu vocea.

− Sunt convins.

Erik se aşează la pian. Fredonează, ca să prindă melodia. De la prima încercare, băiatul e pe recepţie.

− Dă-i drumul, Papa Pierre!

− "E 1a noi un marinar,/ Lup de mare şi hoinar/ Care-a străbătut întreg pământul./ Fie vremea cât de rea/ De furtuni nu se temea/ Şi cânta luptându-se cu vântul./ Dili, dili dili,/ Dili, dili dam/ Noi am înfruntat furtuni în Chili/ Şi-n Siam./ Marinaru-adevărat,/ Pe uscat se poartă beat/ Căci splendidul este doar lichidul./ Şi Marinarul pe catarg/ Furtuna se-nfiripă/ Iară el priveşte calm/ Şi trage din piiipă!"

− Bravo, Papa Pierre! Bravo! aplaudă îndeosebi Ela.

− Şi acuma un cântec nostalgic, care mie-mi place foarte mult şi pe care la urmă am să vi-l traduc.

Erik îl urmăreşte de la primele cuvinte.

− "La Haifa şi la Beruţ/ Mai sunt grădini cu flori,/ Şi portocali/ care-nfloresc/ Pe an de două ori/ La Beirut mai sunt femei/ Arabe-ncântătoare/ Ce varsă din privirea lor/ Scântei/ Bărbaţii lor când le sunt duşi/ La munci, ca proletarii,/ Ele petrec pe sub castani/ La braţ cu marinarii."

"Smaranda!" se gândeşte Elan, plin de emoţie, privindu-şi fiul care cu ochii închişi, acompaniază împodobind cu inspirate sonorităţi melodia propriu-zisă.

− Interesantă limbă! comentează Samantha.

− În ce limbă, Papa Pierre? întreabă şi Erik, neclintindu-şi încă degetele de pe clapele pianului.

"Limba mamei tale!" îi vine lui Elan să strige. Şi chiar suferă că nu o poate face. Dar cum ar putea? Între atâţia oameni, un strigăt care ar genera

atâtea întrebări… Cum... imposibile răspunsuri. Un secret păstrat cu diabolică... sfinţenie, până în ziua de apoi – crede el.

− În limba română – răspunde fostul marinar. Pe vapor am avat un camarad român, cel mai bun prieten. Doi ani am împărţit aceeaşi cabină, aproape că i-am învăţat limba. El cel puţin, de la mine, a învaţat franceza bine. Să vă traduc.

− Chiar nostalgic – comentează Erik, la urmă rostind primele versuri în limba originală. “La Haifa şi la Beirut/ Mai sunt grădini cu flori...” Un motiv în plus s-o caut pe Zamfira. Ela, cum devenim majori, zburăm spre Carpaţi.

− Cine-i Zamfira? întreabă Samantha – am tot auzit.

− Doica lor, răspunde menajera. Parcă ar fi singura autorizată să dea acest răspuns. O ţigancă din România.

− Da, o ţigancă cu lapte dulce şi suflet de aur. Care nu cerşea, şi avea simţul umorului – caută Erik să precizeze.

− Cum să cerşească, dacă era plină de bani şi de bijuterii? continuă menajera. De altfel, majoritatea celor care cerşeau înainte de Legea Europeană aveau bani şi bijuterii.

Subiectul acesta social, şi mai puţin social, pe Ela o interesează chiar foarte puţin. De aceea întreabă:

− Papa Pierre, totuşi, ce fac, ce sunt fetele acelea deocheate?

– Păi sunt, aşa... nişte…

PREOTESE ORIZONTALE

…răspunde gasconul fără să mai rumege.

− Pierre, ajunge! Ai înnebunit! sare din nou menajera ca o cloşcă decisă să-şi apere puii. Ela, nu-l asculta! Pierre, o vorbă să nu mai scoţi!

− Dar nu m-aţi învăţat voi că un om trebuie să le ştie pe toate şi să facă numai ce este bine?

− Şi ce este bine? întreabă Samantha mai mult cu scopul de a se aborda un subiect... domestic.

− Bine este să fii sănătos, să fii moral şi să ai demnitate – răspunde Erik sentenţios.

Petrecerea vernisajului mai ţine aproape un ceas, după care fiecare se retrage pe unde-i este locul. Samantha cheamă un taxi, menajera în cămăruţa ei de lângă bucătărie, Madame în camera ei de la parter, Jean-

Pierre care îndeplineşte şi funcţia de paznic, în căsuţa anexă, copiii în dormitoarele lor, dacă nu într-unul dintre ele, iar Serge şi Elan – cei doi – în dormitorul conjugal.

Serge se aşează pe marginea patului, iar Elan într-un fotoliu.

– Ce părere ai? întreabă Serge.

– Ela e foarte talentată – răspunde Elan. Cu toate că nu acesta este răspunsul pe care-l voia Serge.

– În afară de asta, ce zici de ei?

– S-au distrat. S-au simţit foarte bine.

– Şi noi, în afara intervenţiei tale care într-adevăr a fost senzaţională, am făcut figuraţie. Voiam să mă amestec şi nu aveam cum.

– Altă lume – spune Elan cu o doză de amărăciune în glas.

Urmează o pauză în care gândurile fiecăruia se învălmăşesc, iar dacă ar fi exprimate, mai că s-ar potrivi.

– Oare ce am putea face? întreabă Serge.

– Nu ştiu. Mie parcă începe să-mi fie teamă. Nu ştiu cum şi n-aş vrea să ştiu de ce, dar o stare de anxietate se strecoară în mine.

Nici Serge nu este departe de această stare. Totuşi, căutând să încurajeze, îşi face curaj:

– Ei, ai lucrat mult în ultima perioadă şi eşti obosit. Facem o baie completă înainte de somn şi totul va fi bine. Merg să pornesc instalaţia.

Şi, în continuare, "clipele cad picătură cu picătură în eternitate."

Mary, domnişoara pianistă din formaţia şcolară a lui Erik, îşi serbează onomastica.

– Erik, ascultă-mă! Onamastica mea coincide cu aşa-zisul mariaj de 20 de ani al părinţilor mei şi vreau să le ofer o surpriză.

– Şi cine te opreşte?

– Eventual, tu.

– Eu, cum?

– Dacă mă refuzi.

– Ce ai putea tu să-mi ceri, ca eu să te pot refuza?

– Bună întrebare, aş vrea să le ofer un mic program muzical, formaţia noastră şi... vioara ta fermecată. Să o aduci şi pe Ela.

Erik stă puţin pe gânduri.

– Ei? îl presează Mary.

– Tu, nu te refuz. Dar să ştii că lumea multă, în asemenea împrejurări, mă deranjează. O să facem programul, şi pe urmă plec.

– Nici vorbă! Veţi sta cel puţin până la tort, şi pe urmă ai să vezi. Bătrânii vor sta într-o parte şi noi, ceilalaţi, în altă parte. N-avem noi palat ca al vostru, dar avem casă mare.

− Pe mine tocmai “noi, ceilalaţi” s-ar putea să mă deranjeze.

− Nu, că n-am chemat mulţi, şi-s puţini din şcoală, restul – studenţi, studente, ai să te simţi bine.

− Să dea Domnul.

− O să dea. Că e bun, şi ne iubeşte.

Şi a dat. Din două camere mari, prin deschiderea glasvantului, a ieşit o sală destul de încăpătoare în care aveau loc suficient 7 perechi de maturi şi 12 de tineret. La un perete masa suedeză, bine garnisită, iar într-o parte, pianina.

De cum Mary a anunţat începerea programului şi asistenta s-a instalat pe unde a încăput, Erik a preluat iniţiativa. La început, o scurtă demonstraţie pianistică, după care pune mâna pe vioară, şi apropiindu-se de masa seniorilor sărbătoriţi, le cântă la ureche de dor şi inimă albastră. De fapt, melodia e luată de la Papa Pierre, acum, în colorit de romanţă.

− Ştii, Leon, aşa ceva ni s-a întâmplat în localul acela cu muzica ţigănească din Budapesta – spune doamna încântată. Puştiule, vino să te sărut. Eşti grozav! Apoi adresându-se fiicei: Mary, unde ai găsit asemenea comoară?

− Este Erik Mora – răspunde fata, considerând că astfel a spus tot.

− Fiul?...

− Da.

Nimeni nu mai întreabă. Majoritatea celor prezenţi, mai ales vârstnici, cunosc povestea, sau... poveştile. Din presa vremii. Programul se desfăşoară conform planului stability de Mary, în bună înţelegere cu Erik, după care tineretul se izolează şi, muzical, se trece la aparate şi se dansează, aşa cum se dansează acuma: dând din cap, dând din mâini, şi mai ales dând din fund. Fără paşi sau reguli anume, în grup sau uneori faţă în faţă. Şi atunci, să le zicem că ar fi parteneri. Un tânăr, altfel chipeş, cu cu frizura bine pieptănată, cu ochelari – prototipul băiatului studios, se ştie că urmează filozofia, se ţine pe lângă Mary ca o umbră. Fetei nici nu-i displace, dar nici prea multă atenţie nu-i acordă. Erik şi Ela stau pe un fotoliu mai lat, lipiţi unul de celălalt. Băiatul într-un tricou marinăresc şi pantaloni lejeri de culoare închisă, Ela – acelaşi tricou şi o fustiţă mini. A devenit conştientă că are picioare frumoase şi nu caută să le ascundă.

− Voi de ce nu dansaţi? îi întreabă la un moment dat Margot – a treia componentă a miniorchestrei care acum se ocupă cu aparatura.

− Ce să dansăm? întreabă Ela.

− Cum, ce să dansaţi, dansuri. Ca ceilalţi.

Între timp muzica s-a oprit, discuţia continuă.

− Dar ăsta-i dans? întreabă Erik.

− Dar ce e?

– Un fel de gimnastică haotică a braţelor şi a fundului.
– Păi aşa se dansează.
– Oare?
– Tu ştii altfel? întreabă unul dintre tinerii cu o stăpânită nuanţă de agresivitate în glas.
Erik, zâmbind, se uită la Ela:
– Îi dăm drumul?
– Abia aştept – răspunde fata.
Margot a pornit aparatele.
– Haideţi! îi îndeamnă una dintre fete.
Erik protestează:
– Pe altă muzică.
– Ce aţi vrea să dansaţi?
– Ceva greu.
– Şi care ar fi acel „ceva greu”?
– Rock'n'roll.
– Păi şi acesta-i rock.
– Rock de circumstanţă. Rock muribund. Vreau rock adevărat. Cinstit.
– Staţi! intervine Mary. Şi în deschizătura glasvantului:
– Mamă, vreau Elvis Presley! Rock and Roll!
– La ce-ţi trebuie?
– Erik vrea să ne facă o demonstraţie!
– O, stai că asta şi pe mine mă interesează – spune femeia şi trece într-o cameră alăturată de unde revine cu un CD cu care trece ea la aparate de care se ocupă personal.
– Acesta-i bun?
– Perfect – răspunde Erik, ridicându-se deodată cu Ela.

De la primii paşi, asistenta îşi dă seama că aici este vorba de ceva profesionist. Paşii perfect sincronizaţi, gesturile, expresivitatea, intercalate cu ridicături acrobatice, toate la înalt nivel de spectacol. Pe Ela nu o interesează că fustiţa, la piruete şi ridicături, mai mult îi arată frumuseţea picioarelor şi fundicul marcat de epocala invenţie tanga, în loc să ascundă.

Dansul ţine cam patru minute, după care dansatorii, fericiţi şi obosiţi, în ropote de aplauze, se trântesc pe acelaşi fotoliu, lipiţi unul de celălalt. Reacţii pozitive, de diferite nuanţe. „Grozavă femeiuşcă va fi copila aceasta!” gândea filosoful studios cu ochii aţintiţi pe picioarele Elei. „Oare la ce n-ar excela mucosul acesta?” se întreabă cel care-l interogase pe Erik la începutul dansului. Se mai dansează, se mai consumă din calorii şi Mary aduce o măsuţă în dreptul fotoliului fraţilor Mora, apoi o tavă cu bunătăţi, îşi trage un scaun şi îşi toarnă şampanie. „Umbra” se trage şi el alături.

– Măi Erik, începe ea deodată, dacă ai fi numai cu un an mai mare, aşa m-aş da la tine! Dar să ştii că nu-mi scapi. Eu îşi deschid viitorul.

La care filozoful studios înghite cu noduri, iar colega de alături face pe scandalizata, mai mult să pună paie pe foc:

– Mary, cum vorbeşti aşa? Nu te gândeşti că...?

− Lasă-mă, dragă, eu nu am autocenzură. Sunt la al patrulea pahar. In vino veritas.

− Cum te-ai da la mine? întreabă şi Erik cu nedisimulată candoare.

− Chiar nu înţelegi?

− Păi... nu ştiu ce să înţeleg.

− Măi Erik, în majoritatea situaţiilor eşti fenomenal, iar în unele, eşti de o naivitate derutantă. De fapt în citadela voastră de genii...

− Nu, dar...

− Lasă că o să vezi tu atunci.

− Aştept.

− Mă bucur să aud asta. N-o să aştepţi prea mult.

Nu se termină bine această conversaţie că filosoful studios îşi părăseşte scaunul şi se îndreaptă spre antreu.

– Ce e cu domnul? întreabă Mary.

− Cred că pleacă – răspunde colega, – s-a ofuscat.

− Foarte bine, ce credea, că mă voi mărita cu el?

− Te-a cerut?

− Apropouri. Prostalăul. Şi eu de-abia mi-am început experienţele.

− „Omul e bine să le ştie pe toate şi să facă numai ceea ce trebuie”, se amestecă şi Ela cu naivă candoare.

− Aşa este, păsărică dulce. Prinţesă blondă. Erik, dă-te la o parte, s-o iau în braţe.

Erik se ridică şi Mary o îmbrăţişează matern.

− Nu am dreptate? întreabă Ela.

− Ai, Prinţesă, cu ochişorii tăi frumoşi, cu picioarele tale lungi, cu chiloţeii tăi grozavi...

− S-au văzut?

− Tot ce s-a văzut a fost minunat.

− Mi-e ruşine...

− Să nu-ţi fie, frumuseţea e un dar, nu o ruşine.

− Da, dar Mary, să nu-i faci niciun rău lui Erik când te dai la el...

− Păi dimpotrivă! Numai bine, bine de o să mă ţină minte toată viaţa!

La şcoală se întâmplă un – să-i spunem – eveniment care nu poate trece ca fapt obişnuit, apar doi elevi noi. Frate şi soră, care din primele zile fac senzaţii. În sens negativ. El în clasa a XI-a, iar ea în clasa a V-a, colegă cu Ela. Copii de mari politicieni sau mari bancheri sau mari industriaşi sau

amestecătură, din toate, după cum se vorbeşte. Nu chiar obezi, dar bine hrăniţi. Mediocri la învăţătură, dar aroganţi în comportament. El, cel puţin, din primele zile se impune a fi cel mai tare din şcoală. Dintru început îşi organizează o gaşcă de subalterni. Fetei, diriginta, spre a-i face o favoare, consideră ea, are proasta inspiraţie de a o pune colegă de bancă cu premianta clasei, respectiv Ela Mora. De la primele ore noua elevă se dovedeşte a fi o fire incomodă, în loc să fie atentă la explicaţii, mereu are câte ceva de arătat, de comentat, de spus la ureche, în pofida atenţionărilor pe care unii profesori i le adresează. Ceea ce pentru Ela, care de la şcoală pleacă cu lecţiile învăţate, este un chin. Prima zi trece, a doua zi trece şi ea, cum trece, dar în a treia zi, la ora de dirigenţie, Ela ridică mâna, după care se ridică în picioare.

− Ce este, Ela? întreabă profesoara.

− Vă rog să mă mutaţi în altă bancă. Oriunde. Nu pot să mai stau aici.

− De ce?

− Pentru că miroase.

În clasă o bruscă şi apăsătoare linişte se impune, toţi s-au întors spre Ela, nimeni nu mişcă.

− Ce miroase, Ela, cum vorbeşti aşa?

− Ea miroase a grăsime şi a parfum de proastă calitate.

Profesoara, în mare încurcătură, nu ştie pe moment ce să facă. O fi asta a cui o fi, dar nici Ela nu-i de ici de colo.

− Bine, vom vedea noi ce e de făcut. Acuma stai jos.

− Nu trebuie să faceţi nimic, fac eu, spune Ela şi îşi ia lucrurile şi din banca a doua, se mută în ultima bancă. Bancă în plus, rămasă mereu liberă.

Mai sunt două ore după care cursurile se termină. Erik, conform obiceiului, o aşteaptă pe Ela în curte, la capătul scărilor, tot pe acolo îşi aşteaptă şi Gigantul sora. Gigantul, aşa este poreclit încă din prima zi, acuma este însoţit de doi ciraci. Prima, apare sora; stau şi aşteaptă, de parcă sunt vorbiţi, şi au un plan. Când Ela apare sus pe scări, fata îi spune fratelui:

– Asta e.

De cum Ela se apropie, Gigantul o ia în primire:

− Ascultă, tu, tâmpită, dacă o mai jigneşti pe soră-mea, te bat de te caci pe tine.

− Nu-s tâmpită. Sunt premianta clasei – răspunde Ela cu candoare.

− Eşti o tocilară tâmpită, asta eşti. Dacă o mai jigneşti pe sora mea te bat şi te tund. Aşa să ştii.

− Dar tu de ce o jigneşti pe sora mea?

− A, da. Eu eşti ăla, spune Gigantul privindu-l pe Erik, despre care se pare că auzise.

− Tu dacă te obrăzniceşti, pe loc am să-ţi dau câteva picioare-n cur.

− Frumos te exprimi.

− Nu numai că mă exprim, dar şi acţionez, şi făcând câţiva paşi, îi repede lui Erik două şuturi cu toată puterea.

Erik se întoarce şi-l priveşte drept în ochi. Pentru moment, regretă că nu a luat lecţii de box cu Jean-Pierre. Dacă ar avea un pistol, l-ar împuşca fără ezitare.

– Mare greşeală ai făcut, spune Erik. Ai să mi-o plăteşti.

− Cum, mă, amărâtule?

− Am să te bat de o să te caci pe tine.

− Tu, mă? Nu mă înfuria, că-ţi mai dau câteva.

− Ţi-am spus-o cu martori.

Unul dintre ciraci îl prinde pe Gigant de braţ:

− Să mergem, le ajunge.

Gigantul se întoarce, nu înainte de a le arunca:

− Fir-aţi ai dracului, pui de poponari obraznici! Pui de poponari!

Erik cu Ela de mână pornesc şi ei spre casă. Sunt şocaţi şi îndureraţi totodată. Pentru prima oară când sunt loviţi de răutăţile mediului exterior. „În citadela voastră". Într-adevăr, Mary avea dreptate. În Citadela noastră, feriţi de normalităţile lumii... normale.

− Nu mai plânge, draga mea. Îşi va primi pedeapsa.

− Eu sunt vinovată. Din cauza mea te-a lovit, şi te-a umilit! Din cauza mea!

− N-ai nicio vină. El este un ticălos. Dar...

− Să-i spunem lui Papa Pierre, să-l bată.

− N-aş avea nicio satisfacţie. Eu trebuie să-l bat.

− Cum, nu vezi cât e de mare?

− Am să-l bat.

Ajunşi acasă, primul lucru pe care Erik îl face e să caute în dicţionar: poponar. Nu găseşte cuvântul. Pe cine să întrebe? Probabil ceva urât ce i-ar viza ce cei doi. Din moment ce ăla a spus „pui de poponari". Pe cei ai casei nu-i poate întreba. Dacă e ceva urât, ei toţi îi iubesc pe cei doi. Totuşi, trebuie să ştie. Da! Până la urmă a găsit. Mary. Ea până la urmă-i va spune. Ea, cu francheţea ei, o să-l lămurească. Indiferent ce ar trebui să audă. Şi, în ziua următoare, la prima pauză, o caută.

− Am auzit că tâmpitul te-a bătut.

− Se va rezolva, altceva mă preocupă. Mary...

CE ÎNSEAMNĂ POPONAR?

...ştii?

− Ştiu, cum dracu să nu ştiu...

− Atuncea spune-mi.

– Aici, acuma, n-avem timp.

– Spune-mi în câteva cuvinte.

– În câteva cuvinte pentru tine nu-i suficient. Trebuie să stăm liniştiţi şi să discutăm pe îndelete.

− Vino la mine după masă.

− La tine, în niciun caz.

− De ce?

− După ce vom discuta, îţi vei da seama.

− Atunci?

− Vii tu la mine la ora cinci. Stăm pe îndelete şi povestim, şi când terminăm, atunci terminăm. Vii singur, fără Ela.

− De ce?

− E prea mică pentru un subiect atât de sensibil.

− E sensibil?

− Pentru voi, foarte sensibil, ai să vezi. Şi după ce te lămureşti, îi povesteşti şi ei. Atunci când crezi de cuviinţă.

− Da, aşa procedăm de obicei.

− Perfect, acum du-te, căci pauza s-a terminat.

La cinci fix, Erik sună. E un om punctual. Nu atât prin educaţie, cât prin instinct.

– E deschis, se aude la interfon.

În hol, Mary, într-un capot roşu coral, de croială japoneză, stil gheişă, îl aşteaptă. Îl sărută pe obraz, foarte aproape de gură, după care îl ia de mână şi îl conduce într-o încăpere, nu mare, de o excitantă intimitate. Patul, mai ales, cu o cuvertură tot roşu-coral, pe pereţi tablouri inteligibile, şi într-o parte o măsuţă, asta empire original, cu o tavă cu bunătăţi. O sticlă de vin – Lacrima Cristi, 2 pahare şi 2 ceşti pentru cafea; măsuţa este încadrată de două fotolii, nu mari, dar foarte comode. Geamurile, cu vedere directă spre fluviu.

− Ce cameră e asta, tu?

− Dormitorul meu.

− Frumos, foarte frumos.

− Îţi place?

− Foarte mult.

− Eu l-am creat, am cerut ca încăperea să fie goală, după care am pus tot ce există acolo unde am considerat că trebuia.

− Felicitări.

− Mulţumesc. Când ai să te însori, să mă chemi să-ţi aranjez casa.

− O, până atunci, cine ştie?!...

− Noi putem şti. Indiferent ce se va întâmpla, putem rămâne întotdeauna prieteni. Într-un fel sau altul.

− Ar fi grozav.

− Va fi.

Mary umple paharele cu vin.

− Prea mult – obiectează Erik.

− Bei cât poţi. Mănâncă.

Erik ia un sandviş cu multă carne pe care din trei muşcături îl rezolvă şi-şi bea paharul pe jumătate. Mary şi-l goleşte.

− Şi acum să trecem la treabă, spune ea. M-ai întrebat ce înseamnă poponar.

− Da.

− Chiar nu ştii? N-ai idee?

− Ar trebui să ştiu?

− Ar cam trebui, şi un copil de clasa I-a ştie.

− Eu n-am avut ocazia să aflu.

− Sau mai degrabă împrejurările... Fenomen. Ţi-am mai spus. În domenii importante eşti genial şi în chestiuni banale eşti de o ignoranţă sfidătoare.

− Luminează-mă.

− Am s-o fac. Fără menajamente, nici faţă de tine, nici faţă de ambientul în care exişti. „Adevărul ne face liberi”.

− Te rog.

− Mă, poponari sunt oameni născuţi de gen masculin prin voinţa lui Dumnezeu şi deraiaţi de gen tulbure, prin voinţa lor. Poponari, fătălăi, bulangii, futincurişti... Homosexuali – în termeni ştiinţifici, şi gay în termeni sociali, autointitulaţi.

− Din expresia „futincurişti” parcă mi-am dat seama despre ce ar fi vorba.

− Da, indivizi care se fut în cur – precizează Mary prompt şi fără ocolişuri.

− Erik îşi face o cruce mare, trăgându-se, ca şi cum s-ar feri.

− Doamne apără! Există aşa ceva?

− Din păcate la oameni există. La celelalte vieţuitoare, nu.

− Doamne fereşte! Dar nu-i doare? Că eu şi când am constipaţie simt că nu-i chiar bine.

− Dracu ştie. În orice caz, ceva foarte urât.

− Urât! Puţin spus. Ceva oribil...

Mary, cu intenţia de a lămuri bine lucrurile, îl întreabă:

− Tu ce ştii despre contactul sexual?

− Ştiu tot. Ştiu cum se fac copiii, din Dicţionarul anatomic, din planşele demonstrative.

− Bine, atunci să mergem mai departe.

Şi Mary îi explică semnificaţia cuvintelor heterosexual, homosexual, tot tacâmul.

− Asta înseamnă că şi ai mei sunt... deduce Erik.

− Sunt. Toată lumea ştie, afară de voi, după cum se vede.

− De unde ştie toată lumea?!

− Din presa vremii.

Şi Mary vine cu noi devoalări privind căsătoria oficială a celor doi, dorinţa lor de avea copii, mama surogat... iarăşi tot tacâmul.

− Doamne, îngrozitor! Până unde au fost capabili să meargă aceşti oameni în fond atât de buni şi de generoşi pentru a le avea pe toate şi a rămâne totuşi, în sfera propriilor păcate. Asta înseamnă că ei, în dormitorul lor...

− Cam da – spune Mary.

− Sunt edificat. Să schimbăm subiectul, că mă apucă greaţa. Un lucru însă nu mi-e clar – din contactul sexual rezultă copiii...

− Mă, deschide bine urechile! Contactul sexual oamenii îl fac pentru plăcere. Că uneori apar şi copiii, asta-i partea doua.

− Nu-i partea întâia?

− La animale, nu la oameni. Ridică-te în picioare! Dacă tot am de gând, de ce să nu fie acuma? Ridică-te în picioare!

Erik se ridică, întrebând totuşi:

– De ce?

− Ascultă şi nu mai întreba, ai să vezi.

Mary se lipeşte de el şi, în timp ce-l sărută, îi strecoară mâna înăuntru.

− O, stăm bine, constată ea.

− Ba nu stăm bine – spune el.

− De ce, nu-ţi place?

− Dacă nu te astâmperi, pictez şi mâna şi chiloţii.

− A, da. Fata îşi scoate mâna şi-l împinge până la pat.

− Ieşi din pantofi şi scoate-ţi pantalonii, şi chiloţii!

− Mi-e ruşine.

− Să nu-ţi fie – spune ea lăsând capotul să-i cadă. Rămâne doar într-o cămăşuţă transparentă. Nu are chiloţi. Îl ajută să se dezbrace. Se culcă pe spate, trăgându-l deasupra. Desface picioarele, i-o prinde şi o potriveşte.

Împinde uşor.

Erik împinge, gemând nestăpânit. Urmează ritmul instinctiv, până la delirul final.

− Doamne, cât a putut fi de bine! Acum ce trebuie să fac?

− Ieşi uşor şi hai la baie.

La baie, ea îl spală, îl şterge, apoi pe bideu se ocupă de sine. Îl ia de mână şi revin în pat. Ea pune mâna pe pantaloni.

− Lasă-i! O mai facem odată. Se poate?

− Se poate. Cum a fost?

− Mary, a fost ceva sublim. Cea mai mare plăcere pe care am simţit-o în viaţa mea. Nu mi-aş fi putut imagina să existe atâta plăcere. Mary, pizda ta este fermecată; şi a doua oară, tot aşa va fi?

„Toate pizdele bune sunt fermecate", ar vrea să-i spună, dar n-o face. Îi zice doar:

− Aşa va fi şi a doua oară, şi a treia şi aşa mai departe. Ori de câte ori ne vom iubi.

− Ne vom iubi?

− Eu zic o dată, de două ori pe săptămână. Să ne facem program.

− Să ne facem, Mary, acesta-i cel mai important, apoi celelalte...

− Ei, n-o lua chiar aşa, dar...

− Dar copiii?!

− O, mă înnebuneşti cu copiii! Stai jos! Şi fata îl lămureşte de perioada de fertilitate, anticoncepţionale, prezervative, tot tacâmul.

− Doamne, prost am mai putut fi! Cât am învăţat astăzi, n-am învăţat toată viaţa.

− Până acuma ai învăţat muzică.

− Acuma – viaţă. Ştiinţa vieţii.

− Plus învăţământul practic. Care este cel mai eficace.

− Ai dreptate, scumpa mea P.F.

− Ce vrei să spui cu P.F.?

− Pizdă fermecată.

− Erik, îţi place să vorbeşti bariolat...

− N-am crezut, până astăzi, mă simt liber, şi a vorbi bariolat simt că e un mod liber de exteriorizare, neîncorsetat.

− În orice caz, eu zic să nu popularizăm relaţia. De aflat, mulţi vor afla. Sau vor constata. Asemenea situaţii nu se pot ascunse.

− Şi, cine... să constate?

− În primul rând mama.

− O să-ţi facă scandal?

− Cum să ne facă? Ce, ea nu se fute poate în fiecare noapte cu tata?

− Bine, dar ei sunt căsătoriţi.

− Ei, uite că nu sunt căsătoriţi. Trăiesc de 18 ani împreună, în deplină armonie, m-au făcut pe mine, şi n-au hârtie.

− Şi ai mei au hârtie.

− Ironia soartei.

− Bine, atunci mama ta, dacă nu ţi-ar face scandal, s-ar supăra, ar fi mâhnită – reia Erik.

− Da' de unde. S-ar amuza. Iar pe tine te-ar privi cu duioşie. Dar pentru altceva aş dori să nu se afle – continuă Mary zâmbind.

− Pentru ce?

− Aş putea fi condamnată pentru corupere de minori. Tu n-ai decât 14 ani.

− Împliniţi. Dar şi eu aş putea fi condamnat pentru corupere de minore, nici tu n-ai 18 ani.

− 17, neîmpliniţi.

− Da, şi am fi băgaţi amândoi la închisoare, îrtr-o celulă mititică şi ne-am fute toată ziua.

− Vai, ce romantic! Şi deţinuţii s-ar uita la noi printre zăbrele.

− Asta, nu, nu-mi place.

− Nici mie. Dragostea se face tainic. În izolarea sfintei intimităţi, că lumea ştie... n-are decât. Lumea ştie, dar nu vede.

− Nici din partea mea nu mă interesează. Ela, doar, aş vrea să nu ştie.

− Nu va şti. Un lucru doar te rog, Erik, cât timp suntem împreună, cât timp ne iubim, să nu amestecăm, să nu băgăm pe nimeni între noi. Şi în momentul în care apar alte orientări, să anunţăm. Simplu. Fără resentimente. Şi să rămânem cei mai buni prieteni.

El o sărută cu afecţiune.

− Pe lângă că eşti frumoasă, eşti şi bună. Şi dacă ai să continui am să mă îndrăgostesc de tine şi am să te venerez.

− Ba să nu te îndrăgosteşti. Să-mi venerezi pizda, dar să nu te îndrăgosteşti.

− E suficient?

− Absolut suficient.

− Bine, aşa să fie. Prietena mea... futăcioasă.

Zilele următoare, Erik, acasă, se comportă, s-ar putea spune, normal. Pe cei doi doar îi priveşte cu alţi ochi. N-ar putea spune că nu-i mai iubeşte, dar e o dragoste fără stimă. Dominată de dispreţ. Când, seara, trece pe lângă dormitorul lor şi acuma ştie ce se petrece înăuntru, îl apucă scârba... Ar fi capabil să pună acolo o bombă, să arunce totul în aer. Ciudă, milă, dragoste şi scârbă, acestor fiinţe, la ce le-au trebuit copii? În ce scop? Când, izolaţi, se puteau tăvăli în plăcerile lor dezaxate – în suc propriu – fără a-i mai implica şi pe alţii. Nu s-au gândit că, aducându-ne pe lume, datorită lor,

trebuie să ne abatem într-un hăţiş în care cu cât devenim mai conştienţi, cu atâta-l vedem mai mânjit. Dar, cu Ela alături, o să învingă, şi hăţişul, dar şi pe ei. Uneori îi vine să stea de vorbă cu cei ai casei. Plus Samantha. Acum îşi dă seama că toţi ştiu, dar nimeni nu comentează. Din înţelegerea privind sensibilitatea copiilor, pe de o parte, şi din credinţă privind valoarea şi bunătatea celor doi. Un fel de tabu. Va învinge el şi acest tabu. Cioburi o să-l facă! Ela să mai crească...

Prima acţiune, de când a devenit bărbat:

− Samantha, aş vrea să vorbesc cu Ryan.

Samantha caută după telefon.

− Îţi fac legătura.

− Nu, vreau să discut cu el în direct. Aşa, pe îndelete.

− Poimâine ştiu că nu e în tură. Decât numai dacă nu survine vreo calamitate. Eu după concert sunt liberă. Voi fi la fel – fiind sâmbătă. Luăm masa împreună, şi povestim. Vine să vă ia cu Volvo.

− Nu-i nevoie. Călătorim cu autobuzul. Ne mai ciocnim de lume.

Un apartament pe două nivele, potrivit pentru clasa mijlocie. Micul Ryan, după ce este prezentat de o doamnă între două vârste, este dus în altă parte, să nu deranjeze. Masa – abundentă pentru fraţi, normală pentru un pompier şi o filarmonistă.

– Cine-i doamna? întreabă Ela.

– Mama lui Ryan. Bunica.

− Bunica! Păi în cazul acesta mai puteţi face unul – sugerează Erik.

− Îl şi facem. L-am şi croit – spune Samantha.

− Bravo, Sam! Bună iepuroaică! Dacă o ţii tot aşa, realizăm o echipă de pompieri!

− Doi ajung – spune Ryan. Pereche. Dacă dă Domnul.

Mai discută ceva banalităţi, după care Erik atacă problema.

− Ryan, vreau să învăţ artele marţiale. Ramura cea mai dură. Cu profesorii cei mai competenţi. Indiferent cât costă. Ce mă poţi sfătui?

Toţi trei rămân, cum s-ar spune, blocaţi. Tăcere lungă. Prima care-şi revine – Samantha:

– Nu eşti normal. Violonist şi pianist la arte marţiale! Să-ţi distrugi mâinile! Să-ţi distrugi degetele!

– Ei, nu se chiar distrug – intervine Ryan.

– Eu voi fi dirijor. Şi orchestra se poate conduce şi cu mâinile bandajate.

– Nu sunt de acord – continuă Samantha.

– Samantha, părinţii noştri sunt aşa cum sunt şi noi suntem aşa cum trebuie să fim.

– Ştii?

– Ştiu tot.
– Ce ştii? întreabă Ela.
– La momentul potrivit am să-ţi spun.
– Noi – intervine Ryan – avem un program de karate, dar numai pentru pompieri. Însă ştiu că există o şcoală de marţiale ca o grupă de juniori sub supravegherea ministerului securităţii. Dar acolo este gratis şi se intră numai pe bază de aptitudini.
– Sper să reuşesc.
– În câteva zile îţi dau amănunte.

Şi i le-a dat. Şi Erik a trecut proba de aptitudini, după care între el şi antrenor are loc următoarea conversaţie:

– Ce sport ai făcut până acuma?
– La şcoală. Orele obişnuite din program.
– Altceva? La sală?
– Acasă. Hatha Yoga, dans şi flotări.
– Altceva?
– Altceva, pian şi vioară cât încape.
– Iniţial, nu voiam să te iau, dar stai bine cu reflexele şi mobilitatea. Aici toţi au la bază serioase antrenamente sportive. Dacă vei lucra serios, sper să ne înţelegem.

Şi... se înţeleg. În sală este cel mai mic. Nu ca statură, ci ca vârstă. După numai două săptămâni, antrenorul nu se abţine şi îl întreabă:

– Cum de prinzi atât de repede orice combinaţie?
– Memorez muzical.
– Eşti chiar atât de bun la muzică?
– Sunt cel mai bun.
– Mă, nu te lauzi? Să ştii că artele marţiale implică şi sinceritatea.
– M-aţi întrebat, v-am răspuns.
– Bine!

Şi în aceeaşi zi, după antrenament, maestrul îi spune:

– Vii cu mine.

Urcă la etaj şi chiar deasupra sălii de sport se află o altă sală de aceeaşi dimensiune, sală de conferinţe – după câte se pare. Într-un colţ – un pian.

– Ai spus că ştii să cânţi.
– Da, ştiu.
– Cântă!

Erik îşi potriveşte scaunul după care îşi sloboade mâinile peste clape şi se desfăşoară cu ceva tumultuos. După un minut se opreşte şi întreabă:

– Ce preferaţi? Bach, Beethoven, Rahmaninov? Sau Stravinsky?

Omul îşi dă seama că puştiul e as şi n-are rost s-o facă pe autoritarul.

– Cântă ceva ce consideri că aş înţelege, dacă vrei.

– *Marşul Triumfal* din *Aida*.

Maestrului îi place, ascultă cu plăcere.

– Sau asta, spune Erik şi-i dă drumul la *Aria Toreadorului*. Antrenorului îi vine să cânte.

– Sau asta – şi-i dă drumul la un Bach.

– Eşti tare, puştiule, eşti mare! spune maestrul la urmă. Scuză-mă că te-am bănuit.

– De ce m-aţi bănuit?

– De lăudăroşenie.

– Nu face nimic, Maestre, mi-a făcut plăcere să cânt pentru dumneavoastră. Pianul e puţin dezacordat, dar îl punem noi la punct.

– Unde ai învăţat să cânţi aşa bine la pian?

– Păi... m-am născut în pian, cu vioara-n braţe.

– Ştii să cânţi şi la vioară?

– Absolut.

– Şi vei fi şi un foarte bun karatist.

– Credeţi?

– Absolut. Dar ce te-a împins spre karate? Tu, un aşa muzician?

– Am eu socotelile mele.

– Numai vezi. Antele marţiale dacă-ţi intră-n sânge, nu le mai scoţi.

– Nici nu vreau.

Trec câteva luni de antrenamente asidue şi Erik, privindu-se în oglindă, nu se mai recunoaşte.

– Mi-e teamă – îi spune într-o zi Ela.

– De ce ţi-e teamă, tu?

– Eşti atât de frumos încât mi-e teamă să nu te ia cinematografia.

– Cinematografia nu-i ia decât pe cei ce se bagă-n sufletul ei. Ori eu am muzica şi pe tine.

– Aşa să fie.

De altfel şi pentru Ela s-a găsit o sală unde se predă sus fel de aerobic special pentru musculatura lungă. Picioare lungi, foarte suple – corp ideal – manechine tip fashion.

La sala de karate, într-una din zile, atmosfera pare ceva mai tensionată.

– Vom avea inspecţie.

Într-adevăr, la puţin după începerea programului, intră în sală administratorul centrului însoţit de un ofiţer superior. Uniforma lui ar fi ca de poliţie, dar parcă ar mai avea ceva în plus. Un tip înalt, suplu, foarte bine croit, spre 35-38 de ani. Este colonelul Tom Brand. S-au instalat pe două dintre fotolii şi urmăresc exerciţiile care de data aceasta sunt dictate la un grad ridicat de dificultate. Din când în când colonelul îi spune câte ceva

administratorului care notează într-un caiet, la urmă, după salutul final. Colonelul îl indică pe Erik:

− Tu, şi Sullyvan.

Se desprinde un tânăr blond, bine cioplit. Erik vine lângă el, e cu jumătate de cap mai mic şi cu vreo 10 kg mai uşor. După câte se ştie, Sullyvan ar fi cel mai bun din grupă.

− Vă luptaţi amândoi, fără lovitura finală! comandă colonelul.

De menţionat că într-un interval relativ scurt de antrenamente, Erik a ajuns la rezultate de-a dreptul remarcabile, printre care salturile mortale, atât de spectaculoase şi utile pentru derutarea adversarului.

− Dar, domnule, n-am să-l menajez – intervine Sullyvan.

− Nici nu ţi-am cerut. Începeţi!

După salutul regulamentar, Sullyvan aşteaptă, a hotărât să-l pună jos din primul atac. Şi, totuşi, cu blândeţe. Băiatul îi este simpatic, de la început s-a arătat respectuos şi chiar umil. Aşteaptă atacul. Erik face în faţa lui un fel de paşi de vals pe lateral, şi când adversarul înaintează, salt mortal înapoi, după care un alt salt cu genunchii încleştaţi pe gâtul adversarului. În prăbuşire, pumnul lui Erik e liber să aplice lovitura finală, la carotidă.

− Stop! comandă şeful.

Amândoi stau încremeniţi, după care se ridică.

− Te-a învins, Sullyvan!

− Da, cu şmecherie.

− Şmecherie, ne-şmecherie, te-a învins.

− Mai încercăm o dată – propune Sullyvan.

− Mai încearcă – aprobă şeful.

Erik trece la altă variantă.

− Te-a învins, Sullyvan – spune de data aceasta comandantul.

− Tot cu şmecherie.

− Normal, la forţa ta, nu se putea altfel.

Sulliyvan se apropie de Erik şi îi strânge mâna.

− Nu pot decât să te felicit.

− Mulţumesc.

− Aveţi amândoi...

CENTURA NEAGRĂ

...concluzionează Colonelul.

Centura Neagră, după doar şapte luni de antrenamente. Da, dar câtă seriozitate! Şi câtă transpiraţie! Şi pasiune, până la urmă. La fel ca la pian şi

vioară. Mai întâi joacă, ce în timp se transformă în preocupare, apoi ambiţie şi pasiune. De fapt Erik, ca şi Ela, crescuţi în casă, printre maturi, în învăţătură şi exerciţiu, au simţit divertisment şi distracţie. Contact cu copiii de vârsta lor l-au avut doar la şcoală. Şi acolo, doar cât ţineau orele de curs.

De îndată ce este declarată Centura Neagră, Erik se decide să treacă la acţiune. În definitiv, acesta a fost scopul iniţial. Că până la urmă a ieşit – şi va mai ieşi ceva absolut benefic, este altceva. Necunoscute sunt căile tale, Doamne!

Sfârşit de program şcolar. Împreună, cu Ela, aşteaptă, în mijlocul curţii. Soseşte şi Mary cu încă două colege.

− Despre ce este vorba? întreabă aceasta.

− O să vedeţi.

Iese şi clasa lui Gigantul. Acesta, ca orice şef, eete însoţit mereu de doi, trei băieţi de gaşcă.

Erik se desprinde din grupul lui şi-i iese în faţă:

− Cu tine am de încheiat nişte socoteli.

− Ce vrei?

− Mi-ai dat odată câteva picioare în fund.

− Da, şi vrei să-ţi mai dau câteva?

− Mi-ar face plăcere. Dar nu aici, că putem fi văzuţi pe geamurile cancelariei, mergem după magazie.

− Tu eşti tâmpit. Vezi-ţi de treabă, acuma n-am timp de tine.

− Dacă nu vii, te bat aici de te caci pe tine; acolo poate scapi cu jumătate de porţie.

− Bine, tu ai vrut-o – spune Gigantul şi se îndreaptă spre magazie.

− Gil, nu mergem la bere? îl întreabă unul dintre ciraci.

− Imediat, să termin cu ăsta.

După magazie Erik îi dă punga cu cărţile lui Mary iar Gil se scapă şi el de ale lui. Sunt faţă în faţă. Erik îşi dă seama că tipul nu se ştie bate. E agresiv, are forţă şi dă. Iar ceilalţi, primesc.

− Haide, Nimalăule! îl provoacă Erik.

Gigantul se repede cu pumnii ridicaţi, Erik face un salt lateral şi printr-o răsucire, îi şterge bine faţa cu talpa ridată a pantofului. Gil, cu faţa sângerândă, stă descumpănit. Dar nu mult, întrucât Erik se retrage printr-un salt mortal – asta de dragul spectacolului – după care-şi ia avânt şi aterizează cu ambele tălpi în pieptul adversarului, determinându-l să se prăbuşească. Sare din nou, de data aceasta pe el, cărându-i la pumni peste mutră. După cam o duzină, se opreşte.

− Nu mai da, te rog! caută să articuleze Gigantul.

− Erik, ajunge! intervine şi Ela.

Erik se ridică. Îşi netezeşte ţinuta, îşi ia geanta şi merge spre ieşire. Ela rămâne mai la urmă, mai că ar vrea să-l oblojească pe Gil. Acesta, sprijinit de prieteni, se ridică şi el. Sora lui, mută, îi şterge sângele de pe faţă.

Mary îl ia pe Erik de braţ şi, aplecându-se la urechea lui, îi spune:

− Te ştiu bun la pat, dar nu te ştiam bun şi la bătaie.

− Taci, tu, că te aude lumea.

− După masă la cinci, mai poţi?

− Pot.

Ajunşi acasă, după ce mănâncă tăcuţi, se retrag într-unul dintre dormitoare.

− Ştii de ce l-am bătut.

− Pentru că i-ai promis. Datoriile trebuiesc plătite. Atunci nu credea că vei reuşi vreodată. L-ai bătut şi pentru că ne-a jignit. Odată pentru că ne-a făcut tâmpiţi şi a doua pentru că ne-a făcut pui de poponari.

− Aici avea dreptate, din păcate, asta suntem.

− Mi-ai promis că-mi explici.

− Asta şi fac. Poponari, curlandişti, futincurişti, homalăi... ştiinţific homosexuali, iar autointitulaţi – gay. Sunt acei oameni născuţi bărbaţi, care ţin să depăşească voinţa lui Dumnezeu şi care...

Şi Erik relatează tot ce a aflat de
la Mary plus cele aflate ulterior, pe cont propriu, după care Ela concluzionează:

− Adică, bărbaţi care se fut în cur.

− Da.

− Şi cei doi, ai noştri, asta fac.

− Din păcate, da.

− Erik, dar e groaznic. E scrabos. E urât, e umilitor. Tot ce poate fi mai oribil pe lumea aceasta.

− Din păcate sunt foarte mulţi astfel de indivizi pe lumea aceasta.

− Da, dar aceia nu sunt părinţii noştri! Erik, e groaznic! Nu mai am curajul să merg la şcoală, mi-e ruşine...

− Dar n-ai făcut nimic rău. De ce să-ţi fie ruşine?

− Situaţia în care ne aflăm, situaţie, existenţă... Între noi şi părinţii noştri. Tinicheaua care atârnă de trena lor şi care zornăie în urechile noastre. Nemernicii! Dacă le place să fie aşa cum sunt, de ce ne-au făcut? Puteau trăi acolo, izolaţi, numai pentru ei. La ce le-a mai trebuit căsătorie, oficială, cu acte! Şi mai ales, la ce le-au mai trebuit copii?

Erik îşi dă seama că Ela e mult mai înverşunată decât el. Probabil temperamentul blondelor poate fi mult mai aprig când este dezlănţuit pe povârnişul disperării.

− Probabil spre a...

SFIDA DESTINUL

...societatea, intervine Erik.

− Şi a sfida societatea înseamnă aşa o mare fericire?! Blândul şi bunul Elan... să sfideze societatea. Îl sfidează pe Dumnezeu! Şi le-au trebuit copii ca ei să devină demiurgi globali, iar noi paiaţe globale. O, Erik, nu-ţi poţi imagina o povară pe care singură n-aş putea-o suporta... O, Erik, nu-ţi poţi imagina cât de mult te iubesc! Tu eşti totul pentru mine. Te iubesc mai mult decât pe viaţa mea.

− Şi eu, scumpa mea, te iubesc tot atât de mult. Linişteşte-te, întrucât...

− Cum să mă liniştesc, Erik, când mi-e teamă să mai ies în lume, mi-e ruşine...

Erik acum, considerând că a sosit momentul, intervine cu ton ferm:

− Dimpotrivă!

− Cum, dimpotrivă, întrucât suntem progeniturile ălora care în dormitorul acela comit cele mai caraghioase blestemăţii – cu acte în regulă, şi asta o ştie lumea întreagă!

− Întocmai. Dar acum taci şi ascultă! Ştii că Isus a schimbat faţa lumii. A eliberat omul şi l-a ridicat la nivelul sfintei demnităţi.

− Am învăţat, dar...

− Isus a spus: „Adevărul vă va face liberi”. Adevărul ne dă forţa să biruim chiar şi în cele mai grele situaţii.

− Cum, în situaţia noastră? Ce putem face cu adevărul?!

− Tot. Foarte simplu. Prin câteva cuvinte care pot avea putere de formulă magică.

− Erik, există aşa ceva?!

− Există, şi eu am început s-o folosesc cu eficacitate absolută.

− Şi anume?

− Când într-un anumit context, în relaţie cu vreo persoană, vine vorba de cei doi, adaugi imediat – „da, dar noi nu suntem ca ei!” Noi, sau eu, nu suntem ca ei! Persoana va fi avertizată că ştii tot şi nu eşti de acord, şi va fi pusă la punct. Iar tu te vei elibera. Eventual va spune „ştiai?”, „da, ştim, şi nu suntem de acord cu ei.” Iar dacă mai continuă, înseamnă că e impertinent şi trebuie pus la punct.

− Oare ce vor spune cei doi când vor afla?

− Nu vor spune nimic, acesta este adevărul. Eventual, noi vom spune; de altfel, odată, vom avea o categorică discuţie cu ei. În care ei vor spune ce vor spune, dar le vom spune şi noi pe ale noastre.

− Şi până atunci îi lăsăm să se... tăvălească în continuare, în dormitorul

lor... miraculos?

− Ce putem face?

− Doamne! Până acuma era cum era, dar de acuma, când trec prin faţa dormitorului încărcat cu păcate, mă apucă oroarea. Doamne, sunt atât de capabili, atât de valoroşi, atât de buni! E groaznic să iubeşti pe cineva atât de mult şi totuşi să-l dispreţuieşti!

− Deocamdată bine că adevărul ne-a eliberat. Procedezi aşa cum ţi-am spus şi te vei simţi alt om. Te vei simţi aşa cum eşti, aşa cum trebuie să te simţi. Aşa cum este firesc să te simţi.

Mai stau aşa cât stau, şi nu prea stau şi deodată ea-l întreabă:

− Ce-i asta?

− Ce să fie?

− De ce a crescut şi s-a întărit?

− Dacă nu stai liniştită... Scoate mâna de acolo!

− O scot. Dar numai astăzi. În mod excepţional.

Băiatul ar vrea să vorbească, dar ea-i pune mâna pe gură. Continuă:

− Erik, te iubesc mai mult decât pe viaţa mea. Ţi-ar spus-o şi am s-o repet. Eşti unicul bărbat care va intra în mine. Şi vom fi împreună până când moartea ne va despărţi. Ştiu de ce te duci la Mary. Astăzi este ultima dată...

− Necesităţi biologice! o întrerupe el.

− La dracu! Eu n-am necesităţi biologice!

− Tu eşti încă mică. Tu...

− Care mică?! Am împlinit 15 ani. Vrei să rămân ultima virgină în clasă?

− Nu se poate. Şi în clasa noastră aproape jumătate sunt virgine.

− Eşti naiv.

− Dar suntem fraţi, tu!

− Fraţi de suflet, şi în acte. Prin graţia celor doi. Că suntem de la mame diferite, asta e sigur. Tu brunet şi eu blondă absolută.

− Mai rămâne chestia cu sperma.

− Aicea, povestea devine cu cântec. Dacă Elan, în „plaisirurile" lui ejaculează. El fiind, totuşi, dama. Altfel, cred că s-a întâmplat cam în felul următor. El... ea, Elan, Sir – de ce nu Lady – a voit să le aibă pe toate. Şi astfel, sperma de la el şi restul de la mama brunetă te-a conceput pe tine. Doi ani mai târziu, pe Serge, tenderul, l-a zbuciumat ambiţia, şi cu o mamă blondă m-au realizat şi pe mine. Aşa că fraţi biologici nu putem fi.

− Bine ar fi aşa să fie. Şi, pentru certitudine, vom face testul ADN.

− Perfect. Până atunci ne iubim, ne iubim şi după bacalaureat facem şi vreo doi, trei copii.

− Oare nu o iei razna?

− Nu. Ai să vezi că ce-ţi dau eu e de o sută de ori mai dulce decât ce-ţi

dă Mary. Pentru că totul va fi învăluit în iubire, noi nu o să facem sex, nu o să ne regulăm, ca ceilalţi oameni, noi ne vom iubi, noi vom face dragoste în sensul sublim al cuvântului.

Şi, instinctiv, amândoi se dezbracă şi săvârşesc ritualul la modul cel mai naturul şi sacru.

O oră mai târziu, Mary este anunţată telefonic să nu mai aştepte, şi Mary înţelege. „Da, aşa este. De ce ţi-e frică, nu scapi." Şi ei de Ela-i era frică. „O rivală imbatabilă, pe care orice ar fi, tot am s-o iubesc."

O săptămână mai târziu, Ela îl întreabă:

− Poţi să faci comparaţie?

− Da, iubita mea dulce, nu găsesc cuvinte, cum să-ţi spun şi cum să te alint. În trupul tău plăcerea este echivalentul divinei fericiri.

− Da, pentru că în adevărata dragoste, plăcere este în ceea ce dai. Şi eu dau tot. Şi simt că primesc tot. Dumnezeu ne binecuvântează.

Câteva luni mai târziu, la Arte Marţiale, un nou control. Acelaşi colonel, Tom Brand. După efectuarea antrenamentului, colonelul îl cheamă pe Erik. Alături este şi antrenorul. Ceilalţi colegi au plecat la baie.

− Puştiule, ne-am gândit că după ce-ţi termini liceul, să te propunem pentru specializare în State, apoi în Israel, ai avea un viitor strălucit la trupele speciale.

Erik, flatat de propunere, îl priveşte pe Colonel cu zâmbet senin.

− Vă mulţumesc pentru apreciere, care mă onorează şi mă înalţă în propria mea stimă. Dar, regret, nu pot accepta.

− De ce? Nu înţeleg...

− Viitorul meu este trasat. Eu sunt muzician, şi ca profesie voi fi dirijor.

Colonelul stă puţin pe gânduri. Reflectează.

– Şi, eşti sigur că vei reuşi? În muzică, unde este aşa mare concureţă...

− Am reuşit deja. Sunt cel mai bun.

− E foarte bun – întăreşte antrenorul. L-am auzit cântând la pian. E nemaipomenit.

Colonelul nu ţine cont de aprecierile antrenorului, întreabă:

− Cum te cheamă?

− Erik Mora.

Colonelul se încruntă:

− Erik Mora, fiul marelui pianist Elan Mora şi a marelui arhitect Serge Doma?

− Da, dar eu nu sunt ca ei – se grăbeşte Erik să precizeze. Dacă puteţi înţelege.

− Înţeleg perfect – spune Colonelul zâmbind. Apoi continuă: Ce mică e lumea, ştii că Sir Elan Mora a cântat la nunta mea, gratis?

– Dumneata eşti poliţistul?

– Da, iar arhitectul Serge Doma, împreună cu o doamnă, altfel colegă cu soţia mea, ne-au fost naşi de nuntă.

– Adică cum, Serge era atunci cu o femeie?

– Şi încă ce femeie! O frumuseţe!

– Şi... era normal?

– În perioada aceea, da.

– Păcat, într-un anumit sens, spune Erik cu vădită părere de rău.

– De ce „într-un anumit sens”?

– Aş vrea să vă invit acasă la noi, să ţinem legătura... Dar dacă v-a fost naș!

– Şi aşa o putem ţine. Şi eu am casă, şi...

– Avem totală independenţă. Nici nu se poate altfel.

– Hmmm... da. Ce face Sir Elan Mora?

– E în Argentina, un ciclu de recitaluri. Iar pentru toamnă pregătim împreună un concert Liszt la Budapesta, voi dirija. Va fi prima mea colaborare de asemenea anvergură.

– Nu ți-e teamă?

– Poate pentru Elan. Are pasaje mai dificile, dar, pe acolo, am să fiu mai domol.

– Mă gândeam la tine.

– Eu! Dirijez fără partitură. Orice concert, orice simfonie, o pot învăţa într-o noapte. Dar altceva, D-le Colonel, în materie de comando. Dacă aveţi nevoie vreodată în vreo acţiune, vă stau la dispoziţie.

– Bine, spune Tom râzând. O să ţinem cont.

– Nu, serios. Şi încă ceva, D-le Colonel, acuma, că tot am ajuns până aici, n-aţi putea să-mi recomandaţi un avocat serios, care...

– Pentru ce ai nevoie?

– Cu sora mea. Vrem să facem un test ADN. Să fim îndrumaţi în acest sens.

– N-ai nevoie de avocat. O să faceţi testul la laboratoarele noastre.

– Plătim oricât...

– La noi le faceţi gratis.

– Avem bani.

– Nu contest. Dar ce vreţi să constataţi, să dovediţi prin ADN?

– Că nu suntem fraţi biologici. Că suntem de la două mame, asta se vede, eu brunet, ea blondă. Dar sursa de spermă?

– Am înţeles. Şi vezi, să aduci câteva fire de păr de la fiecare, să ştim precis, dacă e cazul – care de la care.

– Lui Elan îi cade părul – găsesc. Iar cu Serge, Ela, în joacă...

Două săptămâni mai târziu, au rezultatul. Tom explică: “Nu sunteţi fraţi biologici. Erik, eşti de la Elan. Ela, de la Serge. Mamele voastre au fost sănătoase, bine selectate, fără antecedente.

– Perfect. Cum devenim majori, ne căsătorim.

− Ce faceţi?! întreabă Tom amuzat. Nu cumva?!...

− Ba da. Ne iubim şi suntem totul unul pentru celălalt. Şi ne vom căsători şi vom avea copii pe care îi vom creşte în normalitatea lăsată de Dumnezeu.

− Deci, vreţi să vă căsătoriţi – revine Tom.

− Imediat ce Ela devine majoră.

− S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu – spune Tom, continuând să zâmbească.

− De ce?

− Pentru că sunteţi fraţi.

− Păi nu suntem.

− Legal, sunteţi. Şi căsătoria între fraţi este interzisă.

Acuma şi Erik zâmbeşte, ba chiar că-i vine să râdă.

− Asta ar fi chiar culmea! Cei doi, bărbat şi bărbat, au voie să se căsătorească. Iar noi, bărbat şi femeie, nu avem.

− Legile – continuă Tom făcând pe avocatul diavolului.

− Am să fac un scandal, ce n-a văzut Parisul! Am să cer până şi în Camera Lorzilor modificarea unor asemenea legi.

− Nu ştiu cât ai reuşi, poate dispense. Dar tămbălău ar fi. Reclamă ţi-ai face.

− Sau am să-i bag în mă-sa, cu legile lor, şi o să ne vedem de treabă după legile lui Dumnezeu.

Antrenorul asculta năucit schimbul de replici. Cine or fi cei doi? Ce o fi cu ăştia? Frate şi soră şi nu-s frate şi soră!... Cineva ar trebui să-l pună în temă, dar nu vede cum. Pe puşti l-ar întreba, dar nu îndrăzneşte, pe Colonel, nici atât.

− În orice caz, până atunci mai este timp – conchide Tom.

− Este şi nu este – spune Erik, gândindu-se la Ela care vrea să devină mamă de îndată ce termină liceul.

În toamna aceluiaşi an, Elan este invitat la Budapesta să interpreteze Concertul nr. 2 în La Major pentru pian şi orchestră de F. Liszt. În clauza de contract Elan vine cu propunerea, care imediat este acceptată, ca dirijor să fie tânărul Erik Mora, un necunoscut. Dar nu se pune problema, întrucât marele pianist n-ar accepta să cânte sub orice baghetă.

Acasă, în salonul muzical, se repetă de câteva ori părţile solistice şi Elan se arată pe deplin mulţumit.

Ajunşi la Budapesta, sunt cazaţi într-un vestit hotel de pe malul Dunării, un apartament, bineînţeles.

Prima repetiţie. Filarmonica Naţională, la toarte compartimentele, cu toate instrumentele complete. Instrumentişti maturi, marea majoritate cu multă experienţă. Pe maestrul Sir Elan Mora îl privesc cu plecăciune, în schimb pe copilandru cu un scepticism învăluit în toleranţă.

În sfârşit, concertul. Va ieşi el până la urmă. Ei sunt instrumentişti cu experienţă, iar pianul acoperă majoritatea partiturii, rar situaţia pare să fie altfel de cum toţi se aşteptau. În primul rând lipseşte pupitrul dirijorului dimpreună cu partitura. Ce dracu, copilandrul dirijează din memorie? Nu se poate, asta o fac numai anumiţi mari maeştri cu experienţă, şi numai cu simfonii şi concerte care se cântă frecvent! Nu se poate, şi totuşi se poate.

După ce orchestranţii şi-au încălzit instrumentele şi şi-au ocupat locurile, Sir Elan Mora s-a instalat şi el la pian; apare şi dirijorul cu paşi măsuraţi, calm, puţin încruntat, se urcă pe podium, priveşte orchestra în ansamblu, după care-şi opreşte privirile asupra compartimentului care va ataca primul, şi dă semnalul. Dintru început, instrumentiştii simt că aici este siguranţă, competenţă, şi nicidecum bâlbâieli şi fumuri teribilistice. Totul merge bine, până atacă pianul. Aici, după pasaje, opreşte. Şi doar prin câteva gesturi îi face să înţeleagă că tonalitatea orchestrală trebuie redusă. Important fiind pianul. Orchestra având rol de acompaniament. Este concert pentru pian şi orchestră, şi nu invers, aşa a spus Mister Liszt! În partea a doua, mai are două opriri. O dată la fagoţi şi o dată la oboi. Câte unul dintre aceştia, la un moment dat, o ia puţin mai pe alături. Când opreşte, îl indică direct pe individ. Îi face semn. Puţin, puţin, mai sus. Îi cere singur, şi după ce a găsit tonul just, „merçi!” şi mergem mai departe. Tot în partea a doua, o situaţie mai sensibilă. De data aceasta cu primul violonist. Concert maestru – cum i se spune. E un scurt solo de vioară, care la mijloc necesită un respiro. Pe care Maestrul nu-l respectă, dirijorul îi cere o dată, a doua oară, maestrul merge aşa cum este obişnuit. Atunci Erik îşi pune bagheta pe un stativ, şi-i cere maestrului vioara; acesta, amuzat, dar mai mult intrigat, îi întinde instrumentul. Erik cântă întreg pasajul, respectând întocmai acel respiro pretins. Melodia are cu totul altă expresivitate, Erik îi înapoiază vioara, cerând repetarea la modul corect. Maestrul ascultă, n-are altă ieşire. Erik, înainte de a-şi prelua bagheta, se apleacă peste partitura maestrului şi-i arată într-un anumit loc semnul pus acolo de însuşi Fr. Liszt. Ce dracu o fi cu băiatul acesta, n-are partitura sub nas, dar ţine minte până şi acel aparent insignifiant semn al compozitorului! Repetiţia continuă, şi la sfârşit dirijorul se arată mulţumit.

– Nu mai am nevoie de altă repetiţie, ne întâlnim mâine în spectacol.

În sală erau cam 200 de persoane. Studenţi de la Academia de muzică, la liceul de muzică, instrumentişti de la Operă, radio, etc. şi s-a dus veste de năzdrăvanul dirijor...

Concertul propriu-zis, un triumf. Sir Elan Mora, cu toate că avansează în vârstă şi aspect pe versantul firesc al declinului, s-a întrecut pe sine. Asta în primul rând că interpreta sub bagheta fiului pe care îl consideră creaţia sa proprie, moleculă cu moleculă, iar evocarea sufletească a Smarandei nu face decât să îi întărească această certitudine.

La sfârşit, aplauze şi ovaţii şi iar aplauze, pe care, până la urmă, Elan le potoleşte printr-un Improvization. Aici, Erik este tentat să mai marşeze. La insistenţele publicului, anunţă că va repeta Improvization întocmai. La pian, sau chiar la vioară. Elan nu s-ar simţi afectat, singurii pe a căror valoare nu putem fi invidioşi sunt copiii noştri. Pe asta Elan a spus-o de câteva ori. Totuşi Erik renunţă, ar fi un gest de orgoliu – altfel, poate explicabil la vârsta lui – pe care şi-l depăşeşte. Şi, ulterior, în sinea lui, se felicită pentru aceasta.

După concert, autorităţile locale dimpreună cu Rectoratul Academiei de Muzică organizează un fel de recepţie la un local cu specific maghiar. De fapt cinstirea oaspeţilor fiind mai mult un pretext pentru autorităţi de a se distra. Lui Elan Mora şi dirijorului li se rezervă locuri de cinste, lângă primar şi director. Numai ca Erik, acaparat de un grup de tineri instrumentişti de la radio şi filarmonică s-a trezit la o masă mai pe alături. De acolo i-a făcut semn lui Elan, care a înţeles. I s-a fixat locul între o doamnă profesor şi o studentă. Altfel, studenta a făcut tot aranjamentul. Totul ar merge bine şi normal, dacă dracu n-ar vrea să-şi bage coada. Numai că de data aceasta, coada dracului n-a ştiut cu cine-şi face de lucru. De cum au intrat în local, un tânăr spilcuit şi intens parfumat se ţine scai de Erik, copleşindu-l cu laude şi complimente, ce ar sfida până şi declaraţiile de dragoste. Iar când s-au instalat, tânărul agaţă un scaun de la o masă vecină pe care vrea să-l strâmtoreze între scaunul lui Erik şi scaunul fetei. Fata e gata să cedeze, dar Erik pune mâna pe scaunul ei şi-l apropie şi mai mult de al său, apoi dă un picior în scaunul din mâna individului, răsturnându-l cu zgomot. Apoi, prinzându-l pe tip de mâneca, îl ia direct:

– Ce vrei, mă?

− Vreau să stau lângă tine, să discutăm, să ne împrietenim. Pe lângă că eşti foarte talentat, eşti şi foarte frumos. Vreau să...

− Ascultă-mă, faţă palidă! Dacă te mai ţii după mine, îţi dau câteva picioare în cur de-ţi dereglez câmpul de activitate.

− O, quelles expressions!

− Mă, eu nu sunt din ăia ca tine. Mie-mi place pizda. Şi dacă nu te cari în momentul acesta te cârpesc!

– O, quelles expressions! Ce n'est pas possible! spune tipul îndepărtându-se, de data aceasta.

Elan a urmărit toată scena. A înţeles-o perfect şi în cugetul său n-ar putea spune că o dezaprobă. După ce-l vede dispărut, Erik îşi potriveşte scaunul şi începe să mănânce.

– Mă scuzaţi, stimată Doamnă, că am procedat astfel, dar...

– L-aţi luat cam tare – spune profesoara.

– Uneori, în viaţă, trebuie să fii şi golan ca să scapi de anumite insistenţe. Dacă-l lăsam, mi-ar fi otrăvit toată seara cu tâmpeniile lui. Ori eu vreau să mă simt bine, nu să fac pe martirul diplomat.

Fata ascultă zâmbind şi când Doamna este cu atenţia în altă parte, se apropie de urechea lui Erik:

– Ai spus totuşi şi ceva foarte important din care eu am reţinut...

– Ce ai reţinut?

– Esenţialul.

– Ce am spus, tu?

– Să repet?

– Repetă.

– Ai spus că-ţi place pizda.

– Într-adevăr, îmi place. Mult... Foarte mult. Mai mult decât vioara şi decât pianul şi decât orice pe lume.

– Sunt dispusă să-ţi dau posibilitatea s-o dovedeşti.

Erik rămâne cu tacâmurile suspendate.

– Ai fi dispusă să te fuţi cu mine?

– Nu dispusă, dornică! Noaptea asta. Toată noaptea.

Erik o priveşte cu simpatie, chiar cu drag.

Sunt încântat de ofertă, eşti o fată frumoasă, minunată, dar nu se poate.

– De ce nu se poate? De ce?!

– Pentru că sunt logodit. Şi îndrăgostit de o fată pe care o iubesc mai mult decât pe viaţa mea.

– Acesta nu este un impediment. Poţi s-o iubeşti la nesfârşit. Şi eu am s-o iubesc. Eu vreau doar să te culci cu mine în noaptea aceasta. Sunt în perioada fertilă şi vreau să rămân gravidă cu tine.

– De ce cu mine?

– Pentru că eşti genial. Şi sper să-ţi moştenească însuşirile. Tu nu vei avea nicio responsabilitate. Nicio încurcătură. Totul mă priveşte pe mine.

Erik rămâne năuc. Doamne, nebună-i lumea! Eu am fost conceput aşa cum am fost şi am crescut fără mamă, iar acuma să concep şi eu unul care să crească fără tată. Sau cine ştie ce tată-i va găsi asta! Sau – fără îndoială – eu dacă aş şti că există, cum aş putea trăi fără să mă intereseze? Şi atunci, Ela? Unde sinceritatea, unde încrederea, unde liniştea?... Doamne fereşte! În plus

– contact neprotejat. Cine ştie cu cine s-o fi regulat asta ieri, alaltăieri. Doamne fereşte...

- Ei, ce zici? întreabă fata.
- Rămânem buni prieteni şi cu asta e finito.

Şi, zicând acestea, Erik se apleacă spre doamna profesoară cu care începe o conversaţie de circumstanţă. La scurt timp apare pe podium o mică orchestră de ţigani în care predomină viorile, cu un repertoriu care lui Erik i se pare de-a dreptul fascinant. Nicio bucată de umplutură. Toate melodiile, chiar şi cele lente, au în ele o vivacitate plină de optimism. Erik ascultă dus, fredonând în sinea lui melodii care nu-i par îndepărtate. După cam un sfert de ceas, orchestra atacă un *magyar csardas* şi câteva perechi de tineri se încing la dans.

- *Csardas*! Vino să te învăţ *csardas*! îi spune fata.
- Trei minute. Încă trei minute – îi zice Erik.
- De ce?
- Să fur.

În faţa lor o pereche ce-i depăşeşte pe ceilalţi în ponturi şi combinaţii. Ăştia-s ţigani, profesionişti. De la ăştia nu poţi fura.

– Trei minute.

– În trei minute se termină dansul...

- Începe altul.

Erik se ridică, o prinde pe fată de mijloc, aşa cum fac şi ceilalţi, iar fata-şi pune mâinile pe umerii lui.

- Doi la dreapta, doi la stânga – paşii de bază, apoi ne învârtim – comandă fata. Dar nu este nevoie, întrucât Erik a preluat iniţiativa. Cu aceşti paşi de bază, îşi conduce partenera lângă perechea de aşi. Profesionişti. Băiatul, pe lângă parteneră, mai face o serie de figuri, bătăi ritmice, cu iz de virtuozităţi. Erik îl imită întocmai, fără dificultăţi, mai ales că este vorba de ritm. De unde dracu a apărut şi ăsta?! Dansatorul se înfierbântă. Dă tot ce ştie, şi ce poate. Erik după el. Au rămas numai ei în ring. Când figurile i s-au epuizat, trece la paşi simpli, în sens că întrecerea nu mai are rost. Erik încheie şi el, printr-un salt mortal pe loc, pour la bonne bouche. Şi cu asta, şi muzica se termină, aplaudă întreaga sală. Aplaudă şi Erik. Îl aplaudă pe tânărul dansator care la rându-i, îi strânge mâna lui Erik.

Se întorc cu toţii la mese, să golească paharele, întrucât dansul i-a cam deshidratat.

– Nu vrei sa-mi faci un copil – insistă fata. Aşa mi-e de ciudă pe tine că-mi vine să te omor. Ca pe Attila.

- Da, că pe Attila l-a omorât o unguroaică – Ildiko.
- Pe mine mă cheamă Ildiko.
- Cu atât mai mult.

Erik bea aproape un litru de concentraţie de suc de mere. Ildiko bea un pahar bun de vin de Tokay.

− De ce nu bei vin? îl întreabă.

− Nu, că numai mă îmbăt şi fac prostii.

− Parcă altfel nu faci.

− Pe acelea le controlez. Chiar. De când am venit la Budapesta, numai prostii am făcut. În primul rând alaltăieri, la repetiţie, cu Concert maestrul.

− Ştiu. Eram în sală.

− Nu trebuia să mă dau mare, pentru un semn.

− Nu s-a supărat, a spus că ai avut dreptate.

− Tu de unde ştii?

− Este tatăl meu.

− Concert maestrul este tatăl tău! Îl rog să mă ierte.

− Te-ar ierta, dacă l-ai face bunic.

− Iar începi.

− Am să încep ori de câte ori te văd.

− Să-ţi ajungă prietenia mea.

− Da, vorba aceea, „fereşte-mă Doamne de bărbaţii curvari, dar şi de prea credincioşii!”

− Şi tu eşti violonistă?

− Nu, eu studiez harpa. Ca şi amorezul ofuscat. Acela-i harpist în orchestra Radio.

− Să-l ia dracu! Nu-mi adu aminte de el!

În momentul acela, doamna profesoară de alături îl atenţionează:

− Te cheamă!

Într-adevăr, Elan face semne. Erik se ridică imediat.

− Să nu mai faci nebunia aceea cu saltul.

− Dar sunt sigur, sunt tot atât de sigur de salt ca de do, re, mi...

− Totuşi, te rog să nu-l mai faci.

− Bine.

Întors la locul lui, vede pe podiumul orchestrei o oarecare schimbare. Tânărul dansator a preluat vioara-ntâia şi-i trage de mama focului, în timp ce bătrânul se odihneşte pe un scaun dintr-o parte a podiumului.

− Ce-i cu ăia? întreabă Erik.

− Sunt tată şi fiu. Acuma bătrânul se odihneşte.

− Aş vrea să cânt cu el.

− Nu te-aş sfătui, aştia au o tehnică specială, transmisă din generaţie în generaţie. O tehnică ce diferă de cea a noastră, clasico.

− Eu m-am născut cu vioara-n braţe.

− Totuşi...

− Când fac pauză, vii să traduci.

− Nu este nevoie. Vorbesc engleza bine. Au cântat în State. Se spune că au cântat şi la Casa Albă.

La prima pauză, Erik se urcă pe podium.

− Ce mai vrei? îl întreabă tânărul primaş.

− Îmi place foarte mult muzica voastră şi aş vrea să cânt alături de tine.

− Păi cântă!

− Da, dar... şi Erik face semnul cântatului la vioară.

− Ştii să cânţi la vioară?

− Păi, cam ştiu.

Tânărul îi întinde vioara.

– Poftim, cântă!

− Păi cu tine vreau. Tu mergi înainte şi eu te urmez.

− Dar mai întâi cântă ceva, să văd ce ştii.

Erik pune vioara sub bărbie şi-i trânteşte unul dinre cele mai dificile pasagii violonistice.

– Paganini! *Capriciu*! exclamă tânărul. Eşti dat dracului!

Bătrânul, sub ochii căruia are loc toată scena, îi întinde lui Erik propria-i vioară.

− Cum vrei să procedăm? îl întreabă tânărul.

− Tu cântă. Fă-ţi treaba şi eu mă iau după tine.

− Şi aşa pasajele se repetă.

Zis şi făcut. Bucata muzicală executată la două viori, dintre care una vine cu diferite nuanţe mai ample şi mai... împodobite, totodată.

După aplauzele finale, Erik, printr-o plecăciune, înapoiază vioara maestrului, după care strânge mâna tânărului primaş.

– Îţi mulţumesc că ai cântat cu mine – îi spune, apoi se întoarce la locul lui.

Bătrânul staroste, după ce şi-a preluat vioara, se ridică în picioare şi, adresându-se în limba maghiară spre masa de onoare, spune:

− Dle Primar, ziceţi-i D-lui Lord că de-i rămâne băiatul vreodată şomer, să nu-şi facă griji. Eu imediat îl angajez.

Primarul, râzând, îi traduce lui Elan.

Ajunşi acasă, toată colonia în Salonul Muzical, de parcă s-ar fi semnat convocator.

La intrarea lui Elan şi Erik, Ela, instalată la pian, cu rudimentarele ei cunoştinţe pianistice, intonează Marşul Triumfal din Aida, iar restul coloniei acompaniază cu la la la.

− Stai tu la o parte că omori lada! intervine Erik, voind să-i ia locul.

− Te rog! De două zile la asta exersez. Lasă-mă-n pace! îi răspunde fata ofuscată.

După marş ia cuvântul Serge.

– Festivalul Liszt de la Budapesta a fost un triumf pentru artiştii noştri. Elan, ca de obicei, în vârful piramidei. Plus, inegalabilul Improvisation.

– A, da! sare Erik. Discutaţi banalităţi până-l transcriu.

Trece la pian şi mai clămpănind din când în când, scrie. După un sfert de ceas:

– Gata. La colecţie cu el!

Serge continuă:

– Despre noul dirijor apărut pe firmamentul muzicii universale, să vorbească Sir Elan Mora.

– Publicul şi instrumentiştii au spus tot – se rezumă Elan.

– Şi presa! adaugă Madame.

– Dar voi de unde le ştiţi aşa bine? întreabă Erik.

– S-a transmis la Tv Budapesta, live, răspunde Madame. Ungurii ştiu să-şi facă reclamă. Toţi eram aici, în salon, şi urmăream.

– Am urmărit noi mai multe – intervine Ela cu suspiciune în glas. Ia ascultă domnule Dirijor! Cine era aceea pe care o scuturai cu atâta foc?

– O, Ildiko, cea care l-a omorât pe Attila.

– Pe tine n-a încercat?

– Ar fi încercat ea, dar...

– Bine, Erik, dar să nu mai faci salturi pe parchet sau în locuri nepotrivite, te rog!

– Am promis. Şi mai promit. Eu le voi mai face aiurea. Dar de unde le ştiţi voi aşa bine?!

– De la Duna TV. Jurnal. Au arătat tot dansul tău până la salt, cu comentarii.

– Vedeam eu un şmecheraş cu aparatul printre noi, dar n-am dat importanţă.

– Cam aşa arătau fetele din Tortuga! Ca Ildiko aceea, sare deodată grădinarul care până acuma tăcuse cuminte.

– Fugi, Papa Pierre, aceea-i studentă la harpă.

– Eu nu mă refer la ce face cu mâinile la harpă, ci la ce face cu picioarele care erau tare faine, mai ales atunci când i se ridica fusta până la chiloţi, atunci când o învârteai.

– I se ridica?

– I se ridica, da. Numai că la asta i se înălţa ca la o harpistă, pe când la Tortuga ca la...

– Curve! continuă Ela dintr-o răsuflare.

– Pierre! Ela! sar deodată Madame şi menajera. Ela, nu aşa te-am educat!

– Lăsaţi, Madame, acestea le ştim din cărţi. Curvele sunt nişte nefericite care-şi oferă trupul pentru bunuri materiale.

− Şi atunci, prostituate, caută Madame s-o mai îndulcească. Dar Ela o ţine cu ale ei:

− Din păcate sunt şi bărbaţi curve. Care o fac pentru bani şi fel de fel de avantaje.

Aici, Serge. Norocul lui că stă într-o parte mai umbrită, altfel s-ar vedea cum s-a albit la faţă. Dat îi este, ca după atâta timp, propria lui fiică să-i aducă aminte că şi el a fost odată curvă.

– Papa Pierre, intervine Erik, odată cu hotelurile acestea plutitoare, vapoarele acelea gigant, dacă se va face o croazieră în mările sudului, te luăm cu noi să vizităm Tortuga.

− O, cine ştie ce o mai fi pe acolo! Tortuga era vestită în vremea vapoarelor cu pânză, acuma... a trecut şi peste ea un război. Poate două...

− Totuşi, ceva romantism trebuie să mai existe.

− Nu ştiu. Rămâne de văzut.

Reuniunea mai ţine câtva timp, după care toţi se retrag în dormitoarele lor. Ela, în dormitorul lui Erik. Patul e ceva mai lat. Şi, la un moment dat, acolo s-ar putea auzi: „aşa, iubitule, încă puţin, şi pe urmă te rezolv eu – în opturi...“

Ajungem în ultima clasă de liceu şi Erik îşi dă Bacalaureatul. Nu strălucit, dar nici submediocru. Media 8,20. Elan îl cheamă în salonul muzical. Întrevederile au loc întotdeauna în salonul muzical. Niciodată în dormitorul celor doi. Erik cel puţin, niciodată n-a călcat în acel dormitor. Ela, poate, de câteva ori pe vremea când era mică. Lui Serge îi plăcea să se joace cu ea.

− Te duci singur, sau să meargă Serge cu tine? îl ia Elan, direct.

− Unde?

− La Academia de Muzică.

− Ce să fac acolo?

− Să dai admiterea.

− Pentru ce?

− La clasa de dirijat.

− Şi cine să mă admită?

− Comisia. Care o fi, decanul, şeful de catedră...

− Păi eu ştiu mai multă muzică decâ ei.

− Nu contest. Dar sunt nişte formalităţi care trebuiesc îndeplinite.

− Dar la ce am nevoie de Academie când cei mai buni impresari mă solicită?

− Dragul meu, s-ar putea să faci doi ani într-un an. Dar vreau să ai diploma de dirijor eliberată de academie, sub egida Ministerului Culturii. Prin aceasta, devii profesionist, fără diplomă, oricât de genial ai fi, tot amator înseamnă că te numeşti, aceasta este societatea. Te rog să mă asculţi.

– Am s-o fac.

Totul s-a întâmplat aşa cum a prevăzut Elan. La început şi-a plătit taxele, care ulterior i-au fost refuzate, fiind declarat bursier. A vrut chiar să participe la cursuri. Dar repede şi-a dat seama că mulţi profesori mai degrabă preferă să nu-l vadă. Cu toate că nu avea de gând să facă pe grozavul, totuşi, cum te poţi simţi în largul tău să-i predai unuia care recent a dirijat orchestra din Leipzig, tu, care în viaţa ta n-ai dirijat nici măcar fanfara căilor ferate!

Cu profesorul se istoria muzicii comunică însă. Aestuia îi apreciază modestia. I-a dat un manual destul de voluminos, despre compozitori, opere, simfonii, evenimente muzicale.

– Te rog să-l frunzăreşti, aşa, ca să ai idee.

– Nu vreau să-l frunzăresc. Vreau să-l citesc cu atenţie, din scoarţă-n scoarţă.

– Chiar te interesează?

– Foarte mult. Vreau să-l şi cumpăr. Unde l-aţi găsit?

– Păi, aş putea să vi-l aduc eu.

– Perfect. Vi-l plătesc chiar acum. Cât costă?

Profesorul, el însuşi autorul, altfel un modest marginalizat, spune cu oarecare jenă o sumă modică.

Erik scoate o bancnoză dublă. Profesorul caută să dea restul.

– Nu, Domnule Profesor, manualul Dv. valorează mai mult decât aţi spus. Vă rog!

Ziua următoare când se întâlnesc, profesorul scoate un manual nou nouţ, cu dedicaţie specială.

– Vă mulţumesc, domnule Profesor. Chiar astăzi mă ocup se el.

– Şi eu vă mulţumesc. Şi după ce-l citiţi, aştept impresiile.

Erik citeşte manualul la început ca pe o carte obişnuită. Apoi cu pasiune. Şi are ce învăţa. Situaţii inedite din viaţa compozitorilor Beethoven, Bach, Wagner, Paganini... Despre Liszt, pe care l-a dirijat la Budapesta, află că a fost cam afemeiat înainte de a se călugări. Află despre modul de organizare a lutierilor din Cremona. Bătrânul Profesor a pus multă pasiune şi competenţă în alcătuirea acestui manual. Îl recomandă Elei, care pur şi simplu-l digeră. Într-una dintre zile, Erik, intrând pe la Decanat, o întreabă pe secretară:

– Dl. Prof. Bonard a trecut pe aici?

– Mâine are cursuri. E vreo problemă?

– Da, o foarte importantă problemă. Am cumpărat şi studiat lucrarea domniei sale – Istoria universală a Muzicii.

– Şi?

– Vreau să mai cumpăr patru exemplare să le fac cadou unor apropiaţi.

E o lucrare de referinţă elaborată cu multă competenţă şi scrisă cu foarte mult talent.

- Credeţi?
- Aţi citit-o?
- Nu.
- Atunci?!

În birou mai sunt un profesor şi două doamne mânuitoare de hârtii…

Cu şeful Poliţiei Metropolitane Erik simte nevoia să mai stea de vorbă şi după un antrenament controlat i-o şi spune. Simplu, fără introducere. Rangul şi uniformă Colonelului nu-l intimidează.

- Poimâine – orele 17.
- Dar vin cu Ela.
- Normal, spune-mi unde trimit maşina să vă ia.
- Ne descurcăm. Daţi-mi adresa.
- E în afara zonei urbane. Cam departe, trimit maşina.
- Avem şi noi maşină. Ce-i drept, una mai mică, dar mie-mi plac lucrurile mici.
- Conduci? întreabă Colonelul.
- Am împlinit 18 ani – răspunde Erik.

Sâmbătă la 17 Fiatul lui Erik trage la dreapta – poarta este deschisă – şi urcă mica pantă până la intrarea principală a vilei pe trei nivele. Parchează într-un loc pe care-l găseşte mai potrivit, îşi ia vioara, iar Ela sacoşa cu caietul de schiţe – pentru orice eventualitate, şi se îndreaptă spre intrare.

- Nu-i chiar ca palatul nostru, dar totuşi – constată Erik.

Îi întâmpină însuşi Colonelul, îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni de trening. Lângă colonel apare un câine enorm. Înfricoşător.

- E dresat. Nu vă faceţi probleme. Leo, afară, păzeşte! O veţi cunoaşte pe soţia mea şi pe unul dintre băieţi – îi anunţă Tom.
- O, aveţi şi copii! sare Erik. Ne împăcăm bine cu copiii, şi profesoara mea de vioară are trei şi...

Şi în clipa aceea două explozii femeieşti cutremură salonul: „Ela!” „Lena!” şi amândouă se îmbrăţişează, spre mirarea celor doi.

- Ela, eleva mea favorită de la modelling – îi explică Lena soţului său. Erik nu mai are nevoie de explicaţii.

Pe scări, de la etaj, coboară un tânăr atlet, ceva mai chipeş decât Colonelul, după aspect şi asemănare.

- Copilul! spune el. Mai făcui o gafă.
- Da. Tom Jr., Trupele speciale, acolo unde voiam, să te orientez şi pe tine.

După ce se încheie cunoştinţele, mama întreabă:

– Mai pleci?

– Da, cam peste o oră şi ceva.

– Logodnica – explică Lena.

Într-o parte a salonului, o masă de 12 persoane. În aceeaşi parte, sub scări, o măsuţă, acum încărcată cu bunătăţi. O canapea înspre perete şi fotolii în jur. Un ecran mare, la distanţă potrivită. Aici sunt invitaţi să se instaleze, discuţiile sunt gata să înceapă. Tom jr. însă intervine:

– Tată, dacă v-aş ruga să amânaţi... subiectele, şi să-l rog eu pe Erik să cânte ceva... N-am auzit în viaţa mea o vioară pe viu, de la aşa mică distanţă.

Erik nu aşteaptă a doua invitaţie. Şi-a deschis tocul şi a scos instrumentul care se impune prin aspectul vetust.

– Ce marcă e? întreabă Tom senior.

– Nu e „tunul" lui Paganini, dar tot un Guarnieri se cheamă că este, răspunde Erik simplu. Ce ai vrea să-ţi cânt?

– Ce vrei tu. Eu să aud vioara. N-am preferinţe.

– Vei avea. Să zicem, „Serenata" de Toselli...

Şi Erik, închizând ochii, se lasă dus pe strune. Pe aceleaşi strune plutesc tatăl şi fiul dimpreună cu Lena pe canapea, cu Ela în braţe.

– Minunat! Doamne, cât miracol! Şi cât de fericit poate fi un artist! exclamă Tom junior la sfârşit.

– Cum o cheamă pe logodnica ta? întreabă Erik.

– Mary.

– Mary, Maria, Mariu, „Parla mi d'amore Mariu, tuta la mia vita sei tu!" Şi după ce rosteşte prima parte din versuri, Erik... rosteşte cântecul pe strune. Odată, că melodia este de inspiraţie divină, apoi că este unul dintre cântecele preferate ale lui Erik, ceea ce se aude, este cu adevărat înălţător.

– Mai repetă, te rog! cere jr. când simte că ar fi pe la sfârşit. După acordul final, cu lacrimi în ochi, vine la Erik şi-l îmbrăţişează. Ar fi în stare să-i sărute şi mâna.

– Plângi, băiatul meu sensibil! Tu, care mânuieşti toate armele NATO, plângi…

– Mamă, Erik cu un arcuş şi 4 strune, m-a învins. Erik, îţi mulţumesc, m-ai făcut să trăiesc cele mai intense emoţii din viaţa mea.

– Pozitive, sper. Emoţii pozitive.

– Absolut pozitive!

– Şi acuma, din repertoriul francez. „Parlez moi d'amour!" După care un vals. Nu vienez. Că de acelea, mă doare capul. „Moulin Rouge" . Se pretează excelent pentru vioară.

La final, câteva selecţiuni din "Simfonia Spaniolă" de Lalo.

– Ne-ai fermecat pe toţi – spune Tom Sr. la sfârşit. Ce păcat că trebuie să plec...

− Va mai fi vreme. Prietenia de abia acum începe – adaugă Erik.

− De asta fii sigur, aşa aş vrea să te audă odată şi camarazii mei. Să mă mândresc cu tine.

− Vom găsi un prilej.

− Te plătim. Ce ai cântat astăzi.

− N-aveţi voi atâţia bani să mă puteţi plăti – spune Erik zâmbind.

− Atunci?

− Cu dragoste şi prietenie.

− Asta din belşug. Suntem noi duri ca aspect, dar...

− Catifelaţi, ca interior, mi s-a confirmat.

După plecarea tânărului, rămân să povestească.

− Uite, Erik, m-ai invitat la voi acasă, dar aceasta nu se poate.

− De ce? Avem toată independenţa. Din toate punctele de vedere.

− Nu contest. Dar arhitectul Serge Doma este naşul nostru de cununie.

Şi Tom le povesteşte despre Katherina şi cum s-a ajuns la această situaţie.

− Deci Serge era combinat cu o femeie – concluzionează Ela. Şi Elan i l-a suflat.

− Nu. Asta s-a întâmplat mult mai târziu… şi Tom povesteşte mai departe, detaliat.

− Este doamna aceea şatenă, care asistă câteodată în comisie – precizează Lena.

− Dar aceea e frumoasă, foarte frumoasă! spune Ela.

− Într-adevăr, Katherina este şi acuma frumoasă. Închipuie-ţi cum arăta acum 17 ani!

− Şi a lasat Serge – scuzaţi-mă că mă exprim mai plastic – frumuseţea de pizdă pentru fundul de... eremit în retragere a lui Elan!

− Doamne, mare-i grădina ta, Doamne!

− La nunta noastră nu s-au cunoscut – relatează Tom, s-au combinat câţiva ani mai târziu, cu ocazia inaugurării Filarmonicii Metropolitane, realizată de Serge Doma. Inaugurare la care a cântat ca invitat de onoare Sir Elan Mora.

− După aceea au început să ne fabrice pe noi. Cum ne putem găsi mamele?

− Greu. Clinica Weber distruge toate actele. Pentru a nu putea fi implicată în eventuale procese.

Mai discută cât mai discută, după care copiii îi mulţumesc poliţistului pentru clarificări.

− Acesta este adevărul în ceea ce vă priveşte şi am considerat ce e bine

să-l ştiţi.

Înainte ce a pleca, Lena o atenţionează pe Ela:

− Vezi, Prinţesă, că la primăvară, la fashion, apari pe podium!

− Dacă nu voi fi gravidă... Întrucât la primăvară sunt gata cu liceul şi vreau să-i dau drunul.

− Puiule, vrei să ai pui?

− Pui normali, făcuţi în condiţiile cele mai normale. Vrem să sfidăm anormalitatea.

− Sfidaţi-o şi voi ceva mai târziu.

− Cum va vrea Cel de Sus.

− În cazul acesta ne vom grăbi noi. Peste două luni eşti pe podium.

− À votre service, Madame.

− Când mai veniţi pe la noi?

− Depinde.

– Niciun "depinde"! intervine Tom. O dată la două luni, trebuie să ne vedem. De şase ori pe an nu e mult.

− Invitaţia ne onorează. Păcat că nu poate fi reciprocă. Dar nu se ştie niciodată.

Lena se ţine de cuvânt. Astfel, la mai puţin de două luni, Prinţesa Blondă prezintă la fashion opt toalete, printre care trei de lenjerie intimă. Frumuseţea fizică plus distincţia provocatoare în pozele statice, şi mai ales gingăşia juvenilă, o impun.

Sunt invitaţi şi cei doi, fără risc de întâlnire indezirabilă. Podiumul este lung şi unele fotolii sunt plasate în formă de separeuri. Pentru Sir Elan succesul Elei este un nou prilej de intimă autofelicitare. „Copil creat de mine…" După spectacolul propriu-zis de prezentare, cei doi se retrag. Şi bine fac. Întrucât la recepţie, Erik şi Ela se pot desfăşura în voie. Sunt în anturajul soţilor Brand. Şi în pofida tinereţii lor, se comportă cu absolută dezinvoltură. E şi normal. Erik cel puţin, a luat parte la atâtea şi atâtea recepţii...

− Mi-am fixat călătoria terestră, iubitule! spune Ela înainte de a-şi goli cupa de şampanie.

− Da, pictura – spune Erik.

− Termin Academia de Arte Plastice aşa cum şi tu ai terminat Muzica, pentru a nu fi considerată amatoare, vorba lui Elan, după care mă ocup, bineînţeles, cu pictura, dar devin şi creatoare de modă.

− Creezi şi prezinţi moda.

− Acuma, după ce am luat contact direct, îmi dau seama că nu mi-ar fi greu.

Erik, privind în jur, întâlneşte numai chipuri senine...

− Simpatică lume – spune el.

− Da, dar cum ştie să bârfească lumea aceasta simpatică, şi cum te-ar aborda pentru a-şi îmbogăţi repertoriul! Dar nu îndrăznesc, din cauza mea.

− Păi dacă ar depăşi vreunul anumite limite, l-aş băga-n mă-sa, pur şi simplu.

Zicând acestea, Erik îşi aminteşte de incidentul cu harpistul de la Budapesta.

− Aşa e. Uneori trebuie să fii chiar golan ca să pui la punct anumite insolenţe – aprobă Tom.

Pe de altă parte, dacă urechea ultra fină a lui Erik ar fi înzestrată şi cu însuşiri ştiinţifico-fantastice, ar putea auzi: „Dragă, dar reuşiţi sunt fraţii aceştia! Amândoi frumoşi şi plini de talente! Uite, dacă te gândeşti serios, e mai bine să-i faci în eprubetă decât pe cale normală!" "Care fraţi dragă, că sunt amanţi! Trăiesc împreună de la 14 ani. Vor să facă şi copii!" "Vai, dar asta nu-i a bine! Copii de fraţi!" "Nu sunt fraţi biologici. Au făcut teste ADN." "Asta înseamnă că şi ăla, Sir, a putut stoarce ceva spermatozoizi." "Oare care-i de la care? Eu cred că băiatu-i de la Sir... Lady, cu talentele muzicale..." "Dar nu seamănă." "O fi semănând numai cu aia cu ovulul. Vreo caucaziană. E foarte violent." "Nu se poate." "Când era în liceu l-a bătut pe unul, cel mai mare din şcoală, de l-a lăsat în sânge." "Şi acuma, uite-i, în anturajul prefectului poliţiei! De unde până unde?" "Prin fashion, dragă, soţia prefectului..."

Şi alte şi alte şi alte bârfe şi comentarii pe care Erik, dacă le-ar auzi, s-ar lua cu mâinile de cap. Sau mai degrabă o criză de râs de l-ar durea burta. Gura lumii nu poate fi oprită nici dacă ai deschide toate stăvilarele planetei.

Ela îşi dă Bacalaureatul în aceeaşi primăvară în care Erik obţine diploma de dirijor. Cea mai importantă diplomă, pentru care de fapt a muncit cel mai puţin. Patru ani în doi. Şi aceştia cu frecvenţă benevolă. Diploma i-a înmânat-o Rectorul:

− Nu te obligăm, dar îţi cerem ca la spectacolul festiv să dirijezi orchestra absolvenţilor.

− Din cine este formată?

− Din cei mai buni absolvenţi ai ultimilor patru ani.

− Sunt bine pregătiţi?

− Mulţi dintre ei profesori. Şi chiar instrumentişti la diferite formaţii. Compartimentele sunt deja pregătite de profesorii iniţiali. Va trebui doar să faci câteva repetiţii de amsamblu.

− Şi... ce program?

− *A IX*-a de Beethoven.

− Şi unde?

− Pe scena Filarmonicii.

− Pe scena Filarmonicii... *A IX*-a de Beethoven. Câteva repeţii de ansamblu...

− Da. Şi... să fii mai indulgent cu ei.

− Eu, indulgent, poate. Dar nu ştiu Beethoven cât ar putea fi de indulgent. Beethoven, şi publicul plătitor.

Aici, Rectorul începe să-şi dea seama că a cam dat-o în bară, cum se spune. Că nu şi-a găsit omul predispus la compromisuri. Cele câteva repetiţii... de ansamblu durează două săptămâni pline. Şi înainte de masă şi după masă. Erik nu este omul care să jignească, dar până în seara concertului, despre mulţi ar avea multe de spus. Până la urmă, cu o concentrare maximă, concertul reuşeşte. Aplauze generoase din partea unui public care a primit mai mult decât se aştepta. În culise şi la recepţie, instrumentiştii îl caută pe Erik să-l felicite, să-l îmbrăţişeze şi mai ales să-i mulţumească. Înainte-l priveau ca pe un tiran sadic, iar acum ca pe un binefăcător.

− Maestre, cât am învăţat în aceste două săptămâni n-am învăţat în patru ani de Academie!

„Maestre”. La nici 20 de ani, Maestre.

Ajung mai târziu acasă. Zăresc lumină la Salonul de Muzică. Or fi uitat să stingă, să controlez – spune Ela.

În Salon îl găsesc pe Elan într-un fotoliu.

− Nu te-ai culcat? îl întreabă Erik.

− Te aşteptam.

− De ce?

− În primul rând să te felicit.

− De ce?

− Pentru concert. Cred că a fost unul dintre cele mai dificile concerte pe care le-ai realizat în viaţa ta. Reuşita e cu atât mai întemeiată.

− De unde ştii? întreabă Ela.

− Am fost prezent.

− Unde ai stat?

− Undeva, în sală, n-are importanţă. Puţini m-au recunoscut.

− Îţi mulţumesc că ai fost.

− Prin asemenea experienţe nu vei mai trece niciodată. Nu vei fi nevoit, şi te anunţ că la sfârşitul lunii vom concerta împreună la Tokio. Va fi pentru tine „Agonie şi Extaz”!

Japonezii aşteptau acest concert cu zâmbetul pe buze. Vestea se dusese şi în ţara Soarelui Răsare. Dar una e să auzi şi alta e să vezi. Ştiau că nu poate fi vorba decât numai de ceva temeinic, întrucât Sir Elan Mora nu cântă decât cu un dirijor de marcă, indiferent cine ar fi acesta.

Fireşte că dintru bun început, nimeni nu putea presupune că acest tânăr fermecător ca aspect şi maniere distinse nu va avea partitura alături, măcar ca sprijin moral.

Se ţine o singură repetiţie. Fără nicio oprire. A încercat el, Erik, să găsească o fisură de tonalitate, dar n-a reuşit. Orchestra merge ca cea mai perfectă maşină bine unsă.

− Vă mulţumesc, ne întâlnim mâine la concert.

Concertul decurge normal, succesul pe măsură. Erik este aplaudat şi de instrumentişti. Iar insistentele cereri de *bis*, Elan le potoleşte cu un *Improvisation*. Erik s-a aşezat pe un scaun de lângă arlechin şi, împreună cu întreaga orchestră, ascultă nemişcat. La final, aplauze unanime. Bineînţeles. Şi deodată Elan, Sir Elan Mora ridică mâna şi cere linişte. "Ce o fi vrând?" se întreabă Erik, întrucât în asemenea situaţii Elan nu prea are iniţiative spectaculoase.

− Doamnelor şi Domnilor, dacă *Improvization* va plăcut, dirijorul Erik Mora va repeta întocmai, notă cu notă, această improvizaţie. Fapt pe care eu însumi n-aş fi capabil să-l fac. După care, cu un gest, îl invită pe Erik la pian, iar el se aşează pe scaunul de lângă arlechin.

Erik intră în elementul lui. Spectacol. Mimică... Face un gest spre Elan, apoi spre public. „Dacă Maestrul vrea, eu nu pot decât să mă supun"; se aşază la pian şi incredibil pentru public, cu o tehnică desăvârşită, repetă fidel întreaga compoziţie. Majoritatea instrumentiştilor plus melomanii fideli înţeleg aceasta, întrucât au înţeles tema de bază cu subtilităţile aferente.

În avion, spre casă, inerentele comentarii. Erik, instinctiv, ar vrea să-şi înceapă prima frază cu „tată". Dar tot instinctiv îi vine în minte dormitorul conjugal cu posturi şi scene ce se pot întâmpla acolo, şi pe loc îi taie toate pornirile fireşti. Aşa că nu-i rămâne decât să înceapă aşa cum a fost învăţat:

− Elan, formidabil acest popor japonez! Câtă seriozitate în muncă, abnegaţie, responsabilitate... O plăcere să lucrezi cu ei!

− Şi eu am toată admiraţia pentru ei.

− Elan, am impresia că tu şi cu mine, în ceea ce priveşte muzica cel puţin, suntem japonezi.

− Mă bucur să aud asta – spune Elan zâmbind. Oricât talent ai avea, dacă nu pui muncă, muncă japoneză, măcar în anumite faze, nu atingi apogeul. Tu ai în plus, memoria.

− Da, Elan, dar şi cu memoria, învăţ simfonia respectivă. O dirijez şi pe urmă alta aşteaptă să-i ia locul. Dacă peste o săptămână am relua concertul, ar trebui să mă uit din nou peste partitură. Să reînvăţ.

− E normal să fie aşa. Eşti totuşi om, nu maşină.

− Ce ţi-ai dori să mai dirijezi?

– *Eroica* – la Paris.
– Tot Beethoven. Şi de ce la Paris?
– Am eu socotelile mele cu francezii. Mai ales cu Beethoven.
– Nu intru în amănunte.
– Intrăm după concert.
– Operă, nu te interesează?
– Ba da, chiar foarte mult.

Elan vorbeşte cu Erik – mai ales după concertul Academiei unde băiatul a avut în primul rând o contribuţie pedagogică – ca şi cu un colaborator de rang egal.

– Directorul Operei mi-a făcut câteva insinuări în ce te priveşte. Vor să refacă *Nabuco*.
– *Nabuco*! *Nabuco* – nu! sare Erik ca ars.
– De ce?
– Eu nu chinuiesc publicul. Nici chiar pe snobi.
– *Nabuco*? Verdi! Cum vorbeşti aşa?!
– Da, Verdi, *Nabuco*. Două ore de umplutură, pentru opt sau zece minute de inspiraţie divină.
– Nu te înţeleg.
– Toată opera-i o lălăială pe care publicul o ascultă cu stoicism, cu gândurile rătăcite. Ca să vină până la urmă corul sclavilor. Care, într-adevăr, aşa cum am spus, e de inspiraţie divină. Şi care ar trebui să se repete de zece ori, ca o compensaţie pentru chinurile îndurate.
– Aşa un punct de vedere, de la un muzician care a dirijat la Tokio... Să nu spui la nimeni. Ar putea provoca scandal.
– Sper să nu mă întrebe nimeni. Dar ia spune, tu, Elan, de câte ori ai văzut *Nabuco*?
– Păi... o singură dată. În tinereţe.
– Şi de câte ori ai văzut *Aida*?
– De mai multe ori.
– Şi *Traviata*?
– De multe ori.
– Şi, sincer, *Carmen*?
– De foarte, foarte multe ori.
– Merçi, Elan. Aici am vrut să ajung. Hai să dormim...

SIBERIA-I LUNGĂ

... Şi Eurasia şi mai lungă.

– Suntem deasupra Siberiei?

− Aceeaşi rută pe care am venit.

− Deci, *Nabuco* nu te interesează.

− Nici de frică.

− L-am auzit pronunţând şi de *Aida*.

− *Aida* – da! Le-aş trânti un *Triumfal*, ce n-a văzut Suezul. *Aida*, da.

− Rămâne de văzut, încheie Elan trăgându-şi apărătoarea de lumină peste ochi.

Următorul spectacol – să-i spunem aşa, nu este la Operă, ci la Paris. *Eroica*, de Beethoven. Şi aici, lipsa partiturii dirijorale face senzaţie. Planificate, două repetiţii. *Eroica* nu s-a mai cântat de mult. Şi pentru francezi, *Eroica*, este totuşi, *Eroica*. În pofida faptului că Beethoven ulterior şi-a modificat aprecierile iniţiale. Şi le-a modificat Beethoven, dar nu şi Erik Mora. De la prima repetiţie, instrumentiştii îi simt intenţia. Glorificarea Marelui Împărat. Şi sunt de acord. Care francez n-ar fi? Ba mai mult.

− Doamnelor şi Domnilor, aici, la Marsilieza, vreau să amplific intervenţia trompetiştilor cu încă patru suflători. Dacă sunteţi de acord. Pe răspunderea mea.

Şi îi numeşte. Şi, suflătorii, tacit, sunt de acord. Şi partea aceea are acuma un colorit sonor care poate i-ar plăcea şi lui Beethoven. Nimeni nu spune nimic. Destul că la a doua repetiţie parterul este plin de studenţi şi artişti ai diferitelor teatre muzicale. Aplauze, ca la concert. Iar de Concertul propriu-zis, să nu mai vorbim. Insistenţa ovaţiilor este atât de puternică, încât dirijorul este determinat să reia o anumită parte, la nivel de apoteoză.

Trebuie menţionat că prezentă la... spectacol este întreaga "colonie", în frunte cu Jean-Pierre. La elogierea lui Napoleon să lipsească tocmai un gascon! Doamne fereşte. Singura absentă este menajera. Casa nu poate rămâne chiar singură. Integraţi în „colonie" prezenţi, şi Samantha cu pompierul ei. S-ar fi integrat şi Tom Brand cu Lena. Dar... n'est pas possible. Cel puţin deocamdată. Noaptea, cu toţii, ocupă un şir de camere dintr-un coridor.

− Iubitule, în afara felicitărilor, pe care nu le mai poţi căra, eu mai am o idee...

− Ce idee ai, tu, minune dulce?

− Să-l facem parizian. În cinstea lui Napoleon.

− Ce să facem, tu?

– Ei, ce să facem... Copilul. Sunt în perioada fertilă.

Erik stă puţin pe gânduri. O priveşte. Femeia a abordat o atitudine nu chiar... decentă. Tocmai bună ca să-i vină şi lui... idei. Aşa că sare la ea, o cuprinde în braţe, încep sărutările care continuă cu tot ce trebuie continuat.

A doua zi dimineaţa cei doi iau avionul iar colonia se îmbarcă în microbuzul cu care au venit. Şofer – Ryan, pompierul. Microbuz împrumutat de la un coleg. Erik se aşează pe scaunul din faţă, lângă şofer, iar Ela pe bancheta a doua, lângă Samantha. De abia au pornit şi Ela strigă deodată:

– Atenţie, trupă, câţi suntem în maşină?

– Câţi am fost şi la venire. Plus Erik.

– Câţi?

– Şase – răspunde Madame.

– Şapte. O corectează Ela.

– Cum, şapte? Şi Madame îi numără pe toţi pe degete.

– Da, plus parizianul pe care l-am făcut astă-noapte, precizează Ela.

– Ela! sare ca de obicei, Madame, cu voce scandalizată.

– Sunt aşa de sigură că va fi, încât am anunţat ca să am martori privind această siguranţă.

– Îl botezăm Napoleon, în cinstea concertului! sare şi Jean-Pierre.

– Atâta ar mai trebui – spune Erik râzând, să aibă clasa de cine râde.

– De ce, nume glorios! continuă gasconul cu seriozitate.

– Tocmai. Prea glorios. Cel mai glorios nume, pe care Europa nu l-a ştiut preţui. Pentru copil, dacă va fi băiat, vom găsi un nume potrivit pe care să şi-l facă el însuşi glorios, intervine şi Ela, intervine şi Mm, şi până la urmă intervine şi Ryan.

– Am o propunere. Să ne oprim la o locandă mai rustică şi să mâncăm.

Toată lumea este de acord. Şi o găsesc uşor. Mâncare bună, linişte, lume puţină, la această oră, atmosferă de provincie. Ei, doar, cu tinereţea lor fac puţină agitaţie. Erik simte tot mai pregnant că acesta este mediul, anturajul în care se simte bine. Se simte în elementul lui.

– Dacă ar fi şi Colonelul prezent, gaşca ar fi completă, îi spune Elei.

– Ce Colonel? întreabă Ryan.

– Colonelul Tom Brand.

– Vorbeşti de Prefectul Poliţiei?

– Dacă Prefectul Poliţiei este Colonelul Tom Brand, atunci despre el este vorba.

– De unde-l cunoşti?

– Suntem buni prieteni.

– Serios?

– Nu-ţi vine-a crede?

− Când este vorba de un artist aşa de mare ca tine, cred orice.
− Într-o zi ai să-l cunoşti şi tu.
− Mi-ar face plăcere, dar...
− Ai să-l cunoşti.

Şi în maşină, după ce o pornesc la drum, Erik îi relatează lui Ryan în ce împrejurări Sir Elan Mora a cântat şi la nunta şi Tom, pe când acesta era simplu poliţist. Şi întreaga poveste.

Când sunt aproape de Metropolă, lui Erik îi sună telefonul. Elan:

− Fără comentarii! Cum ajungeţi, toţi din maşină sunteţi aşteptaţi în Salonul de Muzică!
− Şi eu? întrebă Ryan.
− Toţi din maşină, răspunde Erik.
− Ce o fi vrând? întreabă Ela.
− Să mă judece.
− Ţi-e frică?
− Tremur.

Într-adevăr, în Salonul de Muzică, cei doi aşteaptă pregătiţi, parcă, pentru fapte mari. Dar şi cele trei măsuţe sunt împodobite cu câte ceva pentru gustat.

− Tribunalul! spune Ela, nici tare, nici încet.

Se aşază fiecare pe unde-i vine la îndemână, iar Erik pe scaunul de la pian, dacă acesta este liber.

− Erik, să nu mai faci asta, niciodată! începe Elan.
− Parizienilor le-a plăcut.
− Parizienilor... dacă erau 40 % parizieni! Restul străini!
− Dar le-a plăcut. Astăzi se fac anumite intervenţii, şi regizorii de teatru... Am văzut *Hamlet* cu cinci personaje.
− Regizori teribilişti, aici e vorba de Beethoven!
− N-am făcut altceva decât că am amplificat un aspect privind personalitatea lui Napoleon.
− Chiar te interesează atât de mult această figură? E Napoleon pentru tine...?
− Un Titan, un zeu! Chiar şi cercetătorii moderni recunosc că Napoleon a fost cea mai superioară inteligenţă a spiritului uman.
− Tu de unde ştii?!
− Am citit tot ce s-a scris despre Napoleon, atât în cărţi cât şi pe internet.
− Dar eu sunt aproape la jumătate! intervine Ela.
− Isus a schimbat lumea – continuă Erik – cu „Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi" iar Napoleon s-a străduit să
aducă Europa la stadiul la care de abia acuma politicienii continentului

reuşesc, după multe câcâieli, s-o facă – Statele Unite Europene.

− Sigur, trimiţând sute de mii de oameni la moarte! Napoleon – intervine Serge.

− Pardon! Domnule Arhitect Emerit Serge Doma! sare Ela. Napoleon n-a trimis pe nimeni la moarte. Cei care au murit lângă el au crezut în idealul lui, nu i-a trimis. L-au urmat. Spre deosebire de împăraţii de atunci care purtau războaie, fără a-şi părăsi palatele. El era în fruntea trupelor care erau fericite să-l urmeze...

− Citiţi *Istoria Omenirii* de Hendrik van Loon – preia Erik – care la un moment dat spune, citez din memorie: „Ce farmec, ce magnetism creea omul acesta dacă bunicul meu, un umil cizmar dintr-o localitate obscură din Olanda, când l-a văzut şi auzit prima dată, şi-a părăsit trepiedul lui şi l-a urmat să lupte alături de el în noroaiele din Polonia!" Sau armata de zdrenţăroşi cu care cucereşte Italia! Sau unităţile de veterani, oameni în vârstă, care-l urmau peste tot. Sau „garda moare dar nu se predă!" Sau cele 100 de zile! Debarcă de pe Elba şi-n 100 de zile cât face până la Paris se strânge în urma lui o armată care putea fi invincibilă!

− Totuşi, a făcut greşeli.

− Care greşeli?

− Bunăoară, în Spania...

− Spaniolii trebuiau să-i lingă cizmele. Dacă nu pentru alta, atunci că le-a desfiinţat inchiziţia! Oare altul a fost capabil să pună capăt acestei orori criminale ? El a făcut-o. Dacă nu pentru alta, pentru aceasta ar trebui să stea în fruntea listei marilor binefăcători!

− Dar catastrofa din Rusia! N-a fost o mare greşeală?

− Nu! Aici a greşit poporul rus! Napoleon ştia foarte bine că ţăranul rus, mujicul, era lipsit de drepturi. Era exploatat şi bătut la nivel sclavagist. A intrat peste ei cu „liberte, égalité et fraternité". Şi mojicii, în loc să-l primească ca eliberator, l-au sabotat. Au dat foc Moscovei. Nimic nu poate fi mai nociv ca acţiunea poporului, când este îndobitocit.

− Dar că s-a proclamat împărat? Şi apropiaţilor le-a conferit titluri nobiliare!

− Pe merit! A fost cel mai împărat al Europei. Prin merite câştigate, şi nu moştenite. De moştenit, să moşteneşti bunuri, avere, dar nu titluri nobiliare. Cea mai mare nedreptate: tu eşti un cretin şi un trântor, dar dacă tatăl tău a fost prinţ sau rege, moşteneşti şi tu regatul. Astfel au apărut monştrii istoriei. Regii blestemaţi. Ludovicii – care, majoritatea, nu erau capabili nici pe oală să stea fără un sprijin care să le ţină echilibrul şi să-i şteargă. Cu excepţia Regelui Soare. Care era „soare", pentru că-i plăcea să danseze. Regii nu făceau altceva decât să secătuiască bunul public şi să apară în saloane pentru a-şi încasa plecăciunile. Apoi, familiile Borgia,

Medicii... alte garnituri de criminali... Napoleon şi-a câştigat coroana pe care şi-a pus-o singur pe cap. Tu, Elan, eşti Sir prin meritele tale, nu prin moştenire. Dar ce s-o mai tot lungim! Mă scuzaţi un moment.

Şi Erik fuge la el în cameră de unde revine cu un carnet cu însemnări.

− Fiţi atenţi! „Am vrut să întemeiez un sistem european, un Cod European, o Curte de Casaţie Europeană, şi atunci n-ar mai fi existat decât un singur popor în Europa.” Sau: „Destinul meu nu este împlinit. Vreau să desăvârşesc ceea ce este doar schimbat; îmi trebuie un Cod European; o monedă unică, aceleaşi greutăţi şi măsuri, aceleaşi legi; trebuie să fac din toată Europa o singură ţară, un singur popor, iar din Paris, capitala lumii.” Sau: „Europa ar fi devenit peste puţin efectiv, un singur popor, şi călătorind, fiecare s-ar fi simţit întotdeauna într-o patrie comună...” Unirea aceasta se va produce mai curând sau mai târziu prin forţa lucrurilor. Impulsul a fost dat, şi după căderea mea, şi dispariţia sistemului meu, cred că în Europa, nu va fi cu putinţă alt echlibru decât confederaţia popoarelor”. Napoleon. Mai aveţi ceva de comentat?

Serge ar vrea să intervină, dar Elan, printr-un gest, îl opreşte. L-a cucerit avântul băiatului. Meritul şi-l atribuie sieşi. Da, Erik este creaţia mea. Numai eu am putut crea un asemenea unicat.

− Dacă Napoleon şi-ar fi împlinit visul... Vă daţi seama? SUE. Vă daţi seama ce s-ar fi întâmplat, sau nu s-ar fi întâmplat în Europa?! Şi nu numai! N-ar fi apărut Hitler cu naţional-socialismul lui, sau mai cinstit spus cu camerele de gazare! N-ar fi apărut Lenin şi Stalin – cel mai mare criminal al omenirii, şi după Stalin, Mao, Pol Pod şi aşa mai departe.

− N-ai vrea să intri şi în politică? îl întreabă Elan cu un ton nedefinit.

− Nu. Muzica şi Ela îmi sunt suficiente – răspunde Erik cu ton absolut definit.

− Dar să nu te mai atingi de Beethoven...

− Şi pe urmă Napoleon mai avea o mare calitate – intervine Ela – pe care eu nu mă pot abţine să nu o sublinez.

− Care? întreabă tocmai Serge.

− Nu admitea homosexualitatea! răspunde fata sentenţios.

Se lasă tăcere opacă, şi, în tăcere, societatea se destramă.

Peste trei luni, însă, Elan îi convoacă pe copii în salonul de Muzică. Prezent, bineînţeles, şi Serge.

− Vrea să te judece pentru atunci cu Napoleon, şi nu numai, spune Ela.

− Oare pe mine, sau pe tine?

− Mă, poate pe mine. Pentru remarcă. Dar de ce atât de tardiv? Sau poate, totuşi, pe amândoi.

− Bine face. Şi noi aşteptam o zi a judecăţii. De ani de zile. Să vedem cine are mai mult de judecat...

– Erik, nu vom mai da concerte împreună – începe Elan.

Surprinzător, se aşteptau la cu totul altceva.

– De ce? E o pedeapsă? Sau?...

– Nu e o pedeapsă. E o realitate. Nu mai pot susţine un concert. Mâna stângă. Vârful degetelor. Început de atrofiere.

– Totuşi, la ultimele concerte n-am simţit nimic.

– Am simţit eu.

– La medic ai fost? Să începi un tratament...

– Dragul meu, mă apropii de 70 de ani, vreau să mă retrag în plină glorie. Aşa, câte un scurt recital ocazional... ar mai merge. Dar un concert sau un recital propriu-zis, nu.

– Ce pot să spun decât că regret profund...

– Te cred. Dar într-o zi, totul se termină. În orice caz, sunt un om realizat. Tot ce mi-am propus am împlinit. În muzică am atins apogeul, în viaţă, la fel.

– În viaţă? întreabă Ela cu ton nu prea convenţional.

– În viaţă, da. Poate mai mult decât în artă.

– Şi care este acest... apogeu, atins în viaţă? continuă fata.

– Voi. În primul rând Erik. Şi apoi tu.

– Noi. De ce noi pentru tine suntem apogeul?

– Pentru că aşa este – răspunde Elan. Apoi privind-o pe fată-n ansamblu: Ela, ai început să te îngraşi, dacă bine-mi dau seama.

– Da, bine-ţi dai seama.

– De ce?

– Sunt gravidă.

Se lasă o pauză care multora li s-ar părea apăsătoare. Şi chiar este.

– De la Erik?

– Normal. Doar nu de la Sfântul Duh.

– Voi doi... Nu poate fi normal.

– De ce nu poate fi normal? Ne vom căsători şi vom avea copii.

– Sunteţi fraţi.

– Haide, Elan, să fim serioşi!

– Sunteţi fraţi. Nu vă puteţi căsători!

Erik îşi dă seama că Elan trage pe argumentele oficiale – aceleaşi pomenite şi de Tom, dar cu altă convingere. Elan se străduieşte, dar nici Ela nu se lasă.

– Nu suntem fraţi biologici – spune ea.

– De unde ştiţi?

– Testele ADN. Eu sunt de la Serge, Erik de la tine.

– Aţi făcut testele ADN?

– Credeai că o să stăm cu mâna-n sân?

− Totuşi, oficial sunteţi fraţi. Actele vorbesc. Legile...

Ela se înfurie.

− Da' mă piş pe ele de acte! Adică voi, bărbat şi bărbat v-aţi putut căsători – la ce v-a trebuit?! – iar noi, femeie şi bărbat nu ne putem căsători... oficial? Dar cerem schimbarea legilor! Mama lor de legi! Facem un scandal! Ne adresăm Vaticanului!... Sau, în ultima instanţă, îi băgăm în mă-sa pe toţi, cu legile lor, şi noi ne vedem de ale noastre!

La acestea, Elan nu mai răspunde. Urmează o pauză, întreruptă în final tot de Ela:

− Nu înţeleg. Şi nu pot admite – dacă voi sunteţi aşa cum sunteţi, dezaxaţi, de ce nu v-aţi rezumat, acolo, cu ale voastre? De ce v-au mai trebuit copii? La ce ne-aţi mai făcut?!

− Nu v-am făcut. V-am creat – spune Elan. Eu...

V-AM CREAT

... Am preconizat totul şi mi-a reuşit perfect.

− Adică vrei să spui că totul a fost premeditat? intervine Erik.

− Absolut premeditat.

− La nivel de mare demiurg.

− Absolut demiurg.

− Adică te-ai jucat de-a Dumnezeu şi ţi-a reuşit.

− Ia-o şi aşa.

Erik începe să observe în ochii lui Elan o rază, o strălucire de fanatism pe care până acum nu o întâlnise. E hotărât să meargă mai departe. Dar cu oarecare prudenţă.

− De ce n-ai procedat normal? Simplu?

− Pentru că a fost singura modalitate de a realiza idealul.

− Care ideal?

− Tu eşti idealul.

− Nu te supăra, Elan, dar eşti tare – nu sofisticat, încurcat. Uite, cât oi fi eu de... ideal, dar nu te pot pricepe.

− Cum nu poţi pricepe, mă?! întreabă Elan pentru prima dată cu ton iritat – Smaranda a fost cea mai frumoasă şi mai nobilă femeie creată de Domnul pe pământ. N-am privit-o decât câteva minute, dar imediat am simţit absolutul... Şi crezi că această divinitate, admiţând că aş fi fost normal potent, şi-ar fi deschis picioarele în faţa unui rotofei cu părul rarefiat, să-i primească sămânţa? Ca să-mi realizez idealul, a trebuit să

procedez aşa cum am procedat.

- Idealul – „scopul scuză mijloacele”.
- Da, tu constitui idealul.
- Iar mama mea este Smaranda.
- Divinitatea din Curbura Carpaţilor.
- Şi?
- A fost asistentă medicală bine selectată de doctorii Weber.
- Şi?
- Ar mai fi ceva care motivează justeţea perfecţiunii unicităţii creaţiei mele.
- Care ar fi aceea?
- Smaranda a fost fecioară.

Atât Ela cât şi Erik se întorc ca arşi.

- Cum fecioară?! întreabă Erik. Vrei să zici că eu... Ca şi Hristos?
- Iar tu? În alternativă de Sfântul Duh? adaugă Ela.
- Luaţi-o cum vreţi. Smaranda era fecioară în momentul inseminării. Şi pură tot timpul sarcinii. A fost deflorată chirurgical cu puţin înainte. Acestea mi-au fost spuse ulterior de doctorii Weber. Şi astfel, destinul mi-a confirmat măreţia creativităţii mele. Mai mult nu mai ştiu să-ţi spun. Nici dacă aş fi anchetat în camerele de tortură ale Inchiziţiei pe care Napoleon al tău le-a desfiinţat. Iar relativ la tine, Ela, a fost o blondă foarte frumoasă, tot judicios selectată, tot dintr-o ţară estică, Lituania, tot asistentă medicală. Aceasta admitea şi pe cale naturală, şi Serge era chiar dispus. Dar eu n-am fost de acord.
- Şi atunci... v-aţi frecat-o – intervine Ela cu maliţiozitate.
- Ela, nu fi prozaică! vorbeşte în fine şi Serge.
- Interesant! Eu sunt prozaică fiindcă o spun, dar voi cum sunteţi că o faceţi? Poziţiile voastre... neprozaice. Le faceţi şi în faţa oglinzii? Că nouă ne place uneori să ne iubim şi în faţa oglinzii. Să vedem ceea ce simţim. La voi cum?... Tu capră şi el satir! Doamne! Că uneori îmi vine să pun dinamită în dormitorul acela al vostru!
- Ela, de ce eşti aşa pornită?
- Cum să nu fiu pornită, omule! Când noi la nouă ani trebuia să căutăm noţiunea cuvântului „mamă” în dicţionar... Numai ca tu să-ţi arogi dreptul de a te numi demiurg!
- Nu înţeleg! – spune Elan cu ton... melancolic.
- Destul, Ela, ajunge – intervine deodată Erik cu ton ferm. Elan, dacă v-am făcut rău, scuzaţi-ne.
- Nu ne puteţi voi face atâta rău cât vă putem noi iubi – spune Elan de data aceasta cu multă duioşie în glas.
- Ela, ne retragem.

Ajunşi în intimitatea lor, Ela îl întreabă:

– Ce a fost la tine schimbarea aceasta, deodată, cu 180 de grade? Tocmai când voiam să-i mai spun câteva!

− Inutil.

− De ce, inutil?

− Tu n-ai observat?

− Ce să observ?

− În tonul şi privirile lui. Nuanţele acelea de... nebunie. Elan simte, e convins că tot ce a făcut a fost cea mai perfectă realizare şi că altfel nu se putea. Întocmai ca acei criminali care iau un pistol mitralieră, intră-ntr-o şcoală sau piaţă aglomerată, omoară la întâmplare tot ce poate împuşca şi pe urmă pledează nevinovat.

Ziua următoare, la masă:

– Unde sunt cei doi? întreabă Erik.

− Au anunţat că iau masa în oraş – răspunde menejera.

Cealaltă zi, fiind joi, vin două femei să ajute la spălătorie şi curăţenia săptămânală. Ora 10. Ca de obicei, menajera merge la dormitorul celor doi, să schimbe aşternuturile. În această zi, şi la această oră, dormitorul trebuie să fie liber, pentru curăţenie. Totuşi, bate la uşă. Ca de obicei, nu i se răspunde. Deschide. Face doi paşi şi rămâne înlemnită. O stare de groază o cuprinde. Cei doi, în pijamale, lungiţi în pat. Pe spate, cu mâinile pe piept – în poziţie mortuară. Asta o îngrozeşte. Poziţia. Se retrage şi închide uşa. Dă de una dintre femei venită să o ajute.

− Ceva aici s-a întâmplat – spune cu voce tremurândă. Dă fuga la Jean-Pierre să vină urgent.

Femeia tânără o ia la goană. În câteva minute urcă, urmată de gascon.

− Ce e? întreabă acesta.

− Ceva s-a întâmplat – repetă femeia arătând uşa. Mi-e teamă.

Gasconul intră şi avansează până aproape de pat. Femeile-l umăresc prin deschizătura uşii. Jean Pierre priveşte cu atenţie pieptul lui Serge şi constată că nu are suflare. Plus paloarea cadaverică. Mai ales a lui Elan. Se întoarce, scoate cheia din partea interioară a uşii, închide uşe pe dinafară şi bagă cheia în buzunar.

− Aici nu intră nimeni, până nu vine poliţia – spune el. Chemaţi-l pe Erik.

− Ce s-a întâmplat? Pentru Dumnezeu!

− S-a întâmplat. Păstraţi-vă calmul. Chemaţi-l pe Erik.

Menajerei îi dau lacrimile.

− Cum să vină Erik, să vadă? E încă un copil. Bine că Ela e plecată la facultate...

Erik tocmai coboară scările. La vederea celor doi, întreabă:

– S-a întâmplat ceva?
– Se pare că s-a întâmplat.
– Ce s-ar fi putut întâmpla?
– Ceva foarte grav – răspunde de data aceasta menajera arătând spre uşa dormitorului. Dar te rog să-ţi păstrezi cumpătul.
– Ce au făcut?
– Se pare că au murit – răspunde gasconul.
– Ce? strigă Erik.
– Aşa se pare. Stau în pat, amândoi, nemişcaţi.

„Doar nu le-o fi arzând de joacă!", gândeşte băiatul. Şi cu toată oroarea pe care i-o provocase acest dormitor, se repede la uşă.

– Au închis – constată. Bate în uşă.

Jean-Pierre scoate cheia. Preia iniţiativa.

– Eu deschid, intri, dar nu te atingi de nimic.

Erik dă din cap că a înţeles. Gasconul deschide. Intră amândoi până aproape de pat. Spre partea lui Serge, care-i înspre uşă. Femeile intră şi ele doi paşi. Cu toată lumina ce pătrunde prin geamurile mari cu draperiile desfăcute, atmosfera sumbră impune tăcere.

– Gata, să ieşim! comandă gasconul.

Ies şi acesta închide la loc.

– Acuma ce facem? întreabă Erik.
– Anunţăm poliţia – răspunde Jean-Pierre.
– A, da, poliţia – se gândeşte şi Erik. Aşa cum a văzut în filme. Dar acolo erau cazuri de crime.
– Domnişoară, îi spune menajerei tinere – dă fuga în dormitorul meu şi adu-mi videofonul. E pe măsuţa orientală. Noi să mergem în salonul mare.

Fata urcă scările, şi în două minute e cu aparatul. Erik formează numerele.

– Alo, Tom! Cei doi ai mei sunt morţi. Se pare sinucidere. Ce trebuie să fac?
– Unde sunt?
– În dormitorul lor. Ce trebuie să fac?
– Să nu te atingi de nimic. Să închizi dormitorul şi să aştepţi. Pornesc spre tine. Dă-mi adresa.

Erik se conformează, şi aşteaptă cu toţii.

– Cine era? întreabă gasconul.
– Clonelul Tom Brand – şeful poliţiei.
– Tom Brand! Comisarul şef! Am auzit de el. De unde-l cunoşti?
– Suntem prieteni.

„Da, sunteţi prieteni" – îşi spune gasconul în sinea lui. "De fapt un dirijor aşa mare ca tine poate fi prieten şi cu miniştri!"

După vreo 20 de minute se aude sirena girofarului, apoi Tom, în uniformă de comando de data aceasta, probabil aşa l-a prins telefonul lui Erik, urmat de două persoane în civil, pătrund în salon. Unul dintre însoţitorii lui Tom are în mână o geantă mai voluminoasă. Salută, după care:

− Unde sunt? întreabă Tom.

− Dormitorul e sus, primul etaj, răspunde Erik.

− Să mergem.

Vor să urce şi femeile.

– Dumneavoastră rămâneţi, spune Tom.

Urcă. Ajung în faţa dormitorului. Gasconul scoate cheia şi deschide. Torn aruncă o privire de la intrare, după care însoţitorii lui intră în dormitor, închizând uşa după ei.

Putem coborî – spune Tom.

– Cine sunt?

− Medicul legist şi reprezentantul procuraturii.

− Ce fac?

− Îşi fac meseria.

În salon a apărut şi Madame, care a fost pusă în temă. Se instalează fiecare pe unde-i vine. Tom analizează salonul mai cu atenţie. Picturi destule şi de consacraţi.

− Să pregătim cafeaua? întreabă Madame.

− Tom? întreabă Erik.

− Da, se poate – răspunde Tom.

Madamei, trecând peste şocul tragicului eveniment, i se pare cel puţin curioasă intimitatea lui Erik cu autoritarul personaj. La fel ca şi lui Jean-Pierre.

Sună telefonul lui Tom.

− Da, parcaţi chiar la intrare, v-am lăsat spaţiul, aşteptaţi în maşină.

− Cine erau? întreabă Erik din nou.

Tom zâmbeşte.

– Chiar vrei să ştii?

− Da.

− De la morgă.

− Ce să caute morga aici?

− Să ridice cadavrele -răspunde Tom dur.

− Ce... cadavre?

Tom arată cu mâna în sus.

− Acuma sunt cadavre. Aşa se procedează.

− Şi... Elan Mora, un simplu cadavru?

Tom răspunde printr-un gest al mâinii.

– Ela unde e?

– La academie. Nu ştie nimic. Vine de abia pe la două.
– Foarte bine. Să procedezi cu tact.
– Nu, că Ela-i mai tare ca mine.
– Nici tu nu eşti slab.
– Nu, că eşti tu lângă mine. Altfel, crezi că nu-mi dau seama? Formalităţi pe care doar cu Papa Pierre trebuia să le rezolvăm.
– La ce sunt buni prietenii?... întrebă Tom.
– Îţi mulţumesc... Cel puţin de acuma vor putea avea loc vizite în ambele sensuri.

Oficialii coboară, se vede că şi-au terminat treaba. Sunt poftiţi să ia loc.

– Suicid premeditat, cu cianură, n-au suferit – anunţă medicul legist.

Celălalt îi întinde lui Erik o foaie de hârtie scrisă cu mâna. E scrisul lui Elan. „Scrisoare de adio – Dragii mei Erik şi Ela, am trăit frumos, aşa cum am vrut. Am realizat tot ce am vrut. Voi aţi fost marea operă realizată a vieţii mele. În continuarea „clipelor care cad picătură cu picătură în eternitate" ar urma, pentru mine, declinul cu care nu vreau să mă împac. Am ales calea idealului meu literar – Stefan Zweig. Bunul meu Serge mă urmează. Este opţiunea lui. La notar veţi găsi actele de proprietate – situaţia financiară. Dorim să fim incineraţi, iar urnele noastre să fie îngropate pe colina din grădina vilei de pe Riviera Franceză. Colonia să n-o risipiţi, să vă creşteţi copiii în iubire şi adevăr. Elan Mora. În conformitate – Serge Doma. P.S. Fără funeralii! Cel mai strict anonimat."

– Scrieţi aici – spune procurorul – „Am primit scrisoarea Olografă – data şi iscălitura."

Erik scrie.

– Scrisoarea o primiţi mâine, deodată cu Certificatele de Deces. Deocamdată o luăm să o xeroxăm.
– Avem şi noi xerox. Mic, dar performant. Pentru partiturile muzicale.
– O facem la aparatele noastre.
– Acestea fiind zise – luaţi loc – le spune Tom oficialilor. Apoi îşi activează telefonul:
– Puteţi intra.

Între timp au sosit şi cafelele... La nici două minute, intră trei vlăjgani îmbrăcaţi în negru. Doi poartă câte o targă pliantă iar al treiea un balot.

– Unde? întreabă unul dintre ei.
– Sus – răspunde Tom. Apoi către gascon: condu-i, te rog!

Erik ar vrea să urce şi el.

– Tu stai aici cu mine, îl opreşte Tom.

La nici cinci minute, doi dintre oameni coboară cu una dintre tărgi în care se află un plic dintre acelea mari, negre, cu fermoar, pentru transportat cadavre, din care se pot vedea în filme crimi. „Oare care o fi?" se gândeşte

Erik. Oamenii se opresc.

− Vrei să-l mai vezi o dată? întreabă Tom.

− Nu.

− Eu aş vrea – spune Madame.

− Poftiţi.

Madame se apropie şi unul dintre oameni trage o parte din fermoar. Ea priveşte o clipă, după care se întoarce la fotoliul ei şi-şi bea cafeaua fără niciun comentariu.

Brancardierii ies şi după câteva minute se întorc după celălalt, după care coboară toţi trei, împreună cu gasconul. Se opresc din nou şi aşteaptă.

− Nu vreţi? o întreabă Tom pe Madame.

− Nu – răspunde aceasta, simplu.

Brancardierii – de fapt, cioclii – ies. După câteva minute se aude duduit de motor ce se îndepărtează.

– E finito – spune Tom.

– A fost atât de simplu! – constată Erik.

– Ce putea fi complicat?

– Totuşi...

− Complicat, de abia acuma ar putea fi. Dacă vrei complicaţii.

− Nu vreau.

− Atunci, cât mai multă linişte! Presa să afle cât mai târziu.

− Mâine veniţi la Serviciul Judiciar să ridicaţi certificatele de deces iar peste două zile la crematoriu să ridicaţi urnele – spune procurorul. V-am scris aici adresele şi persoanele pe care să le căutaţi.

− Să nu angajez un avocat pentru treburile acestea?

− Trebuie să iscăliţi şi să achitaţi nişte taxe. Puteţi lua şi un avocat care...

− Nu iei niciun avocat! intervine Tom cu ton de autoritate paternă. Trebuie să te obişnuieşti să te descurci şi singur. Eşti şeful familiei. Dacă eşti în încurcătură, mă suni.

− Vin şi eu cu tine – spune Jean-Pierre.

Totul a mers ca pe roate. A iscălit, a plătit, a luat urnele pe care pe urmă le-au pus într-o cameră goală de la etaj. Peste tot, Erik este însoţit de Ela care, într-adevăr, dintru început, se dovedeşte foarte curajoasă.

− Nu pot spune că nu sunt îndurerată. Dar asta este. Asta a fost să fie.

A doua zi chiar, Tom şi Lena sunt invitaţi la cină.

„Doamne, de ce nu ne-au fost aceştia părinţi?” îşi spune Erik referindu-se la Tom şi Lena. “Cei doi au fost numai geniu şi bunătate. Şi ruşine în anumite aspecte. Pe când aceştia... Cu câtă mândrie m-aş fi dus lângă un asemenea tată pe care să-l pot prezenta la serbările şcolare... Sau cu o mamă ca Lena. Poate că şi mama mea este o prezenţă. Dar unde-i mama mea?!...”

– Am scăpat uşor până acuma, spune Tom. Presa nu ne-a dibuit. Adevărat, am cerut şi la morgă să nu dea informaţii. Acolo umblă mereu ziarişti. Da... Dar asta nu poate dura.

– Ce putem face? întreabă Ela.

– Eu zic să le-o luăm înainte. Mâine mergeţi la „Cotidianul" şi daţi un scurt necrolog. Pe care să-l concepem chiar astă-seară. Iar pentru lămuriri suplimentare, Erik, anunţi o conferinţă de presă.

Necrologul, în final, are următorul conţinut: „Anunţăm pe această cale decesul pianistului Sir Elan Mora şi a arhitectului Serge Doma. Ceremonialul funebru s-a ţinut în cadrul celui mai modest anonimat, după incinerare, respectând dorinţa decedaţilor. Familia." Şi în continuare: „Pentru lămuriri suplimentare, dirijorul Erik Mora va acorda o conferinţă de presă, mâine, la Academia de Muzică."

– Eşti sigur că Rectorul îţi va da o sală? întreabă Tom.

– Eu nu i-am dirijat orchestra lui de trei parale? Atâta-i trebuie! Îl sun chiar acum.

Rectorul este de acord.

– De ordine mă ocup eu – spune Tom. Trimit doi agenţi.

– În uniformă? întreabă Ela.

– Bineînţeles.

– Cam câţi ziarişti ar putea fi? întreabă Erik.

– De venit ar veni ei mulţi, dar nu-i primim decât pe cei cu acreditări. Să tot fie 15-20... Nu-ţi va fi uşor. Unii, şi mai ales unele, sunt adevărate hiene.

– La nevoie şi eu pot fi şacal – spune Erik încruntat.

– Am să trimit pe cineva să stea lângă voi, pentru orice eventualitate.

– Pe cine?

– Pe cineva care cunoaşte toată situaţia la fel ca mine – şi chiar ca voi – un foarte bun prieten.

– Cine?

– Avocatul Alain Xavier.

– Avocatul Alain Xavier! Păi ăsta-i sculă mare-n cetate! Am auzit şi noi de el. Îşi pierde ăsta vremea cu noi?

– Îşi pierde, în primul rând este un admirator al talentului tău, şi partea importantă o vei afla la timpul potrivit.

Într-adevăr, la conferinţa de presă în faţa Academiei, mulţi paparazzi şi destui ziarişti.

Sunt luaţi în primire de cum coboară din maşină. Iar la intrare, sunt chiar blocaţi cu sculele lor.

– Ne daţi voie să trecem, sau ne facem noi cărare! Atâta spune Erik. Adevărat, cu ton ameninţător.

La intrarea în sală, doi agenţi îi legitimează.

− Păi suntem... începe Ela, scoţând legitimaţia.

În sală să fie spre 20 de reporteri cu fotograful aferent. Îndeosebi tineri. Sunt şi camere de luat vederi.

− Ce dracu! La marile concerte nu erau chiar atâţia! constată Erik cu voce destul de tare.

− Acelea erau manifestări artistice, iar aici e rost de scandal! – se aude o voce din mulţime.

La masa... juriului, un domn spre 50 de ani, altfel chipeş, cu părul rarefiat, aşteaptă. La apropierea Elei, se ridică.

− Dl. Xavier, desigur, începe Erik – vă mulţumim foarte mult, dar...

− Sunt aici din proprie iniţiativă, uitaţi cum vom proceda. Eu deschid conferinţa. Îi avertizez privind comportamentul, şi, la nevoie, voi interveni.

− Sper să mă descurc.

Se instalează la masă. Erik la mijloc, având-o pe Ela în stânga iar pe avocat în dreapta. Acesta, cu voce clară, bine dozată, începe:

− Doamnelor şi Domnilor, începem conferinţa de presă privind moartea celebrului pianist şi compozitor Sir Elan Mora, şi a nu mai puţin valorosului arhitect Serge Doma. Domnul Erik Mora, ca urmaş şi reprezentant al familiei, va răspunde fiecăruia la două întrebări scurte, decente şi la obiect.

Erik se ridică în picioare.

– Aştept.

Sunt trei care ridică mâna. O tânără şi doi bărbaţi. Erik o indică pe tânără.

− Sir Elan Mora a avut conflicte personale sau dereglări psihice în ultima perioadă?

− Sir Elan Mora n-a avut conflicte personale cu nimeni niciodată. Sir Elan Mora în toate perioadele a dat dovadă de perfectă luciditate.

Tipa ar vrea să mai continue, dar Erik ridică mâna.

− Mă scuzaţi, două întrebări au fost epuizate. Domnul?

− Nu credeţi că Sir Elan Mora merita funeralii.... glorioase, precum i-a fost cariera?

− Cred că merita funeralii naţionale.

− Atunci?

− Aceasta i-a fost dorinţa. Cel mai modest anonimat. Următorul!

− Ce credeţi că ar fi trebuit făcut pentru a se fi evitat tragedia?

− N-a fost o tragedie, a fost o opţiune. O dorinţă. Dar pentru a evita anumite întrebări în continuare şi pentru a eluda dintru început anumite situaţii, am să vă citesc din scrisoarea de adio pe care Sir Elan Mora ne-a lăsat-o! „Am trăit frumos, aşa cum am vrut... Am realizat tot ce am vrut...

Am ales calea idealului meu literar – Stefan Zweig. Bunul meu Serge mă urmează. Este opţiunea lui... Dorim să fim incineraţi. Fără funeralii. Cel mai strict anonimat!" Întrebări?

− De ce nu publicaţi scrisoarea în întregime?

– Nu vrem.

– De ce?

– Conţine pasaje care ne privesc personal.

– Pe cine?

– Pe mine şi pe soţia mea.

– Este soţia sau sora dv.?

− Întrebarea depăşeşte cadrul acestei conferinţe, însă în mod excepţional, am să vă răspund, dar să nu se mai repete. Biologic nu suntem fraţi. Deci, este soţia mea. Dar despre asta s-au ocupat din plin unele reviste – mai ales cele de scandal. Credeţi că mai e cazul? Să revenim la subiect.

– Cenuşa este amestecată sau?...

– Din moment ce sunt două urne, întrebarea este neavenită.

– Unde vor fi depuse urnele?

– La locul indicat de Sir Elan Mora.

Urmează întrebări mai mult sau mai puţin aiuristice, cărora Erik le răspunde când amuzat, când încruntat, căutând să-şi păstreze calmul.

Se ridică un domn între două vârste:

– Din creaţia componistică a lui Sir Elan Mora veţi mai introduce ceva nou în domeniu spectacolului concertistic şi nu numai?

– În sfârşit o întrebare la locul ei! Da, o Simfonie pentru orchestră, la care Sir Elan Mora a lucrat timp îndelungat cu foarte multă grijă, putem spune – creaţia lui de căpetenie, pe care a terminat-o relativ recent. Plus un program pentru pian, alcătuit din *Improvizations*.

− Vă mulţumesc.

− Şi eu vă mulţumesc, stimate domn.

La o margine, se tot agita unul, pe care dintru început Erik l-a mirosit că e din... ăia. Îi face semn.

– Care este atitudinea Dv. privind homosexualitatea, ţinând cont de...

Aici Xavier, pentru prima dată, intervine cu ton ferm:

− Întrebare irelevantă. Nu răspundem.

− Lăsaţi, Maestre. În mod cu totul excepţional, am să-i răspund. Apoi, privind ţintă spre individ, continuă: Deschide-ţi bine urechile! Urăsc păcatul, am milă de păcătoşi, i-aş desfiinţa pe cei care corup.

− Totuşi, ţinând seama..., ar vrea tipul să continue.

− Am spus tot ce am avut de spus! i-o retează Erik. Cine are urechi de auzit să audă! Cine nu, să meargă-n... aia... Aici Erik se opreşte, dar fiecare a înţeles cam pe unde ar fi trimiterea.

− Întrebările fiind epuizate, încheiem Conferinţa de Presă – spune Xavier.

− Eu aş mai avea ceva de întrebat — sare o tânără, făcând un pas înainte.

− Dumneata ai mai întrebat, chiar la început. Cu altă ocazie! Vă mulţumim – continuă Xavier ridicându-se în picioare, dimpreună cu Ela şi Erik.

− Te-ai descurcat bine – îi spune lui Erik. Puţin ţi-ai ieşit din fire, cu ăla, dar a meritat.

− L-am băgat în mă-sa. Sper că a înţeles.

− A înţeles toată lumea.

La ieşirea din sală, secretara Academiei îi întâmpină:

− Domnul Rector vă aşteaptă.

− Poftiţi, îl invită Erik pe avocat.

− Cu cea mai mare plăcere, întrucât societatea artiştilor îmi este agreabilă, dar trebuie să fug la birou. Sunt aşteptat.

− Maestre, Dle Doctor! insistă Erik – nici nu ştiu ce apelativ să întrebuinţez, veniţi cu noi!

− Spuneţi-mi Alain. Aşa cum, şi lui Tom...

− Nu se poate, Dv. sunteţi o personalitate în citadelă! Pe când noi, acolo, pe la 20 de ani...

− Şi tu eşti o personalitate mult mai celebră decât mine. Iar Ela, la Fashion, a fost cea mai încântătoare.

− Aţi fost? întreabă Ela.

− Soţia mea era preşedinta festivalului. Eu ştiu totul despre voi şi în scurt timp veţi şti şi voi, în ceea ce ne priveşte.

− Să păstrăm legătura.

− Tom şi cu mine vom avea grijă. La revedere, pe curând.

− La revedere – spune Erik.

− La revedere, Alain – se conformează Ela. Apoi, în timp ce o urmează pe secretară, îl întreabă pe Erik: De unde ştie ăsta totul despre noi?

− Ei, Tom, avocaţii, poliţia, ăştia ştiu.

În birou, pe lângă Rector, se mai află un domn. Directorul Operei. Se fac prezentările, apoi condoleanţele de rigoare. Directorul începe deodată:

− Am auzit că n-ai vrea să colaborezi cu noi.

− Cine a spus asta? Dimpotrivă. Mi-ar face chiar plăcere.

− Voiam să te invităm pentru *Nabuco*.

− *Nabuco*, nu.

− De ce?

− N-am antene pentru *Nabuco*.

− N-ai antene pentru Verdi, în general, sau numai pentru *Nabuco*?

− Verdi îmi place foarte mult.
− Atunci, ce ai spune de *Aida*?
− Mai mult decât încântat.
− Batem palma.
− Batem. Acuma lansez marea Simfonie a lui Elan Mora, după care à votre service.

Iniţial, simfonia era gândită pentru pian şi orchestră. Dar pe parcurs, Elan, simţind că nu va ajunge s-o interpreteze, a conceput-o numai pentru orchestră.

Într-o săptămână toţi instrumentiştii se văd cu ştimele în faţă. Iar Metropola, împânzită cu afişe. De altfel concertul este anunţat în programele TV ca fiind transmis şi prin satelit.

Muzica, tehnic, nu este concepută spre a pune probleme. Ea, fiind plină de farmec şi nostalgie. Şi, contradictoriu, încărcată cu pasaje de... imn, închinate frumuseţii feminine. Şi Erik, după... confruntarea de apoi în contextul în care Elan a pronunţat "Smaranda", înţelege tot. Are nevoie de doar de patru repetiţii. Instrumentiştii se arată captivaţi de ineditul acestor sentimente.

Bilete la preţ majorat. Sala arhiplină, totuşi. Erik obţine două loje pentru colonie, plus Tom şi invitaţii săi.

Orchestra intră în scenă, îşi „încălzesc" instrumentele. Aşteaptă. Printre cei cuprinşi de emoţii se află violonista Samantha. Ea a fost oarecum martoră la naşterea acestei capodopere. E sigură că va ieşi bine, dar nu ştie cum va fi acest bine. Emoţionat, pe lângă ea, e şi căpitanul de pompieri – Ryan. În fine, mulţi sunt emoţionaţi. Afară de Erik. Acesta, îmbrăcat lejer, în negru, bineînţeles, nonşalant, intră în scenă. Culege aplauzele ca pe ceva firesc, se urcă pe micul podium dirijoral, căruia-i lipseşte stativul cu partitura, stă un moment cu faţa la orchestră ca şi cum ar cugeta, dar nu cugetă. Este totul plănuit. Se întoarce cu faţa spre public. Şi cu vocea lui devenită baritonală, rosteşte:

− Doamnelor şi Domnilor, Simfonia pe care o veţi audia este intitulată "Simfonia fără Nume". Dar eu vă anunţ acuma că această creaţie are nume. „Smaranda". "Simfonia Smaranda". Şi o prezint pentru tine, Smaranda, oriunde ai fi!

Ultimele cuvinte le-a rostit aproape strigat. Se întoarce şi începe:

Acuma ar fi inutil să vorbim despre calitatea artistică în general a lucrării, despre valoarea interpretativă şi despre succes. Toate sunt la cote maxime. Şi pentru că aplauzele trebuiesc potolitea cumva, Erik a găsit o soluţie. La a şaptea sau a opta chemare, vine cu vioara.

Se face linişte.

− Ladies and Gentlemen, conform tradiţiei, ar trebui *I*mprovization. Şi

pentru că planul nu este pregătit, voi interpreta ultimul *Improvization* al lui Sir Elan Mora la vioară.

Şi începe. Şi iar succes şi aplauze. În sfârşit, când publicul îi permite să ajungă în cabină – numai flori şi felicitări. Iar într-o parte, Ela cu un tânăr şi un domn mai în vârstă. Erik priveşte cu oarecare insistenţă.

− Mai mă cunoşti? întreabă tânărul.

− Cum să nu. Gigantul! Gil. Şi se îndreaptă spre el cu mâna întinsă.

− E tatăl meu şi ar vrea să-ţi vorbească.

− Numai un minut, spune respectivul domn. Nu te reţin. Te felicit şi totodată îţi mulţumesc pentru lecţia pe care atunci i-ai administrat-o fiului meu.

Cineva vrea să intervină cu felicitări, dar Erik îl opreşte.

− Imediat! Un minut, vă rog.

Tatăl continuă:

− În urma acelei bătăi, Gil, dintr-un băiat de gaşcă, a devenit un elev studios, cu realizări. Care-mi va continua afacerile. În consecinţă, drept prime mulţumiri, Restaurantul Hotelului Lynx, care ne aparţine, vă aşteaptă. Veniţi cu prietenii şi invitaţii să sărbătoriţi, după bunul plac. Aveţi un salon întreg la dispoziţie. Totul este din partea casei. Gil o sa vă conducă.

Tatăl pleacă, fără a mai aştepta vreo replică.

− Eu aştept pe aproape – spune Gil.

Felicitări din toate părţile. Colonia, în frunte cu Jean-Pierre, bineînţeles, Tom cu soţia şi celălalt fiu, Samantha cu Ryan, Xavier cu soţia, nimeni alta decât Katherina. Care, cu toate că o vede a doua oară pe Ela, o priveşte cu multă curiozitate, dar şi cu oarecare afecţiune. Ela, fiica lui Serge... Prezent este şi antrenorul de la Arte Marţiale. Erik nu l-a uitat. În ultimul moment apare şi Mary – buna prietenă din clasele liceale.

− Ştiu un restaurant select la mică distanţă, anunţă avocatul.

− Toată banda pe jos! Luăm aer. Sunteţi invitaţii mei!

− Regret, onorabile Alain Xavier! Cu altă ocazie, acum, totul este aranjat. Vizavi, la Lynx.

În frunte cu Gil, pe care Mary l-a luat de braţ, intră cu toţii la Lynx, unde, într-un salon ultra elegant, totul este pregătit. Plus într-un colţ, un pian şi o vioară pentru un eventual dezirabil cafe-concert.

Salonul are formă dreptunghiulară, iar mesele, lipite una de alta, de-a lungul, formează propriu-zis o masă... imperială.

Erik e instalat în capul mesei, având-o la dreapta pe Ela, după care colonia. Iar în stânga îl are pe Tom şi ceilalţi. Gil a instalat-o pe Mary în celălalt cap al mesei, după care se îndreaptă spre ieşirea din salon. Erik imediat îl interceptează:

− Gil, te rog! Vino. Te rog să stai cu noi! Vreau să te numeri printre

prietenii mei, întrucât dacă eu ţi-am făcut un bine, după cum susţine tatăl tău...

− Aşa este.

− Şi tu mi-ai făcut un mare bine.

− Mă îndoiesc.

− Datorită ţie am Centura Neagră la Arte Marţiale! Care mi-e tot atât de dragă ca bagheta dirijorală.

− Am înţeles. Văd ceva privind organizarea, şi mă întorc.

− Te rog.

Avocatul Alain Xavier se ridică, cerând linişte:

− Dragii mei, înainte de a sărbători premiera mondială a Simfoniei Smaranda, propun un minut de reculegere întru cinstirea genialului compozitor şi pianist Sir Elan Mora şi a arhitectului Serge Doma.

Se ţine minutul de reculegere, după care avocatul continuă:

− Aş propune să ciocnim primul pahar în onoarea multitalentatului şi totodată năprazniculuidirijor Erik Mora.

Explozii de entuziasm. Pătrund în sală şi doi paparazzi şi unul cu o cameră de luat vederi.

− Ce să fac cu ei? întreabă Gil, care tocmai s-a întors.

− Lasă-i – răspunde Erik, numai să plece repede.

Cei trei au înţeles. Îşi fac treaba şi pleacă. Se ciocnesc pahare şi se mânuiesc tacâmurile. Ela se apleacă spre Erik:

− Iubitule, totul este atât de minunat!... Ne simţim atât de bine!

− Vă simţiţi bine?...

− Da. Eu şi ăla mic. Atâta se mişcă... Sunt sigură că şi dansează.

− Se mişcă! De când?

− Din timpul Simfoniei. Iar acum, nu are astâmpăr.

Avocatul se întoarce spre capul mesei şi, destul de tare, provoacă:

− Erik, am impresia că ai vrea să ne vorbeşti.

− Într-adevăr, aş vrea.

− În cazul acesta, puţină linişte!

Erik se ridică încet, privind roată:

− Încă n-am vorbit în public. Modul meu de exprimare fiind pianul şi vioara. Şi bagheta. Aşa că să-mi scuzaţi unele dibuiri privind elocvenţa. Vreau să mă fac înţeles şi mă voi strădui în acest sene. Noi, soţia mea şi cu mine, în pofida faptului că am avut toată libertatea, acuma ne dăm seama că social, am trăit ca într-un ţarc. Datorită împrejurărilor speciale în care am apărut pe această planet... Acuma însă vă avem pe voi alături şi realizăm că acesta este mediul firesc în care ne simţim noi înşine, în care în mod natural putem respira, voi sunteţi adevăraţii, veritabilii noştri prieteni.

− Şi câţi prieteni veţi mai avea! Datorită aptitudinilor... intervine

Xavier.

− Tocmai aici am vrut să ajung. Între voi, cei de la această masă, şi cei care vor veni, să tragem o linie, întrucât „Nu omul are prieteni, ci fericirea lui”. L-am citat pe idolul meu istoric şi nu numai. L-am citat pe Napoleon. Vă mulţumesc pentru atenţia acordată.

Unii aplaudă. Dar destui mai stau şi pe gânduri. Da, „Nu omul are prieteni, ci fericirea lui”.

După ce pofta de mâncare s-a potolit şi se mai golesc şi câteva pahare, locurile la masă se mai schimbă şi încep şi unele discuţii bilaterale. Astfel, Ela află în ce împrejurări Katherina, devenită Doamna Xavier – le-a fost naşă de cununie, împreună cu Serge, lui Tom şi Lena; află şi despre sora lui Gil că nu mai este grasă şi că este în State unde studiază Finanţe-Bănci. Şi mai află multe din ce nu ştia.

Între timp, la pian şi... vioară, au apărut doi bătrânei care, într-un mod cât se poate de discret, caută să coloreze atmosfera. Ceea ce o determină pe Ela, la un moment dat, să-l ia pe Erik în primire:

– Iubitule, ştii ce am vrea?
– Ce ai vrea?
− Am vrea, nu aş vrea.
− Bine, ce aţi vrea?
− Să te dai puţin în spectacol.
− Ela, n-am la mine decât bagheta împachetată.
− Pianul este acolo, mai este acolo şi o vioară...
− Iubito, de ce nu mă laşi să rămân om serios...
− Iubitule, aşa bine-ţi stă când te dai în spectacol... Şi văzându-l pe avocat că este atent la discuţie, îi spune: Alain, nu mă ajuţi?
− Ba da. Erik, şi eu te rog. Şi Katherina. Noi nu te-am auzit niciodată.
− Bine, cedează Erik. Dar puţin mai târziu.
− Dar nu prea târziu – subliniază Ela.

Momentul este determinat de o strună a viorii. Puţin, puţin scârţâie. Bătrânul, ori că-i este lene s-o mai strângă, ori că nu dă importanţă, continuă să cânte, şi când melodia se termină, Erik sare de la locul lui:

− Îmi dai voie?

Bătrânul, aproape automat, îi întinde instrumentul. Erik umblă la chei şi într-un minut acordează vioara aşa cum niciodată n-a fost acordată. Pune vioara pe pian şi-i spune ceva celui de pe scaun:

− Două minute.

Acesta, chiar în mod sprinten, îi cedează locul.

Erik, după câteva cascade, fără menajamente, atacă *Aria toreadorului*.

După ce o mântuieşte, se ridică, ia vioara, îl invită pe pianist să-şi reia locul şi spre... public:

− D-na Katherina, ce aţi prefera?
− Italiană. Canzzonete.

Urmează *O sole mio* şi *Funicula*. Apoi, din nou, Erik:

– Lena, ce ai vrea să-ţi cânt?
– Ce-ţi place ţie cel mai mult.

Erik nu ezită. Închide ochii şi cântă pentru Lena, dar şi pentru sine, melodiile acelea muiate în nostalgicul venin iberic din *Simfonia Spaniolă* de Lalo. Predă apoi vioara stăpânului, revine la locul său şi nu mai spune nimic. Nici ceilalţi, câteva minute, nu sunt prea vorbăreţi.

Primul care reacţionează este Gil Gigantul:

− Am auzit multe privind talentele tale, dar nu mi-am închipuit să fii chiar atât de... grozav. Te-aş asculta ceasuri întregi.
− Ei, o să mai fie ocazii.
− Mai mă inviţi?
− Păi nu suntem prieteni?
− Ba da, ba da! Prietenie bazată pe evenimente!...

Nu trece bine o săptămână şi Erik este contactat de conducerea Operei, privind *Aida*. Montare nouă. Contează ca premieră... La videofon, însuşi directorul.

− Vreau toate detaliile – cere Erik.
− Compartimentele orchestră, corul, baletul plus scenografia şi-au terminat treaba. Regizorul te aşteaptă. Câteva generale şi îi dăm drumul.
− Cine este regizorul?
− Un italian. Ca şi soliştii.
− La ce oră?
− La 10.
− La 10 fix, am înţeles. Nu vă mai reţin.

Ziua următoare la 9.[30], găseşte un loc unde să-şi strecoare Fiatul, găseşte intrarea artiştilor şi intră, curios să vadă cum arată culisele unui teatru atât de mare. Este oprit de un personaj încruntat care iese dintr-un fel de cabină cu geam lat, deasupra căruia scrie „Portar”.

− Dumneata?! îl ia acesta aproape răstit.
− Am repetiţie aici....
− Ce repetiţie?! Toţi artiştii sunt de mult îmbrăcaţi. Încearcă prin faţă!

Erik îşi dă seama. Mă confundă. Mă crede vreun student ce vrea să se strecoare.

– Sunt dirijorul – spune Erik.
− Şi eu sunt şeful poliţiei. Încearcă prin faţă! repetă omul întinzând mâna.

Dacă mi-aş pune mintea cu el, într-o clipă l-aş pune-n genunchi, cât e de mare – gândeşte Erik.

− Domnule, sunt dirijorul! repetă răstit.

− Ai legitimaţie?

Erik scoate buletinul.

Tipul se uită:

– Buletin. Asta are toată lumea...

− Domnule! Ştii să citeşti? Ce scrie aici? Erik Mora. Şi uită-te la afişul din dreapta! După „Aida", ce scrie? Dirijor – Erik Mora.

Portarul priveşte.

– Într-adevăr... spune cu voce înmuiată. Da… Dar nimeni nu m-a anunţat.

− Cheamă-l odată pe director, şi nu mă tot freca!

− Nu, nu-i nevoie, poftiţi.

− Pe unde ajung la scenă?

− Urcaţi scările şi la dreapta.

Ajunge de fapt între culise. Pe o femeie îmbrăcată într-un halat alb o întreabă unde-i cabina dirijorului. Femeia, probabil garderobieră, îl ia de mână, îl scoate pe un culoar şi-i arată Cabina.

− Vă mulţumesc, Doamnă.

Erik îşi depune pardesiul, apoi în jerseu şi cu bagheta în mână revine între culise. Printre două draperii, intră în scenă. Aici, parcă-i şi sfârşitul lumii. Toţi au câte ceva de făcut. De executat şi de comandat. Mai ales unul de vreo 30 de ani, scund, cu o coamă albă, şi voce piţigăiată. Italian, desigur. Are treabă cu nişte lumini. Cortina e ridicată. În sală – destui. Unii în costume de scenă, alţii... în civil. În mijlocul scenei, 12 fetişcane vopsite în negru, agitate de un bătrânel vioi: „Încă odată, încă odată", dar nu explică de ce. *Dansul moreţilor*.

Fetele dansează corect. Dar nu asta-l zgârie pe Erik. Tempoul. Vine în faţa bătrânelului:

− Mă scuzaţi, domnule, dar nu-i bine.

− Ce nu bine? Cine eşti? Cine?...

− Cine, cine... dirijorul! Unde-i pianul?

Maestrul de balet auzise că dirijorul este unul tânăr şi ciudat. Poate chiar ăsta. O lasă mai moale.

– Acolo pian.

Într-adevăr, după o draperie, un pian mobil.

− Îmi daţi voie – îi spune pianistei, o doamnă corpolentă în prag de pensionare.

− Fetelor, fiţi atente la ritm; maestre, dă comanda!

− Şi! strigă maestrul de balet.

Erik îşi aruncă mâinile peste clape şi pianul sună de parcă ar avea amplificatoare în el. Ritm, dinamism, sălbăticie. Fetele dansează de parcă ar fi electrificate. Poza finală, se lasă cu aplauze din sală, dar şi de pe scenă. Erik se ridică de la pian, care este tras în masca lui.

Balerinele-l înconjoară pe... pianist. L-ar îmbrăţişa, dacă n-ar fi vopsite.

− Bravo, fetelor! le laudă dirijorul. Aţi înţeles, moreţii sunt nişte spiriduşi. Nişte drăcuşori care parcă au înghiţit flăcări.

− Aşa va merge şi cu orchestra? întreabă una dintre balerine.

− Cel puţin aşa.

În momentul acela lui Erik îi sună telefonul. E tocmai directorul.

− Unde eşti?

− În scenă.

− Eram îngrijorat să nu se fi întâmplat ceva. De ce nu m-ai anunţat?

− Totul e bine. Mă îndrept spre locul meu.

În momentul acela este interceptat de regizorul de culise însoţit de o tânără.

− Maestrul Erik Mora?

− Da.

− Dânsa o să vă conducă în fosa orchestrei.

− Mai am trei minute.

Femeia-l conduce până la intrarea în fosă.

− Vă mulţumesc, Doamnă.

Eric stă cu ochii pe ceas şi la fără un minut, intră. Păşeşte pe culoarul dintre instrumente şi se urcă la pupitru. Dă din cap, în semn de salut. Cu toţii au auzit de el. Unii l-au şi văzut. Da, dar una e să dirijezi simfonii, şi alta operă! Toţi sunt curioşi şi destui sceptici. Partitura e pe pupitru. Partitura aşteaptă. Poate să aştepte. "Ce dracu! Ăsta ştie *Aida* pe dinafară!" Păi aici, pe lângă orchestră mai este şi cor. Solişti, balet... Nu. Puştiul nu deschide partitura. La 10 fix ridică bagheta şi începe. De la primele gesturi, instrumentiştii îşi dau seama că sunt dominaţi. Uvertura... curge normal. Cu toate că urechea lui Erik simte uneori zgârieturi de anumite atonalităţi. Dar mergem mai departe. Nu suntem, totuşi, la Filarmonică. Dar când începe acţiunea propriu-zisă, Erik opreşte.

− Doamnelor şi Domnilor, în momentul în care soliştii deschid gura, rolul nostru este de a-i acompania, nu de a-i acoperi. Pronunţia solistului trebuie auzită şi înţeleasă şi de ultimul plătitor de la galerie. Aşa că... mai încet. Când suntem singuri, ne desfăşurăm. De altfel, Verdi a pus pe acolo nişte semne. Fiţi atenţi la mine şi va fi bine pentru toţi.

− Ce vrea ăla? îl întreabă soprana italiancă pe bariton.

− Ne dă lecţii de interpretare operistică.

Vine dansul moreţilor. Orchestra, numai că nu fulgeră. Balerinele sunt numai apă şi extaz. Aplauze, cum nu s-au mai pomenit la o repetiţie. Se termină primul act. Dirijorul îşi lasă bagheta lângă partitură şi se întoarce în scenă, îi place să urmărească agitaţia schimbărilor de decor. Stă tot mai pe lângă cortină, să nu încurce.

Regizorul de culise anunţă:

– Începem actul doi. Sus cortina!

Orchestra cu ochii pe dirijor. Dar acesta nu porneşte. Stă, cu o mână ridicată, în poziţie de aşteptare. Ce o fi vrând? Se întoarce spre sală, spre mijlocul sălii, unde directorul de scenă, respectiv regizorul italian, are instalată o măsuţă de comandă cu microfon.

− Vreau să vorbesc cu Regizorul! spune el tare, ca să poată fi auzit în întreaga sală.

Soseşte mai întâi italianul, apoi Directorul Operei.

− S-a întâmplat ceva? întreabă Directorul, oarecum îngrijorat.

− Nu s-a întâmplat nimic, dar ceva aş vrea să se întâmple.

− Hm?

− Maestre, Triumfalul. Vreau să fie început de şase trompeţi. Îmbrăcaţi în costume adecvate, şi urcaţi pe turnurile acelea. Trei într-o parte, şi trei în alta. Aceştia, de două ori vor cânta primul pasaj din Triumfal. După care va intra orchestra, de la început, iar ei vor continua alături de orchestră până la intrarea baletului, când vor coborî.

− Noi, Maestre? întreabă oarecum îngrijorat cel mai vârstnic dintre trompetişti.

− Nu. Să împrumutăm şase de la orchestra de tineret a Filarmonicii.

− Se poate – spune Directorul cu jumătate de glas.

− Şi... două pasaje în plus – spune italianul. Să colaborăm cu Verdi. Îmi asum răspunderea. Vreau ca Triumfalul să fie foarte... triumfal.

− Bine – spune Directorul. Mâine aducem trompeţii. Şase!

− Da. Vă mulţumesc – încheie Erik. Să începem.

Priveşte corul de pe scenă. Nimeni nu mişcă. Priveşte orchestra şi-i dă drumul. În timp ce se cântă îşi aruncă privirile spre fiecare compartiment ce activează.

„Ăsta, dirijor! Cu ochii pe noi, nu cu ochii-n partitură.” Da, un Triumfal cu totul special. Iar când baletul evoluează, cu privirile pe scenă. De parcă ar dansa şi el împreună cu ei.

Ziua următoare îi sunt prezentaţi şase tineri îmbrăcaţi în războinici egipteni, care-l privesc derutaţi. Nu sunt obişnuiţi cu costume de teatru. Eventual fracul. Ei sunt doar instrumentişti.

− Unde-i pot asculta? îl întreabă pe regizorul de culise.

− În scena mică?

− Unde-i scena mică?

Regizorul de culise vrea să cheme pe cineva să le arate.

− Ştiu eu unde este scena mică – intervine unul dintre băieţi, care mai colaborase cu Opera.

Ajunşi în scena mică, Erik îi plasează trei în stânga, trei în dreapta. De menţionat că cel mai tânăr dintre băieţi e cu cel puţin doi ani mai mare decât Dirijorul Erik.

− Când se ridică cortina, staţi cu instrumentele pregătite şi ochii la mine. Aşa. Ridic mâna stângă – atenţiune!, şi la semnalul cu dreapta, atacaţi. Repetaţi pasajul de două ori, după care intră orchestra şi corul. Cântaţi în continuare, alături de ei şi când intră baletul, coborâţi. Să vă aud. Erik – atenţie, semnalul! şi băieţii atacă. Sunt bine instruiţi.

− Satisfăcător – spune dirijorul. Dar mai în forţă! O sală-ntreagă vă fi cu ochii pe voi.

În scenă sunt aşteptaţi. Trompeţii se urcă pe turnuri, iar dirijorul coboară la locul lui... Italianul îşi dă imediat seam de efect. În fond, reuşita tot regiei îi va fi atribuită...

Urmează generala cu destul public teatral în sale, apoi premiera.

− Pentru premieră, cum zic eu, iubitule – îi spune Ela, în privinţa ţinutei; pantaloni negri – bineînţeles, iar sus, un fel ce jachetă neagră, pe semitalie, iar la gât colanul de aur masiv cu crucea malteză a lui Sir Elan Mora.

− De ce să stea în casetă, când poate să strălucească?

Succesul este deosebit. În general, *Aida* este operă de succes, dar de data aceasta s-a întrecut măsura. Şi asta datorită în bună parte dirijorului.

Ziua următoare, când Erik se întoarce de la antrenamentul de karate, de cum coboară din Fiat, este întâmpinat de Ela şi Madame. Ela, tăcută. Chiar melancolică. Vorbeşte Madame.

− O doamnă te aşteaptă de aproape un ceas.

− Cine e? Ce vrea?

PARE TARE MISTERIOASĂ...

− ...Şi frumoasă, adaugă Ela.

− Da. Şi frumoasă. A spus că va vorbi doar în prezenţa ta.

− Nu-mi plac mie misterele. Dar, în sfârşit, să vedem.

În salon, pe canapea, cu faţa spre intrare, o femeie îmbrăcată modest aşteaptă. A fost servită cu o ceaşcă de cafea, din care a băut jumătate. Când Erik se apropie, se ridică în picioare. Băiatul înaintează la doi paşi, cu ochii pironiţi în ochii femeii. Aceasta, ca şi cum s-ar trage, revine pe canapea, în poziţia iniţială. Fiecăruia-i vin avalanşe de cuvinte, dar nu ştiu cu ce să înceapă.

− Dumneata eşti Smaranda! rosteşte Erik până la urmă.

− Da, sunt Smaranda – spune femeia cu o voce de clară rezonanţă.

Erik se apropie, se apleacă aproape în genunchi, îi ia mâna şi i-o sărută.

− Eşti mama mea.

− Sunt mama ta, dacă merit această distincţie.

− Cum să n-o meriţi? Atât de mult te-am dorit. Atâta nevoie aveam de tine! Te-am şi chemat...

− Am auzit. Am prins concertul. Atunci m-am decis să vin. Vorbind, îi mângâie părul şi-l determină să se aşeze lângă ea.

− Şi ea este Ela, până mai ieri, sora mea. Dar prin voinţa lui Dumnezeu, soţia mea. Şi acolo este nepotul dumitale, căruia, împreună, va trebui să-i găsim un nume.

Smaranda întinde mâna şi Ela se aşază şi ea alături.

Madame stă pe un fotoliu de vizavi, profund emoţionată.

− Eşti atât de frumoasă! spune Ela.

− Voi sunteţi frumoşi. Aşa o pereche frumoasă, numai Dumnezeu într-o bună dispoziţie a putut crea. Erik, ai o fotografie a ta, de pe la 12 ani?

− Cred că da...

− Poţi s-o aduci?

− Aduc albumul.

În album sunt fotografii din perioada lor de copilărie şi adolescenţă. Smaranda alege una, apoi din geanta ei scoate o fotografie şi o pune alături.

− E poza mea, spune băiatul. De unde o ai?

− Nu, e poza mea – spune femeie. Mi-au făcut-o la 12 ani. Eram tunsă băieţeşte.

− Doamne, sunt identice!

O dă mai departe.

– Ce părere aveţi, Madame?

− Parcă sunt doi gemeni.

− Oare peste douăzeci de ani voi fi şi eu tot atât de frumos cum eşti dumneata acuma?

− Cel puţin.

Urmează minute de tăcere în care Madame îi priveşte pe toţi trei ca pe un enigmatic şi totodată fermecat grup statuar. Simte că ar trebui să plece, să-i lase singuri. Şi nu poate. Se simte în plus, dar în acelaşi timp simte că

nu deranjează. Erik şi Ela au fost ca şi copiii ei. Şi copiii ei vor rămâne. Împreună cu Smaranda, de acuma. Erik rupe tăcerea:

− Mamă! Mi-e uşor să spun mamă. Am dorit atât de mult să rostesc acest cuvânt, încât acum parcă l-aş fi spus dintotdeauna.

Smaranda-l priveşte fix şi se abţine cu greu să nu-i dea lacrimile.

− Mamă, continuă băiatul. Să te aranjăm. Să-ţi aducem valiza. Lucrurile. Presupun că nu ai venit doar cu gentuţa aceasta.

− O instalez în fostul meu dormitor, deocamdată – intervine Ela.

Smaranda ridică o mână cu palma deschisă, în semn de „stop".

− De mâine, dragii mei. De mâine, sau de poimâine.

− De ce? întrebă Ela.

− Mai întâi facem testul ADN.

− La ce?! sare Erik ca ars.

− Aşa cum ai auzit.

− Dar totul este evident, la ce?...

− Erik, trăim sub autoritatea confirmărilor ştiinţifice!

− Inutil... Nu sunt de acord.

− Erik! Copiii trebuie să-şi asculte părinţii. Mâine facem testul şi pe urmă totul va fi aşa cum vreţi voi!

În glasul Smarandei băiatul simte o categorică fermitate şi o forţă neîntâlnită până acum.

− Bine, mamă, dacă ţii cu tot dinadinsul...

− Va trebui să găsim un laborator unde...

− Avem.

− Unde?

− La poliţie.

− La poliţie?!

− Da. Prefectul poliţiei este cel mai bun prieten al nostru. Dacă vrei, îl sun şi putem merge chiar acuma.

− Nu-mi place să deranjez oamenii, mâine.

Erik îl sună pe Tom şi aranjează. Fără a specifica cine este persoana.

− Aţi auzit, mâine la 11.

− Dar acum să te aranjăm – spune Ela.

− Am o valiză – spune Smaranda. La pensiunea la care am tras. O luăm mâine după... poliţie, acuma...

− Madame, de mama mă ocup eu – continuă Ela. Dar mai întâi să mâncăm. Tot vorbim, şi dumitale, desigur, ţi-o fi foame.

− Aici sunt de acord cu tine.

În timp ce se deplasează, copiii observă că Smaranda şchiopătează de piciorul stâng şi la mers se serveşte de un baston.

− Mâine am să vă explic – spune ea.

Cina este servită de menajera tânără, după care Ela o conduce pe Smaranda în fostul ei dormitor, îi aranjează baia, îi dă una din pijamalele ei... serioase, şi noapte bună.

A doua zi ajung în laboratorul principal, sunt prelevate probele.

Tom stă deoparte.

− Absolut identice – anunţă laborantul arătând spre ecranul aparatului – rude de gradul întâi.

Rezultatul este primit cu seninătate. Firesc, nimeni nu se aştepta la altceva.

− Tom, este Smaranda. Mama mea.

Colonelul se apropie, de data aceasta, neoficial. Sărută mâna Smarandei, spunând:

− Am bănuit, de cum v-am văzut.

− De unde ai bănuit? întreabă Erik, oarecum mirat.

− Ei, avem şi noi... defecţiunile noastre profesionale.

− Tom, iei masa cu noi astăzi. Mama o să ne povestească – îl invită Erik.

− Tocmai astăzi nu pot – am o anchetă de mare importanţă.

− Regret. Aş fi vrut să fii şi tu.

− Şi eu regret, dar – serviciul. O să-mi povestiţi voi...

Ajunşi singuri în Fiatul lui Erik, Smaranda îl întreabă:

− Cum de eşti tu aşa bun prieten cu teribilul colonel?

− De unde ştii că e colonel?

− Cunosc gradele.

− Păi, mamă, ei au vrut această intimitate. Eu întotdeauna am respectat vârsta. Şi gradele.

− În privinţa gradelor, merge. În domeniul artelor, şi gradul tău este superior, dar vârsta... Colonelul, desigur, cu câţiva ani este mai mare ca mine.

− El mi-a cerut să-ţi spun Tom. Şi soţiei sale – Lena.

După care Erik îi povesteşte împrejurările prin care datorită lui Elan s-au statornicit anumite relaţii.

Trec pe la pensiune, de unde iau valijoara Smarandei.

− Atât? întreabă Erik.

− Da, atât. Strictul necesar. De mai mult n-am nevoie. Simplifică mereu şi nu complica niciodată. Ajunşi acasă, Smaranda le spune copiilor:

− Unde putem sta de vorbă?

− Numai noi?

− Noi trei, deocamdată.

− Oriunde. În Salonul de Muzică obişnuim.

− Mergem în Salonul de Muzică. Dragii mei, povestea mea este destul

de simplă. Eu, după... însămânţare, am continuat să lucrez sub foarte îngrijita supraveghere a doctorilor Weber – soţ şi soţie – până te-am născut. Imediat te-au luat şi te-au dat la o doică, întrucât pentru mine ai fost dispărut. Am mai fost reţinută în clinică până mi-au oprit laptele. După care am fost plătită conform contractului şi am plecat spre casă cu punga plină şi sufletul greu. Obsedată fiind de ideea că te-am vândut, am călătorit cu avionul până la Budapesta, iar de acolo cu trenul până la Cluj. Din Cluj, mi s-a oferit o ocazie. Un fel de autostop. O femeie cu o maşină, direct la Vatra Dornei – orăşel montan. Localitatea mea de origine. Eu stăteam în faţă, lângă şoferiţă. Iar pe bancheta din spate, o familie care a coborât pe traseu. Mai aveam 20 de km până la Vatra Dornei. Când deodată, prin depăşire, ne-a ieşit în faţă o dubă, de care ne-am ciocnit frontal, în plină viteză. Eu m-am trezit a doua zi la reanimare, la o clinică universitară din Cluj. Am fost transportată cu elicopterul SMURD. Scoasă prin descarcerare. Soferiţa decedase. Eu, ruptură de bazin, operaţii, recuperări, nu intru în amănunte. Destul că am rămas cu un picior aşa cum vedeţi şi că nu voi mai putea face copii. La un moment dat voiam să şi mor. M-a bătut Dumnezeu pentru că mi-am vândut copilul. Între timp şi mama murise. Tata murise de tânăr. Accident de muncă. Lucrase la pădure. Din spital am intrat direct într-o mănăstire. M-am călugărit. Patru ani am stat la mănăstire. Apoi am venit la Cluj, mi-am cumpărat o foarte mică garsonieră la ultimul etaj, să am linişte. Am început să lucrez în spitalul în care am fost tratată după accident, unde eram cunoscută şi unde, acum, ca şi călugăriţă, mă bucuram de tot respectul. Forţă de muncă aveam, şi simţeam că pot face mai mult. Aşa că m-am înscris la medicină, pe care am terminat-o cu notă maximă, ca şef de promoţie. De zece ani sunt medic. Acum, medic primar, şi pentru că alte preocupări decât medicina nu aveam, pot spune că sunt un bun diagnostician. La nevoie, pot interveni chiar şi chirurgical. Iar în ultimii doi ani am lucrat mai mult în pediatrie. Sunt receptivă la orice fel de informaţii. Astfel, dintr-o revistă de scandal, de pe noptiera unei paciente, am aflat despre întortochiatele combinaţii legislative ale familiei Sir Elan Mora. Mult timp trăiam în tensiune, îngrijorată fiind ca nu cumva şi voi, într-un asemenea mediu, să fiţi educaţi în sens dezastruos. Atunci am căutat-o pe femeia care ştiam că a servit câţiva ani ca doică şi mamă surogat în clinica Weber. Avea ea gură mare, de nici soţii Weber n-o puteau stăpâni.

– Zamfira! explodează amândoi copiii deodată.

– Da, Zamfira. V-a fost doică. Ea m-a liniştit, asigurându-mă că Elan Mora şi le are pe ale lui, personale, este un om docil, care în afara muzicii n-are niciun amestec în formarea şi educaţia voastră; de altfel, pe parcurs, mai aflam câte ceva despre năzdrăvăniile tale, Erik, fapt ce în multe sensuri m-a liniştit. Apoi am prins concertul cu...

SIMFONIA SMARANDA

...când totul a devenit evident, şi când m-ai strigat. Pentru că m-ai strigat.

− Da, într-adevăr, te-am strigat.

− Şi am venit.

− Şi aici vei sta, lângă noi, în vecii vecilor! continuă de data aceasta Ela. Copiii care vor veni au nevoie de bunicuţa lor.

− Cam asta-i tot – încheie Smaranda. Voi povestiţi mai departe celor din casă şi prietenilor, aşa cum consideraţi de cuviinţă.

− Şi ai găsit-o pe Zamfira...

− Da. Are un palat cu multe turnuri, arhitectură japoneză – zic ei. Are apoi o brutărie şi un restaurant. Îi merge bine. Dacă nu ar fi femeie, ea ar fi bulibaşa localităţii.

− Ştii unde stă?

− Da. În Huedin. Un orăşel aproape de Cluj.

− După ce nasc şi termin eu alăptatul, îi facem o vizită, toţi trei.

− Deci, în mare, cam asta ar fi. Ar mai urma câteva amănunte. Vatra Dornei. Oraş – staţiune montană, avem acolo căsuţa părintească. Veche, cu o livadă de două hectare la margine de pădure. Cu un izvor şi un pârâiaş. Am lăsat-o unui vecin mai sărac s-o folosească. Livada. Căsuţa am închis-o. Sper, acoperişul să-i mai reziste.

− Acolo facem o vilişoară – o casă de vacanţă – spune Ela.

− Faceţi ce vreţi. Pe lângă asta, mai am la Cluj, cum am spus, garsoniera, unde-mi duceam zilele, şi mai am în bancă suma pe care am încasat-o atunci, plus economiile din salarii, pe care v-o pun la dispoziţie.

− Dar mamă, noi avem bani. Suntem bogaţi. Chiar foarte bogaţi,– răspunde Erik. Pe lângă moştenirea de la cei doi, concertele mele sunt la tariful maxim. Apoi, pe lângă... căsuţa aceasta cu peste 20 de încăperi, avem un Castel pe Loara, închiriat, un apartament la Paris şi...

− Reşedinţa de pe Riviera, unde sunt înmormântate urnele celor doi – continuă Ela.

− Plus acţiuni într-o bancă, acţiuni într-o întreprindere de parfumuri, majoritari într-un hotel din Monte Carlo, aşa că...

− Important e ca bogăţia să nu-ţi întunece mintea, să nu te deregleze.

− Nici vorbă! Ducem o viaţă relativ modestă. Şi decentă. Cu mâna de oameni din jurul nostru. Continuăm să muncim, şi să câştigăm – ce-i drept. Şi să ne bucurăm – mai ales de acuma, că ai venit – de plăcerea unei vieţi cinstite şi normale.

− Şi eu, să ştiţi, voi căuta să practic medicina. Mai ales că am ajuns la unele – să le zicem – performanţe.

− Dar mamă, îţi deschidem un cabinet privat! se aruncă Ela.

− Nu, nu vreau să mă implic total. Mai ales în ce priveşte timpul. Dar îmi voi oferi cunoştinţele, voluntar, unui aşezământ de copii orfani.

− Cum vrei, mamă dragă. Erik, ce ar fi să-i aranjăm un cabinet familial în fostul dormitor al celor doi?

− Ar fi o idee!

− Bine că nu i-am pus dinamită.

− Ce dinamită? întreabă femeia.

− Când am devenit conştienţi de ce se întâmplă acolo, ne venea să-i punem dinamită…

− Vă înţeleg. Dar... Dumnezeu să-i ierte!

− Să-i ierte. Căci are ce ierta.

− Mie mi-ar fi suficient un dulăpior pentru un minim instrumentar de prim ajutor şi nişte rafturi de bibliotecă pentru manuale de medicină şi reviste ce pe parcurs s-ar mai aduna. Or dormitorul acela, desigur, e mare.

– Cea mai mare încăpere de pe etaj.

− Reamenajaţi-l dormitor pentru voi.

− Ferească Sfântu! sare Ela. Eu nu mă culc acolo nici legată. O să-l facem dormitor pentru oaspeţi. Cu toate că nu ne-au prea înghesuit străinii. Dar de acum, cine ştie? Sau mai bine la parter, dormitorul cu geamurile spre peluză. E cam mic, el, dar are alături cămăruţa aceea debara ce poate fi amenajată ca... bibliotecă medicală.

− Cu cât mai mic, cu atât mai bine, spune Smaranda. Dar acuma să coborâm. Cred că suntem aşteptaţi la masă.

O săptămână mai târziu soţii Erik şi Ela, la restaurantul Hotelului Lynx, oferă o mică recepţie în onoarea mamei lor, la care-şi invită prietenii. De fapt aceiaşi ca după la recepţia premierei *Simfoniei Smaranda*. Plus Dl Blum – impresarul. Un evreu mărunţel, cam la 50 de ani, vioi, excelent diplomat în lumea afacerilor artistice. Impresar moştenit de la Elan.

− Mamă, poţi să te îmbraci călugăriţă, dacă vrei, lumea noastră e decentă – spune Ela. Plus doamna Xavier – fată de popă.

− Numai nevastă-mea-şi mai dă uneori drumul la gură – adaugă Erik. Poate ai observat.

− Parcă tu nu!...

− Asta ar mai lipsi – spune Smaranda. Să vă tai elanul. Mă îmbrac şi eu, acolo, ca o mamă. Ca o viitoare bunică.

Masă abundentă, şampanie, vinuri franţuzeşti – după preferinţe. Gil are grijă de toate.

Smaranda n-a întâmpinat niciodată atâta atenţie, totuşi se comportă firesc. Puţin o şochează la început apelativul „Doamna Doctor”. Poate, totuşi, trebuia să mă îmbrac călugăriţă. Doamna Doctor în sus, Doamna Doctor în jos... Simte nevoia să intervină:

− Dragii mei, dintre toţi, numai copiii mei şi Gil and company sunt mai juni decât mine. Restul sunteţi ori mai mari, ori pe aproape. Aşa că pentru toţi, sunt Smaranda – s'il vous plait! Cu ocazia aceasta, beau şi eu o cupă de şampanie.

− Smaranda, suntem de acord. Dar când vei fi îmbrăcată călugăriţă, o să-ţi spunem măicuţă – aşa se cade – obiectează avocatul Xavier, soţul Katherinei – fată de popă.

− Vă rog, spuneţi-mi cum vreţi.

După ce se mănâncă şi se mai şi bea, Ela, – iar capul răutăţilor – se apleacă, prin faţa Smarandei:

− Iubitule, nu te dai puţin în spectacol?

− Dar îmi cunosc repertoriul. Ce să le mai cânt?

− Mama nu ţi-l cunoaşte. Iar repertoriul tău întotdeauna are farmec.

− Măcar dacă-mi aduceam vioara...

− Dincolo-i vioara, şi pianu-i nemişcat. Uite, apar şi artiştii.

Bătrâneii muzicanţi se strecoară oarecum stingheriţi când dau cu ochii de Erik.

Toţi de la masă coboară conversaţia la intensitate redusă.

− Mamă, ce ai vrea să-ţi cânt?

− Ce-ţi place ţie cel mai mult?

− “Parla mi d'amore, Mariu”...

− “Tuta la mia vita sei tu” – îl continuă Smaranda.

− Cunoşti cântecul! Cântă!

Erik cântă la vioară, iar Smaranda murmură. Vocea ei clară are rezonanţă puternică şi plină de căldură. Între timp, de pe o măsuţă, violonistul îi strecoară un microfon. Iar pianistul, cu timiditate, acompaniază.

Băiatul se opreşte:

− Începem?

− Începem – răspunde mama.

Toţi rămân fără comentarii, la aşa ceva nu se aşteptau de la o modestă femeie din Curbura Carpaţilor. Chiar dacă aceasta este medic. Şi mai ales de la o călugăriţă.

Felicitări sub diferite forme. Dar cel mai emoţionat, şi emoţionant privind felicitările, se arată Erik:

− Mami, iartă-mă! Nu găsesc cuvinte. Sunt... sunt... fericit.

− Nici nu le căuta, copilul meu! – spune Smaranda, sărutându-l. Şi eu

sunt fericită. Aşa cum nici nu visam că voi putea fi vreodată.

- Mai cântăm?
- Dacă tu vrei.
- Ce să cântăm?
- Eu nu cunosc decât cântece din repertoriul vechi, ceva, din Abba.
- Cântăm din Abba...

La sfârşit, avocatul Alain Xavier, după ce sărută mâna cântăreţei, propune:

- Smaranda, n-ai vrea să ne cânţi ceva de pe la voi? Din ţara ta natală?

Smaranda se şi aştepta la această propunere. Zâmbeşte.

- Ba da. Am să vă cânt cântecul numelui meu. Altfel, cântecul favorit al tatălui meu. Dar mai întâi vi-l traduc. Să ştiţi despre ce este vorba.

După ce le explică, trece Erik la pian şi-i fredonează melodia. Apoi ia microfonul şi – „Smaranda e cea mai frumoasă/ Din satul de peste islaz./ O cheamă flăcăii din casă/ La horă afară să iasă/ Măcar o frântură de ceas./ Şi mulţi au vrut să mi-o fure/ S-o farmece fără habar/ Dar frică le e de secure/ Că-i fata lui Nenea Pădure/ Moşneanul de peste hotar..."

După, aplauze, comentarii, mai ales privind limba, pe care majoritatea acuma o aud pentru prima dată...

- Vrei să ne mai cânţi, Smaranda?
- Unul lent, sau unul vioi?
- Şi, şi.

Smaranda le mai cântă o romanţă. Tot aşa anterior tradusă: "Frumoasa mea cu ochii verzi/ Ca două mistice smaralde/ Te duci spre alte zări mai calde/ Melancolia să ţi-o pierzi./ Veni-vor mulţi să-ţi spună-n versuri/ Că te iubesc şi cum şi cât/ Vor spune-o mai frumos ca mine/ Dar nu te vor iubi atât./ Şi dacă vrei să mă dezmierzi/ Mai las' odată să mă scalde/ Priviri din ochii tăi cei verzi/ Ca două mistice smaralde..." Apoi, o tropotită de Oaş. La a cărei dinamism Erik face minuni pe clapele pianului, dar şi asistenţa, în privinţa ritmului.

În drum spre casă, Smaranda îi lămureşte:

- Şi tatălui meu îi plăcea să cânte. Avea o voce frumoasă de bariton. Cânta la petreceri, iar în corul bisericii era solist.

Ela merge la cursuri până în ultimele zile.

- Să ştiţi că mâine nasc! le spune ea într-o seară la cină. Mamă, mă asişti?
- Medical, n-am să te chiar asist. Dar am să fiu şi eu pe acolo.
- Să fii, mamă, cu dumneata alături n-o să-mi fie teamă.
- O să fiu şi eu – spune Erik.
- Tu să stai afară. Să nu mă auzi ţipând.

− O să ţipi?

− Ba bine că nu.

− Tu şi aici o să faci excepţie.

− Ei, oi fi eu vitează. Dar...

Şi, într-adevăr, a făcut excepţie. A gemut ea puţin mai tare, dar fără urlete. Un băiat absolut normal, frumos, ca toţi copiii... proaspăt scoşi, de peste trei kilograme.

Smaranda cu medicul de gardă stăteau deoparte, în timp ce moaşa-şi făcea treaba. Totuşi, Smaranda intervine, la urmă:

− Lasă-mă să-i înnod eu buricul – îi spune moaşei, care, după încuviinţarea medicului, se dă la o parte.

Într-adevăr, va rămâne cu o liniuţă în mijlocul abdomenului. Ombilic visat de orice top-model.

− Cine te-a învăţat? întreabă medicul.

− Intuiţia.

Acasă, Smaranda îi aduce Elei o carte, „Creşterea şi îngrijirea copilului”. Copilul la o săptămână, copilul la o lună, la două, ş.a.m.d.

− Colectivul de pediatri care au elaborat acest manual, au făcut-o după îndelungate experienţe. Dacă ne conformăm, vom avea cât mai puţine probleme.

Pe băiat îl botează Ed, naşi fiind Tom şi Lena. Ed. Nume dintr-o silabă, propus cu stăruinţă de Erik.

− Vreau un nume scurt. În zadar îl vom înscrie Eduardo, căci toţi îi vor spune Ed. Atunci să-l înscriem Ed!

Concomitent, Ela îşi termină şi facultatea. Să-i zicem şi noi “Belle Artele”. Pe care le încheie cu un vernisaj la care-şi invită prietenii, dar la care participă şi un public destul de numeros. Portrete şi peisaje. Marine de pe Riviera. Pictura ei este de un modernism personal, inteligibil – pe fond de abundenţă cromatică. La portrete ochii sunt acolo unde Dumnezeu a vrut să-i fixeze, iar călcâiul lui Ahile, bunăoară, întotdeauna pe acolo prin regiunea gleznelor. Artă pentru oameni normali, sinceri, şi nicidecum pentru aceia care merg la expoziţii cu urechile şi la concerte cu ochii. În privinţa artei abstracte a citit ea o fraza elocventă, chiar într-o revistă de istorie: „Când o să am diaree, o fac pe pânză, o iscălesc şi ţi-o aduc!”

Peisajele ei au o rezonanţă optimistă, ce te predispune spre zâmbet şi reverie.

− Prin arta mea vreau să fac plăcere, şi dacă privitorul mai găseşte şi ceva semnificativ pe acolo, cu atât mai bine.

Preţurile sunt decente şi bileţelele cu „reţinut” apar încă din prima zi.

Erik dirijează *Simfonia Fantastică* de Berlioz, la San Francisco. După care, încă din avion, impresarul începe:

− Ai vrea să dirijezi ceva la Moscova?
− De ce nu? Încă n-am văzut ţara Gulagului.
− Gulagul nu-i în Moscova. Ce ştii tu despre Gulag?
− L-am citit pe Soljeniţîn. Din scoarţă-n scoarţă.
− Păi aia-i carte voluminoasă!
− Citesc repede. Despre cine-ar fi vorba?
− Tchaikovski.
− Ce simfonie?
− *Lacul Lebedelor*. Te încumeţi?
− *Lacul*! Muzică plăcută, uşoară. L-am văzut de trei ori. Sunt de-a dreptul entuziasmat!
– Dar e la Balşoi! Balet mare...
− Nu-i mai mare ca cel al Operei din Paris.
− Balet cu tradiţie.
− Tradiţiile se mai pot... fisura.
− Acuma, tu n-ai să te apuci acolo să-ţi impui ideile...
− Numai pe cele favorabile, favorabile lor. Dar cum ai ajuns la...
− Ei te vor. Vor un dirijor tânăr...
− Bine, s-a făcut. Dar aş vrea să fiu cu două zile înainte de generală. Să iau contact cu baletul. Nu cu orchestra, cu baletul!
− O să fim cu o săptămână. Să vizităm Kremlinul.
− Şi pe Lenin. Oare tot acolo-l ţin?
− Dracu ştie.
− Şi pe Stalin. Sau ăsta o fi în groapă.

Totul se perfectează rapid şi două săptămâni mai târziu, Erik, cu impresarul lângă el, zboară spre capitala marei Rusia. Fosta Mama Rusia. Devenită patria socialismului victorios. Devenită apoi capitala Rusiei – pur şi simplu.

Prima zi, neanunţat, cu impresarul, prin centru, şi Kremlin – cât se poate. A doua zi, de unul singur, prin catedralele şi bisericile din centru. Şi are ce vedea. A treia zi, mai sunt trei zile până la spectacol, însuşi Directorul General al Operei îl prezintă în sala de balet. Auziseră de el. Fenomenul muzical din Metropola SUE.

Directorul baletului – au şi aşa ceva, regizorul coregraf, maestrul de balet, prima balerină, primul balerin, şi alţi primi îl privesc, nu cu suspiciune – dar e aşa de tânăr!... Poate fi confundat cu oricare dintre noii angajaţi. Parcă ieri ar fi terminat coregrafia. Dar!!! Îl privesc ei. Dar şi Erik. Dintr-o privire i-a cam depistat. Directorul baletului – par example. Ăsta-i din ăia...
− Cine traduce? întreabă Erik.
− Majoritatea cunosc engleza. Iar denumirile sunt în limba franceză –

răspunde Maestrul de Balet.

− La ce stadiu sunteţi acuma? Privind programul zilnic…

− Am terminat studiile, actele unu şi doi, urmează treiul şi patru.

− Cât ţine pauza, să mă lămuresc cu ordinea dansurilor?

− Pentru aceasta, vom face o repetiţie specială.

− Nu e nevoie, ne lămurim acum. Şi, spunând aceasta, trage un scaun lângă corepetiroare, care tocmai se pregătea să iasă: Vă rog, doamnă!

Erik deschide partitura şi dă pagină după pagină. În actul trei, doar pe o parte din muzica bufonului este introdusă o variaţie pentru Rothbart. Totul durează cam zece minute. După care dă scaunul puţin mai la o parte, îşi pune sacoul pe spetează şi aşteaptă. Regizorul cu doi dintre băieţi vor să-i aducă o măsuţă cu o partitură.

− Nu, mulţumesc – refuză Erik.

− Nu vreţi?...

− Ce să vreau?

− Să urmăriţi...

− Păi dacă-s cu nasu-n partitură, cum îi mai pot urmări pe ei?

Regizorul nu insistă. Dă doar din cap. „Cu ăsta s-ar putea să avem probleme – gândeşte el. Cine dracu l-o fi programat? Probabil de la minister. Regizorul coregraf, altfel fost prim solist, actualmente şi profesor la Academia de Balet, mai are şi câteva montări proprii printre care o nouă viziune privind *Spartacus*.

Erik îşi dă seama că a fost fixat un anumit tempo, care se respectă în toate împrejurările. „Totul după muzică!" De fapt aşa ar fi şi normal.

Dar tânărul dirijor are în acest sens păreri... suprapuse.

Repetiţia este condusă de Maestrul de Balet. Dar forţa decizională stă în Regizorul coregraf. Cât despre directorul baletului, acesta a venit şi stă mai mult să-l vadă pe foarte tânărul dirijor – fiul lui Serge şi Elan.

Actul trei, deci, începe şi decurge în mod obişnuit până la intrarea lui Rothbart şi a *Lebedei Negre*. Aici, dirijorul opreşte:

− Mă adresez soliştilor în general. În momentele tehnice, în momentele de virtuozităţi, să nu fiţi preocupaţi de muzică. În aceste situaţii, muzica vă acompaniază, vă urmăreşte, nu vă dictează. Cu alte cuvinte, dacă la o săritură vei sta un minut în aer, muzica nu te va obliga să cobori mai repede. Sau la piruete. Dacă faci zece, eu n-am să te reduc la cinci. Sau dumneata – se adresează, primei balerine – Domnişoară, sau Doamnă...

− Sunt Katia – precizează aceasta.

− Perfect. Şi eu sunt Erik, pentru toată lumea, deci, Katia, la fouetté-uri. Să nu te preocupe muzica. Să le faci cum poţi mai bine. Muzica îţi va fi alături. Sau la arabesque, ori attitude – echilibru. Stai cât poţi, şi... cinci minute. Cu alte cuvinte, muşchii voştri mă vor dirija, iar eu voi dirija

orchestra.

„Asta e nebunie!” e gata să sară Regizorul, „se bagă şi peste Tchaikovski.” E gata să intervină, chiar vehement. Dar băiatul s-a ridicat de pe scaun şi la corepetitoare:

− Îmi daţi voie...

Se aşează la pian, închide partitura şi stativul ca să-şi extindă vizibilitatea şi-i dă drumul. Toţi rămân năuciţi. Asta par că ar avea fibre de oţel în degete, acelaşi pian, aceleaşi clape, dar altă intensitate sonoră.

− De la intrarea lui Rothbart! comandă el reluând. Cu degetele pe clape şi cu ochii pe dansatori.

Dansurile de ansamblu merg normal, poate ceva mai alert ca de obicei. Dar părţile solistice curg, aşa cum n-au mers niciodată, băiatul acesta simte fiecare element de virtuozitate, de parcă el însuşi le-ar executa. Iar peste celebrele 32 de fouetté-uri, crucea prim-balerinei Katia trece mai muzical ca niciodată. La sfârşit, întregul balet aplaudă, dimpreună cu maeştrii.

− Iartă-mă! îi spune Regizorul Coregraf, zâmbind.

− De ce? Nu mi-aţi greşit cu nimic.

− Eram pornit să mă cert cu tine când te-am auzit dând indicaţii. Dar când te-am văzut instalat la pian, am amânat, şi bine am făcut. Şi orchestra ai s-o dirijezi fără partitură?

− Întotdeauna dirijez fără partitură.

− Cum de le poţi memora?

− Nu ştiu.

− Curios, aici au dirijat maeştrii celebri, artişti emeriţi, artişti ai poporului, dar niciunul n-a ieşit cu nasul din partitură.

− Mă mir, Tchaikovski este atât de uşor de memorat... Mai ales *Lacul*.

Între timp, de la aparat, una dintre fete le aduce două cafele, şi discuţia continuă. Şi în jurul lor s-au adunat destule capete, care pe bancheta dinspre perete, care pe jos.

− În toamnă – continuă Regizorul – s-ar putea să facem un turneu la Paris, şi în capitala voastră metropolitană, cu *Spartacus*. Ai fi dispus să ne dirijezi?

− De ce nu? Numai să ţineţi legătura cu impresarul, să nu survină vreo încălecare.

− Voi avea grijă. Dar ia spune, dar sincer, ai făcut Liceul de coregrafie?

− Nu, am făcut un liceu normal, de cultură generală. La care n-am fost deloc strălucit. În schimb cultura muzicală mi-am făcut-o acasă.

− Da, ştiu. Părinţii.

− Da, dar eu nu sunt aşa – se grăbeşte Erik să recurgă la vechea replică.

− Se vede.

− Ce se vede, ce se vede? întreabă una dintre fete.
− Aspectul lui atletic – răspunde maestrul, oarecum evaziv.
− Poate a făcut totuşi balet şi nu vrea să ne spună, insistă fata.
− Lasă-l, Tania, să nu intrăm în amănunte.
− Ai făcut balet? continuă fata.
− Nu. Dar...
− Dar?
− Am centura neagră la karate.
− Karate! se aud exclamaţii.
− Am avut şi noi un Preşedinte care a fost karatist – spune maestrul de balet. O fi având acum peste 90 de ani.
− Ştiu, Putin – spune Erik.
− Îi place baletul, s-ar putea să vină la spectacol.
− În orice caz, el avea autoritatea să vă lipească de SUE.
− Şi atunci procesul de globalizare s-ar fi urgentat. Şi n-am fi ajuns în situaţia fatidică în care suntem acuma.
− În ce situaţie fatidică sunteţi?
− Suntem cu toţii! precizează Maestrul. Ne apropiem de anul cel mai negru al omenirii. Anul 2050. Când populaţia globului va atinge zece miliarde, atunci să vezi catastrofe!
− Să sperăm că Dumnezeu va rezolva această situaţie.
− Ar fi unica speranţă, dar...

La stadiul acesta se anunţă sfârşitul pauzei.

La actul patru Erik nu mai cântă. Stă liniştit pe scaun şi priveşte evoluţiile lebedelor care dansează de parcă ar fi în faţa unei comisii de premiere, şi se gândeşte la suprapopulaţia globului; uite că a trebuit să vină în Rusia ca să devină conştient de adevăratul pericol ce paşte planeta. Zece miliarde, la care mâncare, industrie, distrugere... Dar, cam pe la mijlocul actului, aproape val-vârtej pătrund în sală două doamne ce pur şi simplu întrerup repetiţia.

− Maestre, impresarul dumneavoastră vrea neapărat să vă vorbească. Deschideţi telefonul!
− Ce dracu vrea?! Doar ştie că sunt în repetiţie!
− E ceva foarte urgent!

Erik scoate celularul şi poate din greşeală, dintre butoane, apasă pe cel cu sonor maxim:

– Care-i necazul? Nu puteai aştepta până după masă?!
− Nu te repezi! Taci şi ascultă! Săptămâna viitoare, la sfârşit, un spectacol la New York Metropolitan, un concert Beethoven tot la New York şi un recital la Casa Albă. Un milion de dolari. Iscălesc?
− Ce vor?

– La Metro, închipuie-ţi – *Lacul*. Concert – Beethoven, ce vrei tu, iar la Casa Albă selecţiuni din Lalo – recital de vioară. Dar să cânţi tu. Iscălesc?

– Iscăleşte!

– Perfect. Saluti!

Erik închide telefonul.

– Mă scuzaţi. Dar... les affaires sont les affaires...

Atunci Tania, pe care întreruperea a prins-o chiar în rândul din faţă, şi care, după cum se vede, nu stă rău nici cu tupeul, întreabă:

– Erik, chiar un milion de dolari?

– Trei spectacole. Ce, e mult?

– Şi la Casa Albă?!

– Da. Am mai cântat la Casa Albă.

– În faţa celui mai puternic om din lume?

– Poate că numai în faţa Primei Doamne.

– Mare lucru! Şi, cânţi şi la vioară?

Erik se întoarce spre scaunul din dreapta:

– Maestre!

Acesta a înţeles.

– Tania, treci în rând! Şi!

Repetiţia continuă. Iar Tania, dar şi altele, se mai... bâlbâie din când în când cu gândul la un milion de dolari. Dolari, nu ruble...

Ziua următoare la ora 9 Erik este prezent în sala de balet, vrea să asiste la studii. Când va mai avea el o asemenea ocazie? Să se documenteze. Şi încă de la una dintre cele mai elevate surse. La grupa-ntâia stă cuminte şi urmăreşte ordinea desfăşurării exerciţiilor. La grupa a doua însă, cere să fie el corepetitor. Şi o face excelent. Improvizaţii, pentru fiecare exerciţiu, o nouă melodie. În definitiv nu este el urmaşul marelui maestru – Sir Improvization?! Dansatorii sunt încântaţi, întrucât sunt urmăriţi la fiecare mişcare, la fiecare săritură. La 11 coboară în sală, însoţit de Directorul baletului. Acesta-i oferă explicaţii privind teatrul propriu-zis, astfel:

– Balşoi Teatr. Cneazul P.V. Urusov, mare iubitor al artei scenice, este învestit în 1776 prin „Privilegiu Imperial” ca în termen de cinci ani să construiască la Moscova un teatru de piatră care să fie o podoabă a capitalei. Acesta îşi deschide porţile în 1780, dar în l805 ia foc. În locul lui se decide construirea unui alt teatru, mare – Balşoi Teatr – care va fi inaugurat la 20 august l850 cu „Puritana” de Bellini. Sala, de o nobilă eleganţă – precum se vede – cu o acustică perfectă, poate cuprinde lejer peste 2000 de spectatori, iar scena, funcţională şi imensă, în care adesea puteau fi văzute galopând formaţii de cavalerie. Trupa de balet iniţial a fost creată în circumstanţe cel puţin curioase. Consiliul de administraţie al Orfelinatelor din Moscova a

decis deschiderea unui curs de dans pentru copiii acestui stabiliment. Astfel a fost adus Fillipo Beccari – prim-balerin al Teatrului Imperial din Sankt Petersburg. Pe parcurs, baletul de la Balşoi intră şi el în grija Casei Imperiale, la fel ca cel de la Sankt Petersburg. Este adus maestru de balet un elev a lui Didelot – Adam Glukovsky, iar în 1843, însuşi Marius Petipa montează „Paquita" urmând baletul monumental „Ţarul Konalri". La începutul secolului XX, baletul avea 208 dansatori. Repertoriul, în creaţia marilor coregrafi, îndeosebi de factură clasică, întruneşte toate titlurile marilor balete universale. În timpul comuniştilor s-a numit Teatrul Mare Academic de Stat. „De Stat", de parcă în acea perioadă putea fi altceva decât de stat! Stalin a avut buna inspiraţie de a nu schimba nimic din sistemul ţarist privind organizarea învăţământului coregrafic. În afara faptului că a adăugat şi acolo învăţământul ideologic marxist-leninist, atât de „necesar" artiştilor pe care îi numea „ingineri ai sufletelor". În prezent Balşoi-balet numără 108 artişti împărţiţi în două trupe, una pentru spectacolele de la sediu, alta pentru turnee. Valoarea fiecărui membru fiind de nivel solistic.

- Dar văd că sunteţi bine documentat.
- Predau şi Istoria Baletului, la Academia de Coregrafie.
- Vă mulţumesc pentru timpul acordat.
- O, pentru fiul lui Sir Elan Mora, oricând.

„Bine. La anul şi la mulţi ani!"– gândeşte Erik. Face o stânga-împrejur şi direct spre fosa orchestrei. Escaladează balustrada şi aterizează direct pe podiumul dirijoral. Instrumentiştii care-l aşteptau pe unde trebuia să vină, îl privesc ca pe o arătare picată din cer. Ăsta o fi? Are bagheta în mână, ăsta trebuie să fie! Erau înţeleşi să-l primească cu aplauze. Acuma ce să facă... Primul care-şi revine – concert maestrul. Dă tonul. Aplauze specific orchestrale. Erik dă din cap: „Vă mulţumesc". Partitura se află la locul ei, închisă, şi închisă va rămâne. Instrumentiştii sunt de elevat profesionalism şi generala decurge fără oprire.

- Vă mulţumesc. M-aţi înţeles perfect. Ne întâlnim mâine seară în faţa publicului.
- Mâine înainte de masă, nu? întreabă concert maestrul.
- Nu este nevoie, mâine seară.

Sala arhiplină. 2000 de spectatori. Public – şi moscovit, dar majoritatea străini. Succes şi iar succes. Primei, i-au ieşit fouetté-urile ca niciodată. La aplauzele finale îl trage pe Erik pe scenă şi nu-l lasă de lângă ea, determinându-l să apară la fiecare ridicare de cortină, apoi admiratorii, admiratoarele cu buchetele de flori. Primeşte şi Erik. Şi încă patru. Cât prima balerină. Pe care le împarte imediat lebedelor mici, printre care şi

Tania. Înainte de a voi să iasă, intră în cabina dirijorului trei băieţi şi o fată – eterna Tania.

− Maestre, începe unul dintre băieţi. Vorbeşte bine engleză. Poftiţi în sala de balet.

− De ce? Doar s-a terminat.

− Nu s-a terminat. O mică recepţie, un pahar de vodcă, o bere...

− O, vedeţi-vă de treabă...

− Maestre, avem ordin să vă luăm pe sus!

Erik se uită la ei şi le spune zâmbind:

– Mă, pentru că nu vreau să vă bat acum pe toţi deodată, să mai spargem şi oglinzile acestea, mă supun. Dar să ştiţi că nu stau mult.

− Noi avem ordin să vă ducem. De rest, rămâne de văzut.

În sala de balet, o bună parte dintre artişti. Plus figuri noi. Soţi, soţii, logodnici, iubiţi... Pianul, plus trei măsuţe, culese de prin cabine, încărcate cu sticle şi tăvi cu bunătăţi. Pe un colţ al pianului, o vioară cu arcuşul lângă ea. Sub pian caserole cu bere. Îl primesc cu ovaţii, de parcă nu l-ar mai fi văzut astăzi. Prima-balerină îl întâmpină cu o sticlă de vodcă, din care s-a tras aproape jumătate.

– Nu, nu! protestează Erik.

– Numai doi mm., insistă interpretul lui Rothbart.

Erik trage o înghiţitură. Nu-i rea, dar nici... dulce. O dă înapoi şi ia două sandvişuri de pe tava mai apropiată.

− Unde-i conducerea? întreabă Erik, constatând că niciunul dintre şefi nu este prezent.

− N-avem nevoie. Nu i-am invitat, răspunde... Rothbart.

Desigur, după atâtea ceasuri şi un spectacol lung, foamea e suverană... Aşa că Erik ia din toate, fără falsă jenă, până simte că... e bine. Din sticla de vodcă mai trage o duşcă, apoi o refuză categoric. „Ăştia vor să mă îmbete. S-o creadă ei.” În schimb a deschis o cutie de bere, din care a tras printre îmbucături.

Printre cei care-i stau în prejmă, la discuţii, iar Tania.

− Să ştii că aşteptăm.

− Ce aşteptţi, tu?

Tania arată spre vioară. Unul dintre băieţi o chiar aduce.

Erik, zâmbind, trage peste strune. Da... este acordată. Afară de struna a patra pe care o mai strânge.

– Ce ai vrea să-ţi cânt, tu?

– Orice, numai să te auzim.

Erik pune vioara pe umăr şi începe. Napolitanul din actul trei. Cu toţii-şi dau seama că au de-a face cu un virtuos şi al acestui instrument. De fapt, al Reginei instrumentelor muzicale. Final cu aplauze.

− Ce vreţi să vă mai cânt?

− Ce-ţi place ţie mult.

− O señoras, señoritas. O cântă pentru ei, dar o cântă şi pentru plăcerea lui.

Din nou aplauze.

– Încă una şi gata.

– Deocamdată.

− O chansonetă – spune el. Şi de cum începe se aude acompaniat de text. Tania:

− „Sur le point de Paris/ Quand revient la nuit/ Julot parta les bases de Nini/ Sur le point de Paris..."

− Vorbeşti franceza? o întreabă Erik.

− Mama mea este profesoară de franceză chiar la Liceul de Coregrafie.

Din genţi, mai ales ale aparţinătorilor, apar programele de sală cu poza lui pe prima pagină. Apar şi pixuri şi dirijorul este determinat să semneze autografe. La aparatele din dotare începe muzică de dans. Dacă-i bal, bal să fie! O parte a sălii s-a umplut de perechi ce dansează. Curios cum în general profesioniştii Terpsichorei atunci savurează mai intens mişcarea, când se desfăşoară în aşa-zisul dans de societate.

Tania, niciuna nici alta, îl prinde pe Erik de mână şi-l trage după ea.

− Puţină mişcare nu strică.

De la primii paşi se înşurubează în el, vârându-şi bine piciorul, coapsa piciorului drept între picioarele lui, determinându-l şi pe el să ajungă în aceeaşi situaţie, în ceea ce o priveşte.

− Ce faci, tu? o întreabă Erik după mai mulţi paşi şi învârtituri.

− Eu numai aşa ştiu să dansez tangoul – cu tine!

Erik n-ar putea jura că nu-i face plăcere, dar situaţia începe să devină... incendiară. Cu oarecare efort, se smulge din înlănţuirea ei, spunând:

− Asta-i bulăneală, tu, nu-i tango! Tangoul argentinean altfel se dansează. Fă paşi normali şi pe cât poţi, ia-te după mine.

Şi Erik începe tangoul acela cu paşi fluturaţi, cu cambreuri, ridicături şi învârtituri de parteneră. „Ei, dacă ar fi Ela, praf i-am face, cât sunt ei de... balşoi" gândeşte el. Dar nici Tania nu se lasă. Se adaptează pe cât poate şi tangoul lor devine spectaculos. În aşa fel încât, până la urmă, ringul de dans se goleşte, rămânând numai ei. „Acuma e cazul, vrând, nevrând, să mă dau în spectacol" gândeşte el în continuare, şi când simte că muzica e pe sfârşite, îşi răsuceşte împingându-şi partenera care prin chené, se depărtează câţiva metri. Spaţiu suficient pentru maestrul dirijor de a-şi lua avânt şi de a executa un spectaculos salt mortal finalizat cu un pas şi oprit în genunchi în

faţa partenerei. Ei, chiar la aşa ceva, nimeni nu se aştepta, aplauze, aplauze!...

Tania-i întinde mâna, Erik se ridică, îi prinde capul, se apleacă spre ea, fata ar vrea să-i întindă buzele, dar Erik o sărută pe frunte. Apoi o lasă în baia de aplauze şi merge direct la bancheta dinspre pian. Desface o cutie de bere şi trage cu sete.

„Ăsta-i dracu gol" – gândesc mulţi dintre balerini, şi mai ales balerine. Dirijor de talie mondială. Pianist excelent. Violonist – şi mai şi! Acuma şi acrobat. Ce dracu o mai fi ştiind să mai facă? A, da! O fi ştiind să se şi bată! Centura neagră! O fi vreo... clonă, de la mai multe genii? Făcut în eprubetă! Or fi virtuozităţile noastre de Chainés, double tour en l'air, piruetele noastre spectaculoase, dar nici salt-mortalul lui nu-i jucărie.

Tania, oarecum furioasă, se aşază lângă el. Îi smulge badogul din mână, îl pune la gură şi bea toată berea ce rămăsese.

– M-ai lăsat acolo! spune ea pe un ton ce sună a reproş.

– Păi ce voiai să-ţi fac?

– Multe.

– Bine.

Fata se întoarce spre el şi-l priveşte cu insistenţă:

– Uite, Erik, hai să lămurim nişte lucruri.

Erik simte, asta-i ca aia de la Budapesta.

– Ce am avea noi de lămurit, tu? Ai dansat perfect în pas de quatre. Ai dansat frumos solo din napolitan, te-ai adaptat bine la tango. Ţi-am cântat la vioară. Ce am avea de lămurit?

– La început îmi era teamă că ai fi gay – continuă fata...

– Ce? sare Erik. Să nu mai spui asta, că mă jigneşti, s-ar putea să te şi plesnesc!

– Dar nu eşti – urmează fata, pe acelaşi ton. Am simţit asta de la primii paşi de cum m-am lipit de tine.

– Bine, şi ce vrei?

– Vreau s-o ştergem de aici, să mergem la tine la hotel şi să facem dragoste toată noaptea, până mâine, cât mai târziu posibil.

Erik, acuma, se întoarce şi el spre ea şi-i priveşte ochii şi faţa. Emoţionată. De ce a spus, de ce a îndrăznit să spună, sau de dorinţă.

– Şi pe urmă? întreabă el.

– Pe urmă... pentru amândoi va rămâne amintirea unei nopţi unice în viaţa noastră.

Erik îi ia mâna. Să fie un gest de încurajare, de acceptare?... Ea o strânge pe a lui cu putere.

– Nu se poate – spune el, calm.

Ea îşi trage puţin capul, ca şi cum s-ar feri.

− Cum nu se poate? De ce nu se poate?

− Tania, eşti frumoasă. Foarte frumoasă! Dar soţia mea este cel puţin aşa de frumoasă ca tine.

− Dar soția ta este la celălalt capăt al Europei, n-are de unde să știe!

− Dar ştiu eu. Îmi iubesc soţia şi copilul mai presus decât orice pe lumea aceasta. Şi n-aş putea să le fac un asemenea rău.

− De cât timp o cunoşti?

− Dintotdeauna. De când s-a născut.

− Cum, crezi în reîncarnare?

− Nu-i vorba de reîncarnare.

− Atunci?

− E o poveste lungă pe care n-am nici timp, nici chef să ți-o spun.

− Eşti unicat, şi ca bărbat... ca şi în muzică.

− Aşa simt.

− Poate că ai dreptate. Eu am vrut ca noaptea aceasta să fie şi să rămână nebunia vieţii mele.

− Lasă tu nebunii din acestea pentru eroinele din filme! spune Erik. Apoi schimbând tonul: Ascultă Tania, eşti o fetiţă frumoasă. Artistă talentată. Cu siguranţă, dintr-o familie bună. Trebuie să te realizezi şi ca om. Ca femeie. Ca adevărată femeie! Trebuie să-ți găseşti un băiat potrivit vârstei tale, care să te iubească şi care neapărat să-ți placă. Şi cu care să-ți întemeiezi o familie. Aventurile – aici n-am experienţă, dar nici nu simt nevoie – aventurile or fi având coaja dulce, dar miezul amar. Aventurierii erotici, sentimentali, sunt oameni nerealizaţi. De aceea trebuie să-ți găseşti un băiat bun...

− Este – îl întrerupe fata în mod neaşteptat.

– Ce este?

– Un băiat bun, care-mi place.

– Şi îl iubeşti?

– Îmi place, şi țin la el.

− Tu, îl iubeşti?!

− Ei, întotdeauna unul iubeşte mai mult şi celălalt se lasă iubit.

− Dar pe asta cine ţi-a mai băgat-o în cap?

− La Rochefoucauld.

− Lasă-l tu pe La Rochefoucauld cu ale lui. A spus el cuvinte înţelepte, dar a mai spus şi prostii. Zici că-ți place băiatul. Prezenţa lui nu-ți repugnă.

− Nu. Îmi place şi mi-e drag.

− Şi cu ce se ocupă? Unde este?

− Pe scaunul de la pian.

– Aici?
– Da.
– Acela?
– Da.

Pe scaunul de la pian unul dintre băieţi se face că e atent la ce se întâmplă în mijlocul sălii, dar e cu atenţia încordată spre bancheta dinspre perete.

– Păi e băiat frumos, tu.
– Este.
– Şi talentat, a dansat pas de trois. Şi solo în dansul spaniol.
– A dansat.
– Îmi vine să te bat.
– Bate-mă!
– Cheamă-l aici.
– Nu! sare fata îngrijorată. Ce vrei să faci?
– Să dreg busuiocul. Fii liniştită.

Tania se răsuceşte în direcţia băiatului şi-l strigă destul de tare:

– Nikolai!

Băiatul se întoarce ca la comandă.

– Idi suda! îi mai strigă. Apoi lui Erik, în timp ce băiatul se apropie:
– Nu ştie decât ruseşte, şi engleza, doar din şcoală.

Erik îi indică să se aşeze în dreapta fetei, apoi:

– Uite ce e, Nikolai, mai întâi te felicit pentru pas de trois şi spaniol. Apoi, am să vă rog pe amândoi să mă ajutaţi, eu vreau să plec fără să atrag atenţia, aşa că am să te rog să te îmbraci, pe urmă să-mi iei geaca – e atârnată de bară şi să ieşi pe culoar. După tine ies şi eu şi pe Tania o aşteptăm pe scări. După care mă conduceţi până la hotel. Nu-i departe. Tania, tradu-i.
– Nu, că înţeleg – spune băiatul. Când?
– Chiar acum.

Nikolai se ridică, şi planul se realizează întocmai. Pe drum, până la hotel, Tania la mijloc, ţinându-i pe amândoi de braţ. La despărţire, Erik o sărută pe Tania pe frunte, dă mâna bărbăteşte cu băiatul, şi:

– Nikolai, să ai grijă de ea. Desfidania!

Urcând scările hotelului – „Totuşi cineva trebuie să fie fericit în noaptea aceasta”, se gândeşte.

Şi iarăşi... zilele şi nopţile cad picătură cu picătură în eternitate şi Ed împlineşte doi ani şi jumătate. Şi părinţii lui hotărăsc să viziteze ţara maternă. Acum, una dintre statele integrate în Statele Unite Europene, după modelul celor din SUA. Integrată, integrată, dar păstrându-şi anumite

caracteristici. Sau, mai bine zis, metehne, de care cu greu, dar până la urmă trebuie să se debaraseze, datorită presiunilor centrale. Cu această ocazie vor da o raită şi până la Zamfira, totuşi de la aceasta au smuls primele forţe vitale. Şi, într-o zi de început de mai, îşi iau zborul. Metropola Centrală – Bucureşti, capitala statului Romania. Bagaje puţine. Minimum necesar. „Dacă vom avea nevoie, ne cumpărăm pe parcurs."

Iau un taxi. Erik în faţă, lângă şofer iar Smaranda cu Ela pe bancheta din spate.

− Piaţa Palatului! comandă Smaranda. Athenee Palace.

Ajunşi la destinaţie, Erik scoate o bancnotă. Şoferul calm, la modul cel mai firesc, o pune alături de altele într-un sertar de la bord. Erik nu coboară. Aşteaptă. Aşteaptă şi şoferul. Erik bate cu degetul în aparatul de marcat. Acesta indică mai puţin de jumătate decât suma reprezentată de bancnotă.

− Rest! spune Erik.

− A, da, spune şi şoferul ca trezit din somn. Alege restul şi i-l înmânează lui Erik.

Erik coboară, împreună cu el şi şoferul. Femeile coborâseră înainte. Şoferul deschide portbagajul şi scoate sacoşele. Apoi se urcă la volan şi dispare. Smaranda zâmbeşte.

− Aşa e obiceiul pe aici? întreabă băiatul.

− În sud, cam da. În nord, mai puţin – răspunde mama.

− Şi care-i sudul?

− De la Carpaţi în jos.

− Măcar de căuta. Măcar de se făcea că vrea să dea restul. Îl iertam.

− Ce facem acum?

− Ne instalăm, facem o mică plimbare în jur, cinăm şi ne culcăm – propune Ela.

Erik nu-şi ia ochii de pe un edificiu aflat în partea stângă a hotelului. Altfel, chiar din faţa Palatului Regel, care, lui, i se pare deosebit.

− Ce e acolo, mamă?

− Atheneul Român.

− Interesant. Trebuie să-l vizităm.

În hol şi la recepţie cam... suflă vântul. Iau două camere alăturate. Se instalează, apoi coboară. Erik, dar şi Ela, cu ochii pe Atheneu.

− Să ne apropiem – propune Smaranda. Construcţia, prin detalii, devine tot mai interesantă. În partea intrării, un panou mare cu un afiş galben: „Filarmonica Română – Concert Simfonic – Beethoven, *Simfonia IV-a*".

− Asta-i bună! exclamă Erik. Concert simfonic, chiar astă-seară.

− Mergem – decide Ela. Cinăm pe urmă. Concertul începe peste o jumătate de oră.

– Numai să găsim bilete! obiectează Erik.
– Găsim – îl asigură Smaranda. Pe aici nu se prea înghesuie lumea.
– Dar... ţinuta.
– Care ţinută? Uitaţi, grupul ce se apropie. Aici vin. Doi sunt în blugi.

Uşa se deschide şi un personaj cu un fel ce livrea roşie aşteaptă să rupă biletele.

– De unde putem cumpăra bilete? îl întreabă Smaranda.
– Imediat după colţ e casa.

O domnişoară bine coafată le arată planul sălii. Curios, locurile ce par mai bune, şi, desigur, mai scumpe, sunt nebifate.

Smaranda caută să-i traducă lui Erik, dar casieriţa, într-o engleză destul de acceptabilă, continuă.

– Le vreau pe acestea – spune Erik indicând primele fotolii de orchestră, chiar din stânga dirijorului.

Fata, care-i consideră ceva studenţi străini ce călătoresc cu ocazia vreunei oferte, caută să-l avertizeze:

– Sunt locurile cele mai scumpe!

Erik deschide portmoneul şi scoate o bancnotă de 500.

– Ajunge? întreabă.
– O, te rog! N-am să-ţi dau restul.

Erik scoate una de 100.

– Asta e bună?
– E bună, dar...

Fata rupe biletele şi adună de prin sertar.

Erik ia biletele şi dă să plece.

– Stai! Restul, nu pleca…

Erik face semn cu mâna:

– Păstrează-l!
– Nu se poate. E mai mult de jumătate!

În momentul acela apre un bărbat, şi el în livrea roşie ca cel de la intrare.

– E vreo problemă? întreabă acesta, în româneşte.
– Nu vrea să ia restul.
– Foarte bine. Nu vrea, nu vrea. Norocul tău.

Erik se depărtează, întrucât au apărut şi alţii pentru bilele. Ajunşi în hol, interesul li se amplifică, culminând, odată ce pătrund în sală.

– Mamă, edificiul acesta este o adevdrată bijuterie, spune el.

Iar Ela, după ce se opreşte în mijlocul intervalului, cu ochii aţintiţi asupra alegoriei plastice, întreabă:

– Ce reprezintă?
– Istoria României – răspunde Smaranda.
– Minunat! Impresionant! exclamă amândoi.

Stau acolo mai mult de 10 minute şi Smaranda la explică succint, de la Traian şi Decebal până la Carol şi Ferdinand, la ideea că pe urmă, la hotel, să le ţină o veritabilă lecţie de istorie. Apoi, pe măsură ce sala se umple – cam 80% – îşi ocupă şi ei locurile. În zonă sunt cam singurii. Intră orchestra. Zumzetul specific de încălzire a instrumentelor.

− Ce se uită ăla aşa înspre noi? întreabă Ela, aplecându-se spre Erik. Smaranda se află la mijloc.

Într-adevăr, violoncelistul doi priveşte spre ei cu insistenţă mai multă decât s-ar cuveni.

Apare dirijorul. Spre 60 de ani. Semi-rotofei, fruntea mult înălţată. Chelpletos. Aplauzele de rigoare, şi începe. Erik urmăreşte cu viu interes, n-a mai ascultat un concert simfonic – dirijat de altul – din vremea lui Elan. Compoziţie autohtonă, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Dirijorul conduce corect. Portativele şi pagina. Orchestra... ei, aici, cu orchestra, ar fi câte ceva de spus. Instrumentişti buni. Dar fără elan. Cântă pentru că trebuie să cânte. Pentru că primesc salar. Rutină. Mai mult funcţionari decât artişti. „O singură repetiţie! Aşa i-aş trezi!" gândeşte Erik. Pauză. Femeile caută „ambasada". Ela are nevoie. Erik se ridică, se întoarce, se rezemă, aproape şade pe balustrada din faţa fotoliilor, şi admiră în voie alegoria plastico-istorică.

Partea a doua. Programul propriu-zis. Simfonia. Orchestra revine. Aici, ceva se întâmplă, mulţi dintre instrumentişti aruncă priviri spre grupul lor. Chiar şi dirijorul, la aplauzele de început.

− Ăştia parcă pentru noi ar vrea să cânte – remarcă Smaranda.

− Da, pentru că noi am luat biletele cele mai scumpe – remarcă şi Ela.

Începe deci partea doua. De la primele pasaje, Erik rămâne contrariat.

Aceiaşi instrumentişti, acelaşi orchestră, dar alt avânt. Da, acuma sunt artişti, nu funcţionari! Aplauzele finale, puternice, de la un public pe deplin satisfăcut. Erik aplaudă ridicat în picioare. Dirijorul, privind spre ei, parcă lui îi mulţumeşte. Când totul se potoleşte, orchestestra s-a retras şi publicul se îndreaptă spre ieşire. Din partea dreaptă apare domnişoara casieriţă urmată de un personaj în livrea care însă rămâne la capătul rândului. Fata vine direct spre ei:

− Vă rog foarte mult să mă scuzaţi dacă ar fi o confuzie. Dumneavoastră sunteţi Domnul Erik Mora?

− E vreun necaz cu restul? întreabă, Erik zâmbind.

− Nu este niciun necaz. Dar vă rog să-mi răspundeţi. Dumneavoastră sunteţi Maestrul Dirijor Erik Mora?

− Şi dacă aş fi, ce s-ar întâmpla?

− Nu s-ar întâmpla nimic, mi-aţi uşura mie misiunea.

− Acuma eşti în misiune?

– Da.

– Ei bine, eu sunt dirijorul Erik Mora. Trebuie să-ţi arăt legitimaţia?

– Nu trebuie să-mi arătaţi nimic. Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns. Domnul Director vrea să vă vorbească. Uitaţi, tocmai se apropie.

Dirijorul, el însuşi directorul Filarmonicii, coboară cele câteva trepte ce leagă scena de sală. În locul hainei de frac şi-a îmbrăcat la repezeală un sacou, tot de culoare închisă. Fata, într-o singură frază, în limba română, îl lămureşte. Iar dirijorul începe:

– Maestre, sunt Radu Cristescu, directorul Filarmonicii, şi mă scuzaţi că v-am abordat pe această cale dar...

– Mama mea şi soţia mea, Ela, îl întrerupe Erik.

Directorul se pleacă şi sărută mâna doamnelor apoi vrea să continue, dar Erik îl întreabă, direct:

– Cum m-aţi depistat, stimate Domn?

– Violoncelistul nostru a cântat sub bagheta Dv. la Hamburg, şi v-a recunoscut imediat.

– Înţeleg. Dacă aveam bilete undeva prin sală, scăpam.

– Ei, n-o luaţi asa. De ce să scăpaţi? Dar să mergem sus, să servim ceva şi să stăm de vorbă mai pe îndelete – propune directorul.

– Stimate Maestre, obiectează Erik, programul nostru este bine delimitat. De aici mergem la hotel, cinăm, iar mâine mergem mai departe.

– Păcat. Vă invitam eu la cină şi...

– Regret, totul este aranjat. Ne chiar grăbim.

– În cazul acesta sunt nevoit să intru direct în subiect.

– Absolut dezirabil. Dacă există un subiect.

– Există. Duminica viitoare avem un concert de gală pentru somităţile şi vipurile capitalei, plus membrii Casei Regale, şi ne-am hotărât, am dori ca acest concert să-l dirijaţi dv., mâine toată capitala ar fi împânzită cu afişe, avem şi un fond, oarecum decent, pentru onorariu.

– Nu-i vorba de asta, dar timpul nostru este foarte calculat. Dar dacă vreţi neapărat să colaborăm, luaţi legătura cu impresarul meu, facem o planificare şi totul decurge normal.

– O, prin impresariat, cotele dumneavoastră sunt inaccesibile.

– Îi spun ca pentru dumneavoastră să accepte cota minimă.

– Ne vom gândi la aceasta. Dar acuma ar fi fost ceva cu totul special. Ştiţi, vipurile, invitaţii...

– Îmi pare rău.

– Şi de aicea unde plecaţi?

– La Cluj. Apoi, la Vatra Dornei – oraşul mamei mele, apoi acasă, unde avem un copil mic pe care nu-l putem lăsa prea mult să aştepte.

Îşi iau la revedere de la Director şi părăsesc Atheneul nu înainte de a mai arunca priviri asupra alegoriei.

− De ce n-ai vrut să le dirijezi, mă? îl întreabă Ela pe drum.

− O, iubito, je m'en fiche pe vipurile şi pe somităţile lor. Nepoţii miliardarilor de carton. Am citit eu.

− Aşa e, mamă?

− Cam aşa... Aici, complexul Lampeduse a fost mai determinat politic decât oriunde.

− Complexul Lampeduza?

− Da, hienele au devenit gheparzi, am să-ţi explic eu.

A doua zi, obiectivul principal – Casa Poporului, sau Palatul Poporului, care după Zidul Chinezesc ar fi singurul care s-ar vedea, de pe satelit. Zice-se. Construit de dictatorul acela megaloman împuşcat după Revoluţia de la sfârşitul secolului trecut.

− E imens, dar nu măreţ – constată Ela. Realizatorul lui n-a fost un om prea luminat.

– Un cizmar cu puteri nelimitate – o lămureşte Smaranda.

Totuşi, Atheneul Român rămâne pentru ei partea cea mai interesantă a Bucureştiului.

Bucureşti – Cluj, o oră cu o cursă aviatică locală.

− Du-ne la un hotel central – îi spune Smaranda şoferului.

− De câte stele?

− Nu contează, să fie cât mai central.

− Hotel Victoria, aproape de Opera Naţională.

– E foarte bine.

Pe la 11 sunt gata cazaţi, apoi o mică plimbare.

− Mâine vom vizita şi garsoniera – sus, în cartierul Zorilor, spune Smaranda. Mai întâi la Casa Matei, care adăposteşne o parte a Institutului de Arte Plastice. Porţile sunt deschise, aşa că Ela are ce vedea, fără restricţii. De la casa în care s-a născut marele Rege, Smaranda îi duce direct la statuia ecvestră a lui Mattias Rex. Aici, Ela rămâne de-a dreptul impresionată.

− Mamă, or fi statuile din metropolă, or fi cele de la Paris, Viena şi ce am mai apucat să mai văd, grozave. Dar acest complex statuar are o măreţie aparte. În opinia mea, e deasupra a tot ce am văzut până acum.

De aceeaşi părere este şi Erik. Se aşează pe o bancă. Contemplă în voie. Fac fotografii, apoi Smaranda îi întoarce la Biserica Sf. Mihai, unde în linişte şi răcoare, se reculeg. După care traversează pe trotuarul din faţa Bisericii – plin cu terase, mese cu fotolii îmbietoare. Se instalează la una dintre mese şi comandă cafele cu destul lapte şi frişcă. Prin faţa lor e un continuu du-te-vino. Mai ales tineret.

− Sunt frumoase romăncile, mamă. Multe şi frumoase, constată Ela.
− Da, Clujul este oraş universitar, prin excelenţă.
− Şi chiar elegante, adaugă Erik.
− Da, sărăcuţele. Îşi iau de la gură ca să-şi cumpere haine mai bune.

După cam o oră de terasă, se ridică şi urcă spre Continental, ca apoi să traverseze pe la librărie şi să coboare pe Eroilor. Ajunşi la colţ, unde este plasat grupul acelor stâlpi mari, contorsionaţi, se opresc. Ela umblă printre ei, învârtindu-se aproape în jurul fiecăruia, apoi vine lângă mamă şi soţ, care aşteaptă rezemaţi de zidul casei de pe colţ. Şi cu un ton ce ar părea chiar agitat dacă nu s-ar căuta a fi stăpânit, spune:

− Mamă, te rog să mă ierţi...
− De ce să te iert, draga mea? Doar n-ai greşit cu nimic.
− N-am greşit, dar am să greşesc.
− Păi nu greşi.
− Nu pot. În faţa unor asemenea enormităţi, nu pot. Nu sunt capabilă să găsesc alt termen.
− Atunci spune. Eliberează-te.
− Mamă, începe Ela arătând spre cei şapte stâlpi. Ce vor să simbolizeze pulele acestea?

EROII REVOLUŢIEI

...răspunde Smaranda simplu. Aici, în faţa librăriei, au fost împuşcaţi de către armată, în 21 decembrie 1989, şapte tineri care strigau „Jos Ceauşescu!"
− Eroii Revoluţiei – repetă Ela.
− Da.
− Şi nu se răsucesc în morminte, bieţii eroi!...
− S-or fi răsucind. Dar cine-i aude, acolo sus pe deal, în cimitirul eroilor...
− Şi... acestea sunt considerate opere de artă?
− Absolut. Complex statuar.
− Absolut. Ca cel de colo, şi Ela arată spre Mattias Rex.
− Cel puţin. Poate chiar mai mult. Aceea este o realizare clasică, veche, pe când acesta este emanaţia unor profunde analize psiho... semiotice cu trimiteri în sfere de cugetare din cele mai elevate...

− Senzaţii de vomă – încheie Ela fraza.

− Nu te contrazic.

− Şi autorul. Artistul. Sculptorul!... a fost plătit pentru atâta... profunzime?

− Bineînţeles. Şi încă foarte bine.

− Şi... mamă, ce ţară-i aceasta care poate plăti asemenea elucubraţii?

− O „ţară tristă şi plină de umor” – vorba poetului.

Ela se rezemă şi ea pe marginea zidului.

− Aţi terminat? întreabă Erik care tot timpul nu scosese o vorbă.

− Am terminat – răspunde Ela, oarecum îmbufnată.

− M-aţi uluit. Dar ai nişte expresii... colorate! Ai putea fi un critic de artă modernă, din cei mai redutabili.

− Sigur, snobii ar pica în fund când ar întâmpina asemenea scălămbăieli verbale. Să mergem.

Coboară pe Eroilor. Cam pe la mijloc, se mai opresc pe o bancă orientată spre carosabil.

− Curios – constată Erik – aici circulaţia auto e mai intensă decât în Metropolă, şi din 50 de maşini câte am observat, în 40 era o singură persoană. Şi aici – ca la Bucureşti, majoritatea, maşini scumpe. Maşini de marcă. Asta înseamnă că sunt foarte mulţi bogaţi.

− „Gheparzi”, spune Smaranda. În America, familiei Ford i-au trebuit trei generaţii ca să ajungă milionari. Aici, foşti, foşti... datorită... emanatului menţinut la putere de către mineri, trei mandate, au putut ajunge miliardari în câteva luni. La vremuri noi, tot noi.

− Şi nepoţii acelora sunt acuma în Mercedesuri şi Porche, spune Erik.

− Aceia.

− Şi minierii? intervine Ela.

− Minerii... N-ai văzut documentarele?

− Aceia cu înfăţişări bestiale, care băteau studenţii cu lanţuri şi ciomege. Doamne, cum a fost posibil? Profitocraţia, minerii... Totuşi, românii par oameni blânzi.

− „Nu cerceta aceste legi/ Că eşti nebun când le-nţelegi”, spune un alt poet ardelean. Dar să lăsăm... politica şi să mergem mai departe.

Se opresc în faţa teatrului. Statuile celor doi poieni preced grandoarea faţadei dominată de carele trase de lei, de pe cele două turnuri.

− Frumos! constată Ela. După Atheneul Român şi complexul Mattias Rex, al treilea element frumos pe care-l vedem.

− Ar mai fi. Castelul Peleş, Castelul Huniazilor, Castelul Bran...

− Nu contest. Dar până acuma.

Erik, care s-a oprit în faţa unei vitrine cu afişe, constată:

− Au un repertoriu acceptabil. *Carmen*, *Traviata*, *Aida*, *Rigoletto*...

Iar poimâine au premieră Oedip, de Enescu. Asta o înţeleg mai puţin.

− De ce?

− Multă muncă, cheltuială şi mai multă, profit – zero. La Bucureşti s-a jucat de două ori. La Paris o singură dată – după câte am citit. La ce le-o mai fi trebuind şi la Cluj! Pentru un singur spectacol, şi acela cu invitaţii, multe, neonorate.

− Prestigiu.

− O, mamă, s-o lăsăm cu prestigiul, şi sărac, şi cu pretenţii...

− Şi de ce crezi că n-ar avea succes? E, totuşi, Enescu!

− Nu-i contest valoarea. Dar Enescu o fi scris muzica acestei opere pentru sine. Şi eventual pentru specialişti. Ori cu câţi specialişti o fi având Clujul, nu poţi umple nici măcar un rând de fotolii.

− Uitaţi, mai e un afiş. Teatru, intervine Ela.

− Da... Clădirea adăposteşte Opera Naţională şi Teatrul Naţional – lămureşte Smaranda. Plus, Clujul mai are Opera Maghiară şi Teatrul Maghiar, plus Filarmonica şi Teatrul de Păpuşi.

− Ca Parisul! Două Opere, spune Erik în timp ce forţează uşa din mijloc. E închis – constată. Mâine va trebui să venim să vedem sala.

− E frumoasă – îl asigură Smaranda. Realizarea unui arhitect austriac din perioada habsburgică, parcă.

Coboată treptele, traversează şi ajung lângă statuia lui Avram Iancu.

− Dacă-l mai înălţau şi-şi pierdea echilibrul, intra cu sabia în scena Operei – spune Ela.

− Nu-ţi place, spune Smaranda.

− Chici. Avram Iancu a fost un erou romantic. Deloc extremist. Dacă s-a îndrăgostit de o unguroaică... Un intelectual şi un strateg care a condus o revoluţie ce n-a fost înfrântă, mai puţin politician.

− Adică cum? întreabă Smaranda, oarecum şocată.

− Împăratul de la Viena i-a acordat cea mai înalta distincţie. Apoi gradul de general în retragere şi treimii de florini, parcă, dacă-şi fixează reşedinţa la Viena. Dar el, nu. Din motive de orgolii personale, refuză. Dacă era şi om politic, el, avocat fiind, şi rămânea în capitală, ca general, ar fi participat, desigur, la multe recepţii şi serbări imperiale. Era suficient ca din când în când să-i şoptească Împăratului „Majestate, situaţia în localitatea cutare sau cutare nu este chiar aşa cum o afişează Baronul X sau Y. Este cu totul altfel." Făcea pentru oamenii lui mai mult bine decât o sută de mii de eroi morţi pe câmpurile de luptă.

− Tu de unde le ştii aşa de bine şi de amănunţit? întreabă Erik.

− Din *Enciclopedia Istorică a Europei*, recent apărută, pe care tocmai tu ai cumpărat-o.

− Tomurile acelea de câteva kilograme?

− Da.

− Şi scrie acolo acestea?

− Da. Întâmplător chiar la secvenţa privind istoria Transilvaniei am deschis. Şi scrie, secvenţă concepută de istorici ne-maghiari şi ne-români. Nici chiar austrieci. Alţii, neutri. Aşa-i la toate secvenţele.

− Ei, mamă, ne apucăm de adevărata istoriei a Europei, scrisă după cum se vede de cercetători obiectivi, afectiv dezinteresaţi. Din afara etniei pe care o analizează. Sunt patru tomuri groase, cu litere relativ mici. Noroc că eram cu maşina. Dar acum, haideţi acasă... Zău că mi-e foame.

− Intrăm şi în Catedrala Ortodoxă. El fugitivo – propune Smaranda. Şi gata pe ziua de astăzi.

− Bine, dar el fugitivissimo!

La ieşirea din Catedrală, Ela, comentarii, ca de obicei.

− Da, e frumos. Totul e bine. Dar îi lipsesc băncile. Nu văd cum un pensionar reumatic să poată asculta, în picioare, două ceasuri, Liturghia lui Ioan Gură de Aur, cu atenţie, oricât ar fi de cucernic.

− Sunt scaunele acelea lipite de pereţi – motivează Smaranda.

− Lipsesc băncile.

Ajung în faţa hotelului şi Erik se gândeşte chiar cu voluptate, cum se va trânti pe pat, aşa îmbrăcat, zece minute, şi va sta total relaxat. Dar nu este să fie. De cum intră în hol, recepţionera îl întâmpină:

− Domnul Erik. Domnii vor să vă vorbească. Aşteaptă de peste un ceas.

„Ce dracu or mai fi vrând şi ăştia?" Urmat de femei, se îndreaptă spre domni. Aceştia, oameni spre 50 de ani, se ridică în picioare.

− Maestrul Erik Mora? spune unul dintre ei.

− Erik Mora, da. Maestru, rămâne de văzut.

− Sunt Ilie Martin – directorul Operei Naţionale...

− Şi eu Prof. Axente Pop, directorul Filarmonicii Transilvania – se prezintă cel de-al doilea.

− Mama mea şi soţia – face Erik la rându-i prezentările.

Directorii sărută mâinile doamnelor, după care Ela:

− Erik, noi mergem sus până terminaţi, după care vom coborî la masă.

Erik ia şi el loc într-un fotoliu. Apoi, zâmbind, întreabă:

− Cum aţi aflat că sunt în Cluj?

− Ne-a anunţat directorul filarmonicii din Bucureşti.

− Şi... cum aţi aflat că sunt aici?

− Avem şi noi sursele noastre informaţionale.

− Şi, care-i necazul?

− Mare necaz. Am avea unele propuneri. Ştim că timpul vă este măsurat, ne-a avertizat Radu. Totuşi, încercarea moarte n-are...

– Să auzim.

– Azi e miercuri – continuă Ilie. Duminecă avem premieră de gală, *Œdip* de Enescu, în cadrul festivităţilor. Am dori să dirijaţi Dumneavoastră spectacolul...

Erik continuă să zâmbească. Răspunde:

– Categoric – nu!

– Cum?! Dar e *Œdip*! S-a jucat la Paris! Avem şi...

– Nu aduc argumente. Nu comentez. Răspunsul meu este nu.

– Deci, nu vreţi să dirijaţi la noi.

– Vă dirijez oricare din operele aflate pe afiş. Dar nu *Œdip*. Vineri aveţi *Carmen*.

– Ne dirijaţi *Carmen*? întreabă Ilie iluminat.

– Chiar cu plăcere.

Axente nu mai are răbdare. Acuma este momentul:

– La mine este mai simplu – intervine el. Sâmbătă avem concert. *Eroica* de Beethoven. Iar partea întâia o simfonietă avangardistă, ultramodernă, a unui compozitor autohton, altfel, fost şi academician, pe care familia, urmaşii, vor să-l comemoreze, in memoriam.

– Sa văd partitura acestei... simfoniete.

– O am la mine.

– Vă rog.

Axente scoate dn geantă o partitură, deloc voluminoasă.

– O las să o studiaţi.

Erik deschide partitura. Se uită peste pagina întâia, apoi peste a cincea, a şaptea, pe la mijloc – cinci minute. O înapoiază directorului:

– Categoric – nu!

– Cum, dar?...

– Fără comentarii – nu! Dacă vreţi să vă dirijez, puneţi partea întâia *Poema Română* de Enescu. O fac cu plăcere. Ca să nu se spună că aş avea ceva cu Enescu, pe care-l admir.

– Amână simfonieta pentru săptămâna viitoare – propune directorul Operei. Percuţiile încă tot n-au reuşit...

„Nici n-o să reuşească” – ar spune-o Erik, de acum, în cunoştinţă de cauză privind conţinutul partiturii.

– Aşa voi face.

– Mai rămâne o problemă – continuă Iiie.

– Ce problemă ar mai fi? Ce aţi mai vrea?

– Nu-i vorba de noi.

– Dar de cine?

– De dv. Onorariul, ştim că baremul dv. este foarte sus. Avem noi ceva fonduri, dar...

„Nu vă fută grija” – ar vrea să spună. Expresia, într-un fel sau altul, o au şi alţii, nu numai românii, dar are în faţă oameni în vârstă. Aşa că...

− Nu vă faceri griji. Clujul este oraşul în care mama mea a trăit, şi-a făcut studiile, aşa că mă simt legat afectiv. Voi dirija gratis.

Cei doi se luminează ca nişte copii năpădiţi de Moş Crăciun.

− Nu ştim cum să vă mulţumim... N-avem cuvinte...

− Bine, atunci să ne înţelegem, azi e miercuri. Mâine, joi, avem o vizită la Huedin. Dar aş face şi o repetiţie de Carmen.

− Cu ce mergeţi la Huedin?

− Cu trenul, sau vreo cursă.

− Prea complicat. Vă dau maşina mea, cu şoferul Operei, dacă vreţi.

− Nu e nevoie de şofer, şi eu conduc. Bine. Şi nevastă-mea conduce şi mai bine.

− Atunci totul este aranjat.

− Deci, mâine pe la 10 facem un *Carmen* şi vineri spectacol.

− Joi nu mai repetăm?

− Nu va fi nevoie. Apoi sâmbătă *Poema* şi *Eroica* – repetiţie, şi duminică – concertul.

− Tot o singură repetiţie.

− Pentru mine-i suficient. În caz extrem am trece şi duminică înainte de masă, dar nu cred să fie nevoie. Numai să-mi trimiteţi partitura de la *Poema*, să mă uit peste ea. Încă n-am dirijat Enescu.

Sala Operei – cam 1000 de locuri. Două rânduri de loje, plus balconul. Cochetă, decorată cu gust. Parterul – aproane plin, artişti, studenţi şi ce or mai fi.

− Mergem, mamă, şi noi. Să-l vedem pe maestru în exerciţiul funcţiunii, hotărăşte Ela. Directorul le dă unele indicaţii privind sala, apoi lui Erik îi face cunoştinţă cu regizorul spectacolului, de fapt o doamna grasă care şi dacă s-ar strădui n-ar putea deveni simpatică.

La 10 fix, ca şi în alte părţi, încalecă balustrada şi aterizează în fosă, direct la locul lui.

− Bonjour, Madames et Monsieurs!

Instrumentiştii se uită la el ca la o arătare, Erik priveşte peste fosă. Instrumentele sunt toate, numai unii dintre instrumentişti lipsesc.

− Unde sunt?

− Afară pe culoar. Vă aşteaptă să veniţi.

− E ora 10. Am venit. Chemaţi-i!

Nu-i nevoie să-i cheme, întrucât vreo şapte inşi intră buluc strecurându-se spre locurile lor.

Nu există orchestră care să nu dea tot ce poate, când Erik ridică bagheta. Şi aceştia se întrec pe sine, uvertura se termină în aplauze. Începe acţiunea scenică, „Lume mare, e-n mişcare/ Unii trec, alţii vin...” În franţuzeşte, bineînţeles. Intervin soliştii, aici, Erik – prima oprire. Obişnuita-i intervenţie, privind spectacolele de operă.

− Domnilor, în momentul în care intră soliştii, noi îi acompaniem, nu-i acoperim. În rest, ne desfăşurăm. Fiţi atenţi la mine şi va fi perfect.

Partitura dirijorală, bineînţeles – neatinsă. A doua oprire, la *Carmen*. Aicea-i bai mare, ce trebuie vindecat. O lasă să cânte o bună parte din celebrul „Amoru-i un copil pribeag”, după care un strigăt de „Stop!” amuţeşte scena, şi fosa, şi sala.

Îi face semn interpretei să vină la rampă.

− Cum te cheamă?

− Lia Pop.

− Suntem cam de aceeaşi vârstă, aşa că am să-ţi vorbesc direct. De cine ţi-e frică? De mine?

− Eu, dar...

− Dar ce?

− Nu mi-e frică – răspunde fata cu voce tremurândă.

− Nu pe dracu! Închipuie-ţi că eu ştiu care-i problema ta. Ai mai cântat *Carmen*?

− O dată, la un matineu.

− Şi acuma o înlocuieşti pe titulara care ar fi indispusă vocal. „Indispusă din cauza mea” – ar mai spune-o.

− Da, Maestre – răspunde fata.

− Bine, să n-o mai lungim. Ţie ţi s-au creat complexe de inferioritate. Ticăloşi sunt destui şi în arte, aşa că deschide-ţi bine urechile şi ascultă-mă cu atenţie! Ţi-o spun cu toată responsabilitatea, şi cu martori. În primul rând eşti frumoasă – o condiţie absolut indispensabilă unei eroine scenice. Eşti suplă – le ai pe toate. Ai o voce de invidiat. Puternică, şi plăcută auzului. Poţi fi expresivă. Într-un cuvânt, eşti talentată.

Linişte în scenă, linişte în sală.

− Tu, auzi ce spun?

− Da – răspunde fata cu jumătate de gură.

− Tu, m-ai auzit ce ţi-am spus?! repetă Erik răstit.

− Da! răspunde fata de data aceasta strigat, de se aude până în hol.

− Acuma-i bine. Tu, Carmen este o şmecheră, o curviştină cu sex-appeal, care atunci când apare în târg face să pleznească izmenele tuturor bărbaţilor din jur. M-ai înţeles?

Un alt „Da!” răsunător.

În momentul acela, din partea stângă a fotoliilor de orchestră, intervine doamna aceea grasă şi cu mutra acră:

− Lăsaţi, maestre, că o să repet eu cu ea după masă scenele principale.

Pe Erik parcă l-a picurat cu ceară:

− Să nu o faceţi! Nu repetaţi nimic! Nici după masă, nici mâine!

− Totuşi, Maestre, sunt regizorul spectacolului – spune doamna, ofuscată.

− Stimată Doamnă, de astăzi de la 10 şi până mâine la 22 spectacolul este al meu. Artistic! Lia, dă-ţi drumul, că altfel te bat!

Şi, într-adevăr, miracol. Cuvintele dirijorului parcă au avut efect hipnotic asupra fetei. Total metamorfozată. Ca un fost sclav dezlănţuit şi ajuns acuma să nu-i mai fie frică de nimic.

− Merçi, Lia! strigă dirijorul în urma Carmencitei, când aceasta trebuie să părăsească fugind scena.

A treia intervenţie, să-i zicem tot cu incident, se întâmplă la intrarea toreadorului.

− Dragii mei, niciun autor n-a pregătit o atât de triumfală atmosferă ca Bizet pentru intrarea acestui erou. Faceţi voi ce faceţi, dar vreau de zece ori mai mult. Închipuiţi-vă că sunteţi fanii unei mari echipe de fotbal şi a intrat Ronaldo după ce a marcat trei goluri. Daţi de la voi!

Cântăreţii-l ascultă. Intră baritonul – cam la 50 de ani. Mai mult gras decât solid. După primul pasaj, dirijorul opreşte.

− Domnule... toreador, te-aş ruga să cânţi cu voce plină, numai două fraze. Ca să pot şi eu să mă orientez.

Baritonul reia, mai mult hârâit decât penetrant.

− Stop! opreşte Erik din nou. Şi întorcându-se spre locul unde-l ştie pe Director: Domnul este într-o totală indispoziţie vocală... Ce ne facem?

− Păi... am avea un elev al maestrului – răspunde directorul.

− Trimiteţi după el.

− E aici – Marius Pop.

Din celălalt interval se ridică un tânăr destul de reprezentativ, şi destul de timorat. După ce-l vede în scenă, maestrul, ca o nălucă, dispare. Erik îl întreabă pe tânăr:

− Ai mai cântat *Carmen*?

− O dată, în cadrul Academiei.

− Toarnă-mi primele cuvinte, tare!

Marius se execută, îi vine mai uşor să cânte decât să vorbească. Are voce puternică. Sănătoasă. Născută, nu făcută.

– Bun, aprobă dirijorul, apoi continuă – acum ascultă, am să-ţi ţin un... discurs, ca Liei. Îţi spun doar atâta. Escamillo este un tip care când apare în târg, sau în arenă, toate femeile se udă. M-ai înţeles?

– Înţeles, maestre.

– Dă-i drumul!

Marius se comportă ca un cal nărăvaş, scăpat din hamuri.

La sfârşit, dirijorul îi cheamă pe cei doi la rampă şi îi felicită. De altfel, felicită tot ansamblul.

– Totuşi, să nu repet măcar scenele dintre ei, mâine? intervine din nou regizoarea.

– Nu! Stimată Doamnă şi distinsă. Dacă au ceva de lămurit, o fac între ei doi. Sunt artişti talentaţi. Apoi spre scenă: La revedere! Toată lumea, ne întâlnim mâine, la spectacol!

Escaladează din nou balustrada, în sens invers, şi vine în sală. Se aşază lângă director şi famile.

Doamna regizor trece pe lângă ei ca un curcan înţepat.

– I-ai luat cam tare – spune Ela.

– Dragă, aici sunt oameni talentaţi, cărora încă din şcoală li se creează complexe de inferioritate. Apoi spre director: De ce toleraţi?

– Uneori sunt presiuni din afară. Bine că aţi pus dv. lucrurile la punct cu fata şi cu baritonul. Şi aşa o să rămână, eu n-o puteam face.

– De ce?

– Erik, ce a spus mama? „Nu cerceta aceste legi...”

– Bine a spus, continuă Directorul. Şi bine că regizoarea iese la pensie luna viitoare, eu atâta pot să vă mai zic. Dar să mergem să vă arăt maşina.

În faţa intrării artiştilor este aşa-zisa parcare a teatrului. Un Ford negru se află chiar în faţa intrării.

– Nu-i el chiar nou, dar e bine pus la punct – spune directorul în timp ce le dă cheile. Rezervorul este plin.

– Mii de mulţumiri – îi spune Erik. Ela, conduci tu.

Smaranda vrea să deschidă portiera a doua.

– Mamă, stai dumneata în faţă, s-o conduci.

– Nu mâncăm?

– Pe traseu. Eventual.

La Zamfira stau aproape trei ceasuri.

Ar fi prea mult s-o lungim cu relatări. Totuşi, unele concluzii se impun, în urma unor întrebări pe care Ela nu ezită să le pună.

– Mamă, ţiganii ăştia...?

− Rromi! o corectează Smaranda.

− Care-i diferenţa?

− Dragă, ţigani sunt în Austria, Germania, Ungaria, chiar şi cei din Spania.

− De ce aceia-şi spun ţigani şi aceştia-şi spun rromi?

− Pentru că aşa a vrut primul preşedinte post-revoluţionar. Emanatul, explică Smaranda.

− Deci rromi sunt cei cu dublu Rr, iar români sunt cei cu un singur R.

− În optica multora.

− Dar mamă, pentru mine nu asta-i enigma. La un moment dat în curte la Zamfira erau adunaţi vreo cincizeci. Păi copiii aceia nu merg la şcoală? N-au lecţii? Cei mai mari, nu studiază? Maturii, nu muncesc?

Toţi erau bine îmbrăcaţi, bine hrăniţi, graşi – în frunte cu Zamfira. Plini de aur. Cu maşini de marcă... Toate acestea, costă... Cine munceşte pentru ei?

– Cei cu un singur R, răspunde Smaranda.

− Totuşi, mamă, şi printre ei sunt oameni valoroşi – intervine Erik.

− Păi pot fi foarte capabili, dacă se ţin de treabă. Dacă ar face şcoală ar putea ajunge...

− Şi de ce nu fac?

− Au tradiţii.

− Totuşi, mamă, am o înregistrare după un disc, achiziţionată de Elan. A unui mare violonist – Ioan Voicu.

− Acela era ţigan, nu rrom – conchide Smaranda.

La Operă, *Carmen* – triumf. Iar la Filarmonică, directorul regretă că n-a planificat concertul la Sala Polivalentă. 7000 de locuri. Cu bilete la supra-preţ.

Cluj – Vatra Dornei, cu trenul.

Într-adevăr, căsuţa şi terenul de sub pădure, cu izvorul de sub stâncă, şi cu pârâiaşul ce traverseasă domeniul chiar pe la mijloc, constituie un adevărat colţ de paradis. Stau mai mult de o săptămână... Dorm – mama în prima odaie, în patul de după cuptor, iar tinerii în... casa dinainte. Se învelesc cu cearşeafari de in şi ţol de lână merinos, ţesute de bunica – mama Smarandei. Dimineaţa sunt treziţi de ciripitul păsărelelor care se joacă pe marginea tărnaţului.

Într-o seară, vecinul îi invită la stână, unde la un foc de tabără – cum s-ar spune, stau până noaptea târziu şi mănâncă balmoş. Atunci se hotărăsc ca pe teren – domeniu, cum l-a botezat Ela, sub stânca izvorului, să construiască o vilişoară, o casă de vacanţă.

Din Cluj iau trenul până la Budapesta, unde stau două zile, să vadă şi Smaranda şi Ela Dunărea. Panorama de pe Gellért-hegy. Iar de acolo, avionul până acasă, unde viaţa intră în normal. Erik – concerte, recitaluri şi antrenamentele de karate. Ela – fashion. Prezentare şi chiar creatoare de modele. Dar nu din acelea bombastice, ci utilizabile în societate, şi chiar pe stradă. În familie, Smaranda a devenit favorita lui Ed. Părinţii sunt mulţumiţi, cum să nu fie când îşi ştiu copilul pe mâna unei bunici încă tânără şi în putere, călugăriţă modernă, şi în plus, medic. Fireşte, nici Madame şi colonia nu sunt neglijaţi. La fel, legăturile cu prietenii se menţin.

Trec cinci ani de la moartea celor doi. La ideea Smarandei se hotărăsc să comemoreze evenimentul...

IN MEMORIAM

... La faţa locului. Astfel, într-o zi, înainte de masă, toată familia, în Mercedes, o pornesc spre Riviera Franceză. Erik cu Ela în faţă, la volan cu schimbul. Iar în spate pe scăunelul special pentru copii – Ed, cu bunica lângă el. Fac escală la Paris unde dorm o noapte, după care coboară spre Mediterană. Reşedinţa propriu-zisă este aşezată pe o colină. Construcţia este din piatră, are două terase. Una mai mare cu vedere spre Mediterană, şi a doua interioară, umbrită, înspre grădină. De la aceasta urcă o potecă îngustă, spre vârful colinei, unde se află un mic monument de piatră drapat cu marmură neagră, inscripţionat: Elan Mora – muzician / Serge Doma – arhitect. Atât. Sub monument, la un metru adâncime, sunt îngropate cele două urne. În faţa şi la dreapta monumentului sunt amplasate două bănci pentru reculegere. Întreaga proprietate este îngrijită de o familie de algerieni naturalizaţi cetăţeni francezi, care în schimb, încă din vremea lui Elan au fost primiţi să locuiască în garsoniera de serviciu de la demisol.

Şi-au planificat un concediu de cel puţin două săptămâni. Prima zi şi-o petrec acasă. Afară, de pe terasa mare, admiră cu toţii apusul soarelui ce se adăposteşte încet după luciul întins al Mediteranei. Ela, în faţa şevaletului, caută – şi reuşeşte – să prindă momentul. A doua zi coboară pe străduţa îngustă ce duce la mare. Plaja, nu prea lată, dar în dreapta şi stânga, nesfârşită. Populată atât cât trebuie, câtsă nu se deranjeze unii pe alţii. După ce intră în apă, Ela şi Erik se întind pe cearceaf şi se lasă fără opoziţie la discreţia ultravioletelor, în timp ce Smaranda cu nepotul pe nisipul umed de la extremitatea valurilor se apucă de construit. O cetate cu un castel la

mijloc. Trece mai bine de un ceas. Când tinerii se trezesc, construcţia este aproape gata.

− Ce bine se înţeleg ăştia – constată Erik.

− Da, mama ştie să se coboare la mintea lui. Pe lângă că e medic, mai este şi un foarte bun psiholog – spune Ela.

− Se coboară ea şi la mintea noastră – adaugă Erik zâmbind.

− Păi... la mintea noastră nu-i greu. Cu diferenţe de 20 şi 18 ani... 20 între mine şi 18 între voi...

− Chiar, tu, avem aşa o mamă tânără...

− Şi frumoasă. Bine că e călugăriţă, căci altfel am risca s-o pierdem.

− Doamne fereşte!

− Deci, tot demiurgiei lui Elan...

Nepotul cu bunica intră în apă. Se vede că s-au înfierbântat. Smaranda îl învaţă să avanseze cu capul sub apă. Băiatul prinde de la primele explicaţii.

− Ce-l facem?

− Nu ştiu. Muzica nu-l prea pasionează. Instrumentele, cel puţin, spune Erik.

− Nu numai prin muzică poţi ajunge celebru.

− Ce-o vrea el, ce o să-i placă cel mai mult. Principalul, să fie fericit. Acuma mă gândesc oarecum... albastru, ce ne facem când va începe să pună întrebări?

− Ce întrebări?

− Privind situaţia. Doi bunici, o bunică, părinţi necăsătoriţi – acelaşi nume...

− Nu te preocupa. Pe acelea le rezolv eu. Şi o avem ajutor pe mama.

− Bine, hai în apă, căci mi se coc creierii.

− Numai creierii?... spune ea insinuant, privindu-i slipul.

− Ce vrei să spui?

− Nimic.

− Perfect, à votre service, madame!

De cum s-au apropiat, copilul a şi început să-i stropească. Începe joaca. Deodată Erik pe sub apă, vine pe la spate, îşi bagă capul printre picioarele Elei şi o ridică, avansează cu ea puţin mai spre larg, apoi se lasă pe spate, ajungând amândoi sub apă.

− Tati, şi eu vreau! strigă cel mic.

− Stai aşa – îi spune Ela, ridicându-l ea pe copil.

− Acuma nu vă mişcaţi! spune Erik, şi repetă figura, ridicându-i pe amândoi. Ela deasupra iar Ed, sus de tot.

− Buni, buni! strigă copilul în timp ce piramida se prăbuşeşte.

Joaca continuă minute bune, după care, răcoriţi, se retrag spre mal. Dintr-o parte vine un grup de tineri dintre care doi, „bine dispuşi”, mai mult

decât s-ar cuveni. Aceştia au o minge pe care o aruncă de la unul la altul, totodată, şi aruncă şi cuvinte obscene fără să le pese dacă sunt sau nu auziţi. Cel mai masiv, să tot aibă peste o sută de kilograme, cu ochii la minge, calcă cu un pas greu exact pe mijlocul cetăţii la care Ed şi cu bunica munciseră atâta. Copilul, când vede, se repede cu toată furia la el şi cu pumnişorii lui dă cât poate în burta... demolatorului. Mai sus nu ajunge.

– Ne-ai stricat castelul, prostule!

Tipul, în loc să reacţioneze firesc, în definitiv are de-a face cu un copil, îl apucă de un braţ şi-l trânteşte cât colo, cu faţa în nisipul umed. Ela, ca o tigroaică, urlând, iese din apă şi vrea să se repezească. Erik, din zbor, o prinde de braţ, şi cu un ton imperativ:

– Stai! Apoi: Mamă, ţine-o!

– Ce vrei, tu târfuliţă? Ce vrei? îi aruncă namila.

Erik, cu paşi ferm, vine până la o jumătate de metru în faţa lui. Simte miros de alcool.

– Şi tu! îl ia namila. Vrei s-o încasezi, sau vrei...

– Să-ţi ceri imediat scuze! îl continuă Erik.

– Eu, mă! Păi tu ştii cu cine-ţi faci de lucru?

Erik nu mai stă să afle cu cine-şi.... face de lucru, întrucât a auzit-o pe Ela scoţând un strigăt de avertizare, de care de altfel nu era nevoie, întrucât a simţit pericolul. Prietenul namilei, din spate, s-a repezit să-l prindă de gât... Erik întoarce puţin capul şi răsucindu-se îi aplică noului adversar o lovitură de cot în carotidă, care-l lasă lat. Apoi, fără a mai sta la discuţii, face o fentă la stânga şi cu dreapta îi aplică namilei un croşeu în plexul solar care-l pune în genunchi. Ar mai vrea să-i mai dea un pumn – lovitură de ciocan – în moalele capului, dar renunţă. Se rezumă doar prin a-i pune mâna pe frunte şi a-l împinge. Cade ca un sac peste trupul celuilalt. Între timp s-au apropiat şi ceilalţi doi din gaşcă, un băiat şi o fată, care se pare că au alte sentimente.

– Vreţi şi voi?

– Nu, nu. Vă rugăm să ne scuzaţi. Am sărbătorit o onomastică şi ei au depăşit măsura, mii de scuze!

– Bine, dar faceţi curăţenie.

Între timp, Smaranda, medicul, s-a apropiat de cel cu carotida. Îi cercetează faţa şi mai ales privirea. Ela se aşează în genunchi lângă Ed, care s-a ridicat în fund, de unde, ca dintr-un fotoliu, a urmărit toată scena.

– Să mergem – spune Erik.

Îşi adună lucrurile şi se îndreaptă spre casă. Ed, de data aceasta, este de mână cu tatăl lui. Dar are conversaţie cu bunica:

– Buni, ai văzut cum l-am bătut pe ăla mare? Tati i-a dat un pumn, dar eu i-am dat patru!

− Da, dragule, am văzut, răspunde Smaranda. Apoi către Erik: Cum te-ai luat de el, aşa, mă? Nu ţi-a fost teamă? Doar ai văzut cât era de mare.
− O, mamă, la, nevoie, din ăştia, bat zece.
− Şi eu când o să fiu ca tati bat 11! – îl continuă Ed. Nu-i aşa, tati?
− Aşa e. Baţi 12.
− Bat 12!

Ajunşi acasă, fără o înţelegere prealabilă, pe terasa interioară, găsesc masa pregătită, iar dinspre bucătărie răzbate un miros îmbietor. Perechea de algerieni s-au gândit să le facă o surpriză, şi bine s-au gândit.

− Aisa, mai pune două tacâmuri, mâncaţi cu noi – îi spune Ela femeii când aceasta aduce castronul. Unde-i Tim?
− Pe aici.
− Cheamă-l.
− O, să nu deranjăm. Noi mâncăm după.
− Nu. Mâncaţi acuma cu noi.
− Dar eu servesc.
− Servim amândouă. Cheamă-l pe Tim.

Noaptea dorm... ca scăldaţii. Iar a doua zi, fiecare se scoală după bunul plac. Erik pregăteşte micul dejun, întrucât el s-a ridicat primul din pat. După aceea fiecare se retrage la el, de unde revine îmbrăcat mai ca de sărbătoare. Parcă ar fi fost înţeleşi! Smaranda în veşmântul de călugăriţă, Ela într-o rochiţă decentă, Erik cu pantaloni lungi, iar micuţul, şi el, cât se poate de solemn.

Pe la 11, tăcuţi, urcă poteca spre vârful colinei. Tot tăcuţi, se aşază pe cele două bănci. Erik şi Ela pe banca din faţă, iar Ed şi bunica pe banca laterală. Stau fiecare cu gândurile lui. Nici Ed nu scoate o vorbă. Cu toate că un copil, la această vârstă, ar avea multe de întrebat. După câtva timp Smaranda desface pachetul pe care l-a adus, cu două lumânări, pe care le aprinde lângă piatra funerară. Revine pe bancă. Lumânările ard cu flacără liniştită, constantă. Aerul parcă s-a oprit pe loc. Numai gândurile nu se pot opri. Smaranda priveşte flacăra lumânărilor, apoi priveşte piatra funerară. Apoi priveşte baza pietrei şi... ca şi cum ar putea vedea în jos, prin pământ, cu ochii minţii, ajunge la una dintre urne. Numai la una. Simte că e cea din dreapta. Un vas metalic, rezistent, cu cenuşa nealterată. Din care se poate reconstitui chipul omului. Dacă era sicriu – lemn putrezit, cadavru în descompunere... Nu, aşa este mai bine. Urnă din inox – fier care nu ruginește... Smaranda priveşte iar piatra. Apoi iar numele. Primul nume. Închide ochii şi vede imaginea redată de unele fotografii din casă. Care se suprapun sub o imagine vie, întâlnită o singură dată, în cabinetul doctorilor Weber. Atunci când s-a întâmplat. Imagine ce niciodată nu i-a apărut. Până astăzi. Până acuma. „Da, omul acesta m-a iubit. În prima fază a fost calcul.

Afacere. A fost calcul, apoi iubire. Continuând să fie ceea ce era a început să iubească. O himeră... Eram himera. Concretizată într-o simfonie. Genială. Care există. Şi eu exist. El nu mai există... Nici himera... Dar există Erik, esenţa concretului. Doamne, unde mă duc? „Nu cerceta aceste legi!" Cum să nu le cercetezi când uneori ele se vor cercetate? Priveşte ambele nume inscripţionate. Comune, dar erau fatidic predestinate. Pune înaintea fiecăreia silaba fatidică! So-Doma şi Go-Mora. Sodoma şi Gomora. Sfârşitul nu putea fi altfel. "Voinţa Domnului..." Smaranda se ridică, face doi paşi şi îngenunchiază pe bordura de ciment. Copilul îngenunchiază alături. Ela, cu o uşoară împingere de cot, îl atenţionează pe Erik ca şi cum i-ar spune „Ce părere ai?" Erik îi răspunde printr-un zâmbet. Smaranda se roagă, începe cu rugăciunile obişnuite apoi continuă cu pornire din suflet. Şi încheie: „Doamne, ţine-l pe Ed cinstit, sănătos, întreg, îndelungat în zile. Ajută-mă, Doamne, şi ai milă de mine."

Între timp Erik şi Ela s-au ridicat, şi încet, ţinându-se de mană, coboară spre casă.

Smaranda, după rugăciunile îngenunchiate, se ridică şi revine pe bancă. Copilul alături. De data acesta vin întrebările. Şi bunica îşi dă seama că nici nu-i chiar atât de complicat.

Erik şi Ela urcă pe terasa interioară. Ela se aşază pe canapea, iar Erik pe fotoliul din faţa ei. Se privesc lung şi Erik, cu voce tremurândă, îi spune:

− Eşti atât de frumoasă... Nu poate exista femeie mai franoasă decât tine în lumea aceasta.

− Te iubesc atât de mult! Nu poate exista bărbat mai iubit ca tine în lumea aceasta.

Se mai privesc, apoi, ca la comandă, se ridică amândoi deodată, intră în casă, apoi intră în dormitor şi se aude răsucit de cheie. Se iubesc cu acelaşi delir unic dintotdeauna. Când revin, îi găsesc pe Smaranda şi Ed pe terasă. Bunica într-o parte a canapelei, iar copilul culcat cu capul la ea în poală. Erik aduce câteva sticle cu răcoritoare, iar Ela desface pacheţele cu dulciuri şi sărăţele.

− Uneori mă gândesc că omul acesta o fi avut şi el dreptate... Prea au ieşit toate ca la carte – spune Smaranda.

− Dreptatea lui – spune Ela.

− Dreptatea e una singură – spune Erik cu glas ferm. Dreptatea lui Dumnezeu!

− Totuşi, sunt fericită – continuă Ela. Suntem atât de fericiţi că uneori mi-e teamă.

− Să nu-ţi fie! spune Erik. Dreptatea lui Dumnezeu este bună. Precum şi bunătatea lui Dumnezeu este dreaptă... Să nu-ţi fie teamă!...

CUPRINS

TRANDAFIRUL CASTITĂŢII 7
KATHERINA 20
LENA 50
PARADA MODEI 57
CONCERT PENTRU MÂNA STÂNGĂ
ÎN SOL MAJOR DE *RAVEL* 76
VACANŢA PARIZIANĂ 85
SMARANDA 92
NUNTA SAMANTHEI 119
MISTERUL *MAMĂ* 129
SĂRUTUL 135
PREOTESE ORIZONTALE 145
CE ÎNSEAMNĂ *POPONAR* 152
CENTURA NEAGRĂ 160
SFIDA DESTINUL 163
SIBERIA-I LUNGĂ 185
V-AM CREAT 191
PARE TARE MISTERIOASĂ 210
SIMFONIA *SMARANDA* 215
EROII REVOLUŢIEI 236
IN MEMORIAM 246

De acelaşi autor:

Doliana, roman, Cluj Napoca, editura Delta Press, 1992, 180 pag.

Yoga – gimnastică respiratorie, manual, Cluj Napoca, editura Delta Press, 1992, 80 pag.

Vendetta, roman, Cluj Napoca, editura Tulipan, 1993, 190 pag.

Pagini din istoria Baletului Românesc, Cluj Napoca, editura Dacia, 1999, 120 pag.

Yoga – gimnastică respiratorie, manual, Ediţia a II-a, Cluj Napoca, editura Delta Press, 1999, 80 pag.

Dicţionar de Dans, Cluj Napoca, editura Dacia, 2001, 360 pag.

Yoga – gimnastică respiratorie, manual, Ediţia a II-a, Cluj Napoca, editura Dacia, 2006, 80 pag.

Romanul lui Alexandru, vol. I, Cluj Napoca, editura Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007, 369 pag.

Romanul lui Alexandru, vol. II, Cluj Napoca, editura Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007, 375 pag.

Vendetta, roman, Ediţia a II-a, Cluj Napoca, editura Casa Cărţii de Ştiinţă, 2009, 174 pag.

Tanga, roman, Cluj Napoca, editura Casa Cărţii de Ştiinţă, 2009, 251 pag.

Dicţionar de Dans, Ediţia a II-a, Cluj Napoca, editura Dacia XXI, 2011, 402 pag.

Dayana, roman, Cluj Napoca, editura Casa Cărţii de Ştiinţă, 2011, 196 pag.